

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	EUROPEES PARLEMENT	
	SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD	
(2000/C 27 E/001)	E-0668/98 van Sir Jack Stewart-Clark aan de Commissie Betreft: Voorstel van de Commissie voor een heffing op onbespeelde audiobanden (Aanvullend antwoord)	1
(2000/C 27 E/002)	E-0850/98 van Hanja Maij-Weggen aan de Commissie Betreft: De invoering van een grenslandtoets bij alle nationale wetgeving (Aanvullend antwoord)	2
(2000/C 27 E/003)	E-0931/98 van Riitta Myller, Reino Paasilinna, Pertti Paasio en Jörn Donner aan de Commissie Betreft: De Commissie en de vrijheid van meningsuiting (Aanvullend antwoord)	3
(2000/C 27 E/004)	E-0942/98 van Allan Macartney aan de Commissie Betreft: „Ship shaped” productiefaciliteiten voor olie-exploratie (Aanvullend antwoord)	4
(2000/C 27 E/005)	E-0976/98 van Armelle Guinebertière aan de Commissie Betreft: Wettigheid — uit een oogpunt van het Gemeenschapsrecht — van het aan de Sociétés Coopératives Ouvrières de Production (arbeidersproductiecoöperaties) toegekende concurrentievoordeel bij overheidsopdrachten in Frankrijk (Aanvullend antwoord)	4
(2000/C 27 E/006)	E-1002/98 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Niet-naleving van de communautaire wetgeving bij de aanbestedingsprocedure voor de „Cispadana”-weg (Aanvullend antwoord)	5
(2000/C 27 E/007)	E-1777/98 van Reimer Böge aan de Commissie Betreft: Agenda 2000 en WTO-overeenkomsten (Aanvullend antwoord)	6
(2000/C 27 E/008)	E-2879/98 van Panayotis Lambrias aan de Commissie Betreft: Schending van Richtlijn 91/674/EEG over de verzekeringsmaatschappijen (Aanvullend antwoord)	8
(2000/C 27 E/009)	E-2983/98 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Buitensporige kosten van motorrijtuigenverzekeringen in Ierland	8

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2000/C 27 E/010)	E-2984/98 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Uitzonderingsregelingen motorrijtuigenverzekering in Ierland	9
	Gecombineerd Aanvullend Antwoord op de schriftelijke vragen E-2983/98 en E-2984/98	9
(2000/C 27 E/011)	E-3099/98 van Umberto Bossi aan de Commissie Betreft: Professionele banden tussen beroepsvoetballers (Aanvullend antwoord)	10
(2000/C 27 E/012)	E-3709/98 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Vergunning voor in de handel brengen van GGO's — dossier C/NL/96/10 (richtlijn 90/220/EEG) (Aanvullend antwoord)	11
(2000/C 27 E/013)	E-4092/98 van Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Coördinatie van de defensie-industrieën in Europees verband	12
(2000/C 27 E/014)	E-0163/99 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Spoorwegen in Groot-Brittannië	13
(2000/C 27 E/015)	E-0183/99 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Vergunning voor/goedkeuring van genetisch gemodificeerde zaden (Aanvullend antwoord)	14
(2000/C 27 E/016)	E-0221/99 van José Mendes Bota aan de Commissie Betreft: Achterstand van Portugal bij de totstandbrenging van de gemeenschappelijke markt (Aanvullend antwoord)	16
(2000/C 27 E/017)	E-0388/99 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: EU-steun Beieren (Aanvullend antwoord)	17
(2000/C 27 E/018)	E-0417/99 van Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Vrij verkeer van personen binnen de EU en de EER voor Groenlanders (Aanvullend antwoord)	17
(2000/C 27 E/019)	E-0506/99 van Klaus Lukas aan de Commissie Betreft: Zesde BTW-richtlijn/Oostenrijk	18
(2000/C 27 E/020)	E-0513/99 van Sérgio Ribeiro aan de Commissie Betreft: Handelsovereenkomst over de textiel- en kledingsector met de Republiek Zuid-Afrika	19
(2000/C 27 E/021)	E-0514/99 van Sérgio Ribeiro aan de Commissie Betreft: Handelsovereenkomst over de textiel- en kledingsector met de Republiek Zuid-Afrika	19
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0513/99 en E-0514/99	19
(2000/C 27 E/022)	E-0680/99 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Kankeronderzoek	20
(2000/C 27 E/023)	E-0687/99 van Fernand Herman aan de Commissie Betreft: Algemene aanmoediging van de cultuur van non-food-gewassen	21
(2000/C 27 E/024)	E-0881/99 van Ursula Schleicher aan de Commissie Betreft: Schimmeligif in maïsmeel en massaproducten	22
(2000/C 27 E/025)	E-0897/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Pogingen om het Europees Ruimteagentschap te ontmantelen	23
(2000/C 27 E/026)	E-0906/99 van Manuel Escolá Hernando aan de Commissie Betreft: Spaans beleid inzake xenotransplantaties	24
(2000/C 27 E/027)	E-0917/99 van Eryl McNally aan de Commissie Betreft: Gelijke kansen binnen het vijfde kaderprogramma	24
(2000/C 27 E/028)	E-0946/99 van Freddy Blak aan de Commissie Betreft: Rampzalige bezuinigingen in Roemeense kindertehuizen	25
(2000/C 27 E/029)	P-0950/99 van Bernd Lange aan de Commissie Betreft: Verbod op het gebruik van het hormoongif tributyltin (TBT) in scheepsverf	26
(2000/C 27 E/030)	E-1017/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Niet-naleving van de door directoraat-generaal XII aangegeane verbintenissen	27

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2000/C 27 E/031)	E-1057/99 van Phillip Whitehead aan de Commissie Betreft: Procedure van het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling voor de kennisgeving van de parallelle distributie van centraal goedgekeurde geneeskundige producten	28
(2000/C 27 E/032)	P-1120/99 van Astrid Thors aan de Commissie Betreft: Productie van gecoverde banden voor personenauto's en vrachtwagens	29
(2000/C 27 E/033)	P-1376/99 van Ole Krarup aan de Commissie Betreft: EU-fondsen voor het EVV (Europees Verbond van Vakverenigingen)	30
(2000/C 27 E/034)	P-1377/99 van Werner Langen aan de Commissie Betreft: Wet inzake het vege van schoorstenen in de Bondsrepubliek Duitsland	30
(2000/C 27 E/035)	P-1378/99 van Barbara Weiler aan de Commissie Betreft: Europees vrijwilligerswerk	32
(2000/C 27 E/036)	P-1379/99 van Xaver Mayer aan de Commissie Betreft: Bescherming van bevers – schade door overstromingen	33
(2000/C 27 E/037)	P-1380/99 van Johannes Swoboda aan de Commissie Betreft: Heffing van inkomstenbelasting op grond van bezit in een lidstaat van de Unie	34
(2000/C 27 E/038)	P-1381/99 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Deregulering in het openbaar vervoer	34
(2000/C 27 E/039)	P-1382/99 van Joan Colom i Naval aan de Commissie Betreft: Communautaire steun voor vlas in Spanje	35
(2000/C 27 E/040)	P-1383/99 van Pedro Aparicio Sánchez aan de Commissie Betreft: Informatie over de structuurfondsen	36
(2000/C 27 E/041)	P-1384/99 van Per Gahrton aan de Raad Betreft: Defensiebeleid EU: betekenis van de Top van Keulen	36
(2000/C 27 E/042)	P-1385/99 van Ria Oomen-Ruijten aan de Commissie Betreft: Discriminatie van Nederlandse aannemers door Duitse belastingwetgeving	37
(2000/C 27 E/043)	E-1389/99 van Klaus-Heiner Lehne aan de Commissie Betreft: Discriminatie van EU-burgers in Duitsland	37
(2000/C 27 E/044)	E-1471/99 van Elly Plooij-van Gorsel aan de Commissie Betreft: Nieuwe Duitse belastingwetgeving voor de bouwsector	38
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-1385/99, E-1389/99 en E-1471/99	38
(2000/C 27 E/045)	P-1387/99 van Carlos Costa Neves aan de Commissie Betreft: Productie van witte suiker in de autonome regio van de Azoren	38
(2000/C 27 E/046)	E-1388/99 van Freddy Blak aan de Commissie Betreft: Videobewaking van medewerkers	40
(2000/C 27 E/047)	E-1390/99 van Klaus Hänsch aan de Commissie Betreft: Verslag van de Commissie over de toepassing van de voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer	40
(2000/C 27 E/048)	E-1392/99 van Ursula Schleicher aan de Commissie Betreft: Toepassing van de richtlijnen over het algemene verblijfsrecht van de burgers van de Unie in Portugal	41
(2000/C 27 E/049)	E-1393/99 van Bernd Lange aan de Commissie Betreft: Subsidies Vion VvaG	42
(2000/C 27 E/050)	E-1394/99 van Jannis Sakellariou aan de Commissie Betreft: Paul van Buitenen	43
(2000/C 27 E/051)	E-1395/99 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Beheer krachtcentrales Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG	44
(2000/C 27 E/052)	E-1397/99 van Mathieu Grosch aan de Commissie Betreft: Vervroegd pensioen	44

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 27 E/053)	E-1399/99 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Gebruik dimlichten en lichtgevoelige schakelaar	46
(2000/C 27 E/054)	E-1400/99 van Michl Ebner en Doris Pack aan de Commissie Betreft: Beroepsprocedure van de EU-Commissie tegen de grensoverschrijdende vaste boekenprijs in Oostenrijk en Duitsland	46
(2000/C 27 E/055)	E-1401/99 van Michl Ebner aan de Raad Betreft: Bevordering en behoud van minder verbreide talen in de EU	48
(2000/C 27 E/056)	E-1402/99 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: EU-goedkeuringsnummer voor de toelating van voertuigen	48
(2000/C 27 E/057)	E-1404/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Steun aan vlastelers	49
(2000/C 27 E/058)	E-1405/99 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Mogelijke bijwerkingen van het geneesmiddel Roacutane	50
(2000/C 27 E/059)	E-1406/99 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Ierland en CITES	51
(2000/C 27 E/060)	E-1407/99 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Reistoelagen alleengaanden	52
(2000/C 27 E/061)	E-1408/99 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Duobanen	52
(2000/C 27 E/062)	E-1409/99 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Plaatsen van bijzonder wetenschappelijk belang	53
(2000/C 27 E/063)	E-1410/99 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Kindervoorstellingen	53
(2000/C 27 E/064)	E-1411/99 van Carlos Carnero González aan de Commissie Betreft: Ontruiming van het kamp Malmea in de autonome regio Madrid (Spanje)	54
(2000/C 27 E/065)	P-1473/99 van Carmen Cerdeira Morterero aan de Commissie Betreft: Uitingen van vreemdelingenhaat in Spanje	54
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1411/99 en P-1473/99	55
(2000/C 27 E/066)	E-1412/99 van Francis Decourrière aan de Commissie Betreft: Richtlijn inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna	56
(2000/C 27 E/067)	E-1414/99 van Heidi Hautala aan de Commissie Betreft: Jacht op roofdieren in Finland	56
(2000/C 27 E/068)	E-1416/99 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Opvang van vluchtelingen uit Kosovo	57
(2000/C 27 E/069)	E-1417/99 van Nelly Maes aan de Commissie Betreft: Vrij verkeer en vrije praktijk geneesheren; zwartwerk van boventallige geneesheren in België; oneerlijke concurrentie; schending richtlijnen 93/16/EEG, 82/76/EEG en artikel 12 van het Verdrag	58
(2000/C 27 E/070)	E-1418/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Cadeau van 5.000 miljard lire van de Italiaanse spoorwegen (FS) aan sommige vakbonden	59
(2000/C 27 E/071)	E-1419/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Behoud van de arbeidsplaatsen van de „Cooperativa Ceramica Industriale” (industriële keramische coöperatie) te Livorno	60
(2000/C 27 E/072)	E-1420/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Reorganisatie van de brandweer	60
(2000/C 27 E/073)	E-1421/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Erkenning van de ouderlijke macht van Antonio Zotti	61
(2000/C 27 E/074)	E-1422/99 van Cristiana Muscardini aan de Raad Betreft: Bombardement van de Chinese ambassade te Belgrado	61

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 27 E/075)	P-1424/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Betrekkingen tussen de EU en Argentinië op visserijgebied	62
(2000/C 27 E/076)	P-1425/99 van Gary Titley aan de Commissie Betreft: Contracten die de Commissie op het gebied van wetgeving ter bescherming van de consument heeft verleend	63
(2000/C 27 E/077)	E-1428/99 van Agnes Schierhuber aan de Commissie Betreft: Voorbereiding van de Europese instellingen op de uitbreiding	64
(2000/C 27 E/078)	E-1430/99 van Gary Titley aan de Commissie Betreft: Door DG XXIV gegunde contracten in het kader van de niet-openbare aanbestedingsprocedure	65
(2000/C 27 E/079)	E-1432/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Het plan voor de herstructurering van de Spaanse scheepsbouwsector en de gevolgen daarvan voor de werf Astilleros del Noroeste, SA (Astano) in Galicië	66
(2000/C 27 E/080)	E-1433/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Verdeling financiële middelen structuurfondsen in Spanje	67
(2000/C 27 E/081)	E-1435/99 van Gérard Caudron aan de Commissie Betreft: Schadelijkheid voor zeer jonge kinderen van speelgoed dat ftalaten bevat	67
(2000/C 27 E/082)	E-1439/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Vernieuwing visserijovereenkomst EU/Marokko	68
(2000/C 27 E/083)	E-1442/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Verdeling middelen cohesiefonds over autonome gebieden Spanje	69
(2000/C 27 E/084)	E-1443/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Uitvoering proefproject werkgelegenheid in Galicië in overeenstemming met de bepalingen in het Verdrag van Amsterdam	70
(2000/C 27 E/085)	E-1444/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Culturele ontwikkeling minder verspreide Europese talen	70
(2000/C 27 E/086)	E-1445/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Erkenning meertaligheid op basis van de vigerende wetgeving in de lidstaten van de EU	71
(2000/C 27 E/087)	P-1495/99 van Ingo Friedrich aan de Commissie Betreft: Bindende regeling inzake gelijkgesteld gebruik van de werktalen Engels, Frans en Duits in alle Europese instellingen	71
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1445/99 en P-1495/99	72
(2000/C 27 E/088)	E-1446/99 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Gesubsidieerde verplaatsing chemisch bedrijf „Akcros Chemicals B.V.” van Roermond naar Greiz	72
(2000/C 27 E/089)	P-1447/99 van Ioannis Marinos aan de Commissie Betreft: Vervolging van zigeuners in Kosvo	73
(2000/C 27 E/090)	P-1448/99 van Giovanni Pittella aan de Commissie Betreft: Procedure wegens inbreuk tegen Italië vanwege leerlingcontracten en de ernstige gevolgen hiervan voor bedrijven die de afgelopen jaren arbeidsplaatsen hebben helpen scheppen	73
(2000/C 27 E/091)	E-1449/99 van Rainer Wieland aan de Commissie Betreft: De verdeling van de medewerkers van de Commissie naar rang en land	75
(2000/C 27 E/092)	E-1451/99 van Herbert Bösch aan de Commissie Betreft: Financiering van een project op Ischia (Italië)	75
(2000/C 27 E/093)	E-1454/99 van Ingo Friedrich aan de Commissie Betreft: Dozen voor de verwijdering van gevaarlijke afvalproducten	76
(2000/C 27 E/094)	E-1459/99 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Banden met brouwerijen	77

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2000/C 27 E/095)	E-1460/99 van Richard Corbett aan de Commissie Betreft: Wijzigingen die zijn voorgesteld op de pleziervaartuigenrichtlijn 94/25/EG — opnemingsdocument Doc. III 76032/97-EN, rev. 6 van 9.12.1998 vastgelegde eisen ten aanzien van uitstoot en geluidsemisatie	77
(2000/C 27 E/096)	E-1461/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Afbakening van de Exclusieve Economische Zone van Argentinië	78
(2000/C 27 E/097)	E-1462/99 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Plan tot uitbreiding van de haven van Citadella	79
(2000/C 27 E/098)	E-1464/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Visserijakkoord EU-Marokko	80
(2000/C 27 E/099)	E-1466/99 van Heidi Hautala aan de Commissie Betreft: Het aandeel vrouwen in comités	81
(2000/C 27 E/100)	E-1467/99 van Heidi Hautala aan de Commissie Betreft: Het gebruik van frituurvet in veevoer	81
(2000/C 27 E/101)	E-1468/99 van Lucio Manisco aan de Raad Betreft: Terdoodveroordeling van de Koerdische leider Öcalan	82
(2000/C 27 E/102)	E-1469/99 van Lucio Manisco aan de Commissie Betreft: Terdoodveroordeling van de Koerdische leider Öcalan	83
(2000/C 27 E/103)	P-1472/99 van W.G. van Velzen aan de Commissie Betreft: Effecten volksgezondheid door plaatsing GSM-zendmasten	84
(2000/C 27 E/104)	P-1474/99 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Behandeling afgewerkte olie	85
(2000/C 27 E/105)	E-1475/99 van Ioannis Marinos aan de Raad Betreft: Vervolging van zigeuners in Kosovo	85
(2000/C 27 E/106)	E-1476/99 van Richard Corbett aan de Commissie Betreft: Posttarieven	86
(2000/C 27 E/107)	E-1477/99 van Robert Evans aan de Raad Betreft: Administratieve detentie	86
(2000/C 27 E/108)	E-1478/99 van Robert Evans aan de Commissie Betreft: Administratieve detentie	87
(2000/C 27 E/109)	E-1479/99 van Rosa Díez González, Alejandro Cercas en Carmen Cerdeira Morterero aan de Commissie Betreft: Model voor sociale bescherming door de overheid en maatschappelijke cohesie	88
(2000/C 27 E/110)	P-1484/99 van Piia-Noora Kauppi aan de Raad Betreft: Acties van politieautoriteiten op de Via Baltica	89
(2000/C 27 E/111)	P-1485/99 van Marie-Noëlle Lienemann aan de Commissie Betreft: Brits rundvlees besmet met tuberculose	90
(2000/C 27 E/112)	P-1486/99 van Luckas Vander Taelen aan de Commissie Betreft: Internationaal architectuurconcorso in de Europese wijk in Brussel	91
(2000/C 27 E/113)	P-1487/99 van Marie Isler Béguin aan de Commissie Betreft: Gevolgen voor het milieu en arbeidsomstandigheden van het bedrijf Caleras de San Cucao, Asturië	92
(2000/C 27 E/114)	P-1488/99 van Liam Hyland aan de Commissie Betreft: EU-beleid voor de Internationale Conferentie over kanalen, 16-18 mei 2001	93
(2000/C 27 E/115)	P-1489/99 van Brian Crowley aan de Commissie Betreft: Straling door kantoorcomputers	94
(2000/C 27 E/116)	P-1490/99 van Pat Gallagher aan de Commissie Betreft: Het nieuwe communautaire initiatief EQUAL	94

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 27 E/117)	P-1491/99 van Struan Stevenson aan de Commissie Betreft: Elektriciteitskoppeling Schotland – Noord-Ierland	95
(2000/C 27 E/118)	P-1492/99 van Christa Kläß aan de Commissie Betreft: Innoverende maatregelen voor vrouwen in de landbouw	96
(2000/C 27 E/119)	P-1493/99 van Eryl McNally aan de Commissie Betreft: Internationale thermonucleaire experimentele reactor (ITER)	97
(2000/C 27 E/120)	P-1496/99 van Richard Howitt aan de Commissie Betreft: Begrotingslijn B7-651	97
(2000/C 27 E/121)	E-1497/99 van Hans Kronberger aan de Raad Betreft: Huurlingenlegers	98
(2000/C 27 E/122)	E-1499/99 van Hans Kronberger aan de Commissie Betreft: Toelating van Oostenrijkse producten op de Italiaanse markt	98
(2000/C 27 E/123)	E-1500/99 van Hans Kronberger aan de Commissie Betreft: Richtlijn 96/92/EG betreffende communautaire voorschriften voor de interne markt voor elektriciteit . . .	99
(2000/C 27 E/124)	E-1501/99 van Christoph Konrad aan de Commissie Betreft: Herinvoering van aanhangwagens binnen de EU	100
(2000/C 27 E/125)	P-1507/99 van Maria Sanders-ten Holte aan de Commissie Betreft: Verbod op (vracht)verkeer in Frankrijk door Franse regering op 11 augustus 1999 in verband met zonsverduistering	101
(2000/C 27 E/126)	E-1509/99 van Elisabeth Schroedter aan de Commissie Betreft: Ontoereikende omzetting van de wijziging van de EU-richtlijn betreffende milieu- effectbeoordeling in de wegeverkeerswet van de deelstaat Brandenburg	102
(2000/C 27 E/127)	E-1512/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Rapport over de Amerikaanse uraniumbommen in Joegoslavië	103
(2000/C 27 E/128)	E-1514/99 van Marie-Noëlle Lienemann aan de Commissie Betreft: Opheffing van het embargo op Brits rundvlees	103
(2000/C 27 E/129)	E-1515/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Inrichting van een opvangcentrum voor drugsverslaafden naast de groenten- en fruitmarkt van Prato . . .	104
(2000/C 27 E/130)	E-1518/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Nadere inlichtingen over de Cartiere Milani en de procedure voor de privatisering	105
(2000/C 27 E/131)	E-1520/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Aanleg van een stortplaats in de plaats Aspio bij Ancona	106
(2000/C 27 E/132)	P-1521/99 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Misbruik van EU-steun voor leerlingen	107
(2000/C 27 E/133)	E-1524/99 van Luis Berenguer Fuster aan de Commissie Betreft: Steun van de Spaanse regering aan elektriciteitsbedrijven	108
(2000/C 27 E/134)	E-1525/99 van Luis Berenguer Fuster aan de Commissie Betreft: Mogelijke problemen voor nieuwe bedrijven om toegang te krijgen tot de Spaanse elektriciteitsmarkt . . .	109
(2000/C 27 E/135)	E-1526/99 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Milieuramp in het moerasgebied van Pego-Oliva	109
(2000/C 27 E/136)	E-1527/99 van Stephen Hughes aan de Commissie Betreft: Het volk van Somalië	111
(2000/C 27 E/137)	E-1528/99 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Stortplaats van Dos Aguas, Valencia (Spanje)	111
(2000/C 27 E/138)	E-1529/99 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Urbanisatie van het natuurgebied rond de golfbaan van Manises (Valencia)	112

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 27 E/139)	E-1530/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Bevordering van de communautaire export van leisteen	113
(2000/C 27 E/140)	E-1531/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Financiering van voorbereidende maatregelen voor de cultuursteden van Europa in het jaar 2000	114
(2000/C 27 E/141)	E-1532/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Financiering van voorbereidende maatregelen voor de cultuursteden van Europa in het jaar 2000	115
(2000/C 27 E/142)	E-1533/99 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Ongelijke behandeling van kerkgemeenschappen door een nationale overheid (Jehovah's Getuigen in Frankrijk)	116
(2000/C 27 E/143)	P-1535/99 van Reinhold Messner aan de Commissie Betreft: Verlenging van de autosnelwegconcessies in Italië en verbinding tussen de Tyrreense en de Brenner-autosnelweg	117
(2000/C 27 E/144)	P-1536/99 van Anna Terrón i Cusí aan de Commissie Betreft: RAXEN-databank	118
(2000/C 27 E/145)	P-1538/99 van Evelyne Gebhardt aan de Commissie Betreft: Uitbetaling van steunbedragen uit het programma Leonardo Da Vinci	119
(2000/C 27 E/146)	E-1539/99 van Wolfgang Kreissl-Dörfler aan de Raad Betreft: Bevordering van de natuurbeschermingsgebieden „Königsbrucker Heide” en „Am Spitzberg” (Saksen/D) in het kader van het communautair programma voor de omschakeling van de wapenindustrie en militaire bases	120
(2000/C 27 E/147)	E-1540/99 van Wolfgang Kreissl-Dörfler aan de Commissie Betreft: Houden van leghennen in Tsjechië	121
(2000/C 27 E/148)	E-1542/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: GMO voor melk en situatie in Galicië	121
(2000/C 27 E/149)	E-1543/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Het GMO voor melk in relatie tot grondgebonden melkquota	122
(2000/C 27 E/150)	E-1544/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Premiediscriminatie in verband met de productie van rundvlees	123
(2000/C 27 E/151)	E-1545/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Goedkeuring en publicatie van de verordening inzake steun aan de plattelandsontwikkeling	124
(2000/C 27 E/152)	P-1546/99 van Marco Cappato aan de Raad Betreft: Arrestatie door de Chinese politie van duizenden leden van de religieuze boeddhistische organisatie Fa Lun Gong	125
(2000/C 27 E/153)	P-1549/99 van Graham Watson aan de Raad Betreft: Presidentsverkiezingen in Togo	126
(2000/C 27 E/154)	P-1550/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Presidentsverkiezingen in Togo	127
(2000/C 27 E/155)	E-1551/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Subsidies voor biologische landbouw	127
(2000/C 27 E/156)	E-1552/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Speciale eenheid van de Europese Commissie voor vitaminen en mineralen	128
(2000/C 27 E/157)	E-1593/99 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Task force vitaminen en mineralen	128
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1552/99 en E-1593/99	129
(2000/C 27 E/158)	P-1556/99 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: De nog altijd in Servië vastgehouden 3.000 Kosovaaarse gevangenen	130
(2000/C 27 E/159)	E-1557/99 van Rolf Linkohr aan de Commissie Betreft: Vragen over de EU-vergunningsprocedure – Richtlijn 65/65/EEG	130

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2000/C 27 E/160)	E-1559/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Raad Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	131
(2000/C 27 E/161)	E-1560/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Raad Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	132
(2000/C 27 E/162)	E-1566/99 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Statistieken over koopkrachtpariteit	133
(2000/C 27 E/163)	E-1567/99 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Rechtsgrondslag van de statistieken over koopkrachtpariteit	134
(2000/C 27 E/164)	E-1569/99 van Hiltrud Breyer aan de Raad Betreft: Bepaling van dioxine bij levensmiddelen	135
(2000/C 27 E/165)	E-1572/99 van Hiltrud Breyer aan de Raad Betreft: Ontbreken van grenswaarden voor dioxine en PCB's	135
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1569/99 en E-1572/99	135
(2000/C 27 E/166)	E-1570/99 van Hiltrud Breyer aan de Raad Betreft: Illegale verkoop van genetisch gemodificeerde maïs door zaadhandel Pioneer	136
(2000/C 27 E/167)	E-1577/99 van Carles-Alfred Gasòliba I Böhm aan de Commissie Betreft: Verdeling van kaartjes voor de op 26 mei 1999 in Barcelona gespeelde finale van de Europacup	137
(2000/C 27 E/168)	E-1578/99 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Gezondheid en bescherming van de consument	138
(2000/C 27 E/169)	E-1579/99 van Sebastiano Musumeci aan de Commissie Betreft: Intrekken van de dertiende bepaling van de Italiaanse grondwet	139
(2000/C 27 E/170)	E-1580/99 van Erik Meijer aan de Raad Betreft: Het uitsluiten van sportlieden met de Joegoslavische nationaliteit van sportevenementen	139
(2000/C 27 E/171)	E-1583/99 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: „Groen” vismeel	140
(2000/C 27 E/172)	P-1597/99 van Marco Pannella aan de Raad Betreft: Internationaal Tribunaal	141
(2000/C 27 E/173)	E-1598/99 van Caroline Jackson aan de Commissie Betreft: Transparantie van de werkgroepen van de Wetenschappelijke Comités van de EU	142
(2000/C 27 E/174)	P-1599/99 van Maurizio Turco aan de Raad Betreft: De Volksrepubliek China voert de druk op Taiwan op	143
(2000/C 27 E/175)	P-1602/99 van Benedetto Della Vedova aan de Commissie Betreft: Luchtvaartmaatschappijen en voorschriften i.v.m. overboeking	144
(2000/C 27 E/176)	E-1663/99 van Lucio Manisco aan de Commissie Betreft: Rechten van de burgers en luchtvaartmaatschappijen	144
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-1602/99 en E-1663/99	145
(2000/C 27 E/177)	P-1604/99 van John Purvis aan de Commissie Betreft: Resultaten van een onderzoek naar de gevaren van plutonium en kernongevallen	145
(2000/C 27 E/178)	P-1606/99 van Antonio Tajani aan de Raad Betreft: Internet en het wetsontwerp van de Italiaanse regering in verband met het gelijkheidsbeginsel	146
(2000/C 27 E/179)	P-1608/99 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Internet en het wetsontwerp van de Italiaanse regering in verband met het gelijkheidsbeginsel	146
(2000/C 27 E/180)	P-1609/99 van Marianne Thyssen aan de Commissie Betreft: Communautaire rechtsgrondslag voor nationale steunmaatregelen aan niet- landbouwbedrijven	147
(2000/C 27 E/181)	P-1610/99 van Hanja Majj-Weggen aan de Commissie Betreft: Negatieve beschikking van de Commissie met betrekking tot de compensatie, door de Nederlandse regering, van pomphouders in de Nederlands-Duitse grensstreek	148

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2000/C 27 E/182)	P-1611/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Gebruik van nandrolon	149
(2000/C 27 E/183)	E-1612/99 van Hanja Maij-Weggen aan de Commissie Betreft: Kinderarbeid	150
(2000/C 27 E/184)	P-1617/99 van Gary Titley aan de Commissie Betreft: Nieuwe metrologierichtlijn	150
(2000/C 27 E/185)	E-1619/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Overeenstemming nationale regionale steungebieden met communautaire bepalingen	151
(2000/C 27 E/186)	E-1621/99 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Hoge wisselkoerskosten voor het wisselen van lires/franken op de luchthaven van Brussel	152
(2000/C 27 E/187)	E-1629/99 van Phillip Whitehead aan de Commissie Betreft: Richtlijn pakketreizen	153
(2000/C 27 E/188)	P-1633/99 van John Bowis aan de Commissie Betreft: Bedreiging van de vogelstand	154
(2000/C 27 E/189)	E-1634/99 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Badmeesters bij zwembaden	155
(2000/C 27 E/190)	E-1644/99 van Antonio Tajani, Giuseppe Gargani, Francesco Fiori en Mario Mauro aan de Commissie Betreft: Vrijheid van toegang tot onderwijs in Italië	155
(2000/C 27 E/191)	E-1646/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Tenuitvoerlegging van de nieuwe Verordening 1621/99 inzake krenten en rozijnen	156
(2000/C 27 E/192)	E-1655/99 van Frank Vanhecke aan de Commissie Betreft: Communautaire subsidies	157
(2000/C 27 E/193)	P-1656/99 van Albert Maat aan de Commissie Betreft: Verkoop van wijn met fascistische etiketten in Italië	158
(2000/C 27 E/194)	P-1657/99 van María Izquierdo Rojo aan de Commissie Betreft: Catastrofale schade in het noorden van de provincie Granada	159
(2000/C 27 E/195)	P-1658/99 van Arlindo Cunha aan de Commissie Betreft: Verklaring van Berlijn over de toestand van de Portugese landbouw	159
(2000/C 27 E/196)	E-1666/99 van Antonio Tajani, Mario Mauro en Guido Podestà aan de Raad Betreft: Gevechten in Oost-Timor	160
(2000/C 27 E/197)	E-1667/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Ongerechtvaardigde opzegging van een sopraan die verbonden was aan de Accademia nazionale van Santa Cecilia	161
(2000/C 27 E/198)	P-1686/99 van Antonios Trakatellis aan de Commissie Betreft: Schending van het Gemeenschapsrecht in de verzekeringssector en vervalsing van de mededinging in Griekenland	161
(2000/C 27 E/199)	P-1696/99 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Euronews	163
(2000/C 27 E/200)	E-1702/99 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Ontwerpbegroting 2000 – Uitgaven personeel van de Commissie	164
(2000/C 27 E/201)	E-1703/99 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Ontwerpbegroting 2000 – Uitgaven dienstreizen EU-personeel	164
(2000/C 27 E/202)	E-1706/99 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Ontwerpbegroting 2000 – personeels- en huishoudelijke uitgaven voor de delegaties van de Europese Gemeenschap en gedecentraliseerde uitgaven voor hulppersoneel en gedecentraliseerde huishoudelijke uitgaven	165
(2000/C 27 E/203)	E-1704/99 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Programma LIFE	165

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2000/C 27 E/204)	P-1707/99 van Jan Andersson aan de Commissie Betreft: Plannen van de Commissie voor de bevordering van het vrij verkeer van werknemers in grensgebieden . . .	166
(2000/C 27 E/205)	E-1724/99 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Universele postdiensten op het platteland van Galicië	167
(2000/C 27 E/206)	P-1726/99 van Werner Langen aan de Commissie Betreft: Wetgeving hygiënische voorschriften voor vlees in Rheinland-Pfalz	167
(2000/C 27 E/207)	P-1749/99 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Standpunt van de Commissie inzake kiesstelsels	169
(2000/C 27 E/208)	P-1750/99 van Adriana Poli Bortone aan de Commissie Betreft: Het waterleidingsbedrijf Acquedotto pugliese S.p.A.	169
(2000/C 27 E/209)	P-1758/99 van Helena Torres Marques aan de Commissie Betreft: Beleid voor economische en sociale samenhang in de Europese Unie	170
(2000/C 27 E/210)	E-1766/99 van António Campos aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijk landbouwbeleid	171
(2000/C 27 E/211)	E-1773/99 van Liam Hyland aan de Commissie Betreft: Werkprogramma van de Commissie voor 1999 en de nieuwe Commissie	171
(2000/C 27 E/212)	E-1775/99 van Helena Torres Marques aan de Commissie Betreft: Samenstelling kabinetten Commissieleden	172
(2000/C 27 E/213)	P-1795/99 van Mogens Camre aan de Commissie Betreft: Onderbieding van eigen arbeidskrachten in een lidstaat	172
(2000/C 27 E/214)	E-1819/99 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Programma „Europa tegen kanker”	173
(2000/C 27 E/215)	E-1827/99 van Mogens Camre aan de Commissie Betreft: Structuursteun voor de afzet van privé-ondernemingen en opleiding van personeel	174
(2000/C 27 E/216)	E-1835/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Communautair initiatief „Pesca” voor Griekenland	174
(2000/C 27 E/217)	P-1890/99 van Pietro-Paolo Mennea aan de Commissie Betreft: Aanleg van dienstverleningsfaciliteiten bij het „Castel del Monte”	175
(2000/C 27 E/218)	E-1912/99 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Constructiefouten bij de aanleg van de snelwegen die worden gefinancierd uit het tweede communautaire bestek voor Griekenland	175
(2000/C 27 E/219)	E-2000/99 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Task Force vitaminen en mineralen	176
(2000/C 27 E/220)	P-2017/99 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Rapport over de kwaliteitscontrole op de werken in het kader van het tweede communautair bestek . . .	176

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(2000/C 27 E/001)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0668/98
van Sir Jack Stewart-Clark (PPE) aan de Commissie

(10 maart 1998)

Betref: Voorstel van de Commissie voor een heffing op onbespeelde audiobanden

Naar verluidt bestaat er een voorstel van de Commissie om houders van auteursrechten schadeloos te stellen voor de reproductie van hun geluidsmateriaal door een heffing te leggen op onbespeelde banden en opname- en kopieerapparatuur.

Een dergelijk voorstel zou ernstige financiële gevolgen hebben voor de lokale blindenkranten (Talking Newspaper Associations) in het Verenigd Koninkrijk. De blindenkranten leveren een waardevolle dienst aan blinden en visueel gehandicapten door hen op de hoogte te houden van nieuws en actualiteiten. De opnamen voor de blindenkranten worden gemaakt op onbespeelde cassettebanden en gratis verspreid onder de luisteraars.

Is de Commissie voornemens uitzonderingen op haar voorstel toe te staan en niet-commerciële diensten, liefdadigheidsorganisaties en blindenkranten vrij te stellen van de betaling van de heffing op onbespeelde banden?

Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie

(9 juli 1999)

In aanvulling op haar antwoord van 8 mei 1998⁽¹⁾, kan de Commissie nu de volgende informatie verstrekken.

Het door het geachte parlementslid aan de orde gestelde probleem heeft betrekking op het kopiëren voor privé-gebruik en media die toegankelijk zijn voor blinden en slechtzienden.

Op 10 december 1997 heeft de Commissie een voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij⁽²⁾ goedgekeurd. Dit initiatief heeft onder meer betrekking op het reproductierecht en het recht van mededeling aan het publiek (inclusief het recht van beschikbaarstelling aan het publiek) en bevat beperkingen en uitzonderingen op deze rechten. Het gewijzigd voorstel voor deze ontwerp-richtlijn werd op 21 mei 1999⁽³⁾ goedgekeurd.

De Commissie wenst te benadrukken dat zij er bij de opstelling van zowel het oorspronkelijke als het gewijzigde voorstel en gedurende de hele wetgevingsprocedure, in de eerste plaats naar heeft gestreefd het evenwicht tussen de rechten van de rechthebbenden en de belangen van andere partijen, inclusief de gebruikers, te handhaven.

Wat het kopiëren voor privé-gebruik betreft, deelt de Commissie de zienswijze van het Parlement dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen analoge en digitale kopieën voor privé-gebruik, dat de rechthebbenden in beide gevallen een „billijke vergoeding” moeten ontvangen en dat er, uitsluitend met betrekking tot het digitaal kopiëren voor privé-gebruik, ook technische maatregelen nodig zijn.

Ook al kan er in wettelijke uitzonderingen op het reproductierecht worden voorzien, het blijft een fundamenteel recht van de rechthebbenden. De uitzonderingen op het auteursrecht zijn gewoonlijk op sociale en culturele beweegredenen dan wel op de openbare orde gebaseerd. Dit is niet het geval voor de uitzonderingen op het kopiëren voor privé-gebruik, die de meeste lidstaten hebben ingevoerd omdat het uitsluitend recht niet afdwingbaar is; het analoog kopiëren voor privé-gebruik bleek namelijk niet te controleren. 12 van de 15 lidstaten hebben, tegelijk met de uitzonderingen, een heffingstelsel ter compensatie van de rechthebbenden ingevoerd. Er moet echter niet naar een veralgemening van dit heffingstelsel worden gestreefd, want de formulering van het Parlement, dat het heeft over een „billijke vergoeding”, is soepel genoeg om de drie lidstaten die geen heffingstelsel hebben, toch de mogelijkheid te bieden volgens hun eigen traditie aan deze verplichting te voldoen.

Ten slotte zij er op gewezen dat de Commissie niet had voorgesteld om een compensatiesysteem in het geval van het gebruik door gehandicapten in te voeren. Het Parlement heeft voorgesteld om de formulering van de uitzondering in de ontwerp-richtlijn uit te breiden ten gunste van gehandicapten. De Commissie heeft hier in haar gewijzigd voorstel ten volle rekening mee gehouden. Het staat de lidstaten dus vrij om op nationaal niveau een uitzondering voor gehandicapten te handhaven of in te voeren, volgens hun eigen traditie en overtuiging. Indien zij daartoe besluiten, moeten zij voldoen aan de in de richtlijn en in de internationale overeenkomsten vastgelegde voorwaarden, zoals de „driestapstoets”, die ook in de ontwerp-richtlijn wordt vermeld. Deze voorwaarden garanderen dat de uitzonderingen beperkt zijn beperkt tot bepaalde bijzondere gevallen die niet in strijd zijn met een normale exploitatie van het werk. Een dergelijke facultatieve uitzondering betekent een belangrijke stap voorwaarts omdat de meeste lidstaten in het geheel niet in een uitzondering ten gunste van gehandicapten voorzien.

(¹) PB C 310 van 15.12.1998.

(²) PB C 108 van 7.4.1998.

(³) COM(1999) 250 def.

(2000/C 27 E/002)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0850/98

van Hanja Maij-Weggen (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1998)

Betreft: De invoering van een grenslandtoets bij alle nationale wetgeving

Is het de Commissie bekend dat uit rapportages van de Euregio's blijkt dat lidstaten regelmatig wetgeving maken die haaks staat op de wetgeving van buurlanden waardoor burgers en bedrijven in de grensstreken in een lastige positie komen en waardoor het positieve effect van de open grenzen in de Europese Unie wordt gefrustreerd of teniet gedaan?

Wat vindt de Commissie van het idee om een Europese Richtlijn uit te werken die de lidstaten verplicht bij alle relevante nationale wetgeving een „grenslandtoets” in te voeren zodat dit soort negatieve effecten worden voorkomen?

Aanvullend antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(2 augustus 1999)

Allereerst zij erop gewezen dat de Commissie zich moet vergewissen dat de wetgevingen van de lidstaten verenigbaar zijn met het communautair recht en meer in het bijzonder met de regels op het gebied van het vrije verkeer. Zij zal ook verder de bevoegdheden benutten die haar uit hoofde van artikel 226 van het EG-Verdrag (ex artikel 169) in deze zin zijn toegekend.

Tijdens de debatten van de zitting van 27 mei 1998 over het ontwerp-verslag van mevrouw A. Van Lancker over de grensarbeiders (doc. A4-0168/98), die eveneens voorstelde dat de Commissie een ontwerp-richtlijn goedkeurt, teneinde ervoor te zorgen dat de lidstaten een „grenslandtoets” invoeren betreffende de gevolgen van hun geplande wetgevingen betreffende de grensarbeiders, had de Commissie medegedeeld dat een dergelijk voorstel voor een richtlijn in dit kader niet passend leek te zijn en dat het

beter zou zijn het overleg tussen de betrokkenen in de grensgebieden te stimuleren om een oplossing te vinden voor de problemen die zich voordoen.

De Commissie is van mening dat het bij die gelegenheid ingenomen standpunt nog steeds geldig is.

(2000/C 27 E/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0931/98

**van Riitta Myller (PSE), Reino Paasilinna (PSE),
Pertti Paasio (PSE) en Jörn Donner (PSE) aan de Commissie**

(26 maart 1998)

Betreft: De Commissie en de vrijheid van meningsuiting

Ons is ter ore gekomen dat de Commissie zich schriftelijk heeft bemoeid met de tv-serie „30 mark per week betekent 30.000 arbeidsplaatsen per jaar”, die door Suomen Yleisradio is uitgezonden. Deze serie is bedoeld voor het algemene publiek en geeft informatie over de invloed die de vraag naar Finse producten heeft op de werkgelegenheid.

Krachtens de grondbeginselen van de interne markt moeten producten, diensten en mensen binnen de grenzen van de Gemeenschap vrij kunnen circuleren. Op grond van deze regels kan er echter niet worden ingegrepen in de vrijheid van meningsuiting in een lidstaat, wat in het geval van de hierboven aangehaalde brief van de Commissie aan het Finse Ministerie van Handel en Industrie nu juist wel het geval is.

Welke waarborgen kan de Commissie geven dat zij in de toekomst niet meer zal pogen in te grijpen in de vrijheid van meningsuiting in een lidstaat onder verwijzing naar de regelgeving van de interne markt of om welke andere reden dan ook? De vrijheid van meningsuiting maakt deel uit van de Europese democratische traditie en is daarom een van de grondbeginselen van de Europese Unie.

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(8 juli 1999)

In 1997 ontving de Commissie informatie over een door het eerste publieke televisienet in Finland („Suomen Yleisradio”) bekostigde en uitgezonden campagne met de titel „30 mark per week betekent 30 000 arbeidsplaatsen per jaar”. De campagne was bedoeld om de tv-kijkers ter bevordering van de werkgelegenheid in Finland aan te sporen tot het kopen van Finse waar.

Na tussenkomst van de Commissie erkenden de Finse autoriteiten dat deze campagne zou kunnen leiden tot een beperking van de handelsstromen ten nadele van producten uit andere lidstaten, hetgeen volgens de interpretatie van het Hof van Justitie in strijd is met artikel 28 (ex artikel 30) van het EG-Verdrag (zie het arrest van 24 november 1982 in zaak 249/81, Commissie/Ierland, Jurispr. 1982, blz. 4005, en het arrest van 13 december 1983 in zaak 222/82, Apple and Pear Development Council/Lewis, Jurispr. 1982, blz. 4083).

De Commissie verzekert de geachte parlementsleden dat zij als communautaire instelling uit hoofde van artikel 6 (ex artikel F) van het EU-Verdrag de grondrechten dient te eerbiedigen die zijn gewaarborgd bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Vanzelfsprekend erkent de Commissie de vrijheid van meningsuiting als een van de door de communautaire rechtsorde gewaarborgde grondrechten. Zij is echter met het Hof van mening dat in ieder afzonderlijk geval moet worden beoordeeld of nationale bepalingen waarover een geschil bestaat, noodzakelijk zijn voor het doel dat ermee wordt beoogd, en dat dit doel niet mag worden bereikt door middel van maatregelen die ook maar in het minst het intracommunautaire handelsverkeer beperken (zie het arrest van 26 juni 1997 in zaak C-368/95, Familiapress/Bauer Verlag, Jurispr. 1997, blz. I-3689, dat juist over de vrijheid van meningsuiting gaat). In het door de geachte parlementsleden aangehaalde geval bleek de door een publieke televisieomroep bekostigde en uitgezonden campagne voor Finse producten niet te kunnen worden gerechtvaardigd met een beroep op de in artikel 30 (ex artikel 36) van het EG-Verdrag vermelde gronden en was zij in ieder geval niet meer aan te merken als een voor de bevordering van de werkgelegenheid in Finland noodzakelijke en evenredige maatregel. Dit standpunt heeft noch tot doel,

noch tot gevolg gehad dat de vrijheid van meningsuiting zoals die door het Gemeenschapsrecht wordt erkend, in gevaar werd gebracht.

(2000/C 27 E/004)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0942/98
van Allan Macartney (ARE) aan de Commissie

(30 maart 1998)

Betreft: „Ship shaped” productiefaciliteiten voor olie-exploratie

Is richtlijn van de Raad van 17 september 1990 betreffende de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie ook van toepassing op productiefaciliteiten voor olie-exploratie in de vorm van schepen?

Zouden dergelijke drijvende installaties, gezien de herziene OESO-overeenkomst inzake exportkredieten voor schepen, in aanmerking voor EU-subsidies komen?

Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie

(1 juli 1999)

Richtlijn 93/38/EEG van de Raad van 14 juni 1993 houdende coördinatie van de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie ⁽¹⁾, die Richtlijn 90/531/EEG van de Raad van 17 september 1990 ⁽²⁾ — waarnaar het geachte parlementslid verwijst — vervangt, is van toepassing als een aanbestedende dienst in de zin van Richtlijn 93/38/EEG overgaat tot de aankoop, leasing, huur of huurkoop met of zonder koopoptie van „ship shaped”-productiefaciliteiten voor olie-exploratie, op voorwaarde dat de geschatte waarde van de contracten niet minder dan 400 000 ecu bedraagt.

De scheepsbouwovereenkomst van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) werd in december 1994 door de Gemeenschap, Japan, Korea, Noorwegen en de Verenigde Staten ondertekend. Ze werd in december 1995 door de Gemeenschap geratificeerd en moest op 1 januari 1996 in werking treden, maar omdat de Verenigde Staten deze overeenkomst nog niet hebben geratificeerd, is dit is nog steeds niet gebeurd. Daar de (herziene) overeenkomst van 1994 inzake exportkredieten voor schepen aan de scheepsbouwovereenkomst is gehecht, kan deze nog niet in werking treden en blijven de regels van de huidige OESO-overeenkomst uit 1981 van toepassing.

Overeenkomstig artikel 3, lid 4, van Verordening (EG) 1540/98 van de Raad van 29 juni 1998 betreffende de steunverlening aan de scheepsbouw ⁽³⁾, worden kredietfaciliteiten die in overeenstemming zijn met de OESO-overeenkomst als neutraal beschouwd en niet in aanmerking genomen voor de berekening van het steunplafond. „Ship-shaped”-productiefaciliteiten kunnen voor dergelijke kredietfaciliteiten alleen in aanmerking komen als het zichzelf voortstuwende zeeschepen betreft, zoals gedefinieerd in de verordening.

⁽¹⁾ PB L 199 van 9.8.1993.

⁽²⁾ PB L 297 van 29.10.1990.

⁽³⁾ PB L 202 van 18.7.1998.

(2000/C 27 E/005)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0976/98
van Armelle Guinebertière (UPE) aan de Commissie

(30 maart 1998)

Betreft: Wettigheid — uit een oogpunt van het Gemeenschapsrecht — van het aan de Sociétés Coopératives Ouvrières de Production (arbeidersproductiecoöperaties) toegekende concurrentievoordeel bij overheidsopdrachten in Frankrijk

Uit hoofde van het Franse positieve recht inzake overheidsopdrachten is een vierde van de opdracht steeds gereserveerd voor de arbeidersproductiecoöperaties.

Zo verkeren deze coöperaties bij opdrachten van de nationale of plaatselijke overheid (overeenkomstig artikel 62 e.v., en artikel 260 e.v. van de desbetreffende kaderwet) in een bevoorrechte positie omdat zij een preferentierecht genieten op grond waarvan hun automatisch een vierde van de opdracht wordt gegund.

Hoewel de Franse wetgeving Europese ondernemingen niet uitsluit en arbeidersproductiecoöperaties uit lidstaten van de Europese Unie aan de inschrijvingen kunnen deelnemen, is het toch onaanvaardbaar dat een land principieel 25 % van de overheidsopdrachten reserveert voor ondernemingen met een bijzonder statuut. Kan er derhalve gesproken worden van vrije mededinging voor ondernemingen binnen de EU als de overheidsopdrachten in het genoemde land niet in hun geheel onder dezelfde voorwaarden opengesteld worden?

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(2 augustus 1999)

De Commissie onderzoekt momenteel of de regels in de Franse wetgeving op de overheidsopdrachten die bepalen dat een vierde van de opdrachten steeds aan de arbeidersproductiecoöperaties (SCOP — sociétés coopératives ouvrières de production) moet worden voorbehouden, verenigbaar zijn met het communautaire recht. De Commissie heeft hierover reeds contact opgenomen met de Franse autoriteiten.

Pas als de Commissie over alle noodzakelijke elementen beschikt, zal zij bepalen welk gevolg aan deze zaak moet worden gegeven.

(2000/C 27 E/006)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1002/98
van Gianni Tamino (V) aan de Commissie**

(2 april 1998)

Betreft: Niet-naleving van de communautaire wetgeving bij de aanbestedingsprocedure voor de „Cispadana”-weg

Naar aanleiding van het antwoord van Commissielid Bjerregaard op mijn schriftelijke vraag E-3972/97 ⁽¹⁾ over de aanleg van de „Cispadana”-weg zij opgemerkt dat op 27 februari 1998 de fase van de indiening van de bestekken door de deelnemers aan de desbetreffende aanbestedingsprocedure is afgesloten, zonder dat deze procedure door de bevoegde Italiaanse instanties (Ministerie van Openbare Werken en de ANAS) in overeenstemming is gebracht met de voorschriften van richtlijn 93/37/EEG ⁽²⁾.

Heeft de Commissie de aan de Italiaanse autoriteiten gevraagde gegevens ontvangen en welke conclusie trekt zij daaruit?

Is zij — na de laatste ontwikkelingen in deze kwestie — van mening dat nog altijd de voorwaarden aanwezig zijn om een inbreukprocedure wegens nalatigheid jegens Italië in te leiden op grond van artikel 169 van het Verdrag?

⁽¹⁾ PB C 196 van 22.6.1998, blz. 44.

⁽²⁾ PB L 199 van 9.8.1993, blz. 54.

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(28 juni 1999)

Op basis van de informatie die zij van de Italiaanse autoriteiten heeft ontvangen, kan de Commissie nu een aanvullend antwoord geven op de vraag van het geachte parlementslid.

Nadat de Commissie de Italiaanse overheid schriftelijk had verzocht meer informatie te verstrekken over de gunning van de betreffende opdracht, waarvoor geen openbare aanbesteding had plaatsgevonden, hebben de Italiaanse autoriteiten inderdaad akte genomen van het feit dat het Bureau voor officiële publicaties der Europese Gemeenschappen (Publicatiebureau) ter zake geen bericht van aanbesteding had ontvangen.

De Italiaanse autoriteiten hebben daarop beloofd de procedure te annuleren en een nieuwe in te stellen, en de Commissie alle informatie over de aanbestedingsprocedures voor de andere percelen over te leggen.

Vervolgens hebben de Italiaanse autoriteiten aan de Commissie het bewijs geleverd dat zij alle berichten van aanbesteding met betrekking tot de diverse percelen voor de aanleg van de Cispadana-weg naar het Publicatiebureau hebben verstuurd. Hiermee lijken alle problemen van de baan.

De Commissie is dan ook van mening dat er geen reden is om een inbreukprocedure overeenkomstig artikel 226 van het EG-Verdrag (ex artikel 169) in te leiden.

Wat het milieu-aspect van deze vraag betreft, zijn de Italiaanse autoriteiten zich ervan bewust dat het volledige project voor de aanleg van de weg in het kader van een milieu-effectbeoordeling volgens Richtlijn 85/337/EEG ⁽¹⁾ moet worden beoordeeld, vooraleer het kan worden goedgekeurd.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

(2000/C 27 E/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1777/98
van Reimer Böge (PPE) aan de Commissie

(5 juni 1998)

Betreft: Agenda 2000 en WTO-overeenkomsten

1. Kan de Commissie toelichten volgens welke criteria de indeling van agrarische subsidies in de zogenoemde „blue” respectievelijk „greenbox” volgens WTO-overeenkomsten plaatsvindt?
2. Kan de Commissie meedelen in welke categorie de in de AGENDA genoemde rechtstreekse betalingen voor rundvlees en melk kunnen worden ingedeeld?
3. Zijn de in de Amerikaanse landbouwwet „Fair Act” geregelde subsidies in beginsel als onder de „greenbox” vallende subsidies te beschouwen?
4. Kan de Commissie bevestigen dat in de GATT-overeenkomsten het deel van vastleggingen voor toekomstige landbouwmilieunormen en de opneming ervan in de toekomstige wereldhandelsregels onderkend is?
5. Welke verslagen respectievelijk aanbevelingen zijn thans, gelet op het besluit betreffende de handel in diensten en het milieu, uitgebracht ⁽¹⁾?
6. Welke initiatieven wil de Commissie nemen om deze overeenkomsten daadwerkelijk internationaal om te zetten respectievelijk om wijzigingen van artikel XIV van de overeenkomst voor te stellen en gerealiseerd te krijgen?

⁽¹⁾ PB L 336 van 23.12.1994, blz. 265.

Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie

(6 september 1999)

1. „blue box” omvat de maatregelen als bedoeld in artikel 6, lid 5, onder a), van de Overeenkomst inzake de landbouw ⁽¹⁾. Het gaat om rechtstreekse betalingen in het kader van een programma voor productiebeperking die:
 - op een bepaalde oppervlakte en een bepaalde fysieke opbrengst zijn gebaseerd, dan wel
 - betrekking hebben op niet meer dan 85 % van het basisniveau van de productie, dan wel
 - op een bepaald aantal dieren zijn gebaseerd.

De „green box” omvat de maatregelen die voldoen aan de criteria van bijlage 2 bij de Overeenkomst inzake de landbouw. Algemeen geformuleerd, betreft het betalingen die „de handel of de productie niet of hoogstens minimaal verstoren”. De hoogte ervan mag niet zijn gekoppeld aan de prijzen voor een product, en ook niet aan aard of omvang van de productie van de producent.

2. Het merendeel van de rechtstreekse betalingen in de sector rundvlees wordt toegekend op basis van een bepaald aantal dieren in het kader van een programma voor productiebeperking en voldoet dus aan de criteria van artikel 6, lid 5, onder a), van de Overeenkomst inzake de landbouw („blue box”). Ook in de zuivelsector zullen de rechtstreekse betalingen worden beperkt door de productiequota, wat betekent dat deze betalingen eveneens in het kader van een programma voor productiebeperking worden toegekend.

3. De betalingen in het kader van de „Fair Act” zijn bij de Wereldhandelsorganisatie (WTO) aangemeld als maatregelen die onder de „green box” vallen. Aangevoerd zou kunnen worden dat in de „Fair Act” productie-eisen worden gesteld die de betalingen uitsluiten van de „green box”. Deze interpretatie zou betekenen dat de betalingen moeten worden gerekend tot de steunmaatregelen waarvoor de verlagingsovereenkomst geldt. Dit zou echter niet tot gevolg hebben dat de Verenigde Staten het maximum overschrijden waartoe zij zich hebben verbonden, aangezien hun huidige steunniveau ver onder dat maximum blijft.

4. Betalingen in het kader van milieubeschermingsprogramma's kunnen volgens de Overeenkomst inzake de landbouw op bepaalde voorwaarden worden ingedeeld bij de „green box”. Deze voorwaarden zijn vastgesteld in punt 12 van bijlage 2 bij de Overeenkomst inzake de landbouw. Bovendien zullen milieubeschermingsmaatregelen waarschijnlijk ook worden besproken tijdens de komende Ronde, wanneer op grond van artikel 20 van de Overeenkomst inzake de landbouw ook rekening zal moeten worden gehouden met overwegingen van niet-commerciële aard.

5. Van de Slotakte waarin de resultaten van de multilaterale handelsbesprekingen in het kader van de Uruguay-Ronde zijn neergelegd, maakt een „Besluit betreffende de handel in diensten en het milieu” deel uit. WTO-leden hebben daarin bepaald dat de Commissie voor Handel en Milieu, die door de Algemene Raad van de WTO is opgericht en waaraan alle WTO-leden kunnen deelnemen, de relatie tussen de handel in diensten en het milieu, inclusief het punt duurzame ontwikkeling, aan een onderzoek zou onderwerpen en daarover verslag zou uitbrengen ten einde vast te stellen of het noodzakelijk is artikel XIV van de Algemene Overeenkomst betreffende de handel in diensten te wijzigen om rekening te houden met voor de bescherming van het milieu noodzakelijke maatregelen. In dat artikel XIV staat dat geen bepaling van de Algemene Overeenkomst betreffende de handel in diensten wordt uitgelegd als een beletsel voor het vaststellen of toepassen door een WTO-lid van maatregelen die noodzakelijk zijn voor de bescherming van het leven of de gezondheid van mens, dier of plant.

De Commissie voor Handel en Milieu heeft bijgevolg over deze aangelegenheid verslag uitgebracht in haar rapport van 1996 (WTO-document WT/CTE/1 van 12 november 1996). Dit rapport, dat is besproken op de Ministeriële Conferentie die in december 1996 in Singapore is gehouden, meldde dat over dit onderwerp slechts verkennende besprekingen waren gevoerd, en bevatte geen voorstellen of conclusies. De Commissie voor Handel en Milieu heeft daarom tot nog toe geen aanbevelingen over deze kwestie geformuleerd. Het onderwerp zal waarschijnlijk verder worden besproken in volgende vergaderingen van de Commissie voor Handel en Milieu.

6. De Commissie heeft haar benadering van de WTO-Millenniumronde onlangs uiteengezet in een mededeling aan de Raad en het Parlement^(?). De Commissie stelt dat de algemene doelstelling van de WTO inzake duurzame ontwikkeling een van de hoekstenen van de nieuwe Ronde moet zijn en dat beleidsmaatregelen op het gebied van handel en milieu elkaar dienen te ondersteunen ten gunste van een duurzame ontwikkeling. De Commissie is derhalve van mening dat de milieudoelstellingen deel moeten uitmaken van de benadering van de Gemeenschap en daarom bij de onderhandelingen voortdurend daadwerkelijk aan de orde moeten komen, zodat een algemeen resultaat wordt bereikt waarbij in de relevante delen van het pakket duidelijk milieuvriendelijke elementen herkenbaar zijn.

Onverminderd de noodzaak om bij de onderhandelingen voortdurend rekening te houden met milieuoverwegingen, worden in de mededeling enkele specifieke onderwerpen genoemd die bij de onderhandelingen aan de orde moeten worden gesteld om de verhouding tussen de handelsvoorschriften en de milieubeschermingsmaatregelen te verduidelijken en de samenhang tussen die twee categorieën te verbeteren.

De Commissie vindt voorts dat de WTO-Commissie voor Handel en Milieu tijdens de nieuwe Ronde haar werkzaamheden dient voort te zetten en de intensiveren om te bewerkstelligen dat bij de onderhandelingen voortdurend rekening wordt gehouden met de milieuproblematiek en om te fungeren als forum voor de gedachtenwisseling en de uitwisseling van informatie over het onderzoek naar milieu en duurzame ontwikkeling dat de Gemeenschap en andere WTO-leden willen gaan instellen.

De Commissie heeft in haar mededeling ook duidelijk gemaakt dat naar haar oordeel de Gemeenschap bij de onderhandelingen over de landbouw in het kader van de nieuwe Ronde rekening zal houden met de noodzaak de verenigbaarheid met de WTO-regels van bepaalde beleidsmaatregelen op het gebied van de

plattelandontwikkeling en het milieu in het kader van de landbouwpolitiek te waarborgen door de „multifunctionele” rol van de landbouw te doen erkennen. Deze benadering is bevestigd in de mededeling van de Europese Gemeenschappen aan de Algemene Raad van de WTO van 23 juli 1999 (WTO-document WT/GC/W/273 van 27 juli 1999).

(¹) PB L 336 van 23.12.1994.

(²) COM(1999) 331 def.

(2000/C 27 E/008)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2879/98
van Panayotis Lambrias (PPE) aan de Commissie

(28 september 1998)

Betreft: Schending van Richtlijn 91/674/EEG over de verzekeringsmaatschappijen

Volgens klachten van betrokken diensten, welke openbaar zijn gemaakt en ook aan de Commissie zijn medegedeeld, oefent het Griekse Ministerie van Ontwikkeling niet voldoende streng controle uit op de desbetreffende Griekse en communautaire wetgeving. Op die manier kunnen vele verzekeringsmaatschappijen tekorten hebben van miljarden drachmen, welke zij tegen de regels in proberen te dekken in het volgende boekjaar. Door deze praktijk blijven de tekorten toenemen, hetgeen tot gevolg heeft dat de verzekerden in een zeer precare positie terechtkomen en dat bepaalde maatschappijen op een onwettige manier een beursnotering krijgen.

Is de Commissie, op grond van de gegevens waarover zij beschikt, van oordeel dat Richtlijn 91/674/EEG (¹) correct ten uitvoer wordt gelegd in Griekenland en zo neen, is zij voornemens de nodige maatregelen te nemen?

(¹) PB L 374 van 31.12.1991, blz. 7.

Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie

(2 augustus 1999)

De Commissie is thans bij machte om, in aanvulling op haar antwoord van 5 juni 1998 (¹), de volgende nadere inlichtingen te verstrekken.

Uit verificatie door de Commissie van de Griekse wetteksten (²) waarbij Richtlijn 91/674/EEG van 19 december 1991 betreffende de jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen van verzekeringsondernemingen wordt omgezet, is gebleken dat deze omzetting vrijwel voltooid is, waarbij de nationale wettekst op slechts één punt nadere verduidelijking behoefde. Volgens de laatste informatie van Griekenland is de omzetting evenwel voltooid met Presidentieel Besluit 64 van 24 maart 1999. Een formele kennisgeving van deze maatregelen is nog niet ontvangen.

Het toezicht op de Griekse verzekeringsondernemingen valt uitsluitend onder de verantwoordelijkheid van de lidstaat zelf en met name van de Griekse toezichthoudende autoriteit voor het verzekeringswezen. Vooralsnog beschikt de Commissie niet over specifieke inlichtingen over Griekse verzekeringsondernemingen inzake omvangrijke tekorten en een gebrekkige bescherming van de belangen van de verzekerden. De Commissie zou graag gedetailleerde informatie ontvangen over de klachten die het geachte lid heeft ontvangen.

(¹) PB C 310 van 15.12.1998.

(²) Presidentieel Besluit 286; Wetsbesluit 400/70 (geconsolideerde versie).

(2000/C 27 E/009)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2983/98
van John McCartin (PPE) aan de Commissie

(8 oktober 1998)

Betreft: Buitensporige kosten van motorrijtuigenverzekeringen in Ierland

Is de Commissie op de hoogte van de buitensporige kosten van motorrijtuigenverzekeringen in Ierland en schrijft zij dit toe aan een gebrek aan concurrentie op de Ierse markt?

(2000/C 27 E/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2984/98
van John McCartin (PPE) aan de Commissie

(8 oktober 1998)

Betreft: Uitzonderingsregelingen motorrijtuigenverzekering in Ierland

Kan de Commissie mededelen of voor de Ierse markt voor motorrijtuigenverzekeringen op het gebied van het communautair mededingingsbeleid of andere wetgeving uitzonderingsregelingen gelden en wanneer deze regelingen aflopen?

Gecombineerd Aanvullend Antwoord
van de heer Monti namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2983/98 en E-2984/98

(5 augustus 1999)

In aanvulling op haar antwoord van 4 december 1998 ⁽¹⁾ kan de Commissie thans de volgende inlichtingen mededelen.

De motorrijtuigenverzekering valt onder de toepassing van de derde richtlijn schadeverzekering, Richtlijn 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG ⁽²⁾ (branche 10: Wettelijke aansprakelijkheid (WA) motorrijtuigen). Met deze richtlijn wordt een stelsel ingevoerd van één enkele vergunning die moet worden aangevraagd bij de autoriteiten van de lidstaat van herkomst van de verzekeringsonderneming, die op grond daarvan haar werkzaamheden in de gehele Gemeenschap kan uitoefenen, hetzij in het kader van het recht van vestiging, hetzij in het kader van het vrij verrichten van diensten. Doel van de ingevoerde regeling (artikelen 4 en 5 van Richtlijn 92/49/EEG) is meer concurrentie te garanderen op de nationale markten zodat de consumenten het verzekeringsproduct kunnen kiezen dat hen het best uitkomt, alsmede de verzekeraar aan wie zij de voorkeur geven, ongeacht diens lidstaat van herkomst.

In de praktijk wordt echter door redenen die verband houden met de realiteit van elke markt, soms belet dat er zich voldoende concurrentie ontwikkelt. Het voornaamste probleem zijn de verschillen inzake premies die in de onderscheiden lidstaten voor de branche WA motorrijtuigen worden vastgesteld. Een en ander is niet onverenigbaar met het Gemeenschapsrecht omdat de criteria die iedere verzekeringsonderneming hanteert voor het vaststellen van haar premies, alsmede het aantal schadegevallen van hun cliënten, verschillen van lidstaat tot lidstaat. Verschillende factoren hebben invloed op de vaststelling van de premies in elk van de lidstaten, hetgeen soms in aanzienlijke prijsverschillen resulteert.

. In de eerste plaats kunnen de verschillen qua vergoeding het niveau van de premies in de verschillende lidstaten beïnvloeden. Momenteel onderzoekt de Commissie dit probleem om een passende oplossing voor te stellen en eventueel een voorstel van richtlijn in te dienen met het oog op de aanpassing van de voor de dekking van WA motorrijtuigen vastgestelde minimumbedragen uit de tweede richtlijn motorrijtuigenverzekering — Richtlijn 84/5/EEG van de Raad van 30 december 1983 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven ⁽³⁾. Toch houdt deze richtlijn geen verplichting in ten aanzien van het bedrag en de voorwaarden voor de toekenning van de schadevergoeding die door alle lidstaten op een eenvormige manier moeten worden nageleefd. Het staat hun vrij een hogere of lagere schadevergoeding toe te kennen, mits natuurlijk de minimumbedragen uit Richtlijn 84/5/EEG worden nageleefd. Aangezien sommige lidstaten een betere bescherming bieden of andere methoden toepassen voor de beoordeling van schade in de buurlanden, kan dit resulteren in — onder meer — een hogere premie.

In de tweede plaats werd met de derde verzekeringsrichtlijnen een regeling ingevoerd voor één enkel prudentieel en financieel toezicht door de lidstaat waar het hoofdkantoor van de verzekeringsonderneming is gevestigd. De criteria voor de beoordeling van de garanties inzake financiële soliditeit van de verzekeringsondernemingen verschillen naargelang de lidstaat, met name wat betreft de solvabiliteit en het aanleggen van voldoende technische voorzieningen. De raming van de premies (en andere financiële middelen) zijn bedoeld ter dekking van de verplichtingen van de onderneming en haar solvabiliteitsmarge (artikel 7 van Richtlijn 92/49/EEG). In deze richtlijnen zijn ook de minimumnormen vastgesteld voor het aanleggen van technische voorzieningen. De vergunning verlenende lidstaat kan strengere regels uitvaardigen voor de verzekeringsondernemingen die onder zijn bevoegdheid vallen (artikel 9 van Richtlijn 92/49/EEG).

Uit een en ander blijkt dat de verenigbaarheid van het premiebeleid van de Ierse verzekeringsondernemingen met het oog op het aanleggen van voldoende technische voorzieningen voor hun contractuele verplichtingen, moet worden onderzocht aan de hand van de Ierse wetgeving en onder de bevoegdheid valt van de Ierse toezichthouder.

Hetzelfde geldt evenwel niet voor in een andere lidstaat erkende verzekeringsondernemingen, die onder het prudentieel en financieel toezicht van deze laatste vallen, en die in Ierland actief zijn via dienstverrichting of er een secundaire vestiging (agentschap of bijkantoor) hebben. Deze ondernemingen kunnen lagere tarieven hanteren, indien dit verenigbaar is met de wetgeving van hun lidstaat van herkomst en zij voldoende technische voorzieningen kunnen aanleggen. De concurrentie van ondernemingen die actief zijn via secundaire vestigingen of via dienstverrichting, is — tot dusver — evenwel beperkt. De verzekeringsondernemingen geven er immers de voorkeur aan nieuwe markten te veroveren via dochterondernemingen — juridisch gezien onafhankelijk ondernemingen — waarvan het hoofdkantoor gevestigd is in de nieuwe lidstaat en die onder diens prudentieel en financieel toezicht vallen. Daardoor kunnen zij zich beter integreren in de ontvangende lidstaat en zich beter aanpassen aan de gewoonten van de clientèle op elke nieuwe markt. Van de vrije dienstverrichting wordt nog veel minder gebruik gemaakt in eiland-lidstaten die geografisch afgelegen zijn, zoals het geval is voor Ierland. In dit kader blijft de prijsdiversificatie via dienstverrichters die op de Ierse markt doordringen, relatief beperkt.

Ten derde verschillen de kosten voor expertise, reparatie en werking van de ondernemingen van lidstaat tot lidstaat. Tenslotte is er ook sprake van verschillen inzake vaststelling en beoordeling van risico's. Het vaststellen van de premies behoort tot het commerciële beleid van iedere onderneming, waarbij deze vrijelijk haar criteria en methoden kan kiezen voor de beoordeling van schadegevallen. Op grond van het beginsel van de contractvrijheid staat het verzekeringsondernemingen vrij een cliënt te aanvaarden of te weigeren. Dezelfde persoon kan voor de ene verzekeringsonderneming een hoger risico vertegenwoordigen dan voor de andere, naargelang de situatie in iedere lidstaat en de criteria voor risicobeoordeling.

In dit verband zij vermeld dat de Commissie, wat de motorrijtuigenverzekering in Ierland betreft, tot dusver nog geen premieafspraken tussen verzekeraars heeft moeten toetsen aan artikel 81 (ex-artikel 85) over mededingingsbeperkende afspraken, en met name aan Verordening (EEG) 3932/92 van de Commissie van 21 december 1992 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het Verdrag op bepaalde groepen van overeenkomsten, besluiten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen in de verzekeringssector⁽⁴⁾; het betreft hier een vrijstellingsverordening ten aanzien van de toepassing van artikel 81, lid 3, op bepaalde soorten afspraken in de verzekeringssector. Tenslotte wordt de aandacht van het geachte parlementslid ook gevestigd op het verslag over de werking van deze verordening dat de Commissie onlangs aan het Parlement en de Raad heeft gezonden⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ PB C 135 van 14.5.1999.

⁽²⁾ PB L 228 van 11.8.1992.

⁽³⁾ PB L 8 van 11.1.1984.

⁽⁴⁾ PB L 398 van 31.12.1992.

⁽⁵⁾ COM(1999) 192 def.

(2000/C 27 E/011)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3099/98
van Umberto Bossi (NI) aan de Commissie

(16 oktober 1998)

Betreft: Professionele banden tussen beroepsvoetballers

Op het stuk van de professionele banden tussen spelers en sportmakelaars en makelaars in het algemeen mogen er geen barrières ontstaan, die de vrije mededinging belemmeren of verhinderen in een zo complexe en voortdurend evoluerende sector als die van het voetbal.

Het door de Italiaanse voetbalbond (FIGC) gehanteerde stelsel van een speciale lijst strookt niet met de Italiaanse rechtsregels, aangezien het daarbij ontbreekt aan de voorschriften die vereist zijn om van een bedrijfstakregulering te kunnen spreken.

Het particulier initiatief mag niet in zijn inventiviteit, creativiteit, innovatievermogen, initiatief en verbeeldingskracht worden gefnuikt, ook niet in de sport, vooral wanneer deze tot een daadwerkelijke tak van bedrijvigheid is uitgegroeid.

Is de Commissie niet van oordeel:

1. dat de functie van sportmakelaar, zoals die door de FIGC is ingevoerd, in strijd is met de ontwikkeling van het Gemeenschapsrecht inzake beroepsactiviteiten?
2. Is de regelgeving van de FIGC inzake sportmakelaars geen belemmering voor het vrije verkeer van diensten, ook in het licht van de gemeenschappelijke beroepsuitoefening in het kader van de toepasselijkheid van de bepalingen van Italiaanse wet nr. 287/90?

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(2 augustus 1999)

In aanvulling op haar antwoord van 7 januari 1999⁽¹⁾ kan de Commissie nu de volgende informatie verstrekken.

In de Europese Unie is het voetbal op territoriale basis georganiseerd en in principe bestaat er in elke lidstaat slechts één vereniging die het voetbal op nationaal niveau organiseert.

In Italië wordt het voetbal op het sportieve vlak georganiseerd door de Italiaanse voetbalbond (FIGC). Sportbonden als de FIGC ontleen het recht om als organisator op te treden aan het feit dat de noodzaak van een organisator inherent is aan elke sport.

In dit opzicht wenst de Commissie het geachte parlementslid mee te delen dat zij over geen enkele informatie beschikt waaruit blijkt dat de FIGC bij de uitoefening van haar functie van organisator in strijd met de communautaire principes en jurisprudentie inzake de beroepsuitoefening en het vrij verkeer van diensten handelt.

Het Hof van Justitie heeft reeds herhaaldelijk beslist (met als recentste voorbeeld het Bosmanarrest van 15 december 1995⁽²⁾) dat de regels op grond van niet-economische motieven die verband houden met het specifieke karakter van bepaalde ontmoetingen niet onverenigbaar zijn met communautaire bepalingen inzake vrij verkeer van diensten.

Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel moet de Italiaanse overheid en aan de Commissie bepalen of de activiteiten van de FIGC verenigbaar zijn met wet 287/90 inzake de regels voor de bescherming van de concurrentie en de markt.

⁽¹⁾ PB C 135 van 14.5.1999.

⁽²⁾ Zaak C-415/93, Jurispr. I-4921.

(2000/C 27 E/012)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3709/98
van Hiltrud Breyer (V) aan de Commissie**

(11 december 1998)

Betreft: Vergunning voor in de handel brengen van GGO's — dossier C/NL/96/10 (richtlijn 90/220/EEG)

Het Wetenschappelijk Comité voor planten heeft een negatief advies uitgebracht over de vergunningsaanvraag van Avebe voor het in de handel brengen van een transgene aardappel. Het Comité wijst erop dat het bij ontstentenis van een gedegen risicoanalyse betreffende de potentiële gevolgen van horizontale genoverdracht van het genetisch gemodificeerde gewas op mens, dier en milieu onmogelijk is een gedegen oordeel te geven over de veiligheid van de teelt van deze transgene aardappel.

Kan de Commissie mededelen

1. of de Nederlandse adviescommissie en de Nederlandse bevoegde instantie een positieve aanbeveling over deze aanvraag hebben gedaan;
2. of deze lichamen tot hun conclusies zijn gekomen aan de hand van dezelfde uitvoerige documentatie als die waarover het Wetenschappelijk Comité beschikte; of bij de vergunningsaanvraag waarover de Nederlandse en andere bevoegde instanties moesten oordelen specifieke informatie en risicoanalyse-

resultaten waren gevoegd met betrekking tot de inbrenging van het npt III-gen, dat voor resistentie tegen het antibioticum amikacine codeert;

3. welke met redenen omklede opmerkingen van de bevoegde instanties van de andere lidstaten er bij haar zijn binnengekomen;
4. of zij ingevolge artikel 19, lid 4 van richtlijn 90/220/EEG⁽¹⁾ (waarin wordt bepaald dat de vertrouwelijkheid in geen geval van toepassing is op de beschrijving van het GGO en evenmin op de evaluatie met betrekking tot de te verwachten effecten, met name de pathogene effecten en/of de milieuschade), gelet op het algemeen belang de volledige vergunningsaanvraag, de volledige tekst van het advies van het Wetenschappelijk Comité en de opmerkingen van alle nationale bevoegde instanties zal publiceren?

⁽¹⁾ PB L 117 van 8.5.1990, blz. 15.

**Aanvullend antwoord
van mevrouw Bonino namens de Commissie**

(12 juli 1999)

In vervolg op haar antwoord van 15 februari 1999⁽¹⁾, kan de Commissie thans de volgende aanvullende informatie verstrekken.

Met betrekking tot de publicatie van het volledige advies van het Wetenschappelijke Comité voor planten heeft de Commissie haar antwoord op dit specifieke punt uitgesteld omdat de kennisgever een beroep op vertrouwelijkheid heeft gedaan. Na bestudering van de juridische aspecten van de publicatie van het volledige advies (artikel 19 van Richtlijn 90/220/EEG van de Raad van 23 april 1990 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu en artikel 10 van Besluit 97/579/EG van de Commissie van 23 juli 1997 houdende de instelling van wetenschappelijke comités op het gebied van de gezondheid van de consument en de voedselveiligheid⁽²⁾) meent de Commissie dat het volledige advies thans kan worden gepubliceerd, met uitzondering van één zin. Het advies zal dan ook zo spoedig mogelijk op internet worden geplaatst.

⁽¹⁾ PB C 289 van 11.10.1999, blz. 75.

⁽²⁾ PB L 237 van 28.8.1997.

(2000/C 27 E/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4092/98

van Carlos Robles Piquer (PPE) aan de Commissie

(14 januari 1999)

Betreft: Coördinatie van de defensie-industrieën in Europees verband

Naarmate het tijdstip nadert dat de NAVO 50 jaar bestaat, komen er steeds meer analyses over de belangrijke veranderingen die zich in die periode op het internationale vlak hebben voltrokken en over de noodzaak van consensus over nieuwe uitdagingen en taken. De verschillende politieke visies van Amerika en Europa kunnen nog verder uiteen gaan lopen als geen wegen worden gevonden voor samenwerking tussen de defensie-industrieën aan weerszijden van de Atlantische Oceaan met het oog op de ontwikkeling van de nieuwe technologie van de 21ste eeuw.

Denkt de Commissie dat de defensie-industrie in Europa spoedig de omvang en het coördinerend vermogen zal bereiken die nodig zijn voor de constructieve dialoog met de sterk geconcentreerde Amerikaanse industrie? Welke rol spelen in dit verband de verschillen in juridische status tussen de grote particuliere defensie-industrieën in Duitsland en het Verenigd Koninkrijk en de Franse defensie-industrie die hoofdzakelijk eigendom van de staat is?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(18 maart 1999)

De Commissie deelt de bezorgdheid en het standpunt dat de Gemeenschap een sterke en concurrentiekrachtige defensie-industrie nodig heeft die op voet van gelijkheid zaken kan doen met haar Amerikaanse tegenhangers en kan bijdragen tot de versterking van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid.

Een efficiënte en sterke Europese industrie moet niet als een tegenstander maar als een partner van de Amerikaanse industrie op de wereldmarkt worden gezien. Indien het Europa ernst is met het streven naar een reëel partnerschap, waarbij Amerikaanse bedrijven deelnemen aan Europese programma's op dezelfde wijze als Europese bedrijven deelnemen aan Amerikaanse programma's, dient de Europese defensie-industrie over de financiële en technologische middelen te beschikken die haar werkelijk concurrerend maken, en dient zij voor de dag te komen met commercieel aantrekkelijke programma's.

De Commissie is er zich terdege van bewust dat verschillen in aandeelhoudersstructuren (gaande van zeer verspreid tot zeer geconcentreerd, in overheidshanden of particulier) tussen de verschillende bedrijven in de Europese industrie het consolidatieproces nog complexer maken.

Om ervoor te zorgen dat het proces van het creëren van sterke, concurrentiekrachtige Trans-Europese bedrijven met succes wordt bekroond, is het van essentieel belang dat de lidstaten en de Europese instellingen de nodige druk blijven uitoefenen om de dynamiek voor een consolidatie in stand te houden.

(2000/C 27 E/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0163/99
van Mark Watts (PSE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Spoorwegen in Groot-Brittannië

Hoeveel overheidssubsidie (in euro) per kilometer spoorlijn wordt er gegeven in elk van de volgende landen:

Frankrijk, Duitsland, Italië, Spanje, Portugal, Griekenland, België, Zweden, Ierland, Denemarken, Oostenrijk, Nederland, Finland, Luxemburg en Groot-Brittannië?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(14 september 1999)

De overheidssubsidie (in miljoen euro, koers van de euro op 10 februari 1999 voor landen buiten de eurozone) in de lidstaten was in 1996 (het laatste jaar waarvoor volledige gegevens beschikbaar zijn) als volgt:

België	1 482
Denemarken	533
Duitsland	10 670
Griekenland	300
Spanje	1 737
Frankrijk	5 992
Ierland	126
Italië	7 654
Luxemburg	23
Nederland	1 511
Oostenrijk	627
Portugal	60
Finland	46
Zweden	1 119
Verenigd Koninkrijk	1 262

Deze cijfers vormden gedeeltelijk de basis voor de berekening van de overheidssubsidie die de lidstaten in de periode 1994-1996 aan de spoorwegsector hebben verstrekt, als gepubliceerd in het zesde jaarlijkse overzicht van de steunmaatregelen van de lidstaten. Hierbij moet worden opgemerkt dat de lidstaten slechts voor een beperkt deel van deze bedragen verplicht zijn om goedkeuring te vragen voor de steunmaatregel.

De Commissie wijst erop dat het moeilijk is een duidelijk verband te leggen tussen overheidssubsidie en de lengte van het net, omdat de omstandigheden in de lidstaten uiteenlopen wat bijvoorbeeld de gebruiksintensiteit van het net, de bevolkingsdichtheid, de kwaliteit van de openbare dienst, de productiviteit of de concurrentie op de markt betreft.

Een vergelijking van de overheidssubsidie met de lengte van het spoorweginet in 1996 in de lidstaten als gepubliceerd door Eurostat (EU transport in figures⁽¹⁾) geeft evenwel de volgende bedragen in euro per kilometer spoorlijn:

België	438 432
Denemarken	226 905
Duitsland	261 353
Griekenland	121 423
Spanje	141 412
Frankrijk	188 114
Ierland	64 869
Italië	477 957
Luxemburg	83 577
Nederland	551 777
Oostenrijk	110 490
Portugal	21 018
Finland	7 754
Zweden	102 444
Verenigd Koninkrijk	73 675

(¹) ISBN 92-828-3670-3.

(2000/C 27 E/015)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0183/99
van Hiltrud Breyer (V) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Vergunning voor/goedkeuring van genetisch gemodificeerde zaden

1. Wat is de huidige stand van de goedkeuringen van genetisch gemodificeerde zaden in de lidstaten van de EU?
2. Kan de Commissie, wanneer er al goedgekeurde zaden zijn, nadere informatie verstrekken (bijvoorbeeld lijsten) omtrent de goedgekeurde variëteiten, de gemodificeerde kenmerken en de data van goedkeuring?
3. Is het de Commissie bekend welke variëteiten (bedrijven die een aanvraag hebben ingediend, begindatum van de goedkeuringsprocedure, verwachte einddatum van het onderzoek) momenteel worden onderzocht?

Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie

(30 juli 1999)

De communautaire wetgeving betreffende het door de geachte Afgevaardigde ter sprake gebrachte onderwerp is in belangrijke mate gewijzigd. Bij Richtlijn 98/95/EG van de Raad van 14 december 1998 houdende wijziging, in het kader van de consolidatie van de interne markt en ten aanzien van genetisch gemodificeerde plantenrassen en plantgenetische hulpbronnen, van de Richtlijnen 66/400/EEG, 66/401/EEG, 66/402/EEG, 66/403/EEG, 69/208/EEG, 70/457/EEG en 70/458/EEG betreffende het in de handel brengen van bietenzaad, zaaizaad van groenvoedergewassen, zaaigranen, pootaardappelen, zaaizaad van oliehoudende planten en vezelgewassen en groentezaad, en betreffende de gemeenschappelijke rassenlijst voor landbouwgewassen⁽¹⁾ is een koppeling tot stand gebracht tussen de tot dan toe volledig gescheiden procedures voor de officiële goedkeuring van rassen van landbouwgewassen en groentezaden op grond van Richtlijn 70/457/EEG van 29 september 1970 betreffende de gemeenschappelijke rassenlijst voor landbouwgewassen⁽²⁾ en Richtlijn 70/458/EEG van 29 september 1970 betreffende het in de handel brengen van groentezaad, enerzijds, en voor de toelating van genetisch gemodificeerd plantenmateriaal op grond van Richtlijn 90/220/EEG van 23 april 1990 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu⁽³⁾ (GGO) en Verordening (EG) 258/97 van het Europees Parlement en de Raad van 27 januari 1997 betreffende nieuwe voedingsmiddelen en nieuwe voedselingsrediënten⁽⁴⁾, anderzijds. Op grond van de nieuwe richtlijn, die op 1 februari 2000 in werking treedt, mag een genetisch

gemodificeerd ras van een landbouw- of groentegewas in de zin van artikel 2, leden 1 en 2, van Richtlijn 90/220/EEG alleen dan worden goedgekeurd om in de officiële rassenlijst te worden opgenomen als alle passende maatregelen zijn genomen om schadelijke effecten voor volksgezondheid en milieu te voorkomen.

De op grond van de nieuwe richtlijn vereiste risicobeoordelingsprocedure moet gelijkwaardig zijn aan de bij Richtlijn 90/220/EEG vastgestelde procedure. Deze procedure zal worden ingesteld op basis van een voorstel van de Commissie voor een verordening van de Raad, gebaseerd op de passende juridische grondslag in het EG-Verdrag, en hierbij zal ten volle rekening worden gehouden met de wijzigingen die bij de thans aan de gang zijnde herziening van Richtlijn 90/220/EEG worden aangebracht. Totdat deze verordening in werking treedt, moeten genetisch gemodificeerde plantensoorten, voordat zij op de officiële rassenlijst kunnen worden opgenomen, aan de bij Richtlijn 90/220/EEG vastgestelde risicobeoordelingsprocedure worden onderworpen.

In die gevallen waarin het de bedoeling is het materiaal van een genetisch gemodificeerd plantensoort te gebruiken als voedingsmiddel of als voedselingsrediënt, moet ook de procedure op grond van Verordening (EG) 258/97 betreffende nieuwe voedingsmiddelen en nieuwe voedselingsrediënten worden toegepast, voordat het betrokken ras in de officiële rassenlijst wordt opgenomen.

Bovendien moet, wanneer een ras genetisch gemodificeerd is, dit in de nationale en gemeenschappelijke officiële rassenlijsten duidelijk worden aangegeven. Op etikettering en documenten die het zaad van genetisch gemodificeerde plantensoorten vergezellen moet duidelijk worden vermeld dat het product genetisch gemodificeerd is.

In het licht van deze achtergrondinformatie luiden de antwoorden op de vraag van de geachte Afgevaardigde als volgt:

1. De genetisch gemodificeerde plantaardige materialen die de lidstaten op grond van beschikkingen van de Commissie overeenkomstig Richtlijn 90/220/EEG tot de markt hebben toegelaten, en waarvoor toestemming is verleend voor een specifiek gebruik, zijn opgenomen in een lijst die rechtstreeks aan de geachte Afgevaardigde en aan het Secretariaat-generaal van het Europees Parlement zullen worden toegestuurd.
2. Een aantal lidstaten heeft de Commissie ervan in kennis gesteld dat zij opnemings van bepaalde genetisch gemodificeerde rassen van landbouwgewassen respectievelijk groenten in hun officiële rassenlijsten in het kader van Richtlijn 70/457/EEG respectievelijk Richtlijn 70/458/EEG accepteren. De lijst van deze rassen met de bijbehorende goedkeuringsdata is rechtstreeks aan de geachte Afgevaardigde en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toegezonden. Wanneer in de betrokken kennisgevingen is gerefereerd aan de betrokken beschikkingen van de Commissie op grond van Richtlijn 90/220/EEG, zijn de gemodificeerde eigenschappen geregistreerd.

Ten gevolge echter van ofwel de thans geldende termijnen voor het systeem van de gemeenschappelijke rassenlijst, ofwel het feit dat bepaalde aanvullende vormen van gebruik (bijvoorbeeld verbouw op het open veld, voeding, voeder, zoals in het geval van maïs of raapzaad) nog niet zijn goedgekeurd, ofwel het feit dat in de lidstaten nog rechtszaken lopen, zijn nog maar twee genetisch gemodificeerde rassen, van de soort cichorei, opgenomen in de gemeenschappelijke rassenlijst voor groentegewassen waarvan het zaad in de gehele Gemeenschap in de handel mag worden gebracht, in het kader van Richtlijn 70/458/EEG, nadat eerder toestemming was verleend om deze gewassen overeenkomstig Richtlijn 90/220/EEG op de markt te brengen voor kweekdoeleinden.

3. Lijsten met de genetisch gemodificeerde producten die op goedkeuring op grond van zowel Richtlijn 90/220/EEG als Verordening (EG) 258/97 wachten, en nadere gegevens betreffende de kennisgeving en de kennisgevers, zullen rechtstreeks aan de geachte Afgevaardigde en het Secretariaat-generaal van het Parlement worden toegezonden.

Inzake producten die op goedkeuring door de lidstaten op grond van de Richtlijnen 70/457/EEG en 70/458/EEG wachten, is de Commissie slechts op de hoogte voorzover de lidstaten kennis geven van aanvragen om goedkeuring van rassen op grond van deze richtlijnen. Momenteel is er echter geen verplichting om in deze kennisgevingen te vermelden of de rassen al dan niet genetisch gemodificeerd zijn.

(¹) PB L 25 van 1.2.1999.

(²) PB L 225 van 12.10.1970.

(³) PB L 117 van 8.5.1990.

(⁴) PB L 43 van 14.2.1997.

(2000/C 27 E/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0221/99
van José Mendes Bota (PPE) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Achterstand van Portugal bij de totstandbrenging van de gemeenschappelijke markt

De Commissie heeft zojuist Portugal openbaar gewaarschuwd wegens het nalaten van de omzetting van verschillende communautaire richtlijnen betreffende de totstandbrenging van de gemeenschappelijke markt in de nationale wetgeving.

Het gaat om de richtlijn betreffende openbare aanbestedingen in de sectoren water, energie, vervoer en telecommunicaties, alsmede de richtlijn betreffende de voor de ondernemingen in deze sectoren openstaande mogelijkheden.

In beide gevallen had de omzetting uiterlijk op 30 juni 1997 moeten plaatsvinden.

Nog erger is het niet toetreden tot de Conventie van Rome betreffende de bescherming van de rechten van uitvoerende kunstenaars en vertolkers, auteursrechten en aanverwante rechten. Hier is er sprake van nalatigheid sedert januari 1995, dwz. een achterstand van vier jaar.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen welke argumenten de Portugese regering heeft aangevoerd ter rechtvaardiging van dit verzuim, waardoor niet alleen de rechten van personen en instellingen rechtstreeks worden geschaad, maar Portugal tevens een negatieve reputatie bij het Europese integratieproces krijgt?

Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie

(9 juli 1999)

Volgens Richtlijn 93/38/EEG van de Raad van 14 juni 1993 houdende coördinatie van de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie⁽¹⁾ mag Portugal bepalen dat de maatregelen ter uitvoering van deze richtlijn pas vanaf 1 januari 1998 van toepassing zijn. Volgens Richtlijn 92/13/EEG van de Raad van 25 februari 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de communautaire voorschriften inzake de procedures voor het plaatsen van opdrachten door diensten die werkzaam zijn in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie⁽²⁾ moeten de maatregelen ter uitvoering van deze richtlijn uiterlijk op 30 juni 1997 door Portugal worden getroffen en moeten ze op 1 januari 1998 in werking treden.

Aangezien Portugal de nationale uitvoeringsmaatregelen van deze twee richtlijnen niet op de vastgestelde data heeft meegedeeld, heeft de Commissie de procedure van artikel 226 van het EG-Verdrag (ex artikel 169) ingeleid. Begin februari 1999 werden met redenen omklede adviezen uitgebracht.

Het is inderdaad correct dat Portugal de communautaire richtlijnen betreffende de auteursrechten en de naburige rechten met een relatief grote achterstand omzet. In bepaalde gevallen heeft de Commissie er dan ook toe moeten besluiten een zaak bij het Hof van Justitie aanhangig te maken. Overigens is Portugal uiteindelijk zijn verplichtingen uit hoofde van de Richtlijnen 92/100/EEG van de Raad van 19 november 1992 betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom⁽³⁾, 93/83/EEG van de Raad van 27 september 1993 tot coördinatie van bepaalde voorschriften betreffende het auteursrecht en naburige rechten op het gebied van de satellietomroep en de doorgifte via de kabel⁽⁴⁾, en 93/98/EEG van de Raad van 29 oktober 1993 betreffende de harmonisatie van de beschermingstermijn van het auteursrecht en van bepaalde naburige rechten⁽⁵⁾ nagekomen door op 21 november 1997 een aantal wetsbesluiten goed te keuren.

Tenslotte moest er een inbreukprocedure worden ingeleid omdat Portugal niet tot het Internationaal Verdrag inzake de bescherming van uitvoerende kunstenaars, producenten van fonogrammen en omroeporganisaties (Verdrag van Rome, 1961) is toegetreden.

⁽¹⁾ PB L 199 van 9.8.1993.

⁽²⁾ PB L 76 van 23.3.1992.

⁽³⁾ PB L 346 van 27.11.1992.

⁽⁴⁾ PB L 248 van 6.10.1993.

⁽⁵⁾ PB L 290 van 24.11.1993.

(2000/C 27 E/017)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0388/99
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: EU-steun Beieren

1. Welke projecten zijn in Beieren (in de afzonderlijke arrondissementen) sinds 1994 tot op heden in het kader van het doelstelling 5b-programma gesubsidieerd en welke bedragen zijn per project beschikbaar gesteld?
2. Welke projecten zijn in Beieren (in de afzonderlijke arrondissementen) sinds 1994 in het kader van de EU-begroting voor onderzoek gesubsidieerd en welke bedragen zijn per project beschikbaar gesteld?
3. Welke projecten zijn in Beieren (in de afzonderlijke arrondissementen) sinds 1994 in het kader van het Europees Sociaal Fonds (niet 5b) gesubsidieerd en welke bedragen zijn per project beschikbaar gesteld?
4. Welke projecten zijn in Beieren (in de afzonderlijke arrondissementen) sinds 1994 in het kader van de communautaire initiatieven van de EU (afzonderlijk opgesomd) gesubsidieerd en welke bedragen zijn per project beschikbaar gesteld?

Aanvullend antwoord
van de heer Marín namens de Commissie

(27 juli 1999)

Gezien de omvang van het antwoord, doet de Commissie het rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toekomen.

(2000/C 27 E/018)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0417/99
van Jens-Peter Bonde (I-EDN) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Vrij verkeer van personen binnen de EU en de EER voor Groenlanders

In hoeverre zijn de bepalingen omtrent vrij verkeer van personen binnen de EU en de EER van toepassing op Groenlanders?

Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie

(4 augustus 1999)

In aanvulling op haar antwoord van 19 april 1999⁽¹⁾ kan de Commissie nu de volgende informatie verstrekken.

Volgens de artikelen 182 tot en met 188 en 299, lid 3, van het EG-Verdrag (ex artikelen 131 tot en met 136 bis, en 227, lid 3), en Besluit 97/803/EG van de Raad van 24 november 1997 tot tussentijdse herziening van Besluit 91/482/EEG betreffende de associatie van de landen en gebieden overzee met de Europese Gemeenschap⁽²⁾ genieten Groenlanders het recht van vestiging en het recht op het vrij verrichten van diensten in de Unie⁽³⁾. Het spreekt voor zich dat de uitoefening van deze rechten het recht op toegang⁽⁴⁾ en verblijf impliceert. Volgens artikel 186 van het EG-Verdrag is het vrij verkeer van werknemers echter niet van toepassing op de landen en gebieden overzee indien de lidstaten hiertoe geen overeenkomsten met deze landen en gebieden hebben gesloten.

Wat de Europese Economische Ruimte betreft, heeft de Franse regering, bij wijze van verklaring gehecht aan de Slotakte van het protocol, opgemerkt dat de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte niet van toepassing is op de landen en gebieden overzee die in overeenstemming met het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap geassocieerd zijn met de Europese Economische Gemeenschap ⁽⁵⁾.

(¹) PB C 325 van 12.11.1999, blz. 114.

(²) PB L 329 van 29.11.1997.

(³) Hoewel in artikel 183, lid 5, van het EG-Verdrag enkel het recht van vestiging wordt vermeld, spreekt artikel 232 van bovenvermeld besluit van de Raad over de voor de vestiging en dienstverlening geldende regeling. Zie ook artikel 233 ter van hetzelfde besluit van de Raad, betreffende de erkenning van beroepskwalificaties.

(⁴) Volgens artikel 5, lid 1, van de Akte inzake de toetreding van Denemarken tot het Akkoord van Schengen is dit akkoord niet van toepassing op Groenland. Volgens artikel 5, lid 2, van het akkoord mogen mensen die tussen Groenland en de Schengenlanden (of IJsland en Noorwegen) reizen echter niet worden gecontroleerd aan de grenzen.

(⁵) Zie het Protocol tot aanpassing van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte — Slotakte — Gemeenschappelijke Verklaring — Proces-verbaal van Overeenkomst — Verklaring van de regering van de Franse Republiek, PB L 1 van 3.1.1994.

(2000/C 27 E/019)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0506/99
van Klaus Lukas (NI) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Zesde BTW-richtlijn/Oostenrijk

In het kader van de toetredingsonderhandelingen werd Oostenrijk een uitzondering op de toepassing van de zesde BTW-richtlijn toegestaan, op grond waarvan dit land tot 31 december 1998 een lager tarief mocht toepassen voor de verpachting van grondstukken voor woondoeleinden.

Kan de Commissie de volgende vragen beantwoorden:

1. Werd door de Oostenrijkse regering een verlenging van bovengenoemde uitzonderingsbepaling aangevraagd?
2. Zo ja, wanneer werd dit verzoek dan gedaan, en welke maatregelen heeft de Commissie genomen?
3. Zo neen, welke consequenties heeft het verstrijken van deze termijn dan voor het toe te passen BTW-tarief?
4. Kan de Commissie exacte gegevens verstrekken over het tarief voor de verpachting van grondstukken voor woondoeleinden dat sedert 1 januari 1999 wordt toegepast?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(26 april 1999)

1.-2. Oostenrijk heeft niet om verlenging verzocht van de afwijking die dit land de mogelijkheid gaf tot en met 31 december 1998 een verlaagd tarief toe te passen op de huur van onroerend goed dat bestemd is voor woondoeleinden.

3.-4. Het verstrijken van de vorengenoemde termijn houdt in dat Oostenrijk sedert 1 januari 1999 verplicht is de gemeenschappelijke BTW-regeling voor de verhuring van onroerend goed voor woondoeleinden toe te passen. Dit betekent dat dit land in beginsel voor deze goederen vrijstelling dient te verlenen overeenkomstig artikel 13, punt B, onder b) van de Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting-Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag ⁽¹⁾. Oostenrijk kan zijn ingezetenen evenwel toestaan voor belastingheffing te kiezen overeenkomstig artikel 13, punt C, onder a) van de Zesde BTW-Richtlijn. Indien een belastingplichtige van deze mogelijkheid gebruik maakt, dient het normale BTW-tarief te worden toegepast.

(¹) PB L 145 van 13.6.1977.

(2000/C 27 E/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0513/99**van Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) aan de Commissie***(8 maart 1999)*

Betreft: Handelsovereenkomst over de textiel- en kledingsector met de Republiek Zuid-Afrika

Volgens vertegenwoordigers uit de textiel- en kledingsector wordt in het kader van de handelsovereenkomst met Zuid-Afrika onderhandeld over een verlaging of zelfs opheffing van de douanerechten voor diverse textiel- en kledingproducten. Deze liberalisering zal wederzijds niet even groot zijn omdat de openstelling van de communautaire markt ruimer zal zijn.

Deze sector blijft voor de economie van de Europese Unie van groot belang: in 1996 vertegenwoordigde deze sector meer dan 4% van de bruto toegevoegde waarde en bijna 8% van de werkgelegenheid in de verwerkende industrie. In sommige streken en landen van de EU legt deze sector zelfs een zwaar economisch en sociaal gewicht in de schaal.

De textiel- en kledingsector heeft een zeer moeilijke tijd achter de rug, want tussen 1990 en 1996 zijn er wel 600.000 banen verloren gegaan. Gezien de vooruitzichten zullen er in de komende jaren nog eens meer dan 800.000 arbeidsplaatsen in deze sector worden geschrapt. Deze situatie is te wijten aan de steeds grotere liberalisering van de handel, en met name de bilaterale overeenkomsten (zoals in het geval van de overeenkomst met Turkije), de inwerkingtreding van de laatste fase van de wereldtextielovereenkomst en de openstelling van de markten van de kandidaatlanden per 1 januari 1998.

Hierdoor is de sector onder grote druk van de concurrentie komen te staan, terwijl de sector ook niet zelden bij diverse algemene onderhandelingen als onderpand is gebruikt. Daarnaast is deze sector een van de sectoren die zwaar (zo niet het zwaarst) door de crisis in Azië getroffen is.

Kan de Commissie mededelen of deze inlichtingen in verband met de overeenkomst met Zuid-Afrika op waarheid berusten, over welke categorieën van producten van de sector onderhandeld wordt, welke afspraken zijn gemaakt over de vermindering of opheffing van de douanerechten, welk tijdschema is vastgesteld voor de ontmanteling van de douanerechten en wat hiertegenover staat?

(2000/C 27 E/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0514/99**van Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) aan de Commissie***(8 maart 1999)*

Betreft: Handelsovereenkomst over de textiel- en kledingsector met de Republiek Zuid-Afrika

Kan de Commissie in het kader van de onderhandelingen over een handelsakkoord met Zuid-Afrika, waarin eventueel bepalingen zullen worden opgenomen over de textiel- en kledingsector, naar aanleiding van een andere vraag over deze onderhandelingen en de desbetreffende bepalingen, mededelen welke voorzorgsmaatregelen zij heeft getroffen om de Europese merken te verdedigen en namaak te bestrijden en welke interne compenserende maatregelen zij denkt te treffen om de te verwachten gevolgen van deze overeenkomst voor de bedrijven in deze sector, en met name het MKB, op te vangen?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Pinheiro namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0513/99 en E-0514/99

(7 mei 1999)

De Commissie heeft een overeenkomst inzake handel, ontwikkeling en samenwerking gesloten met Zuid-Afrika, overeenkomstig de onderhandelingsrichtsnoeren die zij van de Raad ontving in juni 1995 en maart 1996. Overeenkomstig deze laatste richtsnoeren waren de onderhandelingen op handelsgebied gericht op de instelling van een vrijhandelszone (free trade area (FTA)), met een overgangperiode van in principe ten hoogste tien jaar, en in overeenstemming met de regels van de Wereldhandelsorganisatie (WTO).

Asymmetrie en differentiatie behoren tot de belangrijkste principes van de FTA en weerspiegelen het belang dat aan ontwikkeling wordt gehecht. Gelet op de huidige inspanningen van Zuid-Afrika voor economische herstructurering zal de Gemeenschap haar markt sneller en op meer terreinen openstellen voor Zuid-Afrikaanse producten dan Zuid-Afrika zijn markt zal openstellen voor communautaire producten. Deze principes komen ook tot uiting in de diverse handelssectoren, zoals textiel en kleding; op deze terreinen zal de Gemeenschap haar markt sneller en uitgebreider openstellen voor Zuid-Afrika dan omgekeerd. De principes van asymmetrie en differentie weerspiegelen tevens het verschil in concurrentiepositie van de industrieën van de twee partijen.

De Gemeenschap streeft naar een zo groot mogelijke markttoegang voor haar producten in Zuid-Afrika en, te zijner tijd, naar volledig vrije toegang. In ruil hiervoor heeft de Gemeenschap Zuid-Afrika vrije toegang in een kortere periode (zes jaar) aangeboden. Aan het eind van de overgangperiode zal Zuid-Afrika in principe nog steeds douanetarieven handhaven voor Europese producten. De overeenkomst bevat echter een herzieningsclausule die bepaalt dat uiterlijk vijf jaar na de inwerkingtreding van de overeenkomst verdere stappen in het liberalisatieproces worden overwogen, met name wat betreft de sector textiel en kleding.

Los van de onderhandelingen met Zuid-Afrika streeft de Commissie naar bescherming van Europese merken en bestrijdt zij namaak in het kader van haar algemene activiteiten, waartoe ook fraudebestrijding in diverse sectoren, zoals textiel en kleding, behoort.

(2000/C 27 E/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0680/99

van James Nicholson (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Kankeronderzoek

Kan de Commissie een overzicht geven van de financiële en overige steun die zij verleent aan kankeronderzoek?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(22 april 1999)

Onder het programma Biomed 2 (1994-1998) werd een bedrag van 35 miljoen € direct ter beschikking gesteld van een project betreffende het onderzoek naar kanker. Een aanvullend bedrag van zo'n 5 miljoen € werd gebruikt voor aanverwant onderzoek onder andere programma-onderdelen.

In het kader van het programma „Telematica-toepassingen” (1994-1998) werd 12 miljoen € uitgetrokken voor een aantal onderzoeksprojecten voor telematische toepassingen ten behoeve van gezamenlijk onderzoek door deskundigen op het gebied van gezondheid. Deze toepassingen zijn van generische aard en kunnen voor meerdere vakgebieden gebruikt worden. In het kader van bovengenoemde onderzoeksprojecten werden deskundigen op het gebied van kanker en ziekenhuizen uitgekozen om de in de projecten ontwikkelde telematica-instrumenten op hun gebruikswaarde te toetsen.

In het programma „Kwaliteit van het bestaan en beheer van de biologische hulpbronnen” van het vijfde kaderprogramma (1999-2002) maakt kankeronderzoek met name deel uit van de generische activiteiten. Aanverwant onderzoek wordt tevens in het kader van kernactiviteit 1 (voeding en gezondheid), kernactiviteit 2 (de cel als fabriek), kernactiviteit 4 (milieu en gezondheid) en kernactiviteit 6 (vergrijzing van de bevolking en handicaps) uitgevoerd.

Eveneens ondersteunt het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek (GCO) de ontwikkeling van nieuwe therapieën tegen kanker op basis van nucleaire knowhow. Een team van medici werkt momenteel met de hogefluxreactor in Petten om een boor-neutronenvangsttherapie (BNCT) tegen glyoma te ontwikkelen en een ander team gebruikt erg speciale actiniden die geproduceerd zijn door het GCO en gekoppeld

zijn aan monoklonale antistoffen om alfa-immunotherapie tegen leukemie te ontwikkelen. Onder het vijfde kaderprogramma (1999-2002) zullen deze twee projecten ongeveer 11 miljoen € uitgeven.

Bovendien werden in het kader van het tweede actieplan van het programma „Europa tegen kanker” (1990-1994, verlengd tot 1995) subsidies voor een totaalbedrag 0,87 miljoen € verleend aan 29 projecten op het gebied van onderzoek en kanker. Gedurende de eerste twee jaar van het derde actieplan van het programma „Europa tegen kanker” (1996-1997) werden subsidies voor een totaalbedrag van 8,09 miljoen € aan 24 projecten verleend voor onderzoek en het verzamelen van gegevens.

(2000/C 27 E/023)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0687/99

van Fernand Herman (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Algemene aanmoediging van de cultuur van non-food-gewassen

Het probleem van de afzet van de Europese landbouwproducten wordt steeds acuter en een aantal lidstaten proberen — niet zonder moeilijkheden — een beleid op te zetten dat de Europese begroting niet al te zwaar belast.

In deze context kan de non-food-markt, d.w.z. de markt van landbouwproducten die niet voor menselijke voeding bestemd zijn, een gedeeltelijke oplossing vormen voor dit probleem, maar Agenda 2000 vermeldt niets in die zin.

Zou de Commissie, zoals een aantal lidstaten dat vragen, een premie van 90 à 100 €/ha kunnen toekennen als algemene aanmoediging voor de non-food-sector — zoals bepaald in de verordening inzake industriële braaklegging —, eventueel in het kader van de milieumaatregelen voor de landbouw?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(6 mei 1999)

Het gebruik van landbouwproducten voor andere dan voedseldoeleinden is zeker een uitstekende mogelijkheid om de afzetmarkten te diversifiëren en overschotten te voorkomen.

De door Agenda 2000 voorgestelde hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) vermeldt weliswaar niets over een non-food-beleid als zodanig, maar bevat toch voorstellen die toegepast kunnen worden om maatregelen ten gunste van hernieuwbare grondstoffen te nemen zowel vanuit het oogpunt van de marktwerking als van het structuurbeleid.

Zo voorziet de door de staatshoofden en regeringsleiders op de Europese Raad van Berlijn op 24-25 maart 1999 aangenomen Agenda 2000 in een referentiepercentage voor verplichte braaklegging van 10 % vanaf oogstjaar 2000/2001 tot en met oogstjaar 2006/2007.

De verwerkende industrieën zouden in de komende jaren moeten kunnen rekenen op een bevoorrading met hernieuwbare grondstoffen tegen redelijke prijzen en dus van deze periode moeten kunnen profiteren om een betere marktpenetratie met hun producten te bewerkstelligen en competitiever te worden.

De productie van non-food-producten is trouwens altijd mogelijk in het kader van de regeling vrijwillige braaklegging.

Bovendien wordt in de nieuwe verordening inzake plattelandsontwikkeling uitdrukkelijk gewezen op de aanmoediging van de non-food-productie. Zo zullen de lidstaten via cofinanciering actief kunnen bijdragen tot de bevordering van deze sector in het kader van hun regionale ontwikkelingsprogramma's.

(2000/C 27 E/024)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0881/99
van Ursula Schleicher (PPE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Schimmeligif in maïsmeel en massaproducten

Volgens een bericht in de Frankfurter Allgemeine Zeitung van 3 maart 1999 zijn in Duitsland in 13 % van bijna 300 onderzochte monsters maïs, griesmeel, polenta en maïsmeel verontreinigingen met fumonisinen vastgesteld van meer dan 1000 microgram per kilo maïsproduct. Fumonisininen zijn schimmels die worden geproduceerd door de tot de ascomyceten behorende fusaria, die voornamelijk op maïs toxinen afscheiden. Bij paarden en varkens leidt het eten van deze giftige stoffen reeds bij geringe doses tot ernstige ziekten. Studies uit Zuid-Afrika en China wijzen erop dat de consumptie van dergelijke verontreinigde maïs het ontstaan van lever- en slokdarmkanker bij de mens zou kunnen bevorderen. Over de toxische werking van fumonisinen bij de mens is echter tot dusver weinig bekend.

1. Is de Commissie op de hoogte van dit probleem?
2. Is de Commissie voornemens maatregelen te nemen betreffende de residuen op en in graan voor deze groep van gevaarlijke schimmeligiften?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 mei 1999)

Fumonisininen zijn toxinen die in 1988 werden ontdekt. Zij worden geproduceerd door de schimmel *Fusarium moniliforme* (= *Fusarium verticilloides*) en door *Fusarium proliferatum* die gewoonlijk maïs besmetten. Zij zijn als natuurlijke contaminanten gevonden in maïs en op maïs gebaseerd voedsel en voer uit vele delen van de wereld. Vele verschillende soorten fumonisinen zijn geïdentificeerd, waarvan alleen fumonisine B1 (FB1) en in mindere mate de fumonisinen B2 en B3 als natuurlijke contaminanten in voedsel en voer worden gevonden.

De fumonisinen lijken de oorzaak te zijn van tenminste twee toxicoses bij dieren: leukoencephalomalacia bij paarden (equine leukoencephalomalacia, ELEM) en longeudeem bij varkens (porcine pulmonary oedema, PPE). Uit onderzoek is gebleken dat de toxinen bij vele soorten leiden tot beschadiging van lever en nieren. In 1993 concludeerde het internationale bureau voor kankeronderzoek (IARC) dat toxinen afkomstig van *Fusarium moniliforme* mogelijk kankerverwekkend zijn bij mensen (groep B2), terwijl er beperkt bewijsmateriaal is dat FB1 en FB2 carcinogeen zijn. Er wordt onderzoek uitgevoerd om verdere informatie over de carcinogene effecten te verkrijgen. Bovendien zijn er epidemiologische aanwijzingen (correlatie-studies) dat er een verband is tussen blootstelling aan fumonisine in het voedsel en slokdarmkanker bij mensen op plaatsen waar de ziekte veel voorkomt.

De Commissie financiert momenteel een project in het kader van het programma normalisatie, metingen en proeven met als doel een analytische methode te vinden en te valideren die geschikt is voor diverse op maïs gebaseerde voedingsproducten.

De Commissie erkent dat er lacunes zijn in de beschikbare toxicologische informatie. Het wetenschappelijk comité voor voedsel is gevraagd om een beoordeling van het gezondheidsrisico in verband met blootstelling aan de verschillende fusarium-toxinen in granen, en om op basis van de huidige stand van de wetenschap aan te geven welke van de fusarium-toxinen het grootste gevaar vormen voor de volksgezondheid, en te bepalen op welke van deze toxinen toekomstig onderzoek verricht moet worden. Verder moet het comité aangeven of er maatregelen genomen moeten worden opdat er minder van deze toxinen in graan voorkomen, en, zo mogelijk, welk soort toxicologisch onderzoek verricht moet worden naar deze toxinen.

Op basis van het advies van het wetenschappelijk comité voor voedsel en andere relevante informatie zal de Commissie overwegen welke maatregelen nodig zijn om, indien nodig, de aanwezigheid van deze micotoxinen in voeding en voer te beperken.

(2000/C 27 E/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0897/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Pogingen om het Europees Ruimteagentschap te ontmantelen

Al jaren lang wordt geprobeerd het ESOC (European Space Operations Centre) en de ESA (European Space Agency) te ontmantelen ten gunste van hun tegenvoeters die de laatste tijd op nationaal niveau zijn gecreëerd zoals de controlecentra in Toulouse van de CNES (het Franse Ruimteagentschap), Oberpfaffenhofen van de DRR (het Duitse Ruimteagentschap) en in Rome (het Italiaanse Ruimteagentschap).

In een onlangs verschenen document van de ESA (ESA/C(98)103) worden twee suggesties gedaan in verband met het plan voor een internationaal ruimtestation: de eerste is om de controlecentra bij de ESOC te plaatsen, terwijl de tweede suggestie is om de Franse en Duitse centra te delegeren. De landen die daar het meest voor zijn, zijn de landen die het meest bijdragen aan de ESA-begroting, zoals Duitsland, Frankrijk en Italië.

Eind december 1998 heeft de Raad van de ESA voor de tweede suggestie gekozen.

Kan de Commissie meedelen:

1. aan de hand van welke criteria deze keuze is gemaakt, terwijl het minder zou kosten om de voorkeur te geven aan het ESOC;
2. welke betrekkingen, samenwerking of controle de Commissie en het Europees Parlement onderhouden met de ESA en het ESOC;
3. of zij het wenselijk acht het kapitaal aan talent en know how dat gevormd wordt door het ESOC, in stand te houden juist nu er sprake is van een steeds grotere cohesie in Europa;
4. of zij één controlecentrum voldoende acht voor de Europese ruimtevaart, mede gelet op de hoge kosten die niet door de lidstaten ieder voor zich kunnen worden opgebracht;
5. of zij documenten heeft gepubliceerd over het ruimtevaartbeleid van de Unie;
6. hoe zij denkt over deze zaak?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(7 mei 1999)

Het ESOC (European space operations centre) is een van de drie technische centra van het Europees Ruimte-Agentschap (ESA) en ressorteert als zodanig rechtstreeks onder deze instantie.

Het ESA is een intergouvernamenteel agentschap waarbij 14 landen zijn aangesloten; slechts 12 daarvan zijn lidstaten van de Gemeenschap. Er zijn weliswaar veel contacten tussen de ESA en de Commissie en ook is er bereidheid tot samenwerking, zoals onlangs nog is bevestigd in Resolutie 9830/1/98 van de Raad over versterking van de synergie tussen het Europees Ruimte-Agentschap en de Europese Commissie, maar er bestaan geen formele banden tussen deze twee instanties.

Los van de kwestie van de toekomst van het ESOC, die in het kader van de aan de gang zijnde bezinningsronde over de ontwikkeling van de openbare technische ruimtevaartcentra in Europa aan de orde moet worden gesteld, is de beslissing van het ESA van 30 november 1998 (ESA/C/98 103) in overeenstemming met de toezeggingen die door de bij het ESA aangesloten landen zijn gedaan tijdens de Raad op ministerieel niveau van Toulouse in oktober 1995, wat betreft de baten voor de industrie die verbonden zijn aan de beslissing deel te nemen aan het internationale ruimtestation (ISS).

Het feit dat er in Europa verschillende centra voor de lancering en de controle van satellieten bestaan, zoals het ESOC, alsook dat de overheid zorgt voor het beheer van deze centra die in toenemende mate commerciële activiteiten ontwikkelen, kan op het eerste gezicht verbazing wekken. Daarbij verliest men dan echter het strategische belang van deze centra uit het oog. Op termijn is het mogelijk en zelfs waarschijnlijk dat er verandering komt in deze situatie: dit hangt af van de in overleg vast te stellen besluitvorming over een geleidelijke specialisatie van de openbare ruimtevaartcentra in Europa en, wat de Gemeenschap betreft, van de ontwikkeling van het buitenlands en het veiligheidsbeleid.

Van haar kant is de Commissie er voorstander van de synergie en de samenhang tussen het ruimtevaartbeleid van het ESA en dat van de Unie te bevorderen, uitgaande van de mededeling van de Commissie van december 1996 „De Europese Unie en de ruimtevaart ⁽¹⁾”.

(¹) COM(96) 617 def.

(2000/C 27 E/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0906/99
van Manuel Escolá Hernando (ARE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Spaans beleid inzake xenotransplantaties

De woordvoerder inzake bio-ethiek van de Raad van Europa heeft onlangs de Spaanse wetgeving betreffende xenotransplantaties ter discussie gesteld en bestempeld als gevaarlijk voor de mens.

Volgens deze wetgeving mogen onderzoekers organen van transgene varkens in een mens overplanten indien deze techniek eerst met succes werd uitgetoetst bij primaten en er daarbij gedurende een periode van minstens zes maanden geen virusbesmetting werd geconstateerd.

Is de Commissie het eens met het standpunt van de woordvoerder inzake bio-ethiek van de Raad van Europa ten aanzien van de Spaanse wetgeving? Zo nee, welke maatregelen is zij dan van plan te treffen?

Wat is het oordeel van de Commissie over het besluit van het Spaanse Ministerie van Volksgezondheid het moratorium dat de Raad van Europa voor dit soort onderzoek aanbevolen heeft niet in acht te nemen?

Kan de Commissie instemmen met het standpunt van de Raad van Europa dat dit soort onderzoek moet worden gestaakt?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(7 mei 1999)

Xenotransplantatie staat sinds een aantal jaren bij de verschillende instanties van de Raad van Europa ter discussie. Zo heeft het ministercomité van de Raad van Europa in 1997 met betrekking tot xenotransplantatie een aanbeveling opgesteld (RC (97) 15) waarin aan de lidstaten gevraagd wordt de activiteiten inzake fundamenteel en toegepast onderzoek, het fokken van dieren die voor xenotransplantatie zijn bestemd en de follow-up van de personen die een transplantatie hebben ondergaan, te reglementeren en te registreren. Voorts heeft de parlementaire vergadering van de Raad van Europa in januari 1999 een aanbeveling goedgekeurd waarin wordt opgeroepen tot een moratorium inzake xenotransplantatie, welke evenwel niet rechtens verbindend is. Tenslotte is er een gezamenlijke werkgroep voor xenotransplantatie opgericht door de stuurgroepen voor bio-ethiek en volksgezondheid van de Raad van Europa, waaraan door de Commissie in de hoedanigheid van waarnemer wordt deelgenomen.

De reglementering van klinische proeven behoort tot de nationale bevoegdheden. Het bundelen van de onderzoeksinspanningen op wetenschappelijk vlak, met name het evalueren van de met xenotransplantatie samenhangende infectierisico's en van de inspanningen op ethisch vlak, vormt één van de prioriteiten van zowel het vierde als het vijfde kaderprogramma op onderzoeksgebied.

(2000/C 27 E/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0917/99
van Eryl McNally (PSE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Gelijke kansen binnen het vijfde kaderprogramma

Kan de Commissie verzekeren dat in de aanbestedingsdocumenten voor alle projecten verwezen wordt naar de bijzondere aandacht voor gelijke kansen en mainstreaming die het Parlement in het vijfde kaderprogramma heeft doen opnemen?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie*(7 mei 1999)*

In de mededeling van de Commissie „Vrouwen en wetenschap — Vrouwen mobiliseren om het wetenschappelijk onderzoek in Europa te verrijken”⁽¹⁾ van 18 februari 1999 worden de door de Commissie geplande activiteiten gepresenteerd om vrouwen meer bij wetenschappelijk onderzoek te betrekken. Van de verschillende maatregelen die zullen worden genomen om de deelneming van vrouwen aan het vijfde kaderprogramma van de Gemeenschap te stimuleren moet de opneming worden genoemd in alle oproepen tot het indienen van voorstellen voor acties op het vlak van onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO), van een specifieke verwijzing naar het gelijke-kansenbeleid en het aanmoedigen van vrouwen om voorstellen in te dienen, dan wel hier deel aan te hebben.

Van 6 maart tot 1 april 1999 werd een eerste reeks van 29 oproepen tot het indienen van voorstellen betreffende alle specifieke programma's van het vijfde OTO-kaderprogramma in het Publicatieblad bekendgemaakt⁽²⁾. In al deze uitnodigingen wordt erop gewezen dat de Europese Gemeenschap een gelijke-kansenbeleid nastreeft en dat, in dit verband, vrouwen in het bijzonder worden aangemoedigd om voorstellen in te dienen, dan wel hieraan deel te hebben.

Voorts wordt in de gids voor indieners van voorstellen, die alle potentiële deelnemers ter hand wordt gesteld, in hoofdstuk I.3 over de uitvoering een specifieke sectie I.3.4 gewijd aan gelijke kansen voor mannen en vrouwen; hierin wordt gesteld dat, overeenkomstig de strategische benadering van de Commissie, namelijk de mainstreaming van gelijke kansen in alle beleidssectoren van de Unie, bij het vijfde kaderprogramma met name rekening wordt gehouden met de noodzaak de deelneming van vrouwen aan onderzoek en technologische ontwikkeling te promoten. Daarom worden vrouwen ertoe aangemoedigd aan voorstellen voor bovengenoemde OTO-activiteiten deel te nemen.

⁽¹⁾ COM(1999) 76 def.

⁽²⁾ PB C 64 van 6.3.1999, PB C 72 van 16.3.1999, PB C 76 van 19.3.1999, PB C 77 van 20.3.1999, PB C 80 van 23.3.1999, PB C 85 van 27.3.1999, PB C 92 van 1.4.1999.

(2000/C 27 E/028)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0946/99
van Freddy Blak (PSE) aan de Commissie***(13 april 1999)*

Betreft: Rampzalige bezuinigingen in Roemeense kindertehuizen

Uit diverse bronnen verneem ik in welke laakbare toestand tal van Roemeense kindertehuizen momenteel verkeren ten gevolge van bezuinigingen.

Vele kinderen worden de straat opgestuurd en kindertehuizen worden gesloten. Alles wat de afgelopen jaren in de kindertehuizen is opgebouwd, verdwijnt; het personeel wordt op grote schaal ontslagen, de begrotingen voor voeding zijn minimaal en er is geen geld voor water.

1. Onderzoekt de Commissie veelvuldig of EU-geld op verantwoorde wijze wordt gebruikt voor Roemeense kindertehuizen?
2. Legt de Commissie onaangekondigde bezoeken af aan door de EU gesteunde Roemeense kindertehuizen?
3. Is toetreding tot de EU aanvaardbaar van een land dat de meest fundamentele mensenrechten niet eerbiedigt?
4. Is de Commissie op de hoogte van de toestand in Roemeense kindertehuizen?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie*(7 mei 1999)*

De Commissie is op de hoogte van de toestand in Roemeense kindertehuizen.

Na de eerste spoedhulpperiode in het begin van de jaren 1990, waarin humanitaire hulp werd toegekend aan de instellingen die daaraan het meeste behoefte hadden, werden de Phare-programma's sinds 1994

hoofdzakelijk gericht op de financiering van de structurele hervorming van de kinderbeschermingsdiensten. Daarmee wordt beoogd om tot allerlei verschillende kinderverzorgingsdiensten overal in Roemenië te komen en daardoor het aantal kinderen in instellingen tot een minimum terug te brengen.

De Phare-middelen worden niet rechtstreeks aan weeshuizen toegekend, maar aan projecten. De delegatie van de Commissie te Boekarest controleert alle door de Gemeenschap gefinancierde projecten via maandelijkse vergaderingen met de uitvoerende diensten en inspectiebezoeken. Tot dusver heeft de Commissie nog geen onaangekondigde bezoeken aan door de Gemeenschap gesteunde weeshuizen betaald. Dergelijke bezoeken zouden echter in de toekomst kunnen worden ondernomen.

In 1997 heeft de Roemeense regering een algehele hervorming van het kinderbeschermingsstelsel op gang gebracht. Daartoe nam zij een nieuw wetgevingskader aan, waarbij de rechten van kinderen werden gewaarborgd en de besluitvormingsbevoegdheid en de administratie naar de districtsadministratiediensten (judets) werden gedecentraliseerd. Van deze hervorming wordt op middellange termijn een aanzienlijk kleiner aantal kinderen in instellingen en een noemenswaardige verbetering van de normen in die instellingen verwacht.

Als gevolg van de economische crisis hebben de districten echter dikwijls gebrek aan middelen om de instellingen waarvoor de bevoegdheid van de staat aan hen is gedelegeerd, te financieren. Krachtens het Phare-Programma heeft de Commissie in 1997 450.000 € toegekend om het departement voor kinderbescherming en de districtsoverheden te helpen bij de uitstippeling van een nieuwe kinderbeschermingsstrategie. Toen dat eenmaal bereikt was, werden er in 1998 10 miljoen € toegekend voor een algemeen programma ter ondersteuning van de uitvoering van die strategie, met als hoofddoel dat in de steek gelaten kinderen opnieuw in hun families worden opgenomen en dat wordt voorkomen, dat zij opnieuw in de steek worden gelaten.

In het periodieke verslag over Roemenië van 1998⁽¹⁾, dat in november 1998 door de Commissie werd aangenomen, staat dat er vooruitgang is geboekt en dat „de door het Phare-Programma ondersteunde hervormingsstrategie is begonnen vruchten af te werpen. Het is bemoedigend te zien dat het aantal kinderen dat weer naar hun familie terugkeerde of door pleeggezinnen werd geadopteerd, is toegenomen. Er is evenwel nog verdere verbetering mogelijk voor wat betreft de uitvoering van dit beleid, met name door de reïntegratie van kinderen in hun familie te bevorderen”.

⁽¹⁾ COM(98) 702 def.

(2000/C 27 E/029)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0950/99
van Bernd Lange (PSE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Verbod op het gebruik van het hormoongif tributyltin (TBT) in scheepsverf

De Europese Commissie heeft tot dusverre nog geen verbod uitgevaardigd op het gebruik van het hormoongif TBT en in plaats daarvan gepleit voor een wereldwijd verbod in het kader van een IMO-overeenkomst.

1. Hoe hoog schat de Commissie de mogelijkheid in dat TBT in het kader van een IMO-overeenkomst wereldwijd wordt verboden?
2. Wanneer denkt de Commissie dat een IMO-overeenkomst betreffende het verbod van TBT wordt gesloten?
3. Wanneer denkt de Commissie de nodige maatregelen te nemen om er, los van een succesvolle afronding van de onderhandelingen over een IMO-akkoord, voor te zorgen dat het gebruik van TBT in scheepsverf in Europa nog in dit jaar wordt verboden?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Internationale Maritieme Organisatie (IMO) werkt momenteel aan de invoering van een wereldwijd verbod op het gebruik van tributyltin (TBT) in aangroeiwerende scheepsverf. Tijdens de laatste vergadering

van de Commissie voor de bescherming van het mariene milieu (MEPC 42) van de IMO is men het eens geworden over de voorbereiding van een wereldwijd instrument dat voorziet in een verbod op het gebruik van aangroeiwerende verf met als biocide werkende organische tinverbindingen op uiterlijk 1 januari 2003, alsmede over een volledig verbod op de behandeling van alle schepen met dergelijke verfsoorten met ingang van 1 januari 2008. Hierover werd door alle IMO-staten unaniem overeenstemming bereikt.

Sedertdien hebben de lidstaten en andere IMO-landen documenten voorgelegd aan MEPC 43 (gepland voor juni-juli 1999) waarin manieren worden aangegeven voor de vorm van het wettelijk kader waarmee kan worden verzekerd dat er op de genoemde data een behoorlijk wettelijk instrument in werking treedt. De voorstellen zullen tijdens MEPC 43 in overweging worden genomen.

De lidstaten en de overige IMO-landen zijn vastbesloten ervoor te zorgen dat dit wettelijk instrument tijdig kan worden geratificeerd. De lidstaten zullen volledig bij het besluitvormingsproces op IMO-niveau worden betrokken om te bereiken dat dit ook daadwerkelijk gebeurt. Om deze reden heeft de Commissie er alle vertrouwen in dat er op de reeds door de IMO vastgestelde data een wereldwijd verbod van kracht zal zijn.

In de Gemeenschap wordt de handel in en het gebruik van TBT in aangroeiwerende scheepsverf beperkt bij Richtlijn 89/677/EEG, de 8e wijziging van Richtlijn 76/769/EEG inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten⁽¹⁾. De bepalingen inzake TBT zijn onlangs aan een hernieuwd onderzoek onderworpen en een ontwerp-richtlijn van de Commissie tot aanpassing van Richtlijn 76/769/EEG aan de technische vooruitgang is op 12 februari 1999 door het Comité voor de aanpassing aan de technische vooruitgang gunstig beoordeeld. Volgens de herziene bepalingen mag TBT uitsluitend worden toegepast in aangroeiwerende verfsoorten op schepen die meer dan 25 meter lang zijn, indien het anti-aangroei-systeem in een gecontroleerde uitscheiding van TBT voorziet. Het gebruik van deze verfsoorten op kortere schepen is verboden. Bovendien is het gebruik van TBT in aangroeiwerende verf volledig verboden op de binnenwateren van de Gemeenschap. De richtlijn van de Commissie voorziet tevens in een herziening van de bepalingen vóór 1 januari 2003. Bij deze herziening zal volledig rekening worden gehouden met recente ontwikkelingen in de IMO en de desbetreffende werkzaamheden zullen van start gaan zodra de IMO formele overeenstemming over een wereldomspannend verbod op het gebruik van TBT heeft bereikt.

Evenals alle aangroeiwerende verfsoorten valt TBT binnen de werkingssfeer van de onlangs goedgekeurde Richtlijn 98/8/EG betreffende het op de markt brengen van biociden⁽²⁾. Deze richtlijn voorziet in een herevaluering van alle biociden tegen 2008. Mocht overeenstemming binnen de IMO uitblijven, dan zal TBT uit hoofde van de richtlijn aan een herevaluatie worden onderworpen en zullen er, afhankelijk van de resultaten van deze beoordeling, gepaste maatregelen worden voorgesteld.

⁽¹⁾ PB L 389 van 30.12.1989.

⁽²⁾ PB L 123 van 24.4.1998.

(2000/C 27 E/030)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1017/99
van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betref: Niet-naleving van de door directoraat-generaal XII aangegane verbintenissen

Directoraat-generaal XII (directoraat SMT-C 03) ondertekende op 15 oktober 1998 een samenwerkings-overeenkomst met „Epsilon Holdings Limited” en „R. and D. Performers Representative” van de Universiteit van Greenwich in Groot-Brittannië (contractnummer SMT 4-CT 98-5514).

Volgens de overeenkomst moest de Commissie binnen twee maanden na de aanvangsdatum („Commencement Date”) een bedrag van 229.860 ecu betalen om de uitvoering van het werk, dat door de diensten van DG XII was goedgekeurd, te laten doorgaan. Dit is nog steeds niet gebeurd, terwijl tijdens meerdere contacten met de vertegenwoordigers van de betrokken bedrijven redenen werden aangehaald zoals „gebrek aan middelen” e.d.

Kent de Commissie de redenen voor deze vertraging?

Hoe denkt ze op te treden opdat de verplichtingen worden nagekomen die de Commissie tegenover de bovenstaande partijen heeft aangegaan, en wanneer zal dit gebeuren?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie dankt het geachte parlementslid dat haar aandacht heeft gevestigd op de vertraging bij de betaling in het kader van het contract SMT4-CT98-5514.

Na onderzoek blijkt dat deze betaling inmiddels reeds is verricht en dat het bedrag al beschikbaar moet zijn op de bankrekening van de projectcoördinator.

De vertraging is te wijten aan de samenloop van een aantal factoren, met name de late verstrekking van de gevraagde bankgarantie door de contractant (waardoor het contract pas op 7 december 1998 werd ondertekend en niet op 15 oktober 1998, zoals vermeld in de vraag) en een tekort aan betalingskredieten voor 1998.

De Commissie zal vanzelfsprekend de contractanten, op hun verzoek, overeenkomstig de geldende voorschriften vergoeden voor de overschrijding van de termijn van 60 dagen tussen de ondertekening van het contract en de betaling.

(2000/C 27 E/031)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1057/99
van Phillip Whitehead (PSE) aan de Commissie**

(20 april 1999)

Betreft: Procedure van het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling voor de kennisgeving van de parallele distributie van centraal goedgekeurde geneeskundige producten

Kan de Commissie duidelijk mededelen dat zij zich ertoe verplicht ervoor te zorgen dat het Europees bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling binnen 120 dagen na het einde van dit jaar een openbare verklaring zal doen uitgaan die de volgende gegevens bevat:

1. Het aantal door de Evaluatiegroep geneesmiddelen voor menselijk gebruik van het Europees bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling ontvangen kennisgevingen van het voornemen tot parallele invoer van producten door geregistreerde importeurs in elke kalendermaand van elk jaar vanaf het van kracht worden van de procedures van het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling die betrekking hebben op deze handel, d.w.z. vanaf november 1998. Het eerste jaaroverzicht dient de periode van november 1998 tot 31 december 1999 te bestrijken, beide genoemde maanden inbegrepen.
2. Een analyse van de kennisgevingen door de lidstaten.
3. De gemiddelde verwerkingstijd van de kennisgeving(en).
4. Het aantal (en een beoordeling van de aard) van eventuele bezwaren die de regelgevende autoriteit tegenover de kennisgever heeft gemaakt.
5. De totale door het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling ontvangen inkomsten in verband met de kennisgeving van het voornemen tot parallele invoer van een geneeskundig product.
6. De kosten van de verwerking van de kennisgevingen, gesplitst over de diverse kostenplaatsen.

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(7 mei 1999)

De procedure voor kennisgeving aan het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling (EMEA) van parallele distributie van centraal goedgekeurde geneeskundige producten is op 20 november 1998 in werking getreden.

Een volledig verslag van de EMEA-activiteiten inzake kennisgevingen van parallele distributie voor centraal goedgekeurde producten zal als onderdeel van het EMEA-jaarverslag worden gepubliceerd. De jaarverslagen worden tijdens de decembervergadering door de raad van bestuur van het EMEA goedgekeurd en worden dan begin januari gepubliceerd op de Internet-locatie van het EMEA (<http://www.eudra.org/emea.html>).

Sinds de inwerkingtreding van de procedure in november 1998 heeft het EMEA in totaal 31 kennisgevingen van parallelle distributie van geneeskundige producten voor menselijk gebruik ontvangen. De producten zijn afkomstig uit een groot aantal lidstaten, waaronder België, Frankrijk, Italië en Oostenrijk en zijn voornamelijk bestemd voor Duitsland en de Scandinavische lidstaten. Tot dusver zijn alle kennisgevingen binnen het voor de procedure vastgestelde tijdschema (30 werkdagen) behandeld.

Een gedetailleerde uitsplitsing van de kosten in verband met behandeling van kennisgevingen wordt momenteel onderzocht als onderdeel van de analytische boekhoudings- en tijdregistratiesystemen die het EMEA heeft geïnstalleerd om aan een gedetailleerd kostenoverzicht te kunnen komen. De resultaten zullen als uitgangspunt dienen voor de herevaluatie van de administratieve kosten eind 1999, welke voorlopig op 3000 € zijn vastgesteld.

(2000/C 27 E/032)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1120/99

van Astrid Thors (ELDR) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Productie van gecoverde banden voor personenauto's en vrachtwagens

Is het de Commissie bekend dat een aantal lidstaten overweegt om eenzijdig over te gaan tot toepassing van de verordeningen 108 en 109 van de VN-Economische Commissie voor Europa (ECE) en waarin uniforme bepalingen voor de goedkeuring van de productie van gecoverde banden voor personenauto's en vrachtwagens worden aanbevolen?

Is het niet juist dat als Verdragsluitende partij bij de ECE-overeenkomst 1) de EG de exclusieve bevoegdheid heeft om in eerste instantie te beslissen of zij de ECE-Verordeningen 108/109 goedkeurt; 2) de lidstaten zich moeten voegen naar de exclusieve bevoegdheid van de Europese instellingen op dit terrein en een definitieve beslissing moeten afwachten; en 3) elke maatregel die een lidstaat voorafgaand aan deze beslissing neemt, ongeldig is?

Welke maatregelen is de Commissie verder voornemens dienaangaande te nemen?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(6 mei 1999)

De reglementen van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (VN/ECE) betreffende de uniforme voorschriften inzake de goedkeuring van de vervaardiging van gecoverde banden voor motorvoertuigen en hun aanhangers (reglement 108) alsmede voor bedrijfsvoertuigen en hun aanhangers (reglement 109) zijn goedgekeurd voordat de Gemeenschap is toegetreden tot de herziene overeenkomst van 1958 van de VN/ECE. Beide reglementen zijn in werking getreden op 23 juni 1998 ten opzichte van alle contractsluitende partijen die niet ter kennis hadden gebracht dat zij het niet eens waren met deze reglementen. Aangezien geen enkele lidstaat een dergelijke kennisgeving heeft gedaan zijn de reglementen 108 en 109 op facultatieve basis van toepassing in alle lidstaten, met uitzondering van Ierland, dat geen afzonderlijke contractsluitende partij is bij de herziene overeenkomst.

Bij haar toetreding tot de herziene overeenkomst van 1958 van de VN/ECE heeft de Gemeenschap verklaard haar toetreding te willen beperken tot de erkenning en de goedkeuring van de VN/ECE reglementen welke zijn opgenomen in bijlage II bij besluit 97/836/EG van de Raad van 27 november 1997 inzake de toetreding van de Europese Gemeenschap tot de overeenkomst van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties betreffende het aannemen van eenvormige technische eisen voor wielvoertuigen, uitrustingsstukken en onderdelen die kunnen worden aangebracht en/of gebruikt op wielvoertuigen en de voorwaarden voor wederzijdse erkenning van goedkeuringen verleend op basis van deze eisen („Herziene overeenkomst van 1958")⁽¹⁾. Aangezien de reglementen 108 en 109 ter kennis zijn gebracht van de contractsluitende partijen voordat de Gemeenschap tot de herziene overeenkomst van 1958 toetrad zijn deze reglementen die niet aan haar ter kennis waren gebracht en die overigens op dat moment nog niet in werking waren getreden, voor haar niet bindend. Beide reglementen zijn derhalve niet opgenomen in bijlage II bij het hierboven genoemde besluit. Het staat derhalve aan de lidstaten vrij om deze te beheren en verder te ontwikkelen, waarbij het bepaalde in artikel 6 van het genoemde besluit evenwel dient te worden geëerbiedigd.

Tenslotte willen wij het geachte parlementslid erop wijzen dat de Commissie zich thans bezighoudt met een onderzoek naar de wenselijkheid om bij de Raad een voorstel in te dienen dat de toetreding van de Gemeenschap tot de reglementen 108 en 109 van de VN/ECE op het oog heeft, en dat de Raad na instemming van het parlement een eventueel voorstel in die zin zou kunnen goedkeuren.

(¹) PB L 346 van 17.12.1997.

(2000/C 27 E/033)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1376/99
van Ole Krarup (EDD) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: EU-fondsen voor het EVV (Europees Verbond van Vakverenigingen)

Het zou gewenst zijn als er verantwoording zou worden afgelegd ten aanzien van de omvang van het bedrag dat het EVV (Europees Verbond van Vakverenigingen) van de EU aan subsidies ontvangt. Ik zou de Commissie daarom willen verzoeken om hierover informatie te verzamelen via een onderzoek in de eigen directoraten. Hoeveel betaalt de EU aan het EVV als organisatie, en hoeveel geld ontvangen de bij het EVV aangesloten lidorganisaties? Het onderzoek zou zich moeten richten op subsidiebedragen van welke aard ook, dus daaronder ook uitgaven aan leden of aan andere aangesloten organisaties in verband met reisactiviteiten, verblijfskosten, enz.

Het EVV was niet bereid mede te delen welke bedragen deze organisatie en haar leden van de EU ontvangen.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(4 oktober 1999)

Het Europees Verbond van Vakverenigingen (EVV) en de daarbij aangesloten Europese sectorale vakbonden ontvangen geen bedrijfskostensubsidie van de Commissie.

De vakbonden kunnen echter in het kader van oproepen tot het indienen van voorstellen subsidie aanvragen voor acties met een Europese dimensie op het gebied van arbeidsverhoudingen en de sociale dialoog. De Commissie kan dan steun verlenen voor gerichte kortlopende acties die meer middelen vereisen dan de aanvrager heeft.

In dit kader heeft het EVV subsidie ontvangen voor de financiering van voorlichtings- en opleidingsacties ten behoeve van werknemersvertegenwoordigers in Europese aangelegenheden (uit hoofde van begrotingspost B3-4002) en voor acties samen met een andere sociale partner in het kader van de ontwikkeling van de sociale dialoog (uit hoofde van begrotingspost B3-4000). Bij gezamenlijke acties neemt het EVV soms in overleg en op verzoek van de werkgevers het beheer van de financiering op zich.

(2000/C 27 E/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1377/99
van Werner Langen (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Wet inzake het vegen van schoorstenen in de Bondsrepubliek Duitsland

De Bondsrepubliek Duitsland kent een wet inzake het vegen van schoorstenen („Gesetz über das Schornsteinfegerwesen”) van 15 september 1969. Belangrijke kenmerken van deze wet zijn, dat de kosten voor het wettelijk voorgeschreven inschakelen van een schoorsteenvegerspecialist voor een bepaald gebied publiekrechtelijke kosten zijn en dat de wet er in de praktijk toe leidt dat een huiseigenaar wiens huis zich in een bepaald gebied bevindt ertoe verplicht is gebruik te maken van de diensten van een schoorsteenvegerspecialist die door de overheid dat bepaalde gebied toegewezen heeft gekregen. De kosten die hij hiervoor mag berekenen, worden aan de diverse deelstaten voorgeschreven.

Kan de Commissie daarom de volgende vragen beantwoorden:

1. Bestaat er ook in andere landen van de Europese Unie een dergelijke wettelijke regeling?
2. Is deze wet inzake het vegen van schoorstenen, die de burgers van de Bondsrepubliek Duitsland voor aanzienlijke kosten plaatst, in strijd met het EG-Verdrag, dat een harmonisering van de levensomstandigheden voorschrijft?
3. Wat denkt de Commissie te doen om te voldoen aan de noodzaak de wettelijke voorschriften met elkaar in overeenstemming te brengen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(15 september 1999)

Bij gebrek aan harmonisatie op communautair niveau en in overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel is iedere lidstaat vrij het beroep van schoorsteenveger te reglementeren, mits deze reglementering niet discriminerend noch onevenredig is. Aangezien het doel van het communautaire recht de waarborg is van het vrij verkeer van beroepen en niet de harmonisatie van de voorwaarden van de toegang tot en het uitoefenen van beroepen, beschikt de Commissie bij de uitoefening van haar taken niet over informatie betreffende de reglementering inzake schoorsteenvegers in alle lidstaten. De Commissie is in ieder geval van mening dat een wettelijk voorgeschreven vergoedingstelsel niet in strijd is met de regels van de interne markt.

De interne markt vereist gelijke behandeling met betrekking tot de toegang tot een beroepsactiviteit; geen enkele op de nationaliteit gebaseerde discriminatie mag worden toegepast onder de communautaire ingezetenen die om toegang tot het beroep van schoorsteenveger vragen.

In Duitsland verleent de schoorsteenveger niet alleen de traditionele schoorsteenveegdiensten, maar is eveneens door de overheid belast met de controle op de veiligheid van de verwarmingen tegen brandgevaar in de huizen. Het is hem verboden gelijktijdig het beroep van installateur en die van het onderhoud van verwarmingen uit te oefenen. Naar het schijnt wordt het beroep van meester-schoorsteenveger („Bezirksschornsteinfegermeister“) onderworpen aan de voorwaarden van het bezit van de Duitse nationaliteit. Een dergelijke voorwaarde is onverenigbaar met het in artikel 43 van het EG-Verdrag (ex-artikel 52) vermelde recht van vestiging.

De nationaliteitsvoorwaarde zou slechts gerechtvaardigd zijn uit hoofde van artikel 45, lid 1, van het EG-Verdrag (ex-artikel 55), omdat de meester-schoorsteenveger door de overheid belast zal worden met de controle en zou deelnemen aan de uitoefening van het openbaar gezag. Een beroep op artikel 45, lid 1, is dus slechts rechtvaardig wanneer het om activiteiten gaat die op zich een rechtstreekse en specifieke deelname aan de uitoefening van het openbaar gezag betekenen (zie laatstelijk „Commissie/Spanje“, C-114/97, arrest van 29.10.1998, punt 35⁽¹⁾) betreffende de particuliere veiligheidsdiensten). De controle van de verwarming is stellig een activiteit die bijdraagt aan de veiligheid in de huizen. Maar in dit verband mag niet de nationaliteitsvoorwaarde worden gesteld.

De nationaliteitsvoorwaarde is evenmin naar het schijnt rechtvaardig uit hoofde van artikel 46 van het EG-Verdrag (ex-artikel 56). Deze bepaling is een nadrukkelijke afwijking van het beginsel van gelijke behandeling om redenen van openbare orde, openbare veiligheid en de volksgezondheid. Welnu, deze mogelijkheid van de lidstaten het recht van vestiging te beperken, heeft niet tot doel een economische sector als zodanig uit te sluiten van de toepassing van de regels van de interne markt (zie het bovenstaande arrest van het Hof van Justitie, punt 42).

Wat tenslotte de tenuitvoerlegging van de communautaire mededingingsregels betreft, wijst de Commissie erop dat slechts de gevallen die een aanzienlijke weerslag op de handel tussen de lidstaten hebben, onder haar bevoegdheid vallen. Zolang geen enkele aanduiding van een dergelijke weerslag bestaat, is het dus niet de taak van de Commissie te onderzoeken of de nationale wet met deze regels verenigbaar is.

De Commissie is het niet eens met de mening van de geachte afgevaardigde dat het EG-Verdrag een harmonisering van de levensomstandigheden van de burgers van de Unie voorschrijft. Een dergelijk doel voor een initiatief op communautair niveau zou uit hoofde van het subsidiariteitsbeginsel gerechtvaardigd moeten zijn. Deze rechtvaardiging bestaat niet.

⁽¹⁾ Jursisprudentie 1998 I, bladzijde 6717.

(2000/C 27 E/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1378/99**van Barbara Weiler (PSE) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Europees vrijwilligerswerk

De deelnemers van het Europees vrijwilligerswerk ondervinden ten dele aanzienlijke nadelen ten opzichte van andere nationale vrijwillige diensten. Zo beschikken zij niet over een uniforme rechtspositie en verliezen zij hun recht op bijvoorbeeld werkloosheidsuitkeringen en kinderbijslag.

1. Is de Commissie voornemens voorstellen voor te leggen voor een gemeenschappelijke regeling zodat de rechtspositie van de Europese vrijwilligers kan worden verbeterd?
2. Hoe beoordeelt de Commissie de kans dat de lidstaten een gemeenschappelijke status voor het Europees vrijwilligerswerk vastleggen die ook een coördinatie van de sociale zekerheid en fiscale regelingen voor de vrijwilligers behelst?
3. Op welke termijn kan een gemeenschappelijke status voor de Europese vrijwilligers worden verwacht?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(5 oktober 1999)

De Commissie vindt het erg belangrijk dat alle juridische en administratieve belemmeringen voor deelname aan het programma „Europees vrijwilligerswerk voor jongeren” en voor de transnationale mobiliteit van jonge Europese vrijwilligers worden weggenomen. Er wordt tevens groot belang gehecht aan de erkenning van het specifieke karakter van hun positie.

Het programma „Europees vrijwilligerswerk voor jongeren” is echter gebaseerd op artikel 149 van het EG-verdrag (ex artikel 126), uit hoofde waarvan de Gemeenschap de samenwerking tussen de lidstaten weliswaar aanmoedigt, maar hun verantwoordelijkheden ter zake respecteert, wat elke harmonisering van de bestaande stelsels uitsluit.

Hoewel de communautaire actie in sommige lidstaten reeds effect heeft gehad op de bestaande wetgeving, is de Commissie toch van mening dat deze vooruitgang onvoldoende is. In het kader van de follow-up van het groenboek „Onderwijs — opleiding — onderzoek de belemmeringen voor transnationale mobiliteit (1)”, is de Commissie daarom voornemens om een voorstel voor een aanbeveling te doen die, in het bijzonder voor jonge vrijwilligers, de erkenning van het specifieke karakter van het transnationale vrijwilligerswerk, alsook het wegnemen van de wettelijke en administratieve belemmeringen en van de juridische onzekerheid betreffende de mobiliteit van jonge vrijwilligers beoogt.

Er zij op gewezen dat voor wat betreft de sociale bescherming van vrijwillige ontwikkelingswerkers die geen deel uitmaken van het programma „Europees vrijwilligerswerk voor jongeren” (2), de Raad op 13 juni 1985 op voorstel van de Commissie Aanbeveling 85/308/EG (3) heeft aangenomen. De Commissie heeft op 31 maart 1992 een eerste verslag over de toepassing van deze aanbeveling (4) en onlangs, op 2 juli 1999, een nieuw verslag voorgelegd (5).

(1) COM(96) 462 def.

(2) COM(98) 201 def.

(3) COM(85) 260 def.

(4) SEC(92) 591 def.

(5) COM(1999) 326 def.

(2000/C 27 E/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1379/99**van Xavier Mayer (PPE-DE) aan de Commissie***(1 september 1999)**Betreft:* Bescherming van bevers — schade door overstromingen

Naar aanleiding van de overstromingen aan de rivieren Isar en Donau in Duitsland in het voorjaar van dit jaar is vastgesteld dat bevers dijken hebben ondergraven. De stabiliteit van de dijken wordt hierdoor in gevaar gebracht. De vraag is of mogelijke gevaren voor de veiligheid van de dijken door een beheer van de populaties moeten worden uitgesloten.

1. Kan de Commissie meedelen welke bescherming bevers in het kader van de dierenbeschermingsrichtlijn genieten?
2. Kan de Commissie meedelen welke maatregelen in het kader van de bestaande beschermingsbepalingen zouden kunnen worden genomen om een ondergraving van de bestaande dijken door bevers te voorkomen resp. de veiligheid van de reeds aangetaste dijken te herstellen?
3. Acht de Commissie het noodzakelijk een onderzoek in opdracht te geven om de mogelijke gevaren te evalueren resp. maatregelen ter voorkoming hiervan te ontwikkelen?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(10 september 1999)*

De Commissie is op de hoogte van het feit dat langs de Isar en de Donau in Duitsland met succes beverpopulaties⁽¹⁾ zijn geïntroduceerd.

Al kan in dit geval de vernieling van dammen door bevers niet worden uitgesloten, toch moet ook rekening worden gehouden met de mogelijkheid dat de schade wordt aangericht door andere knaagdieren met een vergelijkbare levenswijze, zoals de beverrat⁽²⁾ en de muskusrat⁽³⁾. Beide laatstgenoemde soorten vallen niet onder de Europese natuurbeschermingswetgeving.

1. Wat de wetgeving op de bescherming van de wilde diersoorten betreft, is de Europese bever (*Castor fiber*) beschermd krachtens artikel 12 van de Habitatrichtlijn (92/43/EEG⁽⁴⁾), hetgeen betekent dat de lidstaten een systeem van strikte bescherming moeten opzetten waarbij alle vormen van opzettelijk vangen of doden van in het wild levende exemplaren van deze soort alsmede opzettelijke verstoring en de beschadiging en vernieling van voortplantingsplaatsen worden verboden.
2. Onder de in artikel 16 genoemde voorwaarden evenwel mogen de lidstaten in het belang van de openbare veiligheid afwijken van het bepaalde in artikel 12. De vraag, welke maatregelen het meest geschikt zijn om zowel een doeltreffende bescherming tegen overstromingen als een afdoende bescherming van de betrokken wilde diersoort te garanderen, dient door de instanties van de betrokken lidstaat te worden beantwoord.
3. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van bedoelde instanties, te bepalen of in specifieke gevallen een nader onderzoek ter beoordeling van de relevante risico's en maatregelen noodzakelijk is.

⁽¹⁾ *Castor fiber*.

⁽²⁾ *Myocastor coypus*.

⁽³⁾ *Ondatra zibethicus*.

⁽⁴⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2000/C 27 E/037)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1380/99
van Johannes Swoboda (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Heffing van inkomstenbelasting op grond van bezit in een lidstaat van de Unie

Naar aanleiding van een aanvraag van een Oostenrijkse burger die in Spanje een huis bezit, verzoek ik de Commissie de volgende vragen te beantwoorden:

1. Is de Oostenrijkse burger door het bezit van dit huis aan de Spaanse inkomstenbelasting onderworpen, ongeacht de vraag of hij dit huis al dan niet verhuurt?
2. Zou hij alleen dan zijn onderworpen aan de inkomstenbelasting wanneer hij het huis aan derden zou verhuren?
3. Druist deze regel in tegen EU-bepalingen (b.v. vermijding van dubbele belastingheffing)?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(15 september 1999)

In de Spaanse wetgeving is bepaald dat ingezetenen en niet-ingezetenen die in Spanje onroerend goed bezitten, zelfs indien dit door de eigenaar wordt bewoond en niet wordt verhuurd, bij hun inkomen, afhankelijk van een persoonlijke inkomstenbelasting, 2 % moeten optellen van de aangepaste belastinggrondslag daarvan. Voor niet-ingezetenen wordt de inkomstenbelasting geheven tegen een vast tarief van 25 %. Voor ingezetenen is het belastingtarief het marginale tarief van de persoonlijke inkomstenbelasting die op het belastbaar inkomen wordt toegepast (tot 56 %).

Ingevolge de overeenkomst van 20 december 1966 tussen Oostenrijk en Spanje ter voorkoming van dubbele belastingheffing, gewijzigd bij het protocol van 24 februari 1995, inzonderheid de artikelen 6 en 24, onder 1), sub a), wordt inkomen uit vastgoed alleen daar belast waar het is gelegen, in dit geval dus in Spanje. Voor de betrokken belastingbetaler kan derhalve geen dubbele heffing over een dergelijk inkomen plaatsvinden.

De Commissie ziet niet in hoe deze wetgeving, die geen discriminatoire bepalingen lijkt te bevatten, een inbreuk op het Gemeenschapsrecht zou kunnen vormen.

(2000/C 27 E/038)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1381/99
van Mark Watts (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Deregulering in het openbaar vervoer

Kan de Commissie mededelen in hoeverre er tot op heden in elk van de lidstaten van de EU deregulering van de diensten in de sector openbaar vervoer heeft plaatsgevonden?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(7 september 1999)

De Commissie heeft het „Isotope studierapport” gesponsord waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen (a) deregulering, waarbij er sprake is van een vrije toegang tot de markt (mededinging „op de grond”); (b) beperkte mededinging, waarbij de exploitanten exclusieve rechten bezitten op bepaalde routes of gebieden, doch om de paar jaar dienen deel te nemen aan een inschrijving op mededingingsvoorwaarden (mededinging „voor de grond”); (c) het klassieke model waarbij aan een exploitant voor onbepaalde tijd een exclusief recht wordt verleend zonder dat daarbij van mededinging sprake is.

Er wordt geen informatie op een centrale plaats bijgehouden. Uit de informatie waarover de Commissie beschikt blijkt dat er volledige deregulering is ingevoerd op alle busdiensten in het Verenigd Koninkrijk (behalve in Londen en Noord-Ierland), dat er beperkte mededinging is ingevoerd op sommige dan wel alle busdiensten in Denemarken, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Portugal, Finland, Zweden en het Verenigd Koninkrijk (Londen), en dat er voorts beperkte mededinging is ingevoerd voor sommige of alle vormen van conventioneel spoorwegvervoer in Duitsland, Nederland, Zweden en het Verenigd Koninkrijk.

(2000/C 27 E/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1382/99

van Joan Colom i Naval (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Communautaire steun voor vlas in Spanje

Al een aantal weken wordt in de Spaanse pers geklaagd over de enorme stijging van de communautaire steun voor in Spanje geproduceerd vlas — van 23 mln peseta's in het verkoopseizoen 1993/94 tot meer dan 10 mrd peseta's in 1998/99 — en over het feit dat aanzienlijke steun is gevloeid naar verschillende overheidsfunctionarissen of hun familieleden. Op grond van deze informatie en de daarop volgende politieke discussie heeft een hoge ambtenaar zijn ontslag ingediend.

Is de Commissie van deze feiten op de hoogte? Kan zij meedelen of zij gevallen van fraude of onregelmatigheden heeft ontdekt en of zij voornemens is een onderzoek in te stellen om na te gaan of het mogelijk is de Spaanse autoriteiten die met het beheer van de steun uit hoofde van het GLB belast zijn, ter verantwoording te roepen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(9 september 1999)

De stijging van de communautaire uitgaven voor in Spanje geproduceerd vezelvlas loopt parallel met de toename van de oppervlakte die in de laatste verkoopseizoenen in Spanje is ingezaaid: 187 ha in 1993/1994, 3 599 ha in 1994/1995, 11 497 ha in 1995/1996, 46 613 ha in 1996/1997, 49 045 ha in 1997/1998 en 92 202 ha in 1998/1999.

De communautaire voorschriften die zijn vastgesteld in de gemeenschappelijke marktordening in de vlassector, zijn in de betrokken periode sterk gewijzigd. Er zijn tal van voorwaarden voor de toekenning van de steun ingevoerd, die moeten voorkomen dat steun wordt uitgekeerd voor oppervlakten die niet werkelijk worden benut. Met name is bepaald dat tussen producent en eerste verwerker een contract moet zijn gesloten, dat een verbintenis tot verwerking moet zijn aangegaan, dat de eerste verwerker erkend moet zijn en, vanaf het verkoopseizoen 1998/1999, dat een minimumopbrengst aan strovlas moet worden gehaald.

Controles die in het kader van de goedkeuring van de rekeningen van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw (EOGFL) over de begrotingsjaren 1994 en 1995 zijn verricht op de uitgaven die Spanje voor de steunregeling voor vezelvlas heeft gedeclareerd, hebben een aantal tekortkomingen in het huidige controlesysteem aan het licht gebracht. Voor die begrotingsjaren is dan ook een forfaitaire sanctie van 10% toegepast. In het kader van de goedkeuring van de EOGFL-rekeningen over de daaropvolgende begrotingsjaren 1996 tot en met 1998 heeft de Commissie de Spaanse autoriteiten gevraagd welke maatregelen zij hebben genomen om de geconstateerde tekortkomingen te verhelpen. De werkzaamheden en procedures voor de goedkeuring van de EOGFL-rekeningen zijn nog aan de gang.

De Commissie is via de pers op de hoogte van de door het geachte parlementslid vermelde feiten en van de werkzaamheden van de parlementaire onderzoekscommissie die door het Spaanse Parlement voor dit dossier is ingesteld. Voorts heeft het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) de Spaanse gerechtelijke instanties — in casu de procureur voor corruptiebestrijding — gevraagd een onderzoek in te stellen om na te gaan of de communautaire steun voor vezelvlas door de bevoegde autoriteiten correct is beheerd en gecontroleerd, en of zich feiten hebben voorgedaan die strafrechtelijk kunnen worden vervolgd. Het OLAF zal het verloop van dit onderzoek volgen.

(2000/C 27 E/040)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1383/99**van Pedro Aparicio Sánchez (PSE) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Informatie over de structuurfondsen

Nu de nieuwe verordening houdende algemene bepalingen inzake de structuurfondsen en de nieuwe verordeningen betreffende de verschillende structuurfondsen zijn vastgesteld en gepubliceerd, moet de Commissie overeenkomstig artikel 7, lid 3 van verordening (EG) 1260/1999 van de Raad⁽¹⁾ de verdeling van de beschikbare vastleggingskredieten over de lidstaten hebben vastgesteld.

Kan de Commissie de volledige tekst meedelen van de kennisgeving aan Spanje die voor de doelstellingen 1 en 2 het onderscheid moet vermelden dat wordt gemaakt met betrekking tot de toewijzing van kredieten aan regio's en zones die overbruggingssteun krijgen?

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999, blz. 1.

Antwoord van Mw Wulf-Mathies namens de Commissie

(6 september 1999)

Overeenkomstig artikel 7, lid 3, van de verordening houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen heeft de Commissie op 1 juli 1999 de indicatieve verdelingen over de lidstaten vastgesteld van de vastleggingskredieten die beschikbaar zijn voor de programmering in het kader van de doelstellingen 1, 2 en 3 en voor de bijstand uit het Financieringsinstrument voor de oriëntatie van de visserij voor de gebieden buiten doelstelling 1. De betrokken beschikkingen zijn gepubliceerd in PB L 194 van 27 juli 1999. De desbetreffende passage in het Publicatieblad wordt rechtstreeks toegestuurd aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement.

Overeenkomstig artikel 7, lid 3 is voor de doelstellingen 1 en 2 bij de verdeling een onderscheid gemaakt met betrekking tot de kredieten voor de regio's en zones die overgangssteun krijgen.

(2000/C 27 E/041)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1384/99**van Per Gahrton (Verts/ALE) aan de Raad**

(1 september 1999)

Betreft: Defensiebeleid EU: betekenis van de Top van Keulen

Kan de Raad, aangezien er in Zweden een debat en interpretatiemoelijkheden zijn ontstaan rondom bepaalde besluiten van de Raad op de Topconferentie in Keulen van 3 en 4 juni 1999 in verband met de verdere ontwikkeling van het gemeenschappelijk buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid, het volgende verduidelijken: Betekent het besluit van Keulen dat de WEU tot op zekere hoogte in de EU wordt geïntegreerd? Betekent het besluit van Keulen dat de EU in de toekomst alleen na een besluit van de Veiligheidsraad van de VN militaire opdrachten zal kunnen vervullen, of zullen zich gevallen kunnen voordoen waarin de EU ook zonder een mandaat van de VN tot militair ingrijpen overgaat? Maakt het besluit van Keulen deel uit van een proces op weg naar een gemeenschappelijk defensiebeleid voor de EU en een gemeenschappelijke defensie of is het besluit van Keulen de absoluut laatste stap om de EU militaire macht te geven?

Antwoord

(22 oktober 1999)

1. Het Verdrag betreffende de Europese Unie voorziet in hechtere institutionele betrekkingen tussen de EU en de WEU met het oog op de mogelijkheid „de WEU in de Unie te integreren, indien de Europese Raad daartoe besluit”.

2. De Europese Raad van Keulen heeft de mogelijkheid van een daadwerkelijke crisisbeheersing door de Unie bestudeerd en heeft de Raad Algemene Zaken opgedragen om te zorgen voor de voorwaarden en

maatregelen die nodig zijn om deze doelstelling te verwezenlijken, waaronder het bepalen van de wijze van integratie van de functies van de WEU die voor de Unie noodzakelijk zullen zijn om zich van haar nieuwe verantwoordelijkheden in het kader van de Petersbergtaken te kwijten. Het is de bedoeling voor het eind van het jaar 2000 de nodige besluiten aan te nemen. Het voorzitterschap zal een voortgangsverslag aan de Europese Raad van Helsinki voorleggen.

3. Het geachte parlamentslid zal zich herinneren dat in artikel 11 van het VEU onder de doelstellingen van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid ook de handhaving van de vrede en versterking van de internationale veiligheid overeenkomstig de beginselen van het Handvest van de Verenigde Naties genoemd wordt. De Europese Raad van Keulen heeft dit beginsel opnieuw bevestigd.

Het was duidelijk de bedoeling van de Europese Raad om het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid te versterken door dit beleid van de nodige middelen te voorzien voor het uitvoeren van taken op het gebied van crisisbeheersing.

Het is even duidelijk dat de kwestie van de collectieve defensie niet is opgelost; in de conclusies van de Europese Raad wordt erop gewezen dat de NAVO, en niet het beleid van de Unie, het fundament blijft van de collectieve defensie van zijn lidstaten.

(2000/C 27 E/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1385/99
van Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Discriminatie van Nederlandse aannemers door Duitse belastingwetgeving

1. Is het de Commissie bekend dat de Duitse Bundesrat op 19 maart 1999 een wetsvoorstel over nieuwe belastingwetgeving heeft aangenomen, waartoe ook artikel 50a, lid 7 en 8 van het „Einkommens-teuergesetz” behoort?
2. Is het waar dat deze regeling met zich meebrengt dat de opdrachtgevers van buitenlandse bedrijven die een werk in Duitsland uitvoeren (of als onderaannemer) 25 % van de bruto opdrachtsom moeten inhouden ter afdracht aan de fiscus?
3. Is de Commissie het ermee eens dat als gevolg van deze maatregel, buitenlandse bedrijven terughoudendheid betrachten met het aannemen van opdracht in Duitsland en dat de maatregel dus een belemmering vormt voor het vrije verkeer van personen, goederen en diensten?
4. Wat is het standpunt van de Europese Commissie over deze regeling en de toelaatbaarheid ervan en welke maatregelen is de Commissie eventueel voornemens te nemen?

(2000/C 27 E/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1389/99
van Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Discriminatie van EU-burgers in Duitsland

Op 1 april 1999 is de wetgeving inzake de inkomstenbelasting in Duitsland gewijzigd. Overeenkomstig paragraaf 50 A, lid 7 van de wet op de inkomstenbelasting (Einkommensteuergesetz) zijn Duitse opdrachtgevers die een buitenlandse contractant, waaronder ook burgers resp. ondernemingen uit de EU vallen, een opdracht verstrekken, verplicht slechts 75 % van het overeengekomen bedrag uit te betalen en de overige 25 % rechtstreeks over te maken aan de Duitse belastingdienst om eventuele belastingsschulden van de buitenlandse ondernemers te dekken. Deze regeling leidt tot een discriminatie van contractanten uit andere EU-lidstaten.

Tegen deze achtergrond rijzen de volgende vragen:

1. Hoe beoordeelt de Commissie deze nieuwe bepalingen van de Duitse fiscale wetgeving?
2. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen tegen deze bepalingen, die een discriminatie van andere EU-burgers inhouden?

Ter informatie van de Commissie is het artikel uit de krant „Die Welt” van 22 mei 1999, getiteld „Auftragsvergabe an Ausländer wird erschwert”, bij deze vraag gevoegd.

(2000/C 27 E/044)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1471/99
van Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Nieuwe Duitse belastingwetgeving voor de bouwsector

Per 1 april 1999 is in Duitsland nieuwe belastingwetgeving voor de bouwsector van kracht geworden. Hiermee is ook artikel 50a (lid 7 en 8) betreffende de 25 %-regeling in werking getreden. De 25 %-regeling houdt in dat door opdrachtgevers van buitenlandse bedrijven die een werk in Duitsland uitvoeren (als aannemer of onderaannemer), 25 % van de bruto opdrachtsom moet worden ingehouden en aan de fiscus moet worden afgedragen. Restitutie is pas mogelijk in het eerstvolgende kalenderjaar nadat het buitenlandse bedrijf heeft aangetoond niet in Duitsland belastingplichtig te zijn.

1. Is de Commissie bekend met het genoemde artikel 50a van de nieuwe Duitse belastingwet?
2. Kan de Commissie onderzoeken of het genoemde artikel in overeenstemming is met het EG-recht, in het bijzonder met de bepalingen betreffende de interne markt?
3. Zo nee, is de Commissie van mening dat deze wetgeving buitenlandse ondernemingen benadeelt t.o.v. Duitse ondernemingen?
4. Welke actie is de Commissie van plan te ondernemen om hieraan een eind te maken?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Monti namens de Commissie
op de schriftelijke vragen P-1385/99, E-1389/99 en E-1471/99

(14 september 1999)

De Commissie heeft kennis genomen van de nieuwe Duitse belastingmaatregel die deel uitmaakt van de wet van 24 maart 1999 welke op 1 april 1999 in werking is getreden. Na onderzoek blijkt dat deze wetgeving van invloed kan zijn op het vrij verkeer van diensten, een van de vrijheden die formeel aan de interne markt ten grondslag liggen. Op 28 juli 1999 heeft de Commissie besloten, krachtens artikel 226 van het EG-Verdrag (het voormalige artikel 169), een inbreukprocedure tegen Duitsland in te leiden.

Overeenkomstig de laatste berichten die van de zijde van de Duitse regering zijn ontvangen, heeft deze een wetsvoorstel ingediend met het oog op de intrekking van de betwiste wetsbepaling.

(2000/C 27 E/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1387/99
van Carlos Costa Neves (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Productie van witte suiker in de autonome regio van de Azoren

Krachtens artikel 1 van verordening EG 1600/92⁽¹⁾ van 15 juni 1996 (de zogeheten POSEIMA verordening) heeft deze verordening tot doel specifieke maatregelen vast te stellen om voor bepaalde landbouwproducten het afgelegen en insulaire karakter van de Azoren en Madeira te compenseren.

De autonome regio van de Azoren geniet het onbetwistbare recht suikerriet te importeren voor het raffineren van 10.000 ton suiker, waarbij voor het bepalen van de behoeften wordt uitgegaan van de ontwikkeling van de plaatselijke suikerbietenproductie, d.w.z. dat de suiker die hiermee wordt geproduceerd (art. 3 en 4 van POSEIMA), en derhalve het quotum van 10.000 ton geraffineerde suiker (met als grondstof suikerriet) afneemt naarmate de hoeveelheid met suikerbieten geproduceerde suiker toeneemt, en

wel op basis van de volgende vergelijking: rietsuiker = bietsuiker – 10.000 ton.

De autonome regio van de Azoren heeft op basis van de art. 3, lid 3, en art. 8 van genoemde verordening het recht zijn overschotten binnen genoemde grenzen naar zijn traditionele markten uit te voeren;

In verordening EG 1321/89⁽¹⁾ van de Commissie van 25 juni 1998 is bepaald dat de autonome regio van de Azoren slechts een hoeveelheid rietsuiker mag importeren om 6.500 ton bietsuiker te produceren, en niet de 9.000 ton waarom was gevraagd.

Het bedrijf SINAGA, dat 100 jaar bestaat, vormt een van de belangrijkste industrieën van de autonome regio van de Azoren gezien de werkgelegenheid die ermee wordt geschapen (150 arbeidsplaatsen), de landbouwers die ervan afhankelijk zijn (ca. 500 boeren) en andere verwante activiteiten.

Deze industrie is ook van belang voor de gewassenomloop.

Kan de Commissie op grond van het voorafgaande mededelen:

1. Waarom de autonome regio van de Azoren in april 1998 in het kader van het POSEIMA programma van de gevraagde 9.000 ton suikerriet op basis van verordening EG 1321/98 van de Commissie van 25 juni 1998 slechts 6.500 ton toegewezen heeft gekregen?
2. Kan de Commissie tevens mededelen of de raffinaderijen in continentaal Portugal suikerriet verwerken dat voor verlaagde heffingen in aanmerking komt. Om welk bedrag gaat het hier? Wat is hiervan de reden?

⁽¹⁾ PB L 173 van 27.6.1992, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 183 van 26.6.1998, blz. 27.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 september 1999)

Bij Verordening (EEG) 1600/92 van de Raad van 15 juni 1992 zijn ten behoeve van de Azoren specifieke maatregelen voor bepaalde landbouwproducten vastgesteld. Voor de vaststelling van de hoeveelheden producten waarvoor de specifieke voorzieningsregeling geldt, wordt uitgegaan van de essentiële behoeften van de markten in deze regio, rekening houdend met de plaatselijke productie en de traditionele handelsstromen.

Bij Verordening (EEG) 2177/92 van de Commissie van 30 juli 1992⁽¹⁾ zijn bepalingen vastgesteld voor de toepassing van de specifieke regeling voor de voorziening van de Azoren met suiker. Daarin is bepaald dat voor de regeling in aanmerking komende ruwe suiker van communautaire oorsprong op de Azoren wordt aangevoerd om er te worden geraffineerd en verbruikt. Aangezien de Portugese autoriteiten voor het verkoopseizoen 1998/1999 een verbruik van 6 300 ton hebben aangegeven, is de hoeveelheid van 6 300 ton die voor dit verkoopseizoen voor invoer in het kader van de specifieke voorzieningsregeling is vastgesteld, ruimschoots voldoende, gezien de plaatselijke productie van bietsuiker.

Wat de voorziening van de Portugese raffinaderijen met ruwe suiker betreft, is in artikel 303 van de Akte van toetreding van Spanje en Portugal bepaald dat een preferentiële regeling voor de adequate voorziening van deze raffinaderijen wordt toegepast. Overeenkomstig de bij de Slotakte inzake de toetreding gevoegde verklaring van de Gemeenschap moet een allesomvattend onderzoek worden ingesteld naar de situatie ten aanzien van de voorziening van de raffinage-industrie in de Gemeenschap en met name van de Portugese industrie.

Bij Verordening (EG) 1101/95 van de Raad van 24 april 1995 tot wijziging van Verordening (EEG) 1785/81 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker en van Verordening (EEG) 1010/86 houdende vaststelling van de algemene voorschriften inzake de restitutie bij de productie voor bepaalde in de chemische industrie gebruikte producten van de sector suiker⁽²⁾, is de maximale behoefte van de raffinaderijen in continentaal Portugal, uitgedrukt in witte suiker, vastgesteld op 292 000 ton per verkoopseizoen. Als met het oog op deze voorziening ruwe rietsuiker wordt ingevoerd, geldt een minimumaankoop prijs en moet een verlaagd invoerrecht worden betaald. Bij Verordening (EG) 1375/98 van de Commissie van 29 juni 1998 houdende opening van tariefcontingenten voor de invoer van bijzondere preferentiële ruwe rietsuiker uit de ACS-staten en uit India voor de voorziening van raffinaderijen gedurende de periode van 1 juli 1998 tot en met 28 februari 1999⁽³⁾ is dit recht voor het verkoopseizoen 1998/1999 vastgesteld op 54,1 € per ton ruwe suiker van de standaardkwaliteit.

⁽¹⁾ PB L 217 van 31.7.1992.

⁽²⁾ PB L 110 van 17.5.1995.

⁽³⁾ PB L 185 van 30.6.1998.

(2000/C 27 E/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1388/99
van Freddy Blak (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Videobewaking van medewerkers

Tegenwoordig is het steeds gebruikelijker geworden dat werkgevers videobewaking toepassen. De bewaking geldt niet alleen voor klanten, maar ook voor medewerkers. Het is tegenwoordig zelfs zo erg dat veel medewerkers ook buiten hun werkplek in de gaten worden gehouden. Door gebruik te maken van de diensten van privé-detectives controleren werkgevers hun medewerkers zowel in als buiten werktijd.

Is de Commissie niet van oordeel dat een dergelijke handelwijze zowel als een onaanvaardbare beledigende behandeling, als een onnodige verdachtmaking van het personeel moet worden gezien?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(15 september 1999)

De Commissie is ervan op de hoogte dat technische middelen, zoals het aftappen van telefoons en videobewaking op het werk, worden ingezet om het gedrag en de arbeidsprestaties van werknemers te controleren.

Op communautair vlak bevat Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens⁽¹⁾ geen specifieke bepalingen over toezicht op werknemers.

Op internationaal vlak staat de gedragscode van de Internationale Arbeidsorganisatie (ILO) uit 1996 betreffende de bescherming van persoonsgegevens van werknemers⁽²⁾ toezicht op werknemers toe, maar enkel onder twee strikte voorwaarden. In de eerste plaats moet de werkgever de betrokken werknemers vooraf op de hoogte stellen van zijn voornemen. In de tweede plaats mogen de werkgevers niet naar eigen goeddunken beslissen hoe ze toezicht op hun werknemers uitoefenen, maar moeten ze rekening houden met de gevolgen voor de privacy van de werknemers en de voorkeur geven aan controlemethoden die de privacy van de betrokkenen maximaal respecteren.

De gedragscode legt zeer strenge beperkingen op aan geheime of ononderbroken controles. Ononderbroken controles zijn enkel toegestaan wanneer toezicht noodzakelijk is om specifieke problemen in verband met gezondheid en veiligheid of de bescherming van bezit aan te pakken. Geheime controles zijn enkel toegelaten als de nationale wetgeving er specifiek in voorziet.

In het kader van de bescherming van persoonsgegevens van werknemers bestudeert de Commissie momenteel de wetgeving van de lidstaten op dit vlak.

⁽¹⁾ PB L 281 van 23.11.1995.

⁽²⁾ Gedragscode betreffende de bescherming van persoonsgegevens van werknemers, Doc MEWP/1996/5.

(2000/C 27 E/047)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1390/99
van Klaus Hänsch (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Verslag van de Commissie over de toepassing van de voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer

In het verslag van de Commissie over de toepassing van de voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer (COM(97) 0698) verklaart de Commissie dat er tussen de lidstaten extreme verschillen bestaan wat de frequentie van de controles en de vervolging van overtredingen betreft. Van de meer dan 1 miljoen geconstateerde overtredingen in de gehele EU zijn er meer dan 900.000 in Duitsland vastgesteld.

1. Hoe valt een en ander volgens de Commissie te verklaren?
2. Welke maatregelen denkt zij te nemen om de eerbiediging van het recht evenals een eerlijke mededinging in de gehele EU te waarborgen?

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(14 september 1999)

In haar laatste verslag over de toepassing van de voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer voor de periode 1993-1994 ⁽¹⁾, heeft de Commissie de statistische gegevens van de lidstaten vermeld over het aantal door hun bevoegde instanties verrichte controles en geconstateerde overtredingen. De Commissie erkent dat uit de statistieken over deze periode duidelijk naar voren komt welke belangrijke inspanning de Duitse overheid heeft geleverd om de naleving te bevorderen.

Helaas is het totale beeld door een aantal oorzaken vervormd. In de eerste plaats hebben drie lidstaten, Griekenland, Italië en Oostenrijk, ondanks aanmaningen, over deze periode geen gegevens verschaft. In de tweede plaats waren Finland en Zweden als nieuwe lidstaten nog bezig met het opzetten van een systeem om toe te zien op de naleving. In de derde plaats hebben sommige lidstaten, zoals België, Frankrijk en Portugal slechts gedeeltelijke gegevens ingezonden, terwijl het Verenigd Koninkrijk liet weten dat de activiteiten van de politie in verband met de naleving nog niet waren opgenomen in de gegevens die werden verstrekt.

De lidstaten zijn nog steeds bezig het verzamelen van gegevens en het verstrekken van statistieken aan de Commissie te verbeteren. Hierbij moet ook worden opgemerkt dat de verslagperiode 1993-1994 de eerste periode was waarin Duitsland de statistisch significante nalevingsactiviteiten van de Länder via het BAG (Bundesamt für Güterverkehr) opnam.

De Commissie heeft stappen ondernomen tegen die lidstaten die hebben nagelaten gegevens te verschaffen en zij heeft voor het volgende verslag gegevens van alle lidstaten ontvangen. In sommige gevallen heeft de Commissie de lidstaten bedreigd met juridische stappen.

De Commissie erkent dat de lidstaten de naleving op verschillende manieren aanpakken. Zo ligt in Duitsland de nadruk op een groot aantal controles. Andere lidstaten voeren minder controles uit, maar hebben een hogere strafmaat, terwijl weer andere lidstaten zich op specifieke vervoersactiviteiten richten.

Met de komst van de nieuwe digitale tachograaf zal de Commissie druk kunnen uitoefenen om het minimumaantal controles te verhogen. Voorts wordt gewerkt aan een verslag over de doelmatigheid en uniformiteit van de naleving in de lidstaten. Dit zal verschillende voorstellen voor verbeteringen bevatten.

⁽¹⁾ COM(97) 698 def.

(2000/C 27 E/048)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1392/99

van Ursula Schleicher (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Toepassing van de richtlijnen over het algemene verblijfsrecht van de burgers van de Unie in Portugal

Het district en de stad Cascais (Portugal), waar zeer veel burgers uit andere lidstaten van de Europese Unie verblijven, beschikken slechts over één bureau van de vreemdelingenpolitie, dat zijn taken vrijwel niet naar behoren kan waarnemen, aangezien hier dagelijks ook nog eens tal van burgers uit derde landen aanvragen indienen. Hierdoor wordt de tenuitvoerlegging en de doeltreffende toepassing van de richtlijnen over het algemene verblijfsrecht (richtlijnen 90/364/EEG ⁽¹⁾, 90/365/EEG ⁽²⁾ en 93/96/EEG ⁽³⁾) in het gedrang gebracht.

De Commissie wordt verzocht het volgende mee te delen:

1. Is zij ervan op de hoogte dat burgers van de Unie die een verblijfsvergunning aanvragen soms meerdere dagen in de rij moeten staan om aanvragen in te dienen of vergunningen af te halen?

2. Is zij niet ook van mening dat een organisatorische indeling van de aanvragers naar herkomst (uit de EU dan wel derde landen) een zinvolle maatregel zou zijn om de richtlijnen over het algemene verblijfsrecht van de burgers van de Unie doeltreffend ten uitvoer te leggen?

(¹) PB L 180 van 13.7.1990, blz. 26.

(²) PB L 180 van 13.7.1990, blz. 28.

(³) PB L 317 van 18.12.1993, blz. 59.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(15 september 1999)

Artikel 9, lid 3, van Richtlijn 68/360/EEG van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap (¹), dat mutatis mutandis van toepassing is op de begunstigden van de Richtlijnen 90/364/EEG van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, 90/365/EEG van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht van werknemers en zelfstandigen die hun beroepswerkzaamheid hebben beëindigd en 93/96/EEG van 29 oktober 1993 inzake het verblijfsrecht voor studenten, schrijft voor dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om de formaliteiten en procedures voor het verkrijgen van verblijfsdocumenten zoveel mogelijk te vereenvoudigen. Bovendien moet het besluit of al dan niet een eerste verblijfsvergunning wordt toegekend zo spoedig mogelijk worden genomen en in ieder geval niet later dan zes maanden vanaf de datum van aanvraag van de vergunning.

Procedurele problemen en termijnen bij het behandelen van de verblijfsvergunningaanvragen van de personen waarop het communautaire recht van toepassing is, kunnen in strijd zijn met bovengenoemde bepalingen. Iedere persoon waarop het communautair recht van toepassing is die meent dat zijn rechten door dergelijke problemen of termijnen zijn benadeeld, kan een klacht indienen bij de Commissie onder vermelding van nadere gegevens en kan de Commissie verzoeken na te gaan of de beschreven administratieve praktijk in strijd is met het communautaire recht.

Het is evenwel aan de lidstaten om te beslissen of de vereenvoudiging van de formaliteiten en procedures ook een onderverdeling van de aanvragers betekent in die op wie het communautaire recht van toepassing is en de anderen. De Commissie zou gaarne de aandacht vestigen op het feit dat het communautaire recht ook van toepassing is op gezinsleden van burgers van de Europese Unie die de nationaliteit van een derde land hebben. Derhalve is de door de geachte afgevaardigde voorgestelde indeling van de aanvragers naar herkomst uit de Europese Unie dan wel derde landen stellig niet dienstig voor alle personen waarop het communautaire recht van toepassing is.

(¹) PB L 257 van 19.10.1968.

(2000/C 27 E/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1393/99

van Bernd Lange (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Subsidies Vion VvaG

De in Hannover gevestigde verzekeringsmaatschappij HDI (Haftpflichtverband der Deutschen Industrie) en de Beierse verzekering HUK-Coburg zijn voornemens in juli 1999 te fuseren. De verzekeringsmaatschappij die hieruit zal ontstaan, zal Vion VvaG heten, met juridische zetel in Coburg. De keuze voor Coburg werd bepaald door aanzienlijke financiële steunmaatregelen van de deelstaat Beieren, waarvan de hoogte niet officieel bekend is.

1. Is de Commissie op de hoogte van de financiële steun van de regering van de deelstaat Beieren voor de Vion VvaG? Zo ja, hoe hoog is de financiële steun van Beieren in dit geval?
2. Zijn de subsidies en steunmaatregelen door de deelstaat bij de Commissie als overheidssteun gemeld?
3. Strookt deze subsidiëring met het Europese recht inzake mededinging en overheidssteun, in het bijzonder artikel 87?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(6 september 1999)

De brief van het geachte parlementslid van 22 juni 1999 heeft de aandacht van de Commissie gevestigd op de vermeende steun die de deelstaat Beieren aan VvaG zou hebben verstrekt.

Zoals bij schrijven van 16 juli 1999 werd verduidelijkt, heeft de Commissie de Duitse autoriteiten verzocht om een verklaring en informatie over de vermeende staatssteun. De Duitse autoriteiten hebben deze brief nog niet beantwoord.

De Commissie zal het geachte parlementslid in kennis stellen van de resultaten van het onderzoek.

(2000/C 27 E/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1394/99

van Jannis Sakellariou (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Paul van Buitenen

Volgens een mededeling in de pers (Süddeutsche Zeitung van 7 juni 1999) is de EU-ambtenaar Paul van Buitenen, die er door zijn in december vorig jaar aan de Commissie voorgelegde verslag in beslissende wijze toe heeft bijgedragen gevallen van corruptie en fraude aan het licht te brengen, naar een afdeling overgeplaatst die niet overeenkomt met zijn kwalificaties („gloeilampen tellen”).

1. Is het inderdaad juist dat de heer Van Buitenen is overgeplaatst naar de Dienst aankoop van materieel en zo ja, met ingang van wanneer en voor welke werkzaamheden is hij in concreto verantwoordelijk?
2. Indien een dergelijke overplaatsing heeft plaatsgevonden, lag het in de bedoeling van de Commissie om de heer Van Buitenen door een dergelijke, bij wijze van straf opgelegde overplaatsing te diskwalificeren?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(16 september 1999)

1. Bij besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag (AIPN) van 9 april 1999 is de heer van Buitenen in het belang van de dienst naar een nieuw ambt overgeplaatst. Dit besluit is op 16 april 1999 in werking getreden.

De Commissie is van mening dat zijn nieuwe ambt aan zijn vakbekwaamheid beantwoordt. Voor deze functie is veel praktische ervaring op het gebied van de boekhouding vereist, alsmede grondige kennis van o.m. het Financieel reglement en het gebruik van computers. De heer van Buitenen voldoet aan deze eisen.

In dit ambt is hij verantwoordelijk voor een nieuwe gecentraliseerde boekhoudkundige groep van het Directoraat „Gebouwenbeleid en -beheer; beheer van de diensten”. Deze cel staat in voor de algemene en de analytische boekhouding, waaronder de extra-budgettaire boekhouding. Het jaarbudget dat deze groep moet beheren, bedraagt ongeveer 210 miljoen €, plus nog circa 29 miljoen € voor extra-budgettaire activiteiten. De eerste opdracht van de heer van Buitenen is de oprichting van dit nieuwe team, dat uit een tiental personen zal bestaan.

2. Er is geen verband tussen de invoering van dit ambt, waartoe vorig jaar is besloten, en de bekendmaking van de vacature in maart 1999 enerzijds en de overplaatsing van de heer van Buitenen naar dit ambt anderzijds. Zijn overplaatsing naar een equivalent ambt kan niet als een strafmaatregel worden beschouwd.

(2000/C 27 E/051)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1395/99
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Beheer krachtcentrales Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG

De Österreichisch-Bayerische Kraftwerke AG (ÖBK) heeft het zelfstandige beheer van haar krachtcentrales opgegeven en overgedragen aan de Grenzkraftwerke GmbH Inn/Donau (GKW). De GKW zijn eigendom van de Bayernwerk Wasserkraft AG en de Österreichische Elektrizitätswirtschafts AG. De overdracht van het beheer heeft plaatsgevonden zonder openbare aanbesteding.

Aangezien de betrokken maatschappijen voor het grootste deel in handen van de overheid zijn, wordt de Commissie verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

1. Had ten aanzien van het beheer van de krachtcentrales van de ÖBK een openbare aanbesteding moeten plaatsvinden? Zo ja, waarom, zo nee, waarom niet?
2. Zo ja, welke stappen denkt de Commissie te ondernemen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(15 oktober 1999)

De plaatsing van een opdracht voor dienstverlening door de österreichisch-bayerische Kraftwerke AG valt onder het toepassingsgebied van Richtlijn 93/38/EEG van de Raad van 14 juni 1993 houdende coördinatie van de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij Richtlijn 98/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998⁽²⁾, als de volgende voorwaarden zijn vervuld: de österreichisch-bayerische Kraftwerke AG (ÖBK) moet een aanbestedende dienst zijn in de zin van de richtlijn en de waarde van de opdracht moet gelijk zijn aan of hoger zijn dan de in de richtlijn vermelde drempelwaarde.

De eerste voorwaarde schijnt te zijn vervuld: ÖBK is een aanbestedende dienst in de zin van artikel 2, lid 1, die een activiteit in de zin van lid 2, onder a), punt ii) uitoefent, met name de beschikbaarstelling of exploitatie van vaste netten die aan het publiek een dienst verlenen op het gebied van de productie, het vervoer of de distributie van elektriciteit, of de elektriciteitstoevoer aan die netten.

De Commissie beschikt evenwel over onvoldoende informatie om de waarde van de opdracht te beoordelen. De door het geachte parlementslid gemelde overdracht van het zelfstandige beheer door ÖBK aan Grenzkraftwerke GmbH Inn/Donau (GKW) betreft echter een dienst in de zin van bijlage XVI B, categorie 27 (andere diensten), van Richtlijn 93/38/EEG. Volgens artikel 16 van deze richtlijn moeten opdrachten voor het verrichten van in bijlage XVI B opgenomen diensten overeenkomstig de artikelen 18 en 24 worden geplaatst. Krachtens deze bepalingen moet de aanbestedende dienst binnen twee maanden na de plaatsing van een opdracht het resultaat van de gunningsprocedure aan de Commissie meedelen.

De Commissie is dan ook van mening dat een openbare aanbesteding niet verplicht was voor de overdracht van het beheer door ÖBK aan Grenzkraftwerke GmbH Inn/Donau.

⁽¹⁾ PB L 199 van 9.8.1993.

⁽²⁾ PB L 101 van 1.4.1998.

(2000/C 27 E/052)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1397/99
van Mathieu Grosch (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Vervroegd pensioen

Een in België woonachtige Duitser heeft ongeveer 12 jaar in Duitsland en ongeveer 30 jaar in België gewerkt en gewoond. In beide gevallen was hij geen grensarbeider, aangezien hij telkens in het land

woonachtig was waar hij zijn arbeidsplaats had. In België bestaat de mogelijkheid om met 60 jaar met vervroegd pensioen te gaan; werknemers die als grensarbeiders in Duitsland hebben gewerkt, ontvangen van de Belgische staat hun volledige pensioen tot zij aanspraak kunnen maken op het Duitse ouderdomspensioen. Aangezien de persoon in kwestie geen grensarbeider was, wordt het pensioen alleen voor de periode betaald waarin hij in België premie heeft betaald. In Duitsland is vervroegd pensioen vanaf 60 jaar overeenkomstig paragraaf 38 van het zesde boek van het Sociaal Wetboek (sechstes Buch Sozialgesetzbuch) mogelijk. De persoon in kwestie voldoet aan alle voorwaarden behalve die, dat men binnen de laatste anderhalf jaar vóór het pensioen 52 weken werkloos dient te zijn geweest. De persoon in kwestie was in België twee jaar voor zijn pensioenaanvraag werkloos gemeld en heeft zich niet ter beschikking gesteld van de Duitse arbeidsmarkt.

Is het mogelijk de werkloosheid in een andere lidstaat (België) gelijk te stellen met werkloosheid in Duitsland om te voldoen aan de voorwaarden inzake vervroegd pensioen in Duitsland?

Zou verordening (EEG) 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen⁽¹⁾ in deze zin kunnen worden aangepast?

⁽¹⁾ PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(6 september 1999)

De Commissie vestigt de aandacht van de geachte afgevaardigde erop dat het Hof van Justitie in de zaak D'Amico⁽¹⁾ inderdaad heeft bevestigd dat het communautaire recht zich niet verzet tegen een nationale regel die voor de vervroegde toekenning van een ouderdomspensioen vereist dat de betrokkene sedert een bepaalde tijd werkloos is en ter beschikking is van het arbeidsbureau van de betrokken lidstaat.

Het Hof baseerde deze redenering op het feit dat werkloosheidsuitkeringen in nauw verband staan met de toestand in de regio waar de betrokkene werkloos is geworden, aangezien het aantal beschikbare arbeidsplaatsen verschilt van de ene regio van de Gemeenschap tot de andere. Dat blijkt ook uit ook het feit dat Verordening (EG) 118/97 van de Raad van 2 december 1996 tot wijziging en bijwerking van Verordening (EEG) 1408/71 betreffende de toepassing van de sociale-zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, en van Verordening (EEG) 574/72 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EEG) 1408/71⁽²⁾ de uitvoer van werkloosheidsuitkeringen tot een periode van 3 maanden beperkt. Gedurende deze periode van 3 maanden blijft de band met de staat waar de werknemer werkloos is geworden, gehandhaafd doordat het bevoegde orgaan van deze staat het bedrag van de werkloosheidsuitkering moet terugbetalen.

Bijgevolg is de Duitse overheid niet verplicht om de inschrijving bij een Belgisch werkloosheidsorgaan gelijk te stellen met een inschrijving in Duitsland.

De Commissie heeft onlangs een voorstel tot vereenvoudiging⁽³⁾ goedgekeurd waarvan artikel 3, lid 2, voorziet in de gelijkstelling van feiten. Dat betekent dat de lidstaat waarvan de wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen rechtsgevolgen toekennen aan bepaalde feiten of gebeurtenissen, voor zover nodig rekening houdt met diezelfde feiten of gebeurtenissen die zich in elke andere lidstaat voordoen, alsof zij zich op het nationale grondgebied hadden voorgedaan.

Dit voorstel wordt momenteel volgens de medebeslissingsprocedure besproken in het Parlement en in de Raad, die het waarschijnlijk unaniem zal goedkeuren.

⁽¹⁾ Arrest van het Hof van 9 juli 1975, 20/75 D'Amico, Jur. 1975, blz. 891.

⁽²⁾ PB L 28 van 30.10.1997.

⁽³⁾ PB C 38 van 12.2.1999.

(2000/C 27 E/053)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1399/99
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Gebruik dimlichten en lichtgevoelige schakelaar

1. Beschikt de Commissie over informatie waaruit blijkt dat de invoering van de verplichting tot het gebruik van dimlichten overdag naar het voorbeeld van de Scandinavische landen tot een daling van het aantal ongevallen zou kunnen leiden?
2. Overweegt de Commissie een dergelijke verplichting in de Europese Unie voor te stellen?
3. Overweegt de Commissie de invoering van een lichtgevoelige schakelaar te bevorderen?
4. Overweegt de Commissie andere maatregelen te nemen die het mogelijk maken van de belangrijkste effecten van het gebruik van dimlichten overdag te profiteren zonder de mogelijke negatieve bijverschijnselen?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(10 september 1999)

De daling van het aantal ongelukken door het gebruik van dimlichten overdag is uitgebreid onderzocht aan de hand van beschikbare gegevens die zijn verkregen nadat dit systeem in sommige lidstaten en in Hongarije en Canada was ingevoerd. Tevens is het effect onderzocht in proefprojecten waarin wagenparken overdag gebruik maakten van dimlichten. In het algemeen wijzen de resultaten erop dat het gebruik van dimlichten overdag het aantal ongelukken omlaag kan brengen, met name het aantal dodelijke ongelukken, en dat het effect rechtstreeks afhankelijk is van de breedtegraad en het sterkst is in de Scandinavische landen.

De resultaten van sommige van de uitgebreidere studies in verband met Midden-Europa laten zien dat de daling van het aantal ongelukken op deze breedtegraden gering, maar statistisch significant, is. De omvang van de daling van het aantal ongelukken door het gebruik van dimlichten overdag staat nog steeds ter discussie.

De Commissie is, in nauwe samenwerking met de groep op hoog niveau van vertegenwoordigers van de lidstaten op het gebied van de verkeersveiligheid, nog bezig met een onderzoek naar de effecten van het gebruik van dimlichten overdag, met name de toename van het brandstofverbruik en van de CO₂-emissies, die momenteel wordt geraamd op 0,4% tot 2,5%. De werkelijke waarde is sterk afhankelijk van de gekozen voorziening voor het gebruik van dimlichten overdag of de gekozen mix van voorzieningen. De lichtgevoelige schakelaar kan de koplampen automatisch ontsteken als er weinig licht is of als het zicht slecht is, zodat de lampen overdag een groot deel van de tijd niet aan zijn. Zodoende wordt minder brandstof verbruikt en komt minder CO₂ vrij.

De toename van het brandstofverbruik door het gebruik van dimlichten overdag is een belangrijke kwestie in het kader van de huidige initiatieven om het brandstofverbruik van personenauto's te verbeteren. De Commissie zal deze kwestie dan ook zorgvuldig bestuderen bij de beoordeling van de totale effecten van het gebruik van dimlichten overdag.

(2000/C 27 E/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1400/99
van Michl Ebner (PPE-DE) en Doris Pack (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Beroepsprocedure van de EU-Commissie tegen de grensoverschrijdende vaste boekenprijs in Oostenrijk en Duitsland

1. Het Parlement heeft zich in een reeks resoluties, waarvan de laatste van 20 november 1998 dateert (resolutie B4-0991/98⁽¹⁾), uitgesproken van het onderwerp van de vaste boekenprijs. Gezien de bij de Commissie lopende procedures gaat het Parlement ervan uit dat de dialoog met de Commissie tijdens de volgende ambtstermijn van het Parlement wordt voortgezet en dat de Commissie overeenkomstig de regels van goed beheer niet eerder een definitief besluit neemt.

- a) Wanneer is de Commissie voornemens de in de resolutie van het Parlement van 20 november 1998 geëiste openbare hoorzitting te houden over het vraagstuk van de vaste boekenprijs en de betekenis van artikel 128, lid 4 van het EU-Verdrag, alsmede andere culturele, mededingings- en consumentenbeschermingsaspecten, met participatie van de grensoverschrijdende boekhandelssector?
- b) Welke maatregelen heeft de Commissie genomen om een bindende regeling tot stand te brengen die behalve nationale vaste boekenprijzen ook grensoverschrijdende afspraken over boekenprijzen binnen bepaalde taalgebieden als niet met de mededingingsregels in strijd zijnde mogelijkheid ziet?

2. De Raad Cultuur heeft in zijn jongste besluit van 8 februari 1999 over de vaste boekenprijs in homogene grensoverschrijdende taalgebieden de Commissie opnieuw verzocht bij de toepassing van de Europese mededingingsregels rekening te houden met de bepalingen en effecten van artikel 128, lid 4 van het EU-Verdrag, de bijzondere betekenis van de boekenmarkt voor de cultuur en de bijzondere waarde van het boek als cultuurobject, alsmede het desbetreffende nationale cultuurbeleid. Door de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam is de „culturele clausule” in artikel 151, lid 4 nog verder versterkt.

Aan de hand van welke regels houdt de Commissie bij de toepassing van de Europese mededingingswetgeving rekening met het door het Verdrag van Amsterdam versterkte artikel 151, lid 4 en de nationale beleidsmaatregelen op cultureel gebied indien — zoals regelmatig het geval zal zijn — de voordelen noch de nadelen van een maatregel op cultureel vlak duidelijk aan te tonen zijn?

(¹) PB C 379 van 7.12.1998, blz. 391.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(5 oktober 1999)

1. Ten aanzien van de door de geachte parlementsleden genoemde nog lopende concurrentieprocedures, namelijk het door de Duitse en Oostenrijkse uitgevers aangemelde grensoverschrijdende stelsel van vaste boekenprijzen tussen Duitsland en Oostenrijk, en de verschillende klachten die ten aanzien van dit stelsel zijn ingediend, wijst de Commissie erop dat zij overeenkomstig de geldende bepalingen en de desbetreffende jurisprudentie als bevoegde instantie verplicht is het Gemeenschapsrecht in volledige onafhankelijkheid toe te passen. Volgens de geldende voorschriften worden namelijk in afzonderlijke concurrentiegevallen geen andere instellingen betrokken, met uitzondering van de raadpleging van de nationale bevoegde autoriteiten in het kader van het Adviescomité voor mededingingsregelingen en economische machtsposities, overeenkomstig artikel 10 van Verordening nr. 17 van de Raad van 6 februari 1962 — Eerste verordening over de toepassing van de (vroegere) artikelen 85 en 86 van het Verdrag (¹). De vorige Commissie was in haar vergadering van 14 juli 1999 overeengekomen geen beslissing te nemen in deze zaken en heeft de definitieve afhandeling ervan dus overgelaten aan de nieuwe Commissie die onlangs is aangetreden en de dialoog met het Europees Parlement in stand zal houden.

- a) De Commissie herinnert eraan dat zij, overeenkomstig de geldende procedurebepalingen (²), op 16 en 17 september 1998 de partijen en de klagers alsook andere belanghebbenden, met name vertegenwoordigers van schrijvers, in de door de geachte parlementsleden genoemde zaken heeft gehoord, om ervoor te zorgen dat de procedurerechten van de betrokkenen volledig gewaarborgd worden.
- b) Wat het rechtskader voor het onderzoek van de grensoverschrijdende stelsels van vaste boekenprijzen betreft, is de Commissie van mening dat volgens de desbetreffende bepalingen, te weten de concurrentieregels vervat in de artikelen 81 (voorheen artikel 85) e.v. van het EG-Verdrag en de culturele bepaling in artikel 151 (voorheen artikel 128), lid 4, van het EG-Verdrag in ieder geval apart een diepgaande analyse, waarbij alle relevante aspecten, met inbegrip van de culturele aspecten, in aanmerking worden genomen die op dit gebied reeds door de Commissie zijn gegeven en de desbetreffende jurisprudentie bevestigen deze conclusie. (³)

2. Artikel 151, lid 4, van het EG-Verdrag verplicht de Commissie bij haar optreden uit hoofde van andere bepalingen van het Verdrag rekening te houden met de culturele aspecten, om met name de verscheidenheid van de culturen in de Europese Gemeenschap te waarborgen en te bevorderen. Bij de toepassing van de bepalingen van het EG-Verdrag inzake de concurrentie gaat de Commissie daarom na of een afspraak of een gedraging culturele doelstellingen heeft en bepalingen op cultureel gebied bevat die werkelijk een uitwerking in de praktijk hebben en die concurrentiebeperkingen rechtvaardigen welke in verhouding tot het beoogde doel staan. Dit onderzoek wordt gedaan in het kader van de eventuele toepassing van artikel 81, lid 3 van het EG-Verdrag waarin wordt bepaald dat de Commissie ontheffing kan verlenen voor concurrentiebeperkende overeenkomsten of feitelijke gedragingen waarvan de voordelen voor de consumenten groter zijn dan de nadelen, op voorwaarde met name dat de overeenkomsten of gedragingen in kwestie beperkt zijn tot de restricties welke noodzakelijk zijn om de doelstellingen te

bereiken en niet voor een wezenlijk deel van de betrokken producten de mededinging uitschakelen. De Commissie houdt voorts rekening met wijzigingen die de partijen erin zouden kunnen aanbrengen. Cultureel nut kan voor de consument in de zin van deze bepaling een voordeel zijn. Ontheffing op grond van artikel 151, lid 4, van het EG-Verdrag kan derhalve slechts worden verleend indien de overeenkomst of gedraging in kwestie aan alle voorwaarden van artikel 81, lid 3, van het EG-Verdrag voldoet, en dus wanneer met name het beweerde culturele voordeel duidelijk is vastgesteld.

- (¹) PB 13 van 21.2.1962, laatstelijk gewijzigd bij de Akte betreffende de toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden.
- (²) Zie artikel 19 van hoger vermelde Verordening nr. 17 en Verordening nr. 99/63/EEG van de Commissie van 25 juli 1963 over het horen van belanghebbenden en derden overeenkomstig artikel 19, leden 1 en 2, van Verordening nr. 17 van de Raad, PB 127 van 20.8.1963; deze verordening is inmiddels ingetrokken en vervangen door Verordening (EG) 2842/98 van de Commissie van 22 december 1998 betreffende het horen van belanghebbenden en derden in bepaalde procedures op grond van de (vroegere) artikelen 85 en 86 van het EG-Verdrag, PB L 354 van 30.12.1998.
- (³) Zie de beschikkingen van de Commissie van 25 november 1981, VBBB en VBVB, PB L 54 van 25.2.1982, blz. 12 en van 12 december 1988, Publishers Association — Net Book Agreements, PB L 22 van 26.1.1989, alsook het arrest van het Hof van Justitie van 17 januari 1984 in de gevoegde zaken 43 et 63/82, VBVB et VBBB/Commissie, Jurisprudentie 1984, het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 9 juli 1992 in de zaak T-66/89, Publishers Association/Commissie, Jurisprudentie 1992, blz. II-1995 en het arrest van het Hof van Justitie van 17 januari 1995 in de zaak C-360/92 P, Publishers Association/Commissie, Jurisprudentie 1995.

(2000/C 27 E/055)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1401/99

van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Raad

(1 september 1999)

Betreft: Bevordering en behoud van minder verbreide talen in de EU

Is de Raad bereid zijn beleid uiteen te zetten op het vlak van het behoud van de minder verbreide talen in de Europese Unie, en is de Raad voornemens nieuwe initiatieven te ondersteunen ter bevordering van de uitwisseling op het gebied van taal en cultuur, bijvoorbeeld tussen jongeren in Ierland, in het westen van de Gemeenschap, en jongeren in het oosten van Duitsland, die in perifere regio's leven?

Antwoord

(22 oktober 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord van de Raad op 21/1/99 op mondelinge vraag H-0038/99 van de heer Pat Gallagher over hetzelfde onderwerp.

De Raad zou er eveneens op willen wijzen dat hij met belangstelling uitkijkt naar het aangekondigde voorstel van de Commissie voor een actieplan inzake regionale en minder verbreide talen.

(2000/C 27 E/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1402/99

van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: EU-goedkeuringsnummer voor de toelating van voertuigen

De toelating van voertuigen is verbonden met veel bureaucratische besloemingen. Door de invoering van een EU-goedkeuringsnummer zouden waarschijnlijk minder administratieve procedures behoeven te worden doorlopen; wel blijft het feit dat de voorwaarden op het stuk van de infrastructuur in de bureaus voor de toelating van motorvoertuigen in de lidstaten niet zijn gegeven, zodat bijvoorbeeld in Italië van een EU-goedkeuringsnummer geen gebruik kan worden gemaakt. Daar de ambtenaren in de Italiaanse bureaus voor de toelating van motorvoertuigen geen toegang hebben tot de technische gegevens van een voertuig waarop het EU-goedkeuringsnummer is gebaseerd, zijn de kopers ook vandaag de dag nog gedwongen een groot aantal documenten te overleggen, van het EEG-certificaat van overeenstemming tot het certificaat van de geluidsmeting.

Tegen deze achtergrond wordt de Commissie verzocht mee te delen of zij er bij de lidstaten op denkt aan te dringen dat de verschillende bureaus voor de goedkeuring van motorvoertuigen in de lidstaten de beschikking krijgen over de technische details in verband met het EU-goedkeuringsnummer, zodat de toelating van motorvoertuigen op minder gecompliceerde wijze kan worden afgewikkeld?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(4 oktober 1999)

Het geachte parlementslid vraagt of de diensten voor registratie van motorvoertuigen aan de hand van het goedkeuringsnummer, dat op het EG-certificaat van overeenstemming is vermeld, toegang hebben tot de bij de goedkeuring vastgestelde technische kenmerken van de voertuigen.

Richtlijn 70/156/EEG van de Raad van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan⁽¹⁾ heeft een geleidelijke vervanging van de nationale goedkeuringssystemen door een communautaire goedkeuringsprocedure tot gevolg gehad. Deze kaderrichtlijn bepaalt met name dat de fabrikant van een voertuig een certificaat van overeenstemming moet opstellen voor alle voertuigen die in overeenstemming zijn met een goedgekeurd type.

De registratie van de voertuigen gebeurt op basis van dit certificaat, dat in principe alle gegevens bevat die nodig zijn om het voertuig te registreren, om de diverse belastingen vast te stellen en om de toepasselijkheid van bijzondere verkeersregels te bepalen. Het certificaat bevat ook het goedkeuringsnummer van het voertuigtype, aan de hand waarvan de voor de goedkeuring bevoegde instanties gemakkelijker en sneller de technische gegevens van het voertuig kunnen opzoeken.

De toegankelijkheid van deze technische gegevens met het oog op de registratie of belasting van de voertuigen valt niet onder Richtlijn 70/156/EEG, maar behoort tot de bevoegdheden van de lidstaten en wordt bijgevolg alleen door hen geregeld. De Commissie beschikt niet over informatie inzake de beschikbaarstelling van de bij de goedkeuring vastgestelde technische gegevens van motorvoertuigen aan andere dan de voor de goedkeuring bevoegde overheidsdiensten.

⁽¹⁾ PB L 42 van 23.2.1970.

(2000/C 27 E/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1404/99

van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Steun aan vlastelers

Om vertragingen bij de uitbetaling van steun aan vlastelers te vermijden, overweegt de Commissie de invoering van een voorschotsysteem, in het kader waarvan een borg moet worden gesteld.

Is hierover al nadere informatie bekend?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(8 september 1999)

In de gemeenschappelijke marktordening voor vlas en hennep zijn vanaf het verkoopseizoen 1999/2000 nieuwe voorwaarden ingevoerd voor de toekenning van steun voor vezelvlas.

Recentelijk zijn de eisen met betrekking tot de controle op de minimumopbrengst van strovlas gewijzigd. De verplichting om het stro voortaan in de verwerkende fabriek te wegen, is ingevoerd met het oog op een strengere, op minder plaatsen en dus eenvoudiger uit te voeren controle. Dit kan inderdaad tot gevolg hebben dat het langer gaat duren voordat de steun wordt uitgekeerd. Daarom heeft de Commissie zorgvuldig onderzocht of er een regeling kan worden ingevoerd waarbij, nadat een zekerheid is gesteld, een voorschot op de steun wordt uitgekeerd.

Zo'n oplossing heeft echter ook nadelen. Voor het grootste gedeelte van de sector moet, voordat de steun wordt uitgekeerd en hoewel controle niet eenvoudig is, worden nagegaan of aan de voorwaarden is voldaan. Een voorschottenregeling zou op het gebied van het beheer van de communautaire middelen een bijkomende bron van administratieve complicaties zijn in een sector die zo al ingewikkeld genoeg is en zou de financiële risico's voor de Gemeenschap vergroten.

Bovendien heeft de Commissie zich er in het kader van het prijzenpakket 1999/2000 toe verbonden een voorstel in te dienen voor een hervorming van de sector vlas en hennep die in het verkoopseizoen 2000/2001 van kracht zou moeten worden. In dit voorstel zal de Commissie uiteraard rekening houden met alle knelpunten van de huidige regeling.

Gezien die omstandigheden is totnutoe afgezien van de invoering van een regeling voor voorschotten op de steun.

(2000/C 27 E/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1405/99

van Mary Banotti (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Mogelijke bijwerkingen van het geneesmiddel Roaccutane

Is het de Commissie bekend dat het geneesmiddel Roaccutane dat tegen acné wordt voorgeschreven mogelijk ernstige bijwerkingen kan hebben?

In Frankrijk wordt in de bijsluiter voor Roaccutane al jaren expliciet gewezen op mogelijke bijwerkingen als depressie, psychose en gedragsproblemen.

Op 3 maart 1987 liet het Franse Nationale Agentschap nog meer waarschuwingen in de bijsluiter opnemen. De Food and Drugs Administration (Verenigde Staten) wijst in de bijsluiter voor Roaccutane al jaren expliciet op bijwerkingen als depressie, psychose, psychiatrische stoornissen en voegde daar in maart 1998 nog aan toe: zelfmoord, zelfmoordpogingen en zelfmoordideatie.

Kan de Commissie mededelen of er plannen bestaan voor het harmoniseren van deze waarschuwingen, gegeven de situatie waarin de fabrikant, Roche Products Ltd, in sommige landen wel en in andere geen expliciete waarschuwingen waaronder zelfmoord kan opnemen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(5 oktober 1999)

De Commissie is zich ten volle bewust van de mogelijke ernstige bijwerkingen van het geneesmiddel Roaccutane, waarvan het werkzame bestanddeel Isotretinoin is, en dat gebruikt wordt voor de behandeling van erge vormen van acné.

Het geneesmiddel is sinds 1983 in de meeste lidstaten in de handel gebracht. Het gebruik ervan is beperkt tot het onder controle brengen van de meest ernstige vormen van acné, waarbij andere therapieën geen resultaat hebben opgeleverd. Het geneesmiddel kan alleen onder voorschrift worden verkregen en in bepaalde lidstaten mag het uitsluitend worden voorgeschreven door specialisten dermatologen.

Aangezien bekend is dat Roaccutane teratogeen is, wordt het gebruik ervan sinds de dag dat het voor het eerst in de handel is gebracht ten stelligste afgeraden voor vrouwen die kans maken om zwanger te worden.

Onlangs zijn nieuwe gegevens aan het licht gekomen over psychologische bijwerkingen van het geneesmiddel, meer bepaald over eventuele depressie- en zelfmoordnijgingen. In de periode maart-oktober 1998 is over deze bijwerkingen door alle lidstaten onderzoek gebeurd en diepgaand overleg gepleegd binnen de farmacologische werkgroep van het Comité voor farmaceutische specialiteiten.

Op basis van dit overleg zijn in alle lidstaten waar het product in de handel is verschillende vormen van vergunning daarvoor ingevoerd, met name om ervoor te zorgen dat specifieke waarschuwingen worden opgenomen inzake de risico's voor depressie, zelfmoord of zelfmoordnijgingen en de noodzaak van bijzondere zorg bij het toezicht op patiënten die dit geneesmiddel voorgeschreven krijgen. Deze waarschuwingen zijn opgenomen in de voorschriftinformatie en in de bijsluiters voor de patiënt.

Het verheugd de Commissie dat deze maatregel tot gevolg heeft gehad dat er een afdoende harmonisering van deze waarschuwingen is gekomen in alle lidstaten waar het product op de markt is.

(2000/C 27 E/059)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1406/99
van Mary Banotti (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Ierland en CITES

Uit het antwoord van de Commissie op mijn vraag voor het vragenuur nr. H-0043/99⁽¹⁾ blijkt dat het de Commissie bekend is waarom de Gemeenschap geen partij is bij CITES, namelijk omdat Ierland de overeenkomst niet heeft geratificeerd. Wanneer Ierland CITES ratificeert, kan de Gemeenschap tot de overeenkomst toetreden. Dat zal rechtszekerheid geven, doordat de EU-lidstaten aan de overeenkomst worden gebonden, zoals het geval is voor verscheidene andere internationale overeenkomsten.

Verder zij de Commissie gewezen op de resolutie van de CITES-partijen op de Conferentie in Kyoto in 1992, waarin er bij de lidstaten die geen partij zijn bij CITES op wordt aangedrongen de overeenkomst zo spoedig mogelijk te ratificeren. Deze wens bestaat bij de andere CITES-partijen nog steeds, ondanks het feit dat er afzonderlijke EG-regelingen met betrekking tot CITES bestaan.

Beseft de Commissie niet dat Ierland, als land dat geen partij is bij CITES, een van de weinige lidstaten is die niet op illegale handel behoeft te worden gecontroleerd? Er zijn derhalve geen onafhankelijke bewijzen met betrekking tot de omvang van illegale handel in Ierland en al wat dat inhoudt.

CITES is een van de belangrijkste internationale overeenkomsten inzake de instandhouding. Recentelijk zijn landen als Cambodja en Jamaica toegetreden. Acht de Commissie het geen ongelukkige zaak dat een lidstaat van de Gemeenschap nog steeds niet tot de overeenkomst is toegetreden, waardoor de EU de mogelijkheid wordt ontnomen toekomstig beleid te formuleren?

Kan de Commissie in haar antwoord nader uitwijden over dit thema en mededelen hoe zij binnen de grenzen van haar administratieve bevoegdheden ertoe kan bijdragen dat het thema van de ratificatie van de overeenkomst door Ierland hoger op de politieke agenda komt te staan?

⁽¹⁾ Handelingen van het Europees Parlement (februari 1999).

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(15 oktober 1999)

Deze vraag houdt verband met het antwoord dat de Commissie heeft verstrekt op mondelinge vraag H-43/99 die het geachte parlementslid stelde tijdens het vragenuur van de vergaderperiode van februari 1999⁽¹⁾. Het gaat om het feit dat Ierland de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde dier- en plantensoorten (CITES) niet heeft geratificeerd.

Hoewel zij alleen maar kan herhalen dat zij over geen enkel juridisch middel beschikt om Ierland tot bekrachtiging van CITES te verplichten, vindt de Commissie het net als het geachte parlementslid betreurenswaardig dat Ierland deze overeenkomst nog niet heeft geratificeerd: alle andere lidstaten zijn inmiddels partij, en een bekrachtiging door Ierland zou voor de Gemeenschap een goede zaak zijn in het licht van Verordening (EG) 338/97 van de Raad inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer⁽²⁾.

De Commissie wijst er evenwel op dat de bekrachtiging van CITES door Ierland op zich niet automatisch de toetreding van de Gemeenschap tot die overeenkomst tot gevolg zal hebben. Daarvoor moet eerst een aantal andere partijen bij CITES een wijziging van de tekst van de overeenkomst ratificeren. De Commissie voert over deze kwestie druk overleg met de betrokken CITES-partijen.

Om met een positieve noot te besluiten: de Commissie heeft vernomen dat in het Ierse Parlement recentelijk ontwerp-wetgeving tot wijziging van de Ierse „Wildlife Act” van 1976 is ingediend, en dat deze als bekrachtigingsinstrument zal fungeren. Naar verwachting zal de wetgeving in kwestie in de loop van de komende maanden worden ingevoerd, en de Commissie hoopt derhalve dat het probleem dat door het geachte parlementslicid aan de orde werd gesteld, daarmee een bevredigende oplossing zal krijgen.

(¹) Handelingen van het Europees Parlement (februari 1999).

(²) PB L 61 van 3.3.1997.

(2000/C 27 E/060)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1407/99
van Mary Banotti (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Reistoelagen alleengaanden

Kan de Commissie mededelen of het berekenen van een toeslag op de reiskosten van alleengaanden in strijd is met het Gemeenschapsrecht?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(19 oktober 1999)

Er bestaat geen specifieke communautaire wetgeving inzake toeslagen voor alleengaanden. In juni 1990 heeft de Raad Richtlijn 90/314/EEG (¹) betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreispakketten goedgekeurd, waarmee de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten met betrekking tot op het grondgebied van de Gemeenschap verkochte of te koop aangeboden pakketreizen wordt beoogd. De richtlijn is bedoeld om consumenten die in de Gemeenschap een pakketreis boeken, te beschermen.

Artikel 2, lid 4, van de richtlijn omschrijft de consument als de persoon die het pakket koopt of zich daartoe verbindt („de hoofdcontractant”), of elke persoon namens wie de hoofdcontractant zich ertoe verbindt het pakket te kopen („de andere begunstigen”), of elke persoon aan wie de hoofdcontractant of een van de andere begunstigen het pakket overdraagt („de cessionaris”). Daarom maakt de communautaire tekst geen onderscheid tussen reizigers, al dan niet alleengaand, en zijn de bepalingen van de richtlijn op alle reizigers van toepassing.

Over het algemeen betalen alleengaanden een hogere prijs omdat de accommodatiekosten voor hen hoger zouden zijn.

(¹) PB L 158 van 23.6.1990.

(2000/C 27 E/061)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1408/99
van Mary Banotti (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Duobanen

Het is de Commissie ongetwijfeld bekend dat de overheid de mogelijkheid biedt om in een duobaan te werken en dat dit desgevraagd en waar mogelijk moet worden toegestaan. Een dergelijke verplichting bestaat momenteel in de particuliere sector niet.

Kan de Commissie mededelen of er EU-richtlijnen in behandeling zijn of worden overwogen met het oog op de verplichte invoering van faciliteiten voor duobanen in de particuliere sector?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(6 september 1999)*

De Commissie is van mening dat duobanen een zeer nuttig middel kunnen zijn om de flexibiliteit te vergroten en om werk en gezinsleven met elkaar te verzoenen. In het algemeen is het echter belangrijk dat het bij vrijwillige regelingen blijft en dat de betrokken partijen er volledig achter staan en voldoende flexibel zijn om het systeem te doen werken. In deze omstandigheden vindt de Commissie een communautaire richtlijn die de invoering van verplichte duobaanregelingen vraagt geen goede oplossing. De Commissie meent echter wel dat de lidstaten hun wetgeving en andere voorschriften moeten nakijken om ervoor te zorgen dat deze de ontwikkeling van duobaanregelingen niet in de weg staan, op voorwaarde dat de werknemers over de nodige bescherming blijven beschikken. Dat zou stroken met de werkgelegenheidsrichtsnoeren van 1999 (Richtsnoer 17).

(2000/C 27 E/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1409/99**van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie***(1 september 1999)*

Betreft: Plaatsen van bijzonder wetenschappelijk belang

Kan de Commissie mededelen hoeveel procent van zijn grondgebied elk van de vijftien lidstaten momenteel aanmerkt als zijnde instandhoudingswaardig en derhalve te classificeren als plaats van bijzonder wetenschappelijk belang?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(10 september 1999)*

Het geachte parlementslid verlangt van de Commissie informatie over de oppervlakte van de gebieden die door de lidstaten worden voorgesteld om als „Sites of Special Scientific Interest” te worden aangewezen. Deze in het Verenigd Koninkrijk gangbare term wordt in het Gemeenschapsrecht evenwel niet gebruikt.

Wel publiceert de Commissie een „Natura-barometer”, die voor elke lidstaat aangeeft welk percentage van het nationale grondgebied voor bescherming werd aangewezen krachtens de Vogelrichtlijn (Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾) en de Habitatrictlijn (Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽²⁾).

De Natura-barometer wordt om de vier maanden geactualiseerd. Hij wordt bekendgemaakt in de nieuwsbrief „Natura 2000”, die gratis wordt verspreid, en op de Internet-site <http://europa.eu.int/comm/dg11/nature/natura.htm>.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2000/C 27 E/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1410/99**van Mark Watts (PSE) aan de Commissie***(1 september 1999)*

Betreft: Kindervoorstellingen

Kan de Commissie mededelen of er in de EU wetgeving bestaat die zegt dat personen die kindervoorstellingen geven over een vergunning moeten beschikken en een opleiding moeten hebben genoten, dat zij naar hun voorstellingen veiligheidsapparatuur moeten meenemen, en minstens op een minimumniveau moeten zijn verzekerd?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(15 september 1999)*

Er bestaat op communautair niveau geen wetgeving die de opleiding van de personen die kindervoorstellingen geven en de afgifte van desbetreffende vergunningen, regelt. Derhalve valt de ter sprake gebrachte kwestie niet onder de bevoegdheid van de Commissie.

(2000/C 27 E/064)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1411/99**van Carlos Carnero González (PSE) aan de Commissie***(1 september 1999)*

Betreft: Ontruiming van het kamp Malmea in de autonome regio Madrid (Spanje)

Vorige week heeft de overheid in de autonome regio Madrid het kamp Malmea met steun van de gemeente Madrid en een grote politiemacht laten ontruimen. Het onmiddellijke gevolg hiervan was de ongecontroleerde verspreiding van honderden gezinnen van Roemeense afkomst die hier al enige tijd verbleven, waaronder meer dan 100 kinderen onder de zestien jaar. Het tragische was dat een van de kinderen op de middag van de ontruiming werd overreden en aan zijn verwondingen overleed. Deze ernstige feiten kregen enorme aandacht in de media, brachten grote ontzetting bij het publiek teweeg en leidden tot protesten van een groot aantal politieke en maatschappelijke organisaties. Uit een en ander blijkt het ontbreken van een waarachtig beleid inzake maatschappelijke integratie van de emigranten die verblijven in de bestaande kampen in de autonome regio Madrid en de rest van Spanje. De emigranten in Malmea leefden onder mensonterende omstandigheden en na de ontruiming verkeren zij nog steeds in een duidelijk onaanvaardbare situatie vanuit de optiek van gelijkheid en solidariteit, waarden die door alle lidstaten van de Europese Unie als fundamenteel worden beschouwd. Bovendien blijkt uit het gebeurde eens te meer dat regeringen zoals de Spaanse regering het vraagstuk van de illegale immigratie als een openbare-ordeprobleem blijven benaderen en niet als een uitdaging voor maatschappelijke integratie.

Is de Commissie van deze feiten op de hoogte en zo neen, is zij dan voornemens inlichtingen hierover bij de Spaanse autoriteiten in te winnen? Is de Commissie ook niet van mening dat alle lidstaten van de Unie, inclusief Spanje, gezien de waarden en beleidsvormen die ten grondslag liggen aan de opbouw van Europa, de plicht hebben een beleid op het gebied van maatschappelijke integratie van emigranten te voeren waarbij betreuwenswaardige situaties zoals op de illegale lokaties in Spanje worden vermeden, in plaats van maatregelen op het gebied van de openbare orde zoals in Malmea te nemen waarvan de rampzalige gevolgen bekend zijn?

Is de Commissie van mening dat de lidstaten — om deze integratie tot stand te brengen — ook gebruik moeten maken van de instrumenten van de Unie op het gebied van de economische en sociale samenhang? Welke maatregelen is de Commissie voornemens te nemen om ervoor te zorgen dat emigrantengroeperingen — en met name kinderen — die zich in een dergelijke situatie bevinden, normaal kunnen leven zonder dat zij te lijden hebben onder de in regio's als Madrid gesignaleerde omstandigheden waarin het hun aan alles ontbreekt?

(2000/C 27 E/065)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1473/99**van Carmen Cerdeira Morterero (PSE) aan de Commissie***(1 september 1999)*

Betreft: Uitingen van vreemdelingenhaat in Spanje

De laatste tijd vindt in Spanje een ernstige escalatie plaats van uitingen van racisme en vreemdelingenhaat. Zo hebben in juli betreuwenswaardige gebeurtenissen plaatsgevonden, zoals de brandstichting in een moskee en in een woonhuis, een overval op een immigrant op straat, of de aanhoudende verwijdering en vervolging van een groep zigeuners in Madrid. Dit soort gebeurtenissen is tot nu toe zeer zeldzaam geweest in Spanje, hetgeen ze nog verontrustender maakt wanneer zij wel plaatsvinden. De Spaanse wetgeving op dit terrein is duidelijk verouderd en niet in staat een adequaat antwoord te geven op dit soort problemen, vooral omdat deze wetgeving de nadruk legt op de politionele en veiligheidsaspecten in verband met de immigranten en belangrijker zaken vergeet, zoals manieren om het samenleven en de maatschappelijke integratie te bevorderen.

Kan de Commissie, gezien de noodzaak een einde te maken aan dit soort uitingen van racisme en vreemdelingenhaat in alle landen van de Europese Unie, medelen welke plannen of initiatieven zij denkt te verwezenlijken, rekening houdend met haar nieuwe bevoegdheden op grond van het Verdrag van Amsterdam, teneinde deze agressie te bestrijden door middel van een actief beleid voor de integratie van de immigrantengroeperingen in de lidstaten?

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1411/99 en P-1473/99

(21 oktober 1999)

Evenals het Parlement en de Europese Raad veroordeelt de Commissie alle vormen van racisme en vreemdelingenhaat en zij betreurt ten diepste de racistische gewelddaden in de Unie en daarbuiten. De Commissie herinnert aan haar mededeling van 25 maart 1998 over een actieplan tegen racisme en haar mededeling aan de Europese Raad van 3 en 4 juni 1999 in Keulen over de bestrijding van racisme, vreemdelingenhaat en antisemitisme in de aspirant-lidstaten⁽¹⁾.

De Commissie herinnert ook aan het op 15 juli 1996 door de Raad aangenomen gemeenschappelijk optreden ter bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat⁽²⁾. In mei 1998 nam de Raad nota van een eerste evaluatie van de nakoming door de lidstaten van hun verplichtingen krachtens dit gemeenschappelijk optreden. Een volgende beoordeling van de uitvoering van het gemeenschappelijk optreden zal tegen eind juni 2000 worden verricht.

Bovendien deelt de Commissie de bezorgdheid van de geachte afgevaardigden over de slechte levensomstandigheden van grote aantallen mensen die in de Unie verblijven en met name van vele migrerende en reizende gemeenschappen. De eerste verantwoordelijkheid voor de aanpak van deze problemen ligt duidelijk bij de lidstaten en hun lokale en regionale overheden. De Commissie is het echter met de geachte afgevaardigden eens dat een communautair optreden een bijdrage kan leveren tot de integratie van migranten en aldus tot de verbetering van hun levens- en arbeidsomstandigheden en tot de vermindering van racistisch geweld en vreemdelingenhaat. De Commissie heeft in het verleden met de steun van het Parlement financiële bijstand verleend aan projecten ter bevordering van de integratie van vluchtelingen en andere legale migranten, en aan projecten die specifiek gericht waren op de bestrijding van racisme.

Het is van vitaal belang dat migranten gelijke toegang krijgen tot de belangrijke communautaire programma's en initiatieven, met name die welke gericht zijn op de bevordering van onderwijs en opleiding en de maatschappelijke integratie van achtergestelde groepen. Het Europees Sociaal Fonds staat open voor de deelname van al degenen die legaal in de Unie verblijven, inclusief vluchtelingen en andere migranten, en het nieuwe communautair initiatief EQUAL zal, ingevolge de overeenstemming op de Europese Raad van Berlijn, bijzondere aandacht besteden aan de bestrijding van discriminatie op de arbeidsmarkt. De Commissie is het ermee eens dat de lidstaten, waar nodig, bij de vaststelling van hun prioriteiten voor de uitvoering van de fondsen rekening moeten houden met de behoeften van migrantengroeperingen.

Evenzo is de Commissie voornemens gebruik te maken van haar nieuwe bevoegdheden uit hoofde van de artikelen 13 (ex artikel 3) en 137 (ex artikel 118) van het EG-verdrag om de samenwerking tussen de lidstaten bij de bestrijding van discriminatie en sociale uitsluiting te bevorderen. Het is belangrijk om er daarbij voor te zorgen dat volledig rekening wordt gehouden met de behoeften van migranten en die van andere achtergestelde groepen. Bovendien is na breed overleg met alle betrokkenen, waaronder de lidstaten, de leden van het Parlement, de sociale partners en de niet-gouvernementele organisaties over de manier waarop gevolg moet worden gegeven aan artikel 13, een brede consensus tot stand gekomen over de behoefte aan wetgeving op Europees niveau om rassendiscriminatie op een aantal sociale en economische terreinen te verbieden, discriminerend gedrag te bestraffen en slachtoffers schadeloos te stellen. Op grond van deze consensus is de Commissie voornemens weldra met wetsvoorstellen te komen.

De Commissie vindt dat bij de door de lidstaten genomen maatregelen in verband met de uitwijzing van illegaal in de Unie verblijvende onderdanen van derde landen de mensenrechten van de betrokkenen moeten worden geëerbiedigd. Zij herinnert er ook aan dat de Raad krachtens titel IV van het EG-verdrag binnen vijf jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam maatregelen zal vaststellen betreffende illegale immigratie en illegaal verblijf, met inbegrip van repatriëring van illegaal verblijvende personen.

⁽¹⁾ COM(1999) 256 def.

⁽²⁾ PB L 185 van 24.7.1996.

(2000/C 27 E/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1412/99
van Francis Decourrière (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Richtlijn inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna

In bijlage III, fase 2, lid 2, sub b van richtlijn 92/43/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 21 mei 1992 wordt bepaald dat de beoordeling van het communautaire belang van een gebied geschiedt met inachtname van „de geografische ligging van het gebied ten opzichte van de trekroutes van diersoorten van bijlage II, mede gelet op de vraag of het gebied eventueel deel uitmaakt van een samenhangend ecosysteem aan weerszijden van een of meer binnengrenzen van de Gemeenschap”.

De sociaal-economische activiteiten zijn aan weerszijden van een grens soms totaal verschillend en worden geregeld in het nationale recht. Zo zijn jacht en visserij in Frankrijk in de algemeen toegankelijke kustgebieden legitieme, traditionele activiteiten, terwijl dit aan de andere kant van de grens in België niet zo is.

1. Er dient rekening te worden gehouden met de vereisten op economisch, sociaal en cultureel gebied, en met de regionale en lokale bijzonderheden (artikel 2 van bovengenoemde richtlijn). Hoe denkt de Commissie het beheer van deze grensgebieden met een grote ecologische waarde (indeling als natuurgebied, biogenetische reserve...) voor wat betreft een soort van bijlage II (*Phoca vitulina*) af te stemmen op dergelijke uiteenlopende activiteiten?
2. Is in deze gebieden een gemeenschappelijk beheer vereist?
3. Gelden voor deze grensgebieden tijdens de invoering van richtlijn 92/43/EEG en de daadwerkelijke toepassing ervan in 2004 bijzondere voorwaarden, met name van financiële aard?

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(15 september 1999)

1. Krachtens artikel 6, lid 1, van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾ berust de verantwoordelijkheid voor het beheer van de betrokken gebieden bij de lidstaten. Iedere lidstaat moet de instandhoudingsmaatregelen treffen die beantwoorden aan de ecologische vereisten van de soorten van bijlage II die in die gebieden voorkomen. De Commissie bemoeit zich wel met de aanwijzing van die gebieden, maar niet met het beheer daarvan.

2. De richtlijn voorziet niet in een gemeenschappelijk beheer voor grensoverschrijdende gebieden. Iedere lidstaat dient samen met zijn buurlanden te beoordelen welke mate van samenwerking vereist is om ervoor te zorgen dat het doel van de richtlijn wordt bereikt.

3. In artikel 8 van de richtlijn, dat betrekking heeft op de cofinanciering van maatregelen voor beschermingszones met prioritaire typen natuurlijke habitats en/of prioritaire soorten, wordt geen prioriteit gegeven aan grensoverschrijdende gebieden. Wel bestaan er verschillende communautaire financiële instrumenten die het mogelijk maken bijzondere aandacht aan deze zones te besteden. De Commissie dringt er bij de lidstaten op aan van deze instrumenten gebruik te maken voor het beheer van de grensoverschrijdende gebieden in het kader van Natura 2000.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2000/C 27 E/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1414/99
van Heidi Hautala (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Jacht op roofdieren in Finland

Is het de Commissie bekend dat in Finland, in strijd met de EU-wetgeving, de wolvenjacht wordt beoefend? In Finland mag met een jaarlijks af te geven vergunning tussen 1 november en 31 maart 1997 mochten er 15 en in 1998 9 wolven worden afgeschoten.

In Finland zelf leven maar erg weinig wolven, zo'n 70 à 90 stuks, in vijf roedels die zich jaarlijks uitbreiden. Telt men daarbij de wolven op die hun territorium voornamelijk aan de andere kant van de grens, in Rusland, hebben, dan komt men voor 1997 op zo'n 120 wolven.

De wolven worden bejaagd, omdat zij schadelijke dieren zouden zijn. De schade die door wolven aan de veestapel wordt toegebracht is echter miniem. In 1997 bedroeg deze in Noord-Karelië 63.912 Finse mark. Om deze schade te beperken heeft het Ministerie van Land- en Bosbouw vergunning afgegeven voor de jacht op 10 wolven. Ter vergelijking, in 1997 veroorzaakte de veelvraat een schade van 5.648.700 Finse mark onder de rendieren! Desondanks werd er geen vergunning verleend voor de vangst van veelvraten.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 oktober 1999)

De Commissie kwam op de hoogte van mogelijke problemen in verband met de wolvenjacht in Finland via klachten en via het tweejaarlijkse verslag betreffende afwijkingen dat door Finland werd toegezonden krachtens artikel 16 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾. Dit verslag, dat op 9 juli 1999 toekwam, behelst de jaren 1997 en 1998.

De Commissie analyseert momenteel het verslag teneinde een besluit te nemen over de conformiteit van de afwijking om wolven en andere grote vleeseters te schieten. Met het oog hierop heeft de Commissie de Finse autoriteiten gevraagd aanvullende informatie te verstrekken over de toepassing van specifieke gronden krachtens artikel 16 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad. Deze informatie bereikte de Commissie in augustus 1999. Wanneer de analyse is voltooid zal de Commissie alle nodige maatregelen nemen indien er discrepanties worden gevonden.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2000/C 27 E/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1416/99 van Bartho Pronk (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Opvang van vluchtelingen uit Kosovo

Opvang van vluchtelingen uit Kosovo is een steeds groter probleem.

Acht de Commissie het denkbaar om voor deze spoedopvang zeeschepen te gebruiken die over de nodige faciliteiten beschikken en die accommodatie hebben om enige honderden vluchtelingen op te nemen?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(16 september 1999)

Als het geachte parlementslid met zijn vraag de opvang van vluchtelingen uit Kosovo op het grondgebied van de Gemeenschap bedoelt, kan erop gewezen worden dat de Gemeenschap 14,3 miljoen € ten laste van haar begroting aan de lidstaten heeft toegekend voor hun opvang en bijstand. Precieze gegevens met betrekking tot de accommodatie van deze vluchtelingen vallen onder de bevoegdheid van de lidstaten, maar voor zover de Commissie weet, werden geen schepen gebruikt om vluchtelingen onder te brengen.

Als het geachte parlementslid met zijn vraag de opvang van vluchtelingen en ontheemden uit Kosovo binnen de regio (Albanië, de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië en Montenegro) bedoelt, kan worden opgemerkt dat dit enerzijds gebeurde via opvang in gastgezinnen, anderzijds via opvang in vluchtelingenkampen. De Gemeenschap verleende, via ECHO, haar medewerking aan de organisatie van deze kampen. Het gebruik van schepen werd niet overwogen.

Als het geachte parlementslid daarentegen doelt op het gebruik van schepen voor de opvang binnen Kosovo van de vluchtelingen en ontheemden die de afgelopen weken naar Kosovo zijn teruggekeerd, kan worden meegedeeld dat dit natuurlijk niet in overweging werd genomen. Het merendeel van deze personen zijn ofwel al teruggekeerd naar hun plaats van herkomst, ofwel worden ze ondergebracht bij familie op andere plaatsen in Kosovo.

(2000/C 27 E/069)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1417/99**van Nelly Maes (Verts/ALE) aan de Commissie***(1 september 1999)*

Betreft: Vrij verkeer en vrije praktijk geneesheren; zwartwerk van boventallige geneesheren in België; oneerlijke concurrentie; schending richtlijnen 93/16/EEG, 82/76/EEG en artikel 12 van het Verdrag

Richtlijnen 82/76/EEG ⁽¹⁾ en 93/16/EEG ⁽²⁾ die beide het vrij verkeer van geneesheren en de erkenning van hun diploma's, certificaten en titels regelen, worden op frappante wijze geschonden door de Belgische Staat, met belangrijke consequenties op persoonlijk niveau, maar ook ten overstaan van de Belgische Staat.

De gegevens waarover ik beschik (verstrekt door de personeelsdienst van een Brussels universitair ziekenhuis) tonen aan dat enkel in de 3 universitaire ziekenhuizen van Brussel, meer dan 200 geneesheren assistenten kandidaat-specialisten (fr. MACS — Médecins Assistants Candidats Spécialistes) werken in een illegaal statuut als boventallige geneesheren (médecins surnuméraires), maar zij zijn desalniettemin aan dezelfde arbeidsvoorwaarden gebonden zonder de gepaste vergoeding, zoals voorzien in Bijlage I van richtlijn 93/16/EEG.

Dit statuut van boventallige geneesheren is equivalent aan het statuut van schijnzelfstandigen, welbekend in de HORECA-sector. Dit statuut is zonder twijfel discriminerend ten opzichte van de betrokken geneesheren kandidaat-specialisten, maar zorgt bovendien voor miljoenen € gederfde inkomsten aan de Belgische federale overheid en de regionale overheden ten gevolge van het zwartwerk van de schijnzelfstandigen, die bovendien nog in oneerlijke concurrentie staan met de ziekenhuizen die niet deelnemen aan deze praktijk.

Is de Commissie op de hoogte van deze discriminatie zonder enige objectieve motivering en bijgevolg arbitrair? Is de Commissie van oordeel dat deze praktijk een schending betekent van de richtlijnen 82/76/EEG en 93/16/EEG? Heeft de Commissie gegevens omtrent andere lidstaten of kan ze een onderzoek verrichten naar dergelijke schendingen in de lidstaten? Zo ja, over welke lidstaten gaat het dan?

Kan de Commissie meedelen of ze reeds maatregelen hiertegen heeft ondernomen om een eind te maken aan deze wanpraktijken die een schending betekenen van artikel 12 van het Verdrag van Amsterdam (voorheen art. 6). Is de Commissie bereid andere maatregelen te treffen op korte termijn teneinde de uitvoering van deze richtlijnen te verzekeren en er meer van te maken dan een morele verplichting?

⁽¹⁾ PB L 43 van 15.2.1982, blz. 21.

⁽²⁾ PB L 165 van 7.7.1993, blz. 1.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(15 september 1999)*

Wat het recht op een gepaste vergoeding van artsen kandidaat-specialisten betreft, moet worden opgemerkt dat Richtlijn 93/16/EEG van de Raad van 5 april 1993 ter vergemakkelijking van het vrije verkeer van artsen en de onderlinge erkenning van hun diploma's, certificaten en andere titels niet van toepassing is op sommige categorieën artsen die een gespecialiseerde medische opleiding volgen.

Het toepassingsgebied van die richtlijn is namelijk beperkt tot onderdanen van de Gemeenschap, en de verplichting om medische specialisten tijdens hun opleiding een gepaste vergoeding te betalen, geldt alleen voor de medische specialisaties die alle lidstaten dan wel twee of meer lidstaten gemeen hebben en die in de artikelen 5 en 7 van Richtlijn 93/16/EEG worden genoemd.

Gezien het bovenstaande kunnen er verschillende statuten naast elkaar bestaan zonder dat dit in strijd is met het communautaire recht.

De andere onderdelen van de vraag behoren naar mening van de Commissie niet tot haar bevoegdheid, maar tot die van de autoriteiten van de lidstaten, met inbegrip van de opsporingsinstanties en de rechterlijke macht.

(2000/C 27 E/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1418/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Cadeau van 5.000 miljard lire van de Italiaanse spoorwegen (FS) aan sommige vakbonden

Bij notariële akte van 10 mei 1995 tussen de Italiaanse spoorwegen en de vakbonden FILT-CGIL, FIT-CISL, FISAFS-CISAL en UIL-vervoer werd kosteloos aan bovengenoemde vakbondsorganisaties de zogenaamde „dopolavoro ferroviario” (recreatiefaciliteiten van de FS) overgedragen, ofwel een eigendom dat bestaat uit gebouwen in de steden Rome, Bologna, Verona, Turijn, Milaan, Napels, Pisa, enz., 60 bioscoopzalen, 84 tenniscomplexen, 30 speelzalen, 160 kantines, 400 cafés, 160 bibliotheken, luxe hotels, crèches, biljartzalen, terreinen, kampeerplaatsen, schaatsbanen, hockeybanen, pleziervaart- en watersportcentra, fitnesscentra, voetbal-, handbal- en korfbalvelden, enz., met een omzet van ongeveer 800 miljard lire, een totale waarde van ongeveer 5.000 miljard lire, waarvoor jaarlijks op het salaris van de werknemers van de FS 0,12% wordt ingehouden, terwijl 20% van alle georganiseerde verblijven, de inschrijfgelden en de ongeveer 270 werknemers van de FS die hier werken door de FS worden betaald.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. of er communautaire richtlijnen zijn die de financiering van de vakbonden door de werkgevers verbieden;
2. of zij niet vindt dat deze overdracht in strijd is met de vrije concurrentie bij het toerisme en de recreatie;
3. of zij niet meent dat de overdracht, aangezien de FS in overheidsbezit zijn, een ernstige aantasting betekent van het openbare erfgoed dat in het onderhavige geval wordt geschonken aan particulieren die zijn georganiseerd in een niet erkende vereniging;
4. of deze transactie niet in strijd is met de lopende privatiseringsprocedure van de FS;
5. wat haar algemene oordeel over deze kwestie is?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(6 oktober 1999)

De Commissie beschikt niet over bijzonderheden aangaande de acte van 10 mei 1995 en met name niet over de details van de overdracht.

1. Er bestaan geen Europese richtlijnen over de financiering van de vakbeweging door de werkgevers. Op de financiering van de vakbonden zijn immers de regels en gebruiken van de sociale tradities van het betreffende land van toepassing.
2. Wat de kans op vervalsing van de vrije concurrentie in de sector toerisme en recreatie betreft: het is niet erg waarschijnlijk dat deze overdracht effect heeft op communautair niveau. In principe maakt het nl. voor de markt niets uit of „Dopolavoro ferroviario” nu rechtstreeks door de „Ferrovie dello Stato” (FS) of door de vakbeweging wordt beheerd.
3. De FS is een zelfstandige naamloze vennootschap (NV). Verondersteld mag worden dat de FS uit vrije wil tot overdracht heeft besloten. Een oordeel over de wenselijkheid of het nut van dit besluit valt buiten de bevoegdheid van de Commissie. Overigens sluit de rechtsvorm van de vakbonden waarop de regels en gebruiken van de sociale tradities van Italië van toepassing zijn, niet a priori beheer van „Dopolavoro” uit.
4. Artikel 295 (het voormalige artikel 222) van het EG-Verdrag laat de regeling van eigendom in de lidstaten onverlet. De Commissie voert dus geen privatiseringsbeleid. Bijgevolg mag de Commissie zich niet over het privatiseringsbeleid van de lidstaten uitspreken.
5. Omdat het beheer van „Dopolavoro” onder de nationale bevoegdheid valt acht de Commissie zich niet tot een uitspraak in deze aangelegenheid bevoegd.

(2000/C 27 E/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1419/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Behoud van de arbeidsplaatsen van de „Cooperativa Ceramica Industriale” (industriële keramische coöperatie) te Livorno

De „Cooperativa Ceramica Industriale” te Livorno met 130 werknemers is de grootste Italiaanse producent van isolatoren van porselein en ondervindt de laatste tijd de negatieve gevolgen van het nieuwe beleid van de ENEL (nationaal elektriciteitsbedrijf) dat de concurrentie tussen de toeleveringsbedrijven wil opvoeren door concentratie van de aankopen, beperking van de aanbesteding van de leveranties tot een gering aantal bedrijven, enz.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen of zij vindt dat deze bedrijfsstrategie niet een ernstig gevaar betekent voor de werkgelegenheid wegens de moeilijkheden die deze veroorzaakt voor talrijke bedrijven, met name de kleinere, die aldus worden uitgesloten van de mogelijkheid om aan meerdere aanbestedingen deel te nemen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(5 oktober 1999)

De Commissie kan op grond van de informatie die het geachte parlementslid haar heeft bezorgd, niet oordelen of de maatregelen die ENEL (Ente Nazionale Energia Elettrica) heeft genomen om de producten bij de genoemde leveranciers te betrekken, in strijd zijn met de gemeenschappelijke mededingingsregels, dan wel of het rechtmatige maatregelen betreft, die geen verstoring noch discriminatie inhouden en die in overeenstemming zijn met deze regels die van toepassing zijn op een juridisch en economisch belangrijke onderneming zoals ENEL, wanneer zij de betrokken producten wenst te kopen.

Meestal heeft een onderneming zoals ENEL de mogelijkheid de verschillende leveranciers te laten concurreren op basis van objectieve criteria zoals bepaald in de voorwaarden voor openbare aanbestedingen. Anderzijds kunnen leveranciers voor zichzelf uitmaken of ze alleen inschrijven dan wel in samenwerkingsverband, indien zij dit nodig achten om aan de eisen van de aanbesteder te voldoen of, meer nog, om het hoofd te kunnen bieden aan de concurrerende inschrijvers.

(2000/C 27 E/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1420/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Reorganisatie van de brandweer

Deze vraag werd omgezet in de mondelinge vraag O-0200/99.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 oktober 1999)

De Commissie beschikt niet over de door het geachte parlementslid gevraagde informatie. Vanwege het subsidiariteitsbeginsel worden de betrokken aangelegenheden overigens op het niveau van de lidstaten behandeld.

Ik zou het geachte parlementslid niettemin willen verzoeken de webpagina van de eenheid civiele bescherming (<http://europa.eu.int/comm/dg11/civil/>) te raadplegen, waar het „Vade-Mecum of Civil Protection in the European Union” is te vinden. Dit bevat een beschrijving van de organisatie van de hulpdiensten in de vijftien lidstaten.

(2000/C 27 E/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1421/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Erkenning van de ouderlijke macht van Antonio Zotti

Sedert enkele jaren voert de Italiaanse onderdaan Antonio Zotti een harde wettelijke strijd om zijn ouderlijke macht te doen erkennen op zijn minderjarige dochter Sabrina die momenteel bij haar moeder Alina Bodea, van Roemeense nationaliteit, woont.

Ondanks dat de Italiaanse autoriteiten het kind aan de vader hebben toegewezen en de reisvisa zijn verlopen, heeft de moeder het kind naar Roemenië gebracht en ontzegt Antonio Zotti ieder contact.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. of zij het wenselijk acht stappen te ondernemen bij de Roemeense autoriteiten teneinde de ouderlijke-machtsrechten van Antonio Zotti te doen erkennen;
2. welke richtlijnen deze problemen op Europees niveau regelen;
3. wat haar algemene oordeel terzake is?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(15 oktober 1999)

Uit de door het geachte parlementslid medegedeelde elementen van het dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten aan een Italiaans onderdaan het gezagsrecht over zijn kind hebben toegekend. De moeder, die van Roemeense nationaliteit is, heeft het kind overgebracht naar Roemenië waardoor niet alleen het gezagsrecht van de vader, maar ook zijn bezoekrecht wordt geschonden aangezien de moeder elk contact tussen vader en dochter weigert.

1. Tot nu toe is er in de communautaire wetgeving geen instrument waardoor een dergelijk geval van internationale ontvoering van een kind kan worden opgelost. Noch de Commissie noch enige andere instelling van de Unie zijn bevoegd om in deze treurige zaak stappen te ondernemen bij de Roemeense autoriteiten.
2. Ter verduidelijking wenst de Commissie erop te wijzen dat op 25 oktober 1980 in Den Haag een internationaal Verdrag werd gesloten betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen. In artikel 1 van dit Verdrag wordt bepaald dat het Verdrag tot doel heeft a) de onmiddellijke terugkeer te verzekeren van kinderen die ongeoorloofd zijn overgebracht of worden vastgehouden in een Verdragsluitende Staat en b) het in een Verdragsluitende Staat bestaande recht betreffende het gezag en het omgangsrecht in de andere Verdragsluitende Staten te doen eerbiedigen.

Overeenkomstig de door de conferentie van Den Haag inzake het internationaal privaatrecht verstrekte informatie werd dit Verdrag door Italië ondertekend en geratificeerd; Roemenië is tot het Verdrag toetreden, maar deze toetreding werd nog niet door Italië goedgekeurd. Wanneer deze formaliteit zal vervuld zijn, zal de zaak kunnen worden voorgelegd aan de door Italië en Roemenië aangewezen centrale autoriteit die overeenkomstig artikel 6 van het Verdrag de verplichtingen dient na te komen, die hem door het Verdrag zijn opgelegd.

Het adres en verdere gegevens van de Italiaanse en Roemeense centrale autoriteiten worden rechtstreeks medegedeeld aan het geachte parlementslid en aan het secretariaat-generaal van het Parlement.

(2000/C 27 E/074)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1422/99
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Raad

(1 september 1999)

Betreft: Bombardement van de Chinese ambassade te Belgrado

De „vergissing” die tot het bombardement van de Chinese ambassade te Belgrado heeft geleid is enerzijds een ernstig voorval wegens de mogelijke diplomatieke en strategische gevolgen en legt anderzijds nogmaals het accent op de functie — en desbetreffende verantwoordelijkheden — van de regeringen van de EU-lidstaten die hieruit voortvloeien in het kader van de Atlantische Raad en de militaire organismen van de NAVO.

Kan de Raad mededelen:

1. hoe hij overweegt te reageren op de verzwakking van de inspanningen van de G8 om een diplomatieke oplossing te vinden voor de door genoemde „vergissing” veroorzaakte crisis;
2. welke initiatieven hij denkt te nemen om een nieuwe dreigende spanning te voorkomen tussen Oost en West, waarvan Europa het voornaamste slachtoffer zou zijn;
3. welke procedures hij wil volgen om de verantwoordelijkheden in de NAVO na te gaan, teneinde te vermijden dat deze bij de publieke opinie zich ook tegen de Unie keren;
4. of hij de mening deelt dat de regeringen van de EU-lidstaten die lid van de Atlantische Raad zijn, en het Europees Parlement gerust moeten worden gesteld over het vermogen om de militaire operaties aan te passen aan de politieke en diplomatieke eisen die de NAVO iedere keer stelt;
5. of hij het wenselijk acht — gezien de ervaringen met de Joegoslavische crisis — al het mogelijke te doen wat onder zijn bevoegdheid valt om de procedure die tot de Politieke Unie moet leiden te bespoedigen?

Antwoord

(8 november 1999)

1. De Raad Algemene Zaken van 17 mei 1999 in Brussel deelde het diepe leedwezen van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties over het bombardement van de Chinese ambassade in Belgrado.
2. De Raad heeft geen signalen opgevangen die erop wijzen dat de betrekkingen tussen de EU en China door het incident onder druk zijn komen te staan.
3. Procedures om de verantwoordelijkheid binnen het Atlantisch Bondgenootschap vast te stellen, behoren tot de bevoegdheid van de Noord-Atlantische Raad. De Raad is er voorts van overtuigd dat het grote publiek terdege wist dat de NAVO, en niet de EU, de militaire operaties in de Federale Republiek Joegoslavië leidde.
4. Het kan niet worden ontkend dat de Kosovo-crisis de lidstaten ertoe heeft aangezet te zoeken naar wegen om het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid verder te versterken.

(2000/C 27 E/075)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1424/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Betrekkingen tussen de EU en Argentinië op visserijgebied

De betrekkingen tussen de EU en Argentinië op visserijgebied zijn ernstig verstoord. Argentinië leeft het met de EU gesloten visserijakkoord niet na en heeft interne wettelijke maatregelen getroffen waardoor de diepvriesvloot die, onder bescherming van de communautaire regelgeving, met Europees kapitaal en EU-steun werd opgericht, wordt gediscrimineerd. Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij van plan is te treffen om de naleving van het visserijakkoord te garanderen, teneinde de bilaterale samenwerking te stabiliseren en een einde te maken aan de discriminatie waarvan deze vloot het slachtoffer is, zodat ze weer normaal haar werkzaamheden kan verrichten?

Antwoord van de heer Fischler Namens de Commissie

(4 oktober 1999)

De Commissie zou uw aandacht erop willen vestigen dat de hele Argentijnse vissersvloot het voorbije jaar niet normaal heeft kunnen vissen wegens de huidige toestand van de heekbestanden in de Argentijnse territoriale wateren en de beheersmaatregelen die moesten worden toegepast om de situatie recht te zetten.

De Gemeenschap heeft tegen de door Argentinië ingevoerde maatregelen bezwaar aangetekend op procedurele gronden, omdat dit land de in de overeenkomst voorgeschreven kennisgevingsplicht niet in acht heeft genomen, en om inhoudelijke redenen, namelijk omdat voor de verdeling in visserijzones naargelang van het type vaartuig (vriesschepen of andere) geen wetenschappelijke basis bestaat en deze maatregel nadelige gevolgen heeft gehad voor de in het kader van de overeenkomst met Argentinië definitief overgedragen vaartuigen.

In afwachting van een bevredigende oplossing voor dit meningsverschil heeft de Commissie, omdat de Gemeenschap van oordeel is dat het in de overeenkomst door de Argentijnse maatregelen is verstoord, de betaling van het saldo van de financiële bijdrage voor wetenschappelijke en technische samenwerking in het kader van de visserij-overeenkomst, geschorst.

(2000/C 27 E/076)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1425/99
van Gary Titley (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Contracten die de Commissie op het gebied van wetgeving ter bescherming van de consument heeft verleend

De Europese Commissie (Directoraat-generaal XXIV) verleent elk jaar een aantal contracten aan adviesfirma's om studies op het gebied van de consumentenbescherming te verrichten.

1. Welke algemene criteria hanteert DG XXIV bij de selectie van adviesbureaus?
2. Welke opdrachten voor studies heeft DG XXIV in de afgelopen twee jaar via een open aanbesteding verleend?
3. Welke opdrachten voor studies heeft DG XXIV in de afgelopen twee jaar via een beperkte aanbesteding verleend?
4. Kan de Commissie bevestigen dat DG XXIV nog steeds de mogelijkheid heeft om voor aanbestedingen die op minder dan 100.000 € worden geraamd te kiezen de procedure voor een open aanbesteding, dan wel die voor een beperkte aanbesteding te volgen?
5. Als er een keuzemogelijkheid bestaat, op welke gronden acht DG XXIV het dan nuttig over te gaan tot een beperkte aanbestedingsprocedure, als een open procedure als transparanter kan worden beschouwd?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(5 oktober 1999)

1. Het algemene criterium is de deskundigheid van de eventuele kandidaten.
- 2.-3. De Commissie zal het geachte parlementslid en het secretariaat-generaal van het Parlement de lijsten van de contracten bezorgen.
4. De Commissie kan bevestigen dat voor aanbestedingen die op minder dan 100.000 € worden geraamd haar diensten kunnen kiezen de procedure voor een openbare aanbesteding, dan wel die voor een aanbesteding met voorafgaande selectie te volgen. Alle studieopdrachten vallen onder de werkingssfeer van bijlage 1A bij Richtlijn 92/50/EEG van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening⁽¹⁾. Ongeacht de hoogte van het contract is het altijd mogelijk een openbare aanbesteding uit te schrijven. Voor contracten onder 133.000 € is de uitschrijving van een aanbesteding met voorafgaande selectie toegestaan. In dit geval dienen de contractanten uit een bestaande lijst van kandidaten te worden gekozen. Onder een bedrag van 13.200 € is het mogelijk om contracten rechtstreeks met derden af te sluiten. In elk geval dienen alle contracten voor een bedrag boven 46.000 € voor de krachtens artikel 60 van het Financieel Reglement ingestelde Aankoop- en gunningsadviescommissie (CCAM) te worden verantwoord.
5. De aanbestedingsprocedure met voorafgaande selectie werd ingesteld tot verlichting van het administratieve werk bij dossiers van minder economisch belang of met een hoge graad van specialisatie wanneer de mogelijke contractanten op de markt weinig talrijk en welbekend zijn. De aanbestedingsprocedure met

voorafgaande selectie is niet noodzakelijkerwijs minder transparant. De kandidaten worden geselecteerd en op een lijst geplaatst nadat zij door de uitschrijving van een openbare aanbesteding in het Publicatieblad de kans hebben gekregen hun belangstelling voor werkzaamheden op verschillende, in de oproep aangegeven gebieden te tonen. De lijst blijft gedurende verscheidene jaren geldig. Tijdens deze periode kunnen nieuwe belangstellende kandidaten verzoeken aan de lijst te worden toegevoegd. Indien de Commissie de aanbestedingsprocedure met voorafgaande selectie toepast, is zij verplicht alle mogelijke kandidaten op de lijst in aanmerking te nemen. Een dienst die beroep wenst te doen op de aanbestedingsprocedure met voorafgaande selectie houdt steeds rekening met het vereiste type van studie, het tijdschema waarbinnen de resultaten moeten voorliggen, en de beschikbare vakkennis voor de werkzaamheden die moeten worden verricht. Indien mogelijk zullen de resultaten van studies op de website van de Commissie worden gepubliceerd.

(¹) PB L 209 van 24.7.1992.

(2000/C 27 E/077)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1428/99

van **Agnes Schierhuber (PPE-DE)** aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Voorbereiding van de Europese instellingen op de uitbreiding

Aan de toekomstige uitbreiding van de Europese Unie hoeft niet meer getwijfeld te worden, en het personeel van de Europese instellingen zal in de toekomst met nieuwe taken worden geconfronteerd.

In dit verband zou ik de Commissie willen vragen: bereidt zij haar eigen ambtenaren hierop voor?

Zo ja, hoe zien haar maatregelen er dan uit en maken van de voorbereidende maatregelen ook taalcursussen voor het leren van de landstalen van de toetredingskandidaten deel uit?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(15 september 1999)

De Commissie heeft voor de vertalers die bij haar in dienst zijn en die dat wensen cursussen Tsjechisch, Hongaars en Pools georganiseerd. Voor het volgende jaar zijn cursussen Estisch en Sloveens gepland. Het is tot nu toe nog niet mogelijk geweest cursussen in de talen van de vijf overige kandidaat-lidstaten te organiseren.

Binnen de vertaaldienst is een hoge ambtenaar tot adviseur in verband met de uitbreiding benoemd. Deze heeft opdracht gekregen om technische ondersteuning en advies te geven aan de nationale centra die in elk van de kandidaat-lidstaten zijn opgezet voor de vertaling van de communautaire wetgeving. Deze functionaris moet ook de contacten met universiteiten in deze landen bevorderen om de opleiding van vertalers in deze landen een zodanige richting te geven dat zij aan de vermoedelijke toekomstige behoeften van de Commissie kunnen voldoen. Hij moet bovendien de totstandkoming van een netwerk van freelance vertalers en vertaalbureaus in deze landen bevorderen met het oog op de huidige en de potentiële behoeften. De vertaaldienst heeft ook een personeelslid gedetacheerd bij het Bureau voor de uitwisseling van informatie over technische bijstand (TAIEX), om dit bureau te assisteren bij zijn werkzaamheden op het gebied van het aanpassen van de wetgeving van de kandidaat-lidstaten aan die van de Gemeenschap.

Ten aanzien van de vertolking heeft de Gemeenschappelijke tolken- en conferentiedienst (SCIC) toegezegd het aantal talen waarin bij vergaderingen voor vertolking wordt gezorgd tot 16 talen uit te breiden. In dit verband en met het oog op de eisen op het gebied van vertolking die samenhangen met de komende uitbreidingen van de Gemeenschap, heeft SCIC een aantal verschillende voorbereidende maatregelen genomen, waaronder lezingen door diplomatieke vertegenwoordigers van de kandidaat-lidstaten, en het organiseren van professionele talencursussen voor SCIC-tolken; op dit moment worden alleen cursussen Tsjechisch en Pools aangeboden, maar volgend jaar zullen cursussen in alle talen van de „eerst toetredende landen” worden aangeboden. Andere acties van SCIC met een bredere doelstelling betreffen pedagogische, technische en financiële bijstand aan universitaire opleidingscursussen voor tolken in de betrokken landen. Het gaat hierbij om het reserveren van 80 studiebeurzen voor studenten die een opleiding tot tolk volgen

met talen van de kandidaat-lidstaten in hun pakket, en om het vormen van testpanels in de kandidaat-lidstaten die freelance tolken moeten selecteren. SCIC heeft ook een adviseur inzake de uitbreiding benoemd die het werk van SCIC met dat van TAIEX coördineert. TAIEX maakt overigens ook gebruik van de diensten van een andere door SCIC gedetacheerde functionaris die daar voltijds werkzaam is.

(2000/C 27 E/078)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1430/99
van Gary Titley (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Door DG XXIV gegunde contracten in het kader van de niet-openbare aanbestedingsprocedure

Kan de Commissie inzake de gunning door DG XXIV van contracten in het kader van de niet-openbare aanbestedingsprocedure uiteenzetten:

1. hoe zij waarborgt dat de adviesbureaus die worden verzocht tot het uitvoeren van dergelijke studies op onpartijdige en objectieve wijze te werk gaan,
2. hoe zij waarborgt dat werknemers van de uitgekozen adviesbureaus die de bedoelde studies uitvoeren geen contacten hebben met of commerciële of andere belangen hebben in organisaties, die een specifiek belang kunnen hebben bij de conclusies van de studie, en
3. hoe zij waarborgt dat de adviesbureaus die de studie uitvoeren zich houden aan de principes en verplichtingen, vastgelegd in het protocol betreffende de toepassing van het subsidiariteits- en het proportionaliteitsbeginsel, gehecht aan het Verdrag van Amsterdam, en die verplichten tot het inwinnen van uitvoerig advies voor het formuleren van eindconclusies?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(5 oktober 1999)

1. De Commissie vraagt in het kader van elke aanbesteding om informatie over de persoonlijke situatie van de contractant. De Commissie stelt ook de lijst van minimumvoorwaarden ter beschikking waaraan de contractant moet voldoen met het oog op de gunning van het contract. Wanneer het om belangrijke studies gaat, vraagt de Commissie dat de contractant tussentijdse verslagen indient. Op die manier kan de Commissie de voortgang van de werkzaamheden controleren en toezicht houden op de uitvoering van de studie.

2. De algemene voorwaarden die van toepassing zijn op door de Commissie gegunde dienstverleningscontracten, worden bij elke aanbesteding gevoegd. Op grond van artikel 3 van deze algemene voorwaarden verbindt de contractant zich ertoe op geen enkele manier gebruik te maken of derden op de hoogte te stellen van feiten, gegevens, kennis, documenten of andere zaken die hem zijn meegedeeld of waarvan hij kennis heeft genomen bij de uitvoering van de overeenkomst, noch van de resultaten van zijn werkzaamheden. Deze verplichting blijft ook bestaan nadat deze overeenkomst is uitgevoerd. Wanneer de contractant bij de uitvoering van de overeenkomst gebruik maakt van zijn eigen personeel, moeten alle leden daarvan een schriftelijke verklaring ondertekenen waarin zij zich ertoe verbinden alle inlichtingen waarvan zij kennis nemen bij de uitvoering van de werkzaamheden, geheim te houden en geen enkel document of ander gegeven dat niet openbaar is gemaakt aan derden bekend te maken of ten eigen bate of ten bate van derden te gebruiken, ook niet nadat zij niet langer betrokken zijn bij de bedoelde werkzaamheden. Een kopie van deze verklaring moet bij de Commissie worden ingediend.

3. Het protocol waarnaar het geachte parlementslid verwijst, bepaalt het volgende: „Onverminderd haar initiatiefrecht, dient de Commissie, behalve in zeer urgente of vertrouwelijke gevallen, alvorens wetgevingsteksten voor te stellen, breed overleg te voeren en, telkens als dat dienstig is, overlegdocumenten te publiceren.”

Deze bepaling geldt voor de Commissie maar niet voor consultants. Als uit een studie zou blijken dat er behoefte is aan communautaire wetgeving, zal de Commissie deze bepaling uiteraard ten volle respecteren alvorens wetsvoorstellen in te dienen.

(2000/C 27 E/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1432/99**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Het plan voor de herstructurering van de Spaanse scheepsbouwsector en de gevolgen daarvan voor de werf Astilleros del Noroeste, SA (Astano) in Galicië

Verordening (EG) 1540/98 van de Raad van 29 juni 1998 betreffende de steunverlening aan de scheepsbouw⁽¹⁾ omschrijft deze activiteit als de bouw van zichzelf voortstuwende commerciële zeeschepen en sluit militaire schepen hiervan uit.

Op 6 november 1995 diende de Spaanse regering bij de Europese Commissie een plan in voor de herstructurering van de scheepsbouwsector, waarover langdurig werd onderhandeld, totdat het op 6 augustus 1997 formeel werd goedgekeurd. Later, tijdens een vergadering van de Raad in april 1999, was de meerderheid van de Raad tegen de mogelijkheid tot het verlenen van nieuwe steun aan de sector.

Gezien de centrale rol die de scheepsbouwsector speelt, met name de Astano-werf, voor de economie van Galicië en voor het kiesdistrict Ferrol, zou ik de volgende vragen willen stellen:

1. Wat is in grote lijnen de inhoud en wat zijn de eisen in het plan voor herstructurering van de Spaanse scheepsbouwsector dat door de Commissie in augustus 1997 is goedgekeurd?
2. Op welke gronden kan het verbod voor Astano om nog langer zijn traditionele activiteit uit te oefenen van het bouwen van schepen, waarin deze werf altijd een vooraanstaande rol heeft gespeeld, worden gerechtvaardigd?
3. Wat zal de invloed zijn van een gewijzigde status, bijvoorbeeld door middel van privatisering, op de huidige productie van Astano? Zou de werf na een dergelijke wijziging van status zijn scheepsbouwactiviteiten kunnen hervatten?

⁽¹⁾ PB L 202 van 18.7.1998, blz. 1.

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(13 september 1999)

Zoals het geachte parlementslid bekend zal zijn, is Astano één van de scheepswerven in staatseigendom in Spanje. Deze scheepswerf houdt zich bezig met scheepsreparatie en offshore-activiteiten (aanleg van olieplatforms en vergelijkbare structuren). De werf houdt zich sinds 1987 niet meer bezig met scheepsbouw.

De staatswerfen in Spanje hebben de afgelopen jaren een reeks herstructureringsprogramma's uitgevoerd en ontvingen aanzienlijke bedragen aan staatssteun in afwijking van de normale voorschriften inzake steunverlening aan de scheepsbouw.

Als onderdeel van het pakket goedgekeurde steunmaatregelen gaf de Commissie in 1991 uit hoofde van Richtlijn van de Raad 90/684/EEG van 21 december 1990 betreffende de steunverlening aan de scheepsbouw⁽¹⁾, toestemming voor steun in de vorm van verliescompensaties ten bedrage van 126.779 miljoen PTA. Als tegenprestatie voor deze steun en om mogelijke verstoringen van de concurrentie in de Gemeenschap tot een minimum te beperken, aanvaardde de Commissie de afstoting van de scheepsbouwactiviteiten bij Astano als equivalent van de sluiting van capaciteit (zoals normaalgesproken bij de verlening van herstructureringssteun zou zijn geëist). In de voorwaarden van de beschikking van de Commissie werd bepaald dat de scheepswerf geen scheepsbouwactiviteiten mocht ondernemen gedurende een periode van tien jaar, die duurde tot maart 1997.

Vervolgens gaf de Commissie in 1997 uit hoofde van Verordening (EG) 1013/97 van de Raad van 2 juni 1997 betreffende de steunverlening aan bepaalde scheepswerven die worden geherstructureerd⁽²⁾, bij wijze van uitzondering goedkeuring voor een verder en laatste pakket van herstructureringsmaatregelen op basis van het plan waarnaar het geachte parlementslid verwijst. Tezamen met vergelijkbare steunmaatregelen die werden goedgekeurd in 1996 kwam het totale steunbedrag daarmee uit op 318.112 miljoen PTA. Dit plan bevatte een reeks maatregelen (waaronder personeelsinkrimpingen, investeringen en productiviteitsverbeteringen) die ertoe moesten leiden dat de desbetreffende scheepswerven op 31 december 1998 weer levensvatbaar zouden zijn.

Uit hoofde van de beschikking van de Commissie werd de steun goedgekeurd onder voorbehoud van verscheidene voorwaarden, in het bijzonder met betrekking tot capaciteitsverminderingen en productiebeperkingen. Als onderdeel van deze tegenprestaties verbond de Spaanse regering zich ertoe dat Astano zich zou blijven onthouden van traditionele scheepsbouwactiviteiten en zou voortgaan met de reparatie- en offshore-activiteiten (inclusief de bouw van drijvende productie-, opslag- en verladingsplatforms) zonder aan contracten gerelateerde steun te ontvangen uit hoofde van de richtlijn.

Deze situatie is nog altijd van kracht, en wordt niet gewijzigd door de later goedgekeurde richtlijn 90/684/EEG, zoals bepaald in Verordening (EG) 1540/98 van de Raad van 29 juni 1998 tot vaststelling van nieuwe voorschriften inzake de steunverlening aan de scheepsbouw⁽¹⁾, waarnaar door het geachte parlementslid eveneens wordt verwezen. Eigendomsveranderingen bij Astano zouden evenmin van invloed zijn op de beperkingen inzake diens activiteiten.

⁽¹⁾ PB L 380 van 31.12.1990.

⁽²⁾ PB L 148 van 6.6.1997.

⁽³⁾ PB L 202 van 18.7.1998.

(2000/C 27 E/080)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1433/99

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Verdeling financiële middelen structuurfondsen in Spanje

De financiële middelen van de structuurfondsen die bestemd zijn voor investeringen, in het bijzonder van het EFRO, en welke door de Spaanse staat zijn ontvangen ten behoeve van de autonome gebieden die vallen onder doelstelling 1, zijn — zelfs niet als men die verdeling beschouwt over een lange periode, nl. van 1994-1999 — niet gelijkwaardig verdeeld overeenkomstig de objectieve criteria van bevolkingsaantal en het inkomen per hoofd van de bevolking. Dit is te wijten aan het feit dat de centrale regering deze middelen voor 50 % zelf verdeelt en ze daarna investeert volgens criteria die geen rekening houden met de doelstellingen waarmee het bestaan van deze structuurfondsen wordt toegelicht. Hiermee wordt een territoriale verdeling toegepast die afwijkt van de bestemming van deze middelen die in de communautaire wetgeving is vastgelegd. Door een en ander worden met name autonome gebieden als Galicië benadeeld.

Kan de Commissie medelen welke redenen, overeenkomstig de communautaire voorschriften, kunnen worden aangevoerd voor dit beleid van de Spaanse staat?

Kan zij medelen in welke verhouding tot het totaal van enerzijds de door de Spaanse staat ontvangen financiële middelen uit de structuurfondsen en anderzijds in verhouding tot het bevolkingsaantal van de autonome gebieden van doelstelling 1, in de periode 1994-1999 de voor productieve investeringen of bouw van infrastructuur bestemde structuurfondsen, met name van het EFRO, in Galicië zijn besteed?

Kan zij bovendien medelen welke criteria in de periode 2000-2006 zullen worden aangelegd voor de verdeling van de structuurfondsen die de Spaanse staat zal ontvangen ten behoeve van de autonome gebieden van doelstelling 1?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(9 september 1999)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 27 E/081)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1435/99

van Gérard Caudron (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Schadelijkheid voor zeer jonge kinderen van speelgoed dat ftalaten bevat

Ik zou een zeer ernstig probleem in verband met de volksgezondheid, en meer bepaald die van kleine kinderen, aan de orde willen stellen. Het gaat hier om speelgoed waarvan de kunststof zachtmakers bevat, die als ftalaten bekend staan. Nu is het zo dat kinderen geneigd zijn speelgoed in hun mond te stoppen. Dierstudies hebben de toxiciteit van deze producten aangetoond, die kanker kunnen opwekken (zeer schadelijk voor de lever en de voortplantingsorganen).

De Franse regering heeft snel gereageerd door een besluit te nemen, waarbij voor de duur van een jaar de verkoop wordt opgeschort van artikelen die in de mond kunnen worden gestoken.

Denkt de Commissie, als eerste stap, maatregelen te nemen om te komen tot de opstelling van een lijst van op het grondgebied van de Europese Unie verhandelde artikelen die ftalaten bevatten? Deze zachtmaker in plastics wordt namelijk niet vermeld in de lijst van bestanddelen van speelgoed. Maar het is van het grootste belang dat de ouders hierover geïnformeerd worden, zodat zij dergelijke artikelen kunnen vermijden.

Als tweede stap zou de Commissie de toezegging kunnen doen dat zij bij de lidstaten zal aandringen op een verbod op de toepassing van deze stof in alle artikelen die voor kinderen bestemd zijn. Zij heeft in 1998 al een besluit in deze richting genomen, toen zij 6 ftalaten verbood. Dit bewijst toch wel dat dit materiaal ook toen al aanleiding gaf tot grote ongerustheid. Als er geen verbod op Europees niveau komt, bestaat het gevaar dat kinderen aan deze stof blootgesteld zullen blijven.

Met het doel om uiting te geven aan deze ongerustheid, die bij alle ouders leeft, zou ik de Commissie willen vragen: zal zij haar verantwoordelijkheden nakomen en zich, zoals het behoort, ervoor inzetten dat er een oplossing gevonden wordt voor dit gezondheidsprobleem?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(4 oktober 1999)

De Commissie weet dat speelgoedartikelen en kinderverzorgingsproducten waaruit onder bepaalde omstandigheden ftalaten vrijkomen, ongerustheid over de gezondheid van kleine kinderen veroorzaken. Zij heeft op dit gebied al tal van initiatieven ontplooid en is van plan om binnenkort met een voorstel voor een communautaire maatregel te komen die een hoog en uniform beschermingsniveau voor de gezondheid van kleine kinderen moet waarborgen. De Commissie heeft in 1998 niet voorgesteld om ftalaten in de betreffende producten te verbieden maar heeft wel op 1 juli 1998 de lidstaten aanbevolen om producten voor kinderverzorging en speelgoedartikelen die door kinderen beneden de drie jaar in de mond kunnen worden gestoken, te testen en de nodige maatregelen te nemen om een hoog beschermingsniveau voor de gezondheid van kleine kinderen te waarborgen.

Tot dusver hebben acht lidstaten (Denemarken, Duitsland, Griekenland, Frankrijk, Italië, Oostenrijk, Finland en Zweden) met nationale maatregelen met uiteenlopende reikwijdte het gebruik van ftalaten in bepaalde producten voor kinderverzorging en speelgoedartikelen officieel verboden of verklaard dat zij dat van plan zijn. Nederland en het Verenigd Koninkrijk hebben te kennen gegeven dat zij willen vastleggen hoeveel ftalaten maximaal uit de betreffende producten mogen vrijkomen.

De Commissie heeft herhaaldelijk het Wetenschappelijk Comité voor het onderzoek naar toxiciteit, ecotoxiciteit en milieu over de risico's van de betreffende producten geraadpleegd. Het Comité is tot de conclusie gekomen dat diisonylftalaat (DINPH), het meest gebruikte ftalaat in speelgoed van zacht polyvinylchloride (PVC, reden tot ongerustheid geeft, terwijl het gebruik van een ander ftalaat, 2ethylhexylftalaat oftewel (DEHP), duidelijk zorgwekkend is. Dit geldt voor bepaalde producten, waaronder producten voor kinderverzorging en speelgoedartikelen die geheel of gedeeltelijk van zacht PVC met ftalaten zijn gemaakt en door jonge kinderen in de mond kunnen worden gestoken. De Commissie is daarom de mening toegedaan dat de beschermingsmaatregelen op deze producten betrekking moeten hebben.

De Commissie is van mening dat in dit stadium niet kan worden volstaan met de opstelling van een lijst van ftalatenhoudende producten voor kleine kinderen. Zij vindt nl. dat zo snel mogelijk communautaire maatregelen moeten worden voorgesteld om spoedig in de hele Unie met inachtneming van de beginselen van het EG-Verdrag een uniform hoog beschermingsniveau voor de gezondheid van kleine kinderen en de goede werking van de interne markt voor bedoelde producten te waarborgen.

(2000/C 27 E/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1439/99

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Vernieuwing visserijovereenkomst EU/Marokko

In het licht van de afwijzende houding van Marokko hebben noch de lidstaten, ook Spanje, noch de Commissie blijk gegeven van de nodige inzet met betrekking tot de vernieuwing van de op 15 november 1995 gesloten visserijovereenkomst EU/Marokko, die eind 1999 afloopt. Thans wil men deze overeenkomst vervangen door een regeling die gebaseerd is op de oprichting van gemengde ondernemingen en op een soort visserijactiviteiten die er in de praktijk toe leiden dat de schepen en de bemanningen hun

bindingen met hun havens en gebieden van herkomst verliezen. De communautaire instellingen en de lidstaten houden geen rekening met de belangen van de 170 schepen en ongeveer 3.000 vissers uit de Galicische havens Ribeira, O Morrazo en A Guarda die voor de kust van de Sahara en de Canarische eilanden vissen en die uit een regio afkomstig zijn die in hoge mate afhankelijk is van de visserijactiviteit. Tevens is geen rekening gehouden met het karakter van de Galicische ondernemingen die op basis van een visserijvergunning in deze visgronden opereren. Vaak beschikken de reders over slechts één schip, waardoor het in feite onmogelijk is deze ondernemingen om te vormen tot gemengde ondernemingen onder Marokkaans gezag. In 1995 heeft de Europese Gemeenschap zich anders opgesteld en over de visserijovereenkomst in het kader van de globale economische betrekkingen tussen de EG en Marokko onderhandeld. Toentertijd weigerde de EG de economische associatieovereenkomst voor twaalf jaar te ondertekenen indien Marokko niet akkoord zou gaan met de visserijovereenkomst, en dit alles aan de vooravond van de Euro-mediterrane Conferentie van Barcelona.

Is de Commissie voornemens een soortgelijke benadering te kiezen als in 1995 en de onderhandelingen over de visserij te integreren in de globale betrekkingen EU-Marokko, zodat een overeenkomst kan worden gesloten waarmee een verlies van schepen en bemanningen, die van bijzonder belang zijn voor de economie van Galicië, wordt voorkomen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(5 oktober 1999)

Het is juist dat de Gemeenschap en Marokko in 1995 tegelijkertijd over de Visserijovereenkomst en de Associatieovereenkomst hebben onderhandeld. In 1999 mogen de omstandigheden dan misschien niet dezelfde zijn, maar in historisch perspectief zijn de betrekkingen op visserijgebied tussen beide partijen nauw verbonden met hun algemene politieke en economische betrekkingen. De Commissie verwacht niet dat er in deze nauwe samenhang verandering zal komen.

(2000/C 27 E/083)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1442/99

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Verdeling middelen cohesiefonds over autonome gebieden Spanje

Kan de Commissie meedelen hoeveel middelen Galicië in de periode 1994-1999 uit hoofde van het Cohesiefonds heeft ontvangen en in welke verhouding deze staan tot de middelen die Spanje in totaal heeft ontvangen?

Kan de Commissie bevestigen dat aan Galicië, een regio waar de behoefte aan modernisering van de communicatie- en vervoersinfrastructuur bijzonder groot is, waar meer dan 7 % van de Spaanse bevolking woont en die is aangemerkt als gebied van doelstelling 1, slechts investeringen ter hoogte van 1,3 % van de middelen die Spanje sinds de oprichting van het Cohesiefonds heeft ontvangen, zijn toegekend?

Antwoord van Mw Wulf-Mathies namens de Commissie

(16 september 1999)

De Commissie wijst erop dat het Cohesiefonds bij Verordening (EG) 1164/94 van 16 mei 1994⁽¹⁾ is opgericht om investeringen op milieu- en vervoergebied te cofinancieren in de begunstigde landen, d.i. op nationaal niveau. Daarom beschikt zij niet over statistieken die naar regio zijn uitgesplitst.

Voorts moet worden onderstreept dat de door dit Fonds te financieren investeringen door de Commissie zijn goedgekeurd op basis van projecten die de betrokken lidstaten hebben ingediend.

De overzichtstabellen met de subsidies die voor de periode 1993-1999 uit het Cohesiefonds aan Spanje zijn toegekend, worden rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toegestuurd.

⁽¹⁾ PB L 130 van 25.5.1994.

(2000/C 27 E/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1443/99**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Uitvoering proefproject werkgelegenheid in Galicië in overeenstemming met de bepalingen in het Verdrag van Amsterdam

Alhoewel Galicië te kampen heeft met een werkloosheid van 17 %, hebben noch de autonome regering, noch de Spaanse regering een plan opgesteld voor het scheppen van werkgelegenheid in deze regio dat overeenkomt met het beleid dat is vastgelegd in het Verdrag van Amsterdam en dat door de Europese Top van Luxemburg is bekrachtigd. Beide regeringen hebben zich ertoe beperkt de EU werkgelegenheidsplannen voor te leggen waarin eigenlijk niet meer is gebeurd dan dat reeds in de begroting opgenomen kredieten zijn samengesteld en de benaming is gewijzigd zodat het erop lijkt dat hiermee wordt voldaan aan de eisen van de EU. Maar belangrijke vernieuwingen die de bakens zouden kunnen verzetten op een vlak dat zo belangrijk is voor de economie van Galicië bevatten zij niet.

Tegen deze achtergrond wordt de Commissie verzocht mede te delen of zij het mogelijk en haalbaar acht in Galicië voor de periode 2000-2006 een proefproject voor het scheppen van werkgelegenheid overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag van Amsterdam uit te voeren.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(24 september 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op zijn mondelinge vraag H-442/99 tijdens het vragenuur in de vergaderperiode van het Parlement van september 1999 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Parlement (september 1999).

(2000/C 27 E/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1444/99**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Culturele ontwikkeling minder verspreide Europese talen

Door activiteiten op cultureel gebied wordt bijgedragen tot de bevordering van de kennis omtrent de culturele pluraliteit van Europa. In de begroting van de EU worden echter nog steeds uiterst weinig middelen beschikbaar gesteld voor de zogenoemde minderheidstalen.

Tegen deze achtergrond wordt de Commissie verzocht mede te delen welk standpunt zij inneemt ten aanzien van de noodzakelijke evenwichtigheid van de begroting waar het gaat om culturele programma's die gebaseerd zijn op de minder verspreide talen van de Europese Unie.

Antwoord van heer Oreja namens de Commissie

(16 september 1999)

Het onderricht in en de verspreiding van de minderheidstalen draagt uiteraard bij tot de instandhouding van de taalkundige en culturele diversiteit in de Gemeenschap. De Commissie heeft bijgedragen tot de bevordering van de regionale en autochtone minderheidstalen van de Gemeenschap door de tenuitvoerlegging tot in 1998 van de actie „Bevordering en instandhouding van de regionale en minderheidstalen en -culturen” waarvoor een specifieke begrotingsplaats beschikbaar was gesteld (B3-1006). De kredieten van die begrotingsplaats stegen van 100.000 in 1983 tot 4 miljoen in 1998. De belangrijkste maatregelen die de Commissie heeft genomen om deze talen te bevorderen, waren de financiering van door sprekers van de minderheidstalen voorgedragen projecten, de financiering van voorlichtingsactiviteiten (Mercator-voorlichtingsnetwerk), het taalonderzoek en de financiering van het Europees Bureau voor Taalminderheden (EBTM).

In 1999 werd de bevordering van de regionale en minderheidstalen ook uit andere begrotingsplaatsen gefinancierd: A3015 (1 miljoen voor de financiering van de werkzaamheden van het EBTM en van het Mercator-voorlichtingsnetwerk), B3-1000 (Samenwerking op het gebied van onderwijs en jeugdbeleid: 2,5 miljoen „ter dekking van de financiering van acties ter bevordering en instandhouding van de regionale talen en culturen van de Gemeenschap”) en B3-2004 (500.000 ter dekking van het programma voor een meertalige informatiemaatschappij om „bij te dragen tot de bevordering van de taalverscheidenheid van de Gemeenschap, met inbegrip van de regionale en minderheidstalen”).

De oproep tot het indienen van voorstellen van 1999 was specifiek gericht op voorbereidende maatregelen waardoor de Commissie een samenhangend en adequaat geheel van voorstellen zal kunnen formuleren die inspelen op de behoeften van de Europese burger en die betrekking hebben op een toekomstig meerjarenprogramma voor de ontwikkeling van de Europese dimensie in het onderwijs door het onderricht in en de bevordering en verspreiding van de regionale en minderheidstalen.

Voorts zal de Commissie waarschijnlijk dit najaar een voorstel voor een besluit goedkeuren met het oog op de organisatie van het Europees Jaar van de Talen in 2001. Dit evenement heeft tot doel de burgers bewust te maken van de taalkundige verscheidenheid in de Gemeenschap en hen te stimuleren om meer talen te leren, met inbegrip van de minderheidstalen.

Teneinde de culturele diversiteit in de Gemeenschap in stand te houden wordt uit de communautaire culturele programma's financiële steun verleend aan taalminderheden en zodoende aan lokale en regionale culturen. Het Ariane-programma (ondersteunend programma op het gebied van het boek en de cultuur) heeft tot dusver acties gefinancierd die verband houden met de literatuur van de minderheidstalen. Zo werd bijvoorbeeld in 1998 bijgedragen tot het project „Mozaïek” om een netwerk van uitgevers in minderheidstalen te steunen. Voor soortgelijke acties op het gebied van de minderheidstalen zal steeds een beroep kunnen worden gedaan op het kaderprogramma „cultuur 2000-2004”, dat samenwerkingsacties zal kunnen ondersteunen voor de opwaardering van de meertaligheid en van innoverende acties waardoor het grote publiek toegang kan hebben tot en kan deelnemen aan de regionale culturele diversiteit.

(2000/C 27 E/086)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1445/99

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Erkenning meertaligheid op basis van de vigerende wetgeving in de lidstaten van de EU

De EU wijst er in al haar teksten en richtlijnen op dat Europa in linguïstisch en cultureel opzicht een mozaïek is, zij legt de nadruk op de linguïstische en culturele verscheidenheid van haar lidstaten en verklaart ook expliciet dat de minder gebruikte talen en minder verspreide culturen van Europa in het communautaire beleid moeten worden bevorderd en gestimuleerd.

De juridische status van talen is per lidstaat verschillend. Voor de erkenning en ontwikkeling van de talen lijkt het derhalve een goede zaak indien de EU de in de lidstaten geldende juridische voorschriften die betrekking hebben op de positieve behandeling van de zogenoemde minderheidstalen zou overnemen. Een goed voorbeeld is Spanje, waar Galicisch, Baskisch en Catalaans naast het Spaans als officiële talen gelden.

Tegen deze achtergrond wordt de Commissie verzocht mede te delen of zij het mogelijk acht om niet alleen de officiële talen van de lidstaten, maar ook de talen die in de lidstaten een officiële status hebben, tot officiële talen van de EU te verklaren.

(2000/C 27 E/087)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1495/99

van Ingo Friedrich (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Bindende regeling inzake gelijkgerechtigd gebruik van de werktalen Engels, Frans en Duits in alle Europese instellingen

Verordening nr. 1 van 15 april 1958⁽¹⁾ van de Raad bevat duidelijke bepalingen over het gebruik van de nu elf officiële talen in de Europese instellingen. In artikel 1 wordt geen onderscheid gemaakt tussen

officiële talen en werktalen, hoewel dit in de praktijk wel bestaat. In verband met de komende uitbreiding van de EU naar het oosten en het daardoor toenemende aantal officiële talen zou het nuttig zijn uniforme en bindende bepalingen vast te stellen betreffende de in alle Europese instellingen te gebruiken werktalen.

Een dergelijke regeling moet in elk geval rekening houden met een gelijkgerechtigd gebruik van het Duits naast het Engels en Frans.

Van de meer dan 370 miljoen EU-burgers spreken er meer dan 90 miljoen Duits als moedertaal, d.w.z. een kwart van alle burgers van de Unie.

Duitsland heeft alleen al in 1997 62% van de nettobetalingen van de EU-begroting voor zijn rekening genomen (Oostenrijk 4%).

Duits is in de meeste Midden- en Oost-Europese landen de belangrijkste vreemde taal, vóór Engels, en vervult dan ook een belangrijke brugfunctie in het toetredingsproces.

Wanneer komt de Commissie met een voorstel om het tot dusver in de Europese instellingen niet uniforme gebruik van de werktalen Engels, Frans en Duits bindend vast te leggen?

(¹) PB 17 van 6.10.1958, blz. 385.

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Prodi namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1445/99 en P-1495/99**

(15 oktober 1999)

De Commissie herinnert het geachte parlementslid eraan dat de regeling van het taalgebruik — overeenkomstig artikel 290 van het EG-Verdrag (ex artikel 217) — „door de Raad met eenparigheid van stemmen wordt vastgesteld.” Het Verdrag voorziet derhalve niet in een voorstel van de Commissie op dit gebied.

(2000/C 27 E/088)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1446/99
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Gesubsidieerde verplaatsing chemisch bedrijf „Akros Chemicals B.V.” van Roermond naar Greiz

1. Is het de Commissie bekend dat het bedrijf „Akros Chemicals B.V.” (voorheen „Haagen Chemie”, eigendom van AKZO Nobel Chemicals), dat lood- en metaalstearaten en non-vinyl halfproducten produceert voor de kunststofindustrie, het voornemen heeft zijn vestiging te Roermond (Nederland, provincie Limburg) met 1200 werknemers te sluiten, in plaats van het oorspronkelijke voornemen uit te voeren waarbij de productie zou worden verplaatst naar het terrein van het uit te breiden bedrijf „Limax” (eveneens een onderdeel van „Akros”) in Roermond-Oost?

2. Is het de Commissie tevens bekend dat het AKZO Nobel-concern deze sluiting in Roermond — een gemeente met een voor Nederland hoge werkloosheid — beargumenteert met de investeringssubsidie van 35% die aan het bedrijf wordt gegeven om de non-vinyl productie te verplaatsen naar Greiz (Duitsland, Land Thüringen), terwijl daarnaast de productie van loodstearaten wordt verplaatst naar Düren (Duitsland, Land Nordrhein-Westfalen)?

3. Kan de Commissie mededelen of aan deze verplaatsing van de productie geheel of gedeeltelijk wordt bijgedragen met gelden van de zijde van de Europese Unie? Zo ja, wat is hiervoor de reden? Hoe verhoudt de verwachte groei van het aantal arbeidsplaatsen te Greiz zich tot het verwachten verlies aan arbeidsplaatsen te Roermond? Wat zijn de kosten per toegevoegde arbeidsplaats?

4. Acht de Commissie het terecht dat de bevordering van werkgelegenheid in het ene gebied met een tekort aan arbeidsplaatsen wordt bevorderd door deze werkgelegenheid met overheidssubsidies weg te halen uit een ander gebied met eveneens een tekort aan werkgelegenheid? Zo nee, wat is de Commissie dan voornemens te doen om het door ondernemingen onnodig schuiven met arbeidsplaatsen alsmede het verlies aan arbeidsplaatsen tegen te gaan?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie*(1 september 1999)*

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 27 E/089)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1447/99**van Ioannis Marinos (PPE-DE) aan de Commissie***(1 september 1999)*

Betreft: Vervolging van zigeuners in Kosvo

De televisiekanalen Euronews en RAI vertoonden enkele dagen geleden beelden van de massale uittocht uit Kosovo van alle daar woonachtige zigeuners.

Geraamd wordt dat ongeveer 100.000 zigeuners, bewoners van Kosovo, door de Kosovaren gedwongen werden huis en haard te verlaten, omdat ze ervan beticht worden met de Serven te hebben gecollaboreerd.

Kan de Europese Commissie mededelen wat haar standpunt is tegenover dit nieuwe geval van etnische zuivering, waarvan ditmaal de zigeuners van Kosovo het slachtoffer zijn, die nu worden onderworpen aan dezelfde soort vervolging als de Serven, naar beweerd wordt, tegen de Kosovaren hebben begaan? Welke maatregelen zal zij nemen om hieraan een einde te maken, opdat deze mensen weer naar hun woonplaatsen kunnen terugkeren?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie*(10 september 1999)*

De Commissie is gekant tegen elke vorm van etnische zuivering gericht tegen om het even welke etnische gemeenschap. Ze keurt deze zuiveringen dan ook ten zeerste af. De Unie heeft de etnische zuiveringen, zoals die door de Servische overheid in andere etnische gemeenschappen werden uitgevoerd, veroordeeld. De Unie heeft tevens recente gebeurtenissen in Kosovo, waarbij leden van andere etnische gemeenschappen betrokken waren, veroordeeld.

De Unie verleent haar medewerking aan de missie van de Verenigde Staten in Kosovo (Unmik), het burgerlijk bestuur van Kosovo. Dit burgerlijk bestuur, dat samenwerkt met het militair bestuur, de troepenmacht voor Kosovo (KFOR), werkt momenteel aan maatregelen die een einde zullen stellen aan gelijkaardige incidenten en zorgt ervoor dat een verdraagzame, vreedzame en multi-etnische gemeenschap, waarin iedereen een volwaardige burger kan zijn, tot stand komt in Kosovo.

(2000/C 27 E/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1448/99**van Giovanni Pittella (PSE) aan de Commissie***(1 september 1999)*

Betreft: Procedure wegens inbreuk tegen Italië vanwege leerlingcontracten en de ernstige gevolgen hiervan voor bedrijven die de afgelopen jaren arbeidsplaatsen hebben helpen scheppen

Volgens de door de Europese Commissie (Eurostat) gepubliceerde cijfers is de werkloosheidsproblematiek in Europa nog steeds zeer ernstig. Er zouden in de EU tenminste 16 miljoen werklozen zijn. Zuid-Italië behoort tot de zwaarst getroffen regio's.

Onlangs heeft de Commissie besloten een procedure wegens inbreuk te starten tegen Italië omdat de leerlingcontracten illegaal zouden zijn die veel MKB's in het zuiden de afgelopen vier jaar hebben gesloten naar aanleiding van de richtlijnen over stimulering van werkgelegenheid, zoals opgesteld door de EU zelf. Zij hebben deze contracten gesloten met werkloze jongeren die anders niet aan de bak zouden komen. De gevolgen op economisch en sociaal gebied dreigen zeer ernstig te zijn.

Heeft de Commissie nagedacht over de gevolgen van deze maatregel? Acht zij het wenselijk om juist die bedrijven te treffen die een belangrijke bijdrage hebben geleverd aan het scheppen van arbeid in regio's waar de werkloosheid zeer hoog is? Nu wordt het probleem alleen maar groter.

Vindt de Commissie niet dat de regels tegen concurrentievervalsing (artikel 87 van het Verdrag) wel erg restrictief en partieel zijn toegepast? Worden op deze manier niet die bedrijven voorgetrokken die gebruikmaken van de vrije markt om belangrijke herstructureringen door te voeren ten koste van arbeidsintensieve MKB's die werkzaam zijn in achterstandsregio's?

Acht de Commissie haar standpunt niet in strijd met de beginselen van bevordering van werkgelegenheid, economische en maatschappelijke cohesie en solidariteit op basis van de opbouw van Europa (artikel 2), met het nieuwe hoofdstuk over werkgelegenheid en het onlangs te Keulen gesloten pact voor de werkgelegenheid?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(5 oktober 1999)

De Commissie houdt bij haar concurrentiebeleid rekening met de doelstellingen inzake werkgelegenheid en economische en sociale samenhang.

Daarom, en om de lidstaten meer inzicht te geven in de criteria die zij hanteert om de verenigbaarheid met de gemeenschappelijke markt van werkgelegenheidssteun te beoordelen, heeft de Commissie in juli 1995 de „Richtsnoeren betreffende werkgelegenheidssteun”⁽¹⁾ vastgesteld.

De Commissie heeft de werk- en opleidingsovereenkomsten zoals bedoeld in wet 196/97 (waarin de steun is vastgelegd voor omzetting van overeenkomsten van bepaalde duur in overeenkomsten voor onbepaalde duur) en in de wetten nrs. 863/84, 407/90, 169/91 en 451/94 (waarin steun is vastgelegd voor aanwerving via werk- en opleidingsovereenkomsten) onderzocht en heeft geconcludeerd dat deze maatregelen het soort steun vormen dat voldoet aan de criteria van artikel 87, lid 1 (voorheen artikel 92) van het EG-Verdrag.

Artikel 88, lid 3 (voorheen artikel 93) van het EG-Verdrag schrijft voor dat de lidstaten de Commissie „van elk voornemen tot invoering of wijziging van steunmaatregelen” op de hoogte moeten brengen. Aangezien de Italiaanse autoriteiten de genoemde wetten (met name de wetten 863/84, 407/90, 169/91 en 451/94) niet hebben aangemeld, moet de Commissie deze steun uit het oogpunt van het Gemeenschapsrecht wel als onrechtmatig beschouwen.

De verenigbaarheid van deze maatregelen met de gemeenschappelijke markt is door de Commissie in het licht van hoger vermeld wetgevingskader geëvalueerd; zij kwam daarbij tot de vaststelling dat deze steun verenigbaar met de gemeenschappelijke markt kan worden verklaard wanneer deze bepaalde kenmerken heeft en met name is verleend voor het scheppen van nieuwe arbeidsplaatsen ten behoeve van werkloze jongeren of werknemers die grote moeilijkheden ondervinden om de arbeidsmarkt te betreden of opnieuw te betreden, zoals bijvoorbeeld langdurig werklozen. De steun is daarentegen onverenigbaar wanneer zij niet aan deze voorwaarden voldoet. Overeenkomstig artikel 14 van verordening (EG) 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag⁽²⁾, heeft de Commissie in haar eindbeschikking van 11 mei 1999 de terugvordering gelast van de onverenigbare steun die onrechtmatig door de lidstaten was verleend om de status quo te herstellen.

Zij is zich er ook van bewust dat dergelijke beslissingen door de publieke opinie niet gunstig worden ontvangen. Bij de beoordeling van het resultaat van iedere beslissing inzake staatsteun mag men echter de bijdrage van het concurrentiebeleid aan de groei en aan het scheppen van stabiele arbeidsplaatsen niet uit het oog verliezen. Met het concurrentiebeleid wordt namelijk beoogd de goede werking van de eenge-maakte markt te garanderen en er aldus op den duur voor te zorgen dat de bedrijven meer concurrerend worden, wat de enige garantie is voor een duurzame groei; daarentegen draagt de steun bij aan de opdeling van de markten en verschuift deze het probleem van de werkloosheid alleen maar van de enige regio of lidstaat naar de andere.

⁽¹⁾ PB C 334 van 12.12.1995.

⁽²⁾ PB L 83 van 27.3.1999.

(2000/C 27 E/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1449/99
van Rainer Wieland (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: De verdeling van de medewerkers van de Commissie naar rang en land

Is het de Commissie bekend dat op 27 april 1999 in de Frankfurter Allgemeine Zeitung een tabel gepubliceerd is over de verdeling van de medewerkers van de Commissie naar rang en land?

Als bron voor deze publicatie wordt opgegeven „Europese Commissie, stand 1.3.1999”. De in de FAZ gepubliceerde statistiek vertoont diverse ongerijmdheden, met name wat de volgende punten betreft:

Een score voor Oostenrijk van 275 in plaats van 273, voor België van 3.884 in plaats van 4.074, voor Duitsland van 517 (!) in plaats van 1.326 en voor Italië een waarde van 1.882 in plaats van 2.069, enz. Voor het totaal van alle landen komen we op een score van 15.696 in plaats van de aangegeven 16.861. Verticaal opgeteld in de laatste tabel krijgen we een score van effectief 14.966 in plaats van de medegedeelde 16.861.

Welk standpunt neemt de Commissie in ten aanzien van de publicatie in de FAZ en de klaarblijkelijke ongerijmdheden in het licht van de door de FAZ aangegeven bron „Europese Commissie, stand 1.3.1999”? Kan de Commissie mij het origineel ter beschikking stellen, waarop deze publicatie naar verluidt berust?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(15 september 1999)

De Commissie was er niet van in kennis gesteld dat de Frankfurter Allgemeine Zeitung de door het geachte parlementslid vermelde tabel zou publiceren.

Het gaat inderdaad om een tabel uit het maandelijks door de Commissie opgestelde statistisch overzicht van het personeel van de Commissie, waarvan een exemplaar rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement wordt toegezonden.

In die tabel worden de ambtenaren en tijdelijke functionarissen vermeld die uit de huishoudelijke begroting worden bezoldigd.

De bron van de door het geachte parlementslid vermelde gegevens is niet bekend. De verschillen tussen de cijfers houden wellicht verband met het feit dat in de door het geachte parlementslid vermelde cijfers geen rekening is gehouden met de ambtenaren van de talendienst. Voorts hebben 1 581 personeelsleden de Duitse nationaliteit (het vermelde cijfer van 517 heeft betrekking op Deense personeelsleden).

(2000/C 27 E/092)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1451/99
van Herbert Bösch (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Financiering van een project op Ischia (Italië)

Een drietal projecten op Ischia — 2 projecten aan de haven van Ischia en 1 project met betrekking tot de onommuurde heilzame bron van Nitrodi buiten de stad Ischia — zullen steun krijgen van de Europese Unie.

Daar er nog geen begin is gemaakt met de bouw, zou ik de volgende vragen willen stellen:

1. In welke vorm worden deze projecten ondersteund door de Europese Unie?
2. Hoe is de totale financiering gepland en volgens welke verdeelsleutel worden de middelen door de EU en de regio opgebracht?
3. Welke uitvoeringstermijn bestaat er voor de voltooiing van deze projecten?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(9 september 1999)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 27 E/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1454/99

van Ingo Friedrich (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Dozen voor de verwijdering van gevaarlijke afvalproducten

1. Is het juist dat dozen voor de verwijdering van gevaarlijke afvalstoffen, zoals bijvoorbeeld besmette injectienaalden,... enz. niet onder het medisch apparaat overeenkomt in de zin van richtlijn 93/42/EG⁽¹⁾ inzake medische producten vallen, hoewel er voor, tijdens en na de operatie, of behandeling in de behandelingsruimte dozen ter beschikking staan om te garanderen dat deze besmette instrumenten uit overwegingen van preventieve gezondheidszorg worden verwijderd op een manier waarbij het gevaar van verwonding of infectie wordt uitgebannen?
2. In de MEDDEF-richtlijn wordt de vraag van de kwalificering van medische producten afgestemd op de door de producent aangegeven bestemming, en bijvoorbeeld worden de zogenaamde Peel-tassen (tassen voor het verpakken van opnieuw gesteriliseerde apparatuur) aangevoerd, die evenals de verwijderingsdozen het risico van infectie minimaliseren. Waarom treft de Europese Commissie dit onderscheid?
3. Waarom gaat de Europese Commissie niet akkoord met een EG-kenteken voor de verwijderingsdozen voor gevaarlijke afvalproducten?

⁽¹⁾ PB L 169 van 12.7.1993, blz. 1.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(6 oktober 1999)

1. Houders voor gevaarlijke medische afvalstoffen, zoals besmette naalden, katheders en scalpels, worden niet beschouwd als „medische hulpmiddelen” in de zin van Richtlijn 93/42/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende medische hulpmiddelen, aangezien zij niet vallen onder de definitie van de werkingssfeer van de richtlijn in artikel 1, lid 2, sub a). Meer bepaald zijn medische hulpmiddelen producten die bij patiënten worden aangewend voor de diagnose van ziekten, de behandeling van verwondingen, de wijziging van de anatomie, enz.

De Commissie erkent dat er een risico bestaat bij de behandeling van gevaarlijke afvalstoffen, maar preventieve maatregelen om ervoor te zorgen dat besmette instrumenten zonder risico voor het personeel in speciale afvalhouders worden verwijderd, vallen onder andersoortige wetgeving, in het bijzonder wetgeving betreffende de bescherming op de werkplaats.

2. Documenten over medische hulpmiddelen, zoals de „Richtsnoeren voor de indeling van medische hulpmiddelen” zijn niet juridisch bindend en worden opgesteld via een raadplegingsproces met de betrokken partijen (de autoriteiten, de industrie, derden) met als doel ertoe bij te dragen dat Richtlijn 93/42/EEG op een coherente wijze wordt geïnterpreteerd.

De indeling als „hulpstuk bij een medisch hulpmiddel”, zoals door het geachte parlementslid terecht aangegeven, hangt af van het door de fabrikant van het product beoogde gebruik, gebaseerd op artikel 1, lid 2, sub b), van Richtlijn 93/42/EEG.

Tassen voor het verpakken van opnieuw gesteriliseerde medische hulpmiddelen zijn bedoeld om de kwaliteit van de opnieuw te gebruiken hulpmiddelen te waarborgen teneinde voor een passend niveau van bescherming van de patiënt te zorgen. Het zijn derhalve hulpstukken bij medische hulpmiddelen. Houders voor afvalstoffen, zij het besmette medische afvalstoffen, hebben niet het beoogde doel om de kenmerken van de verwijderde hulpmiddelen te beschermen en zijn derhalve geen hulpstukken bij medische hulpmiddelen.

3. Fabrikanten mogen de in Richtlijn 93/42/EEG bedoelde EG-markering uitsluitend aanbrengen op medische hulpmiddelen. Aangezien verwijderingshouders, noch medische hulpmiddelen, noch hulpstukken bij medische hulpmiddelen zijn, mogen zij bovenbedoelde markering niet dragen. Dat betekent echter niet dat er geen andere markeringen of labels op aangebracht kunnen worden.

(2000/C 27 E/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1459/99

van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Banden met brouwerijen

Overweegt de Commissie nogmaals de mogelijkheid te bezien het systeem van aan brouwerijen gebonden cafés, zoals dat in het VK nog steeds wordt toegepast, te regelen?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(10 september 1999)

De Commissie heeft dit jaar drie afzonderlijke vrijstellingsbeschikkingen gegeven, gericht tot de nationale brouwerijen Bass, S&N en Whitbread. Deze brouwerijen hebben hun huurcontracten aangemeld omdat de huidige groepsvrijstellingsverordening inzake exclusieve afname-overeenkomsten weliswaar bijzondere bepalingen bevat ten aanzien van overeenkomsten voor de afname van bier, maar niet van toepassing is op de Britse overeenkomsten voor de afname van bier, omdat het systeem van aan brouwerijen gebonden cafés niet binnen het toepassingsgebied van de verordening valt. De genoemde afzonderlijke vrijstellingen gelden in het geval van Bass en S&N tot het einde van 2002 en voor Whitbread tot het einde van 2008.

De Commissie heeft geen plannen voor specifieke regelgeving voor de biersector. De huidige groepsvrijstellingsverordening loopt af aan het einde van 1999. De Commissie is vastberaden om deze verordening en andere verordeningen inzake verticale afspraken te vervangen door één enkele, brede en algemene groepsvrijstellingsverordening zonder sector-specifieke bepalingen. In juli 1999 heeft de Commissie de lidstaten ter raadpleging een ontwerp-tekst voor een groepsvrijstellingsverordening en ontwerp-richtsnoeren toegezonden. Na de raadpleging van de lidstaten zullen deze ontwerp-teksten worden gepubliceerd met het oog op de raadpleging van derden.

(2000/C 27 E/095)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1460/99

van Richard Corbett (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Wijzigingen die zijn voorgesteld op de pleziervaartuigenrichtlijn 94/25/EG — opneming van in document Doc. III 76032/97-EN, rev. 6 van 9.12.1998 vastgelegde eisen ten aanzien van uitstoot en geluidsemissie

Is de Commissie eveneens van mening dat deze wijzigingen van richtlijn 94/25/EG⁽¹⁾ terugwerkende kracht bezitten doordat de definities van ingrijpende aanpassing van de motor zullen gelden voor alle bestaande vaartuigen wier motoren wegens slijtage worden vervangen of gereviseerd?

Leggen de wijzigingen dan ook geen onevenredige financiële druk op de motor- en scheepsbouw (geraamde kosten van £ 15.000 per motor/installatie)? Kan de Commissie mededelen welke maatregelen

worden genomen om de kosten van conformiteitscontroles te beperken zodat aan de bouw van motoren en schepen van geringe omvang geen dodelijke schade wordt toegebracht?

Stemt de Commissie in met het denkbeeld dat het gevaar bestaat dat uitsluitend de grote producenten van motoren uit Amerika en het Verre Oosten zullen profiteren, tenzij het voorstel wordt aangepast? Welke maatregelen neemt zij om de Europese industrie van scheepsmotoren te beschermen zodat deze niet verdwijnt, evenals lang geleden is gebeurd met de Europese industrie van motorfietsen?

(¹) PB L 164 van 30.6.1994, blz. 15.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(12 oktober 1999)

Het document waar het geachte parlementslid op doelt, is een werkdocument dat begin dit jaar is herzien. Het huidige ontwerp wordt nog besproken met de lidstaten, de industrie en de gebruikers. De Commissie verzamelt en analyseert momenteel de opmerkingen en suggesties. Hiermee zal rekening worden gehouden voordat de Commissie een voorstel aanneemt dat aan het Parlement wordt voorgelegd.

(2000/C 27 E/096)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1461/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Afbakening van de Exclusieve Economische Zone van Argentinië

Aangezien de Europese Commissie geen antwoord heeft gegeven op mijn eerdere schriftelijke vraag over deze kwestie en gezien het bitse, verrassende en mijns inziens tegenstrijdige antwoord van de Europese Commissie op mijn vraag E-3472/98 (¹), rijst de vraag waarom de Commissie van standpunt is veranderd. In haar eerdere antwoord op mijn vraag E-0496/98 (²) bevestigt zij het met ons eens te zijn „dat situaties zoals die welke tot de aanhouding van dit vaartuig (de Arpón) hebben geleid, interpretatieproblemen en een bepaalde mate van instabiliteit veroorzaken voor de vaartuigen die in de betrokken regio vissen”. Momenteel is er daarentegen, louter vanwege het feit dat er sindsdien geen aanhoudingen meer hebben plaatsgevonden, geen sprake meer van rechtsonzekerheid of „instabiliteit” en derhalve „zijn er geen nieuwe maatregelen vereist”.

Dit is een zwak argument dat in tegenspraak is met de eerdere antwoorden van de Commissie op onze vragen E-3951/97 (³) en E-0496/98.

Meent de Commissie niet dat ondanks het feit dat zich geen nieuwe aanhoudingen hebben voorgedaan, er nog altijd sprake is van „interpretatieproblemen en een bepaalde mate van instabiliteit (...) voor de vaartuigen die in de betrokken regio vissen”, waar de Commissie eerder op doelde?

Blijft de Commissie bij haar eerdere verklaring dat „de kuststaat op grond van artikel 56, lid 2, en artikel 75 van het Zeerechtverdrag de duidelijke plicht heeft de grenzen van een EEZ met alle nodige precisie aan te geven en dat hij volgens het internationale recht aansprakelijk is als hij die plicht verzaakt”?

Zo ja, meent de Commissie dan niet dat zij maatregelen dient te nemen opdat Argentinië aan zijn in het Zeerechtverdrag vastgestelde verplichtingen voldoet en er een einde komt aan de gecreëerde situatie van „instabiliteit”?

(¹) PB C 341 van 29.11.1999.

(²) PB C 323 van 21.10.1998, blz. 41.

(³) PB C 310 van 9.10.1998, blz. 5.

Antwoord van de heer Fischler Namens de Commissie

(4 oktober 1999)

In antwoord op de vraag van het geachte parlementslid en als aanvulling op de antwoorden op de vragen nrs. P-1424/99 (¹), P-464/99 (²), E-3472/98 (³), E-3471/98 (⁴), P-2559/98 (⁵), E-496/98 (⁶), E-399/98 (⁷),

E-3951/97⁽⁸⁾ van het geachte parlementslid over dit onderwerp, wijst de Commissie erop dat op haar verzoek het probleem van de afbakening van de Argentijnse exclusieve economische zone (EEZ) en met name het probleem van de Argentijnse federale visserijwet momenteel in de groep „zeerecht” van de Raad worden besproken.

In die groep kunnen de Commissie en de lidstaten alle aspecten van de genoemde problemen onderzoeken.

(¹) Zie blz. 62.

(²) PB C 348 van 3.12.1999, blz. 76.

(³) PB C 341 van 29.11.1999.

(⁴) PB C 207 van 21.7.1999, blz. 74.

(⁵) PB C 297 van 15.10.1999, blz. 25.

(⁶) PB C 323 van 23.10.1998.

(⁷) PB C 386 van 17.12.1998.

(⁸) PB C 310 van 15.12.1998.

(2000/C 27 E/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1462/99

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Plan tot uitbreiding van de haven van Citadella

In februari jl. hechtte de gemeente Citadella en de regering van de Balearen hun goedkeuring aan de uitwerking van het plan tot uitbreiding van de haven van deze stad door de bouwonderneming Dragados y Construcciones S.L. Dit plan vergt een investering van ongeveer 13.500 miljoen peseta's waarvan 6.600 zijn bestemd voor de bouw van een woonwijk van 50,4 ha in Cala'n Busquets.

Met deze stadsuitbreiding tegelijk met de uitbreiding van de haven zal de bevolking met een kwart toenemen, hetgeen zowel een buitensporige toename van het waterverbruik als gevolgen voor het milieu in het gebied veroorzaakt.

Bij dit plan hebben een reeks ernstige onregelmatigheden plaatsgevonden:

- de geplande stadsuitbreiding voldoet niet aan de groeicijfers vervat in de voor Citadella vastgestelde richtlijnen voor de ruimtelijke ordening (er bestaat een wet op de woningbouw van de regering van de Balearen die van toepassing is op de bedoelde sectoren C2 en C3 waar de uitbreiding moet plaatsvinden);
- er is geen enkel diepgaand onderzoek verricht naar de maatschappelijke en milieukosten;
- vóór de goedkeuring heeft geen milieueffectrapportage plaatsgevonden noch is het verplichte rapport van Directoraat-generaal Financiën uitgebracht.

Er dient rekening mee te worden gehouden dat een van de eerdergenoemde punten inbreuk maakt op richtlijn 85/337/EEG⁽¹⁾ betreffende de beoordeling van de gevolgen van bepaalde projecten voor het milieu:

1. Overweegt de Commissie maatregelen te nemen opdat wordt voldaan aan artikel 2 van genoemde richtlijn waarin wordt bepaald dat de lidstaten de nodige maatregelen dienen te treffen om te garanderen dat bij projecten die mogelijk belangrijke gevolgen voor het milieu hebben, zoals in het onderhavige geval, een beoordeling van genoemde gevolgen plaatsvindt?
2. Zal de Commissie dit project, dat zoals gepland in het jaar 2000 zal worden uitgevoerd, onderzoeken en blijven volgen?

(¹) PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(11 oktober 1999)

De Commissie is van de door het geachte parlementslid genoemde feiten niet op de hoogte.

De Commissie zal de nodige contacten leggen om terzake nadere informatie te vergaren en erop toe te zien dat Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽¹⁾ correct wordt toegepast.

Het geachte parlementslid zal over het resultaat van de door de Commissie ondernomen stappen door haar naar behoren worden geïnformeerd.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, modifiée par la directive 97/11/CE, PB L 73 van 14.3.1999.

(2000/C 27 E/098)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1464/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Visserijakkoord EU-Marokko

Binnenkort loopt het huidige visserijakkoord tussen de EU en Marokko af, dat voor de communautaire visserij van groot belang is en tevens van grote betekenis voor de werkgelegenheid vooral in Europese probleemgebieden die sterk afhankelijk zijn van de visserij. Kan de Commissie meedelen,

1. welk bedrag zij op de begroting denkt uit te trekken voor de financiering van de nieuwe, eventueel te sluiten overeenkomst;
2. welk tijdschema het Koninkrijk Marokko heeft opgesteld en wat de samenstelling en de rang van de communautaire delegatie is;
3. welke andere directoraten-generaal behalve DG XIV bij de genoemde onderhandelingen over een nieuw visserijakkoord worden betrokken, gezien het belang van de bilaterale betrekkingen zowel op handels- als op financieel gebied tussen de EU en Marokko;
4. welke middelen de EU in het lopende jaar 1999 voor Marokko heeft bestemd in het kader van het samenwerkingsprogramma MEDA en hoeveel zij in de toekomst denkt uit te trekken?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 oktober 1999)

1. De Raad heeft in eerste lezing 125 miljoen € als reserve geboekt, wat overeenkomt met het bedrag voor de thans geldende overeenkomst. Wegens de onzekerheid over de vorm van de samenwerking met Marokko op visserijgebied en over de daarmee gemoeide kosten, die zeer hoog zullen zijn maar sterk zullen schommelen, vindt de Commissie het passend dat het genoemde bedrag op de begroting wordt opgevoerd. In het licht van de voortgang van de onderhandelingen zal de Commissie dit bedrag volgens de geldende begrotingsprocedures laten herzien.

2.-3. Op 10 juni 1999 heeft de Raad de Commissie gemachtigd om met de Marokkaanse autoriteiten verkennende besprekingen te beginnen met het doel gezamenlijk te zoeken naar en te werken aan nieuwe samenwerkingsmechanismen in de visserijsector die voor beide partijen voordelig zijn. Nadat de Raad deze conclusies had goedgekeurd, heeft de Commissie onmiddellijk in de loop van juni een brief aan de Marokkaanse autoriteiten gezonden waarin zij verzocht met verkennende besprekingen te beginnen. De Marokkaanse autoriteiten hebben zich in hun antwoord van 9 juli 1999 bereid verklaard tot een ontmoeting met het oog op het aanvangen van de besprekingen tussen beide partijen na 15 september 1999. Het gedetailleerde tijdschema daarvoor zal worden vastgelegd zodra de eerste verkennende besprekingen een aanvang hebben genomen. De onderhandelingen over een nieuwe visserijovereenkomst zullen worden gevoerd door de Commissie, dus door de instelling als college.

4. Wat de samenwerking met Marokko in het kader van het euro-mediterrane partnerschap betreft, heeft de Commissie in 1999 projecten en programma's gepland voor in totaal 176 miljoen €.

(2000/C 27 E/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1466/99
van Heidi Hautala (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Het aandeel vrouwen in comités

Het is voor de leden van het Europees Parlement en voor de burgers niet eenvoudig om informatie te verkrijgen over de raadgevende, besturende en regelgevende comités die onder de Commissie vallen en de Commissie bijstaan bij de tenuitvoerlegging van de EU-regelgeving (de zg. comitologieprocedure). Deze comités, waarvan er zo'n 450 bestaan, bestaan voornamelijk uit vertegenwoordigers die door de lidstaten zijn aangewezen. Kan de Commissie uiteenzetten hoe deze comités zijn samengesteld en hoe de verdeling man-vrouw is in deze comités? Hoe groot is het aandeel vrouwen in alle onder de Commissie vallende comités?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(6 oktober 1999)

Zoals de geachte afgevaardigde schrijft, bestaan veel comités om de Commissie bij te staan in de zogenaamde comitologieprocedures. De verzameling van gegevens over het percentage vrouwen en mannen in al deze comités valt buiten de huidige mogelijkheden van de Commissie. Bovendien geschieden de aanwijzingen voor deze comités door de lidstaten, waardoor de Commissie formeel niet in staat is om tussenbeide te komen. De Commissie is echter voornemens om gegevens te verzamelen over de door haar opgerichte comités in het kader van haar werkzaamheden in verband met de uitvoering van haar beleid inzake gender mainstreaming.

(2000/C 27 E/100)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1467/99
van Heidi Hautala (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Het gebruik van frituurvet in veevoer

Bij het Belgische dioxineschandaal bleek dat de in veevoer gevonden dioxine afkomstig kan zijn van vet dat is gebruikt bij de productie van het veevoer. Het is nog niet duidelijk hoe deze dioxine in het vet terecht is gekomen, maar vermoed wordt dat het gaat om frituurvet uit restaurants, dat meerdere keren wordt verhit.

In Zweden is het recyclen van frituurvet als diervoeder verboden. Is de Commissie van plan om de verwerking van gevaarlijk vet in veevoer in de gehele EU te verbieden? Hoe wil de Commissie controle uitoefenen op het gebruik van vet bij de productie van veevoer?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(18 oktober 1999)

Als gevolg van de recente dioxinebesmetting van oliën is onlangs aan het Parlement en de Raad een wetgevingsprogramma voorgelegd om de veiligheid van in diervoeding gebruikte producten te garanderen. Zo wordt onder andere voorgesteld de huidige lijst van voedingsgrondstoffen waarvan het gebruik in mengvoeders verboden is, aan te vullen met producten waarvan de traceerbaarheid niet volledig is gegarandeerd, of producten waarvan de veiligheid twijfelachtig is. Het gebruik in diervoeding van gerecycleerde oliën en vetten uit de voedingssector wordt onderzocht.

De Commissie stelt samen met het Permanent Comité voor veevoer een onderzoek in naar de bestaande controlesystemen van deze gerecycleerde oliën en vetten in de verschillende lidstaten en ook in derde landen waaruit deze producten worden geïmporteerd, en naar de veiligheid van deze producten uit het oogpunt van hun samenstelling en het recyclageproces.

De controles op in diervoeding gebruikte vetten vallen op het ogenblik onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten en moeten worden uitgevoerd volgens Richtlijn 95/53/EG van de Raad van 25 oktober 1995 tot vaststelling van de beginselen inzake de organisatie van de officiële controles op het gebied van diervoeding⁽¹⁾. De Commissie heeft vooralsnog alleen de mogelijkheid controles ter plaatse op diervoeders uit te voeren wanneer overtredingen worden gemeld. In dit verband is op het ogenblik bij de Raad een voorstel voor een richtlijn⁽²⁾ van het Parlement en de Raad in behandeling tot uitbreiding van de rechtsgrond voor controles door de Commissie.

⁽¹⁾ PB L 265 van 8.11.1995.

⁽²⁾ PB C 346 van 14.11.1998.

(2000/C 27 E/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1468/99

van Lucio Manisco (GUE/NGL) aan de Raad

(1 september 1999)

Betreft: Terdoodveroordeling van de Koerdische leider Öcalan

Gezien het schijnproces en de terdoodveroordeling van de Koerdische leider Öcalan:

1. Vindt de Raad niet dat hij er met de grootste spoed bij de regering in Ankara op moet aandringen dat zij ten overstaan van het Parlement het voorstel steunt om de doodstraf onmiddellijk te wijzigen in een gevangenisstraf?
2. Moet hij niet officieel erkennen dat deze terdoodveroordeling voor de zoveelste keer een schending door de Turkse regering betekent van de mensenrechten en de grondbeginselen van het internationaal recht?
3. Acht hij het daarom niet wenselijk om ondertussen:
 - a) elk preferentieel handelsakkoord (douaneovereenkomsten en andere) tussen de Europese Unie en Turkije af te breken;
 - b) de lopende onderhandelingen over toetreding tot de Unie op te schorten;
 - c) alle wapenhandel van de landen van de Unie met dit land te verbieden?

Antwoord

(8 november 1999)

Naar aanleiding van de terdoodveroordeling van de heer Abdullah Öcalan op 29 juni 1999 door de rechtbank voor staatsveiligheid van Ankara heeft het voorzitterschap van de Europese Unie het bekende principiële standpunt van de Unie ten aanzien van de doodstraf, ongeacht de beschuldigde en het misdrijf waarvoor hij veroordeeld is, opnieuw kenbaar gemaakt, en zal dat blijven doen. Tevens heeft de Unie andermaal alle vormen van terrorisme veroordeeld.

De Raad constateert dat het hoogste gerecht het beroep van de heer Öcalan op 7 oktober in behandeling heeft genomen en de zitting tot 21 oktober heeft verdaagd. De Raad onderstreept het feit dat de Turkse wet in de mogelijkheid voorziet om het vonnis door het hoogste gerecht te laten herzien, en dat de Grote Nationale Assemblée van Turkije elke terdoodveroordeling door een Turkse rechtbank moet bevestigen. De Raad blijft echter tegenover de Turkse regering de hoop uitspreken dat Turkije de praktijk, die de afgelopen 15 jaar niet gewijzigd is, zal blijven volgen, en het doodvonnis van de heer Öcalan niet zal uitvoeren. In het licht van de Turkse intentieverklaring om lid van de EU te worden is benadrukt dat het niet uitvoeren van de doodstraf deel uitmaakt van de gemeenschappelijke waarden en dus tot het acquis van de Europese Unie behoort.

De Raad gelooft niet dat enige vorm van schorsing van de samenwerking met Turkije de Unie zou helpen om Turkije van zijn standpunten, inclusief ten aanzien van de zaak Öcalan, op de hoogte te houden. De Raad is integendeel bemoedigd door de recente verbetering van de atmosfeer in de samenwerking tussen

de EU en Turkije na de aardbevingen in Turkije en Griekenland alsmede door de ontwikkelingen in de bilaterale betrekkingen tussen Griekenland en Turkije, en is ervan overtuigd dat de dialoog met Turkije, die op alle dossiers betrekking zal hebben, de enige manier is om dat land dichterbij de waarden en doelstellingen van de Europese Unie te brengen. In dit verband wenst de Raad te onderstrepen dat hij veel belang hechtte aan de deelneming van de minister van buitenlandse zaken, de heer Cem, aan de lunch van de Raad Algemene Zaken van 13 september 1999.

(2000/C 27 E/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1469/99

van Lucio Manisco (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Terdoodveroordeling van de Koerdische leider Öcalan

Gezien het schijnproces en de terdoodveroordeling van de Koerdische leider Öcalan:

1. Vindt de Commissie niet dat hij er met de grootste spoed bij de regering in Ankara op moet aandringen dat zij ten overstaan van het Parlement het voorstel steunt om de doodstraf onmiddellijk te wijzigen in een gevangenisstraf?
2. Moet zij niet officieel erkennen dat deze terdoodveroordeling voor de zoveelste keer een schending door de Turkse regering betekent van de mensenrechten en de grondbeginselen van het internationaal recht?
3. Acht zij het daarom niet wenselijk om ondertussen:
 - a) elk preferentieel handelsakkoord (douaneovereenkomsten en andere) tussen de Europese Unie en Turkije af te brengen;
 - b) de lopende onderhandelingen over toetreding tot de Unie op te schorten;
 - c) alle wapenhandel van de landen van de Unie met dit land te verbieden?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(16 september 1999)

De terdoodveroordeling van de leider van de arbeiderspartij van Koerdistan (PKK), Abdullah Öcalan, op 29 juni 1999 door het Hof voor Staatsveiligheid in Ankara heeft verscheidene reacties in de Unie teweeggebracht, meer bepaald vanwege het Voorzitterschap, dat Turkije heeft verzocht het vonnis niet uit te voeren. De Commissie heeft zich in dezelfde zin uitgesproken bij monde van het bevoegde lid van de Commissie, dat de Turkse overheid gevraagd heeft rekening te houden met de bezwaren van de Unie tegen de doodstraf.

De Commissie moge eraan herinneren dat de doodstraf sinds 1984 niet meer toegepast werd in Turkije. Een wetsvoorstel voor het Wetboek van Strafrecht, dat momenteel in behandeling is bij het Turkse parlement, voorziet bovendien in de afschaffing van deze straf. Het is duidelijk dat de uitvoering van het vonnis tegen de heer Öcalan alle inspanningen van Turkije om de doodstraf definitief af te schaffen, teniet zou doen.

De Commissie acht het in dit stadium niet nodig eventuele vergeldingsmaatregelen tegen Turkije in overweging te nemen, zoals het geachte parlementslid suggereert. Ze volgt aandachtig welk gevolg zal worden gegeven aan de beslissing van het Hof voor Staatsveiligheid en verzekert dat de betrokken Turkse instanties rekening zullen houden met het standpunt van de Unie.

Turkije maakt deel uit van het uitbreidingsproces: sinds de Europese Raad van Cardiff in juni 1998 wordt een jaarlijks periodiek verslag over de vorderingen van Turkije op de weg naar toetreding opgesteld. De Commissie zal haar volgend verslag vóór het einde van het jaar voorleggen en zal naar behoren rekening houden met de ontwikkelingen in de zaak-Öcalan.

(2000/C 27 E/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1472/99
van W.G. van Velzen (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Effecten volksgezondheid door plaatsing GSM-zendmasten

De laatste maanden is in meerdere lidstaten van de Europese Unie maatschappelijke onrust ontstaan door vermeende schadelijke effecten voor de volksgezondheid van GSM-zendmasten, in het bijzonder wanneer deze masten geplaatst zijn op daken van flatgebouwen, ziekenhuizen of verzorgingsinstellingen.

1. Kan de Commissie aangeven welke onderzoeksgegevens haar bekend zijn over eventuele schadelijke gevolgen voor de volksgezondheid van het plaatsen van zendmasten op daken van gebouwen in de EU-lidstaten?
2. Kan de Commissie, mede in het licht van recente onderzoeksgegevens, aangeven wat de eventuele schadelijke gevolgen zijn voor de volksgezondheid, in het bijzonder de non-thermische effecten, bij de gebruiker die veelvuldig belt per mobiele telefoon?
3. Is de Commissie bereid, gelet op de bovengenoemde maatschappelijke onrust, in het budget voor de EU-onderzoeksprogramma's geld te reserveren voor een Europese studie naar eventueel schadelijke, met name non-thermische, effecten van de plaatsing van GSM-zendmasten en eventuele schadelijke effecten bij de gebruikers van mobiele telefoons?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(4 oktober 1999)

De Commissie is zich ervan bewust dat er bezorgdheid bestaat over de mogelijke schadelijke gevolgen van elektromagnetische velden voor de gezondheid.

Op 9 maart 1999 hebben het Europees Parlement en de Raad Richtlijn 1999/5/EG betreffende radio-apparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit goedgekeurd⁽¹⁾. Deze richtlijn bepaalt aan welke vereisten een telefoonzender moet voldoen voordat deze in de handel gebracht en gebruikt mag worden. Het doel hiervan is de lidstaten in staat te stellen het gebruik van dergelijke apparatuur om gezondheidsredenen te beperken door bijvoorbeeld een minimumafstand tussen de telefoonzender en het publiek in te stellen.

Op 2 juli 1999 heeft de Raad op voorstel van de Commissie een aanbeveling betreffende de beperking van blootstelling van de bevolking aan elektromagnetische velden⁽²⁾ goedgekeurd. Hierbij is rekening gehouden met het wetenschappelijke advies van de Internationale Commissie voor bescherming tegen niet-ioniserende straling, dat steun ondervond van de wetenschappelijke stuurgroep van de Commissie wat betreft de aangetoonde gevolgen van blootstelling aan elektromagnetische velden voor de menselijke gezondheid.

Overigens heeft het uitgebreide onderzoek dat het afgelopen decennium via een gecoördineerde aanpak van de COST 244- en 244bis-projecten in Europa is verricht, niet aangetoond dat het niveau van radiofrequente straling van mobiele telefoons en zendmasten reproduceerbare schadelijke gevolgen voor de gezondheid heeft.

Gezien het wijdverbreide gebruik van mobiele telefoons is het duidelijk dat eventuele schade aan de gezondheid mogelijk pas op de lange termijn zichtbaar wordt. Het onderzoek naar de omvang van deze gevolgen moet dan ook worden voortgezet en de resultaten van dit en toekomstig onderzoek op dit gebied zullen volgens de in de aanbeveling omschreven rapportageprocedure worden behandeld.

In het kader van het vijfde kaderprogramma voor onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie⁽³⁾ voorziet het programma op het gebied van kwaliteit van het bestaan en beheer van de biologische hulpbronnen⁽⁴⁾, en wel kernactiviteit 4 (gezondheid en milieu), in specifiek onderzoek naar de gevolgen van elektromagnetische straling voor de gezondheid, waarbij de nadruk ligt op epidemiologische en biomedische studies naar de mogelijke effecten van niet-ioniserende straling van met name mobiele telefoons en antennes. Momenteel wordt een aantal aanvragen die in dit verband van belang zijn, beoordeeld en in behandeling genomen voor eventuele financiering onder de begroting van 1999.

⁽¹⁾ PB L 91 van 7.4.1999.

⁽²⁾ PB L 199 van 30.7.1999.

⁽³⁾ PB C 173 van 7.6.1997.

⁽⁴⁾ COM(98) 305 def.

(2000/C 27 E/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1474/99
van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Behandeling afgewerkte olie

Volgens het antwoord van de Commissie (E-3211/97 van 5.2.1998)⁽¹⁾ op mijn schriftelijke vraag over de behandeling van afgewerkte olie „zal de Commissie een dossier openen in het kader waarvan zij zich tot de Griekse autoriteiten zal wenden met een verzoek om informatie over de werkelijke toepassing van richtlijn 75/439/EEG, als gewijzigd bij richtlijn 87/101/EEG⁽²⁾. Afhankelijk van het antwoord van de Griekse autoriteiten zal de Commissie beslist gebruikmaken van de bevoegdheden waarover zij krachtens artikel 169 van het EG-Verdrag beschikt.”

Kan de Commissie medelen welk antwoord zij van de Griekse autoriteiten heeft ontvangen over de toepassing van genoemde richtlijnen, met name de artikelen 4 en 8 van richtlijn 87/101/EEG, en of zij in geval van niet-naleving door Griekenland gebruik zal maken van de bevoegdheden waarover zij krachtens artikel 169 van het EG-Verdrag beschikt?

⁽¹⁾ PB C 223 van 17.7.1998, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 42 van 12.2.1987, blz. 43.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 oktober 1999)

De Commissie heeft de Griekse autoriteiten herhaaldelijk gevraagd informatie te verstrekken over de implementatie van Richtlijn 75/439/EEG van de Raad van 16 juni 1975 inzake de verwijdering van afgewerkte olie, zoals gewijzigd bij Richtlijn 87/101/EEG van de Raad van 22 december 1986. Aangezien de Griekse autoriteiten geen informatie betreffende dit onderwerp hebben medegedeeld, heeft de Commissie op basis van artikel 226 (ex artikel 169) van het EG-Verdrag tegen Griekenland de inbreukprocedure ingeleid wegens het niet verstrekken van het implementatierapport dat krachtens artikel 18 van de richtlijn vereist is.

(2000/C 27 E/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1475/99
van Ioannis Marínos (PPE-DE) aan de Raad

(1 september 1999)

Betreft: Vervolging van zigeuners in Kosovo

De televisiekanalen Euronews en RAI vertoonden enkele dagen geleden beelden van de massale uittocht uit Kosovo van alle daar woonachtige zigeuners.

Geraamd wordt dat ongeveer 100.000 zigeuners, bewoners van Kosovo, door de Kosovaren gedwongen werden huis en haard te verlaten, omdat ze ervan beticht worden met de Serviërs te hebben gecollaboreerd.

Kan de Europese Commissie mededelen wat haar standpunt is tegenover dit nieuwe geval van etnische zuivering, waarvan ditmaal de zigeuners van Kosovo het slachtoffer zijn, die nu worden onderworpen aan dezelfde soort vervolging als de Serviërs, naar beweerd wordt, tegen de Kosovaren hebben begaan? Welke maatregelen zal zij nemen om hieraan een einde te maken, opdat deze mensen weer naar hun woonplaatsen kunnen terugkeren?

Antwoord

(8 november 1999)

De Raad deelt de bezorgdheid van het geachte parlamentslid over het feit dat een groot deel van de Servische en andere niet-Albanese bevolkingsgroepen Kosovo al dan niet onder dwang hebben verlaten. De Raad memoreert dat in resolutie UNSCR 1244 het recht op terugkeer van alle vluchtelingen en ontheemden is opgenomen. De Raad geeft zijn volledige steun aan de inspanningen van UNMIK om verzoening en samenwerking tussen de verschillende etnische en andere groepen in Kosovo te bevorderen, en blijft een democratisch en multi-etnisch Kosovo van harte toegedaan.

In hun contacten met vooraanstaande personen van de Albanese gemeenschap in Kosovo hebben vertegenwoordigers van de EU in klare taal te verstaan gegeven dat de vervolging van Serviërs, zigeuners en andere etnische groepen in Kosovo onaanvaardbaar is en onmiddellijk moet worden beëindigd.

De internationale gemeenschap zal alles in het werk stellen om de terugkeer van vluchtelingen en ontheemden te vergemakkelijken. Intussen blijft de EU aan een groot aantal vluchtelingen in Servië humanitaire bijstand verlenen. Onlangs heeft ECHO hiervoor 56,1 miljoen € uitgetrokken.

(2000/C 27 E/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1476/99

van Richard Corbett (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Posttarieven

Enkele nationale postbedrijven berekenen een ander tarief voor brieven naar een adres in hetzelfde land (ongeacht hoe ver weg) dan naar een adres in een andere lidstaat (hoe dichtbij ook). Is dit verenigbaar met het Verdrag, met name de bepalingen inzake niet-discriminatie op grond van nationaliteit?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(6 oktober 1999)

De Gemeenschap is voorstander van op de kosten gebaseerde prijzen voor alle diensten die onder de universele postdienst vallen, zoals bepaald in Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst⁽¹⁾.

Voor exploitanten van postdiensten verschillen de kosten voor het bezorgen van een brief binnen een en dezelfde lidstaat soms van die voor het verzenden van een brief naar een andere lidstaat. De verzendingsafstand is van marginale invloed op de kosten. Bij een louter binnenlandse dienst is slechts één exploitant betrokken, die bovendien beschikt over een postnet dat in de loop der jaren op deze dienst werd afgestemd. Bij een grensoverschrijdende dienst zijn meerdere exploitanten betrokken, waarbij elke exploitant verantwoordelijk is voor het gedeelte van de dienst dat via zijn postnet verloopt. Hierdoor nemen de complexiteit en de kosten van de verzendingen toe.

Daar de kosten in de tarieven worden verrekend, is het niet uitgesloten dat er voor binnenlandse verzendingen andere tarieven gelden dan voor grensoverschrijdende. Aangezien de postdiensten nog niet zijn geliberaliseerd, moeten de lidstaat en de exploitant in kwestie aantonen dat de tariefverschillen gerechtvaardigd zijn. Dit moet geval per geval worden onderzocht, overeenkomstig artikel 49 (ex artikel 59) en artikel 86, lid 2, (ex artikel 90) van het EG-Verdrag.

⁽¹⁾ PB L 15 van 21.1.1998.

(2000/C 27 E/107)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1477/99

van Robert Evans (PSE) aan de Raad

(1 september 1999)

Betreft: Administratieve detentie

Kan de Raad meedelen welke pogingen hij in het werk stelt om te zorgen dat de Israëlsche regering voldoet aan de internationale normen waar het gaat om administratieve opsluiting, en met name artikel 9 van het Internationale Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten?

Ik wil de Raad herinneren aan het geval van Bilal Dakrub, een van de 22 Libanese gevangenen die in Israël op grond van willekeur vastzitten, hetzij zonder proces of lang nadat hun straftermijn is verlopen.

Antwoord*(8 november 1999)*

De Europese Unie blijft de situatie van de Libanezen die door Israël gevangen worden gehouden en van de andere administratief gedetineerden die door andere staten van de regio gevangen worden gehouden, nauwlettend volgen.

De betrekkingen met Israël worden thans geregeld door een Interimovereenkomst, in afwachting van de inwerkingtreding van de in 1995 ondertekende Euro-mediterrane Overeenkomst. In de Interimovereenkomst wordt onder meer het volgende bepaald: „De betrekkingen tussen de partijen en alle bepalingen van deze Overeenkomst zijn gebaseerd op de eerbiediging van de mensenrechten en de democratische beginselen die de grondslag van hun binnen- en buitenlands beleid vormt en een wezenlijk onderdeel van de Overeenkomst is” (artikel 1). Daarom verwacht de Europese Unie dat alle bepalingen van de Interimovereenkomst gelijkelijk worden nageleefd door alle ondertekenende partijen.

De Unie heeft de kwestie van de Libanezen die door Israël of onder Israëlische controle gevangen worden gehouden aan de orde gesteld bij de Israëlische autoriteiten en heeft tijdens de 55e zitting van de VN-Commissie voor de rechten van de mens in 1999 opnieuw uitdrukking gegeven aan haar bezorgdheid over het gebruik van administratieve detentie. De Raad kan het geachte parlementslid verzekeren dat hij de aandacht blijft vestigen op de schendingen van de mensenrechten in de regio, teneinde de partnerlanden bewust te maken van de noodzaak de bepalingen van de internationale instrumenten voor de mensenrechten na te leven, met inbegrip van de Internationale Verdragen inzake burgerrechten en politieke rechten.

(2000/C 27 E/108)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1478/99**van Robert Evans (PSE) aan de Commissie***(1 september 1999)*

Betreft: Administratieve detentie

Kan de Commissie meedelen welke pogingen zij in het werk stelt om te zorgen dat de Israëlische regering voldoet aan de internationale normen waar het gaat om administratieve detentie, en met name artikel 9 van het Internationale Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten?

Ik wil de Commissie herinneren aan het geval van Bilal Dakrub, een van de 22 Libanese gevangenen die in Israël op grond van willekeur vastzitten, hetzij zonder proces of lang nadat hun straftermijn is afgelopen.

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie*(15 september 1999)*

De Commissie is op de hoogte van de in Israël toegepaste administratieve detentie en van het geval Bilal 'Abd al-Husayn Dakrub, een Libanese burger die nog altijd vastgehouden wordt in Israël, hoewel zijn oorspronkelijke straftermijn in 1988 afliep.⁽¹⁾ Kennelijk worden de heer Dakrub en de andere Libanese gevangenen in Israël vastgehouden als mogelijke „onderhandelingstroeven” voor een uitwisseling tegen vier Israëlische soldaten die sinds de jaren tachtig vermist zijn in de strijd en van wie wordt aangenomen dat ze in handen van islamitische milities in Libanon zijn.⁽²⁾

Er zijn gegronde redenen om aan te nemen dat deze uitwisselingen deel zullen uitmaken van een Israëlisch-Libanese vredesakkoord dat er, onder meer, toe zou moeten leiden dat de Israëlische troepen zich binnen het jaar uit het bezette Zuid-Libanon terugtrekken, zoals aangekondigd door de heer Barak, de nieuwe premier van Israël.

De Israëlische overheid is zich terdege bewust van het belang dat de Unie hecht aan de rechtsstaat en aan het strikt nakomen van de verbintenissen die Israël onderschreven heeft bij toetreding in 1991 tot het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (ICCPR). Hoewel in artikel 9 van het ICCPR is bepaald dat niemand mag worden onderworpen aan willekeurige gevangenhouding, wordt administratieve detentie bij de Israëlische wet toch toegelaten.⁽³⁾ De Commissie grijpt bij haar regelmatige contacten met de Israëlische overheid elke geschikte gelegenheid aan om haar standpunten inzake de mensenrechtensituatie in Israël mede te delen. Bovendien beschikken de lidstaten die partij zijn bij het ICCPR over een specifiek mandaat op grond waarvan ze mensenrechtensituaties kunnen bespreken met Israël als partij bij dat Verdrag.

Wanneer de traag verlopende bekrachtiging van de gesloten Euro-mediterrane associatieovereenkomst tussen de Unie en Israël voltooid is, zullen de Unie in haar geheel en de Commissie als dusdanig beter in staat zijn een positieve invloed uit te oefenen bij alle met de mensenrechten verband houdende kwesties, zulks in het kader van de bij de overeenkomst ingestelde politieke dialoog met Israël. In een specifieke mensenrechtenclausule is bepaald dat de eerbiediging van de mensenrechten een essentieel onderdeel van de overeenkomst is. Op grond van de huidige interimovereenkomst moet Israël het beginsel van de rechten van de mens reeds in acht nemen.

In dit verband juicht de Commissie de recente positieve ontwikkelingen op het vlak van de mensenrechten in Israël toe, onder meer de verklaringen van de regering die strekken tot beperking van administratieve detentie, en het arrest van het Hoogerechtshof dat alle vormen van foltering in alle omstandigheden verbiedt.

(¹) Dakrub zou in 1986 in het bezette Zuid-Libanon gearresteerd zijn, naar Israël zijn overgebracht en vervolgens voor een Militair Hof in Lod terechtstaan hebben omdat hij lid was van een illegale organisatie. Hij werd veroordeeld tot tweeënehalf jaar gevangenisstraf. Zijn straftermijn verliep op 16 augustus 1988, maar hij zit nog steeds gevangen.

(²) Ron Arad (sinds 1986), Zachary Baumel, Zvi Feldman en Yehuda Katz (sinds 1982).

(³) Administratieve detentie zoals die in Israël en de bezette gebieden wordt toegepast, is gebaseerd op de artikelen 108 en 111 van de Defence (Emergency) Regulations, die in 1945 werden vastgesteld door de Britse autoriteiten, die het mandaatgebied Palestina bestuurden. In maart 1979 werd de Emergency Powers (Detention) Law ingevoerd. Deze wet zorgde voor een betere bestuurlijke en gerechtelijke bescherming tegen administratieve detentie in Israël. In 1980 werden soortgelijke bepalingen ook van toepassing in de bezette gebieden.

(2000/C 27 E/109)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1479/99

**van Rosa Díez González (PSE), Alejandro Cercas (PSE)
en Carmen Cerdeira Mortero (PSE) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Model voor sociale bescherming door de overheid en maatschappelijke cohesie

Uit recent onderzoek van de OESO en de IAO blijkt nog eens te meer de juistheid van de onlangs verschenen mededeling van de Europese Commissie over een strategie voor modernisering van de sociale bescherming volgens welke steunmaatregelen bij werkloosheid en pensioenregelingen en andere sociale beschermingsmaatregelen van de overheid niet alleen geen negatieve gevolgen hebben voor de werkgelegenheid, maar zelfs de vraag op peil houden en de betrokkenen en hun gezinnen vrijwaren van een geleidelijk afzakken van hun levenspeil. De 63 % die de overheden in Europa besteden aan pensioenen en gezondheid draagt bij aan de inkomensverdeling zonder welke 40 % van de gezinnen in armoede zou leven. Deze getallen gelden des te meer in het geval van Spanje, zoals valt af te leiden uit het European Community Household Panel: Spaanse gezinnen kunnen 10 % minder sparen dan het gemiddelde Europese gezin.

Hoe interpreteert de Commissie deze analyse in het kader van het debat over hervorming van het overheidsstelsel of model voor welzijn en maatschappelijke cohesie in de Unie en in het licht van het streven om op dit model te korten of het om te zetten in particuliere stelsels voor sociale bescherming en pensioenen waar slechts een deel van de Europese burgers en werknemers aanspraak op zou kunnen maken?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(5 oktober 1999)

Socialebeschermingsstelsels zijn van fundamenteel belang in de Gemeenschap en het merendeel van de uitgaven voor sociale bijstand, gezondheidszorg en pensioenen in de lidstaten komt voor rekening van de uit openbare middelen gefinancierde stelsels van sociale bescherming. De socialebeschermingsstelsels spelen een cruciale rol voor de waarborging van de inkomensverdeling en de sociale cohesie. Zij moeten worden aangepast aan de sociaal-economische realiteit waarbinnen zij functioneren en die sinds de oprichting van deze stelsels aanzienlijk is gewijzigd. In haar recente Mededeling „Een gemeenschappelijke strategie voor de modernisering van de sociale bescherming” (¹), heeft de Commissie voorgesteld een nieuw proces van collectieve bezinning over de toekomst van de sociale bescherming te starten. Vier doel-

stellingen zouden de basis van dit nieuwe reflectieproces moeten zijn: werk lonend maken en een vast inkomen bieden; pensioenen veilig stellen en betaalbaar maken; sociale integratie bevorderen en betaalbare en kwalitatief hoogwaardige gezondheidszorg garanderen.

Uit deze doelstellingen blijkt duidelijk dat de strijd tegen sociale uitsluiting en de modernisering van de socialebeschermingsstelsels hand in hand dienen te gaan. De ontwikkeling van aanvullende particuliere pensioenstelsels zou tot de modernisering van openbare pensioenstelsels kunnen bijdragen. De aanvullende particuliere pensioenstelsels kunnen immers enerzijds de demografische druk op de bestaande openbare stelsels verminderen en hun levensvatbaarheid voor de toekomst daardoor verhogen, en anderzijds, door de met overheidsmiddelen gefinancierde stelsels te completeren, kunnen zij een hoge standaard van sociale bescherming in het algemeen helpen handhaven.

De bepaling van het evenwicht tussen particuliere stelsels en uit openbare middelen gefinancierde stelsels behoort tot de bevoegdheid van elke lidstaat, die exclusief verantwoordelijk is voor de opzet en de financiering van zijn socialebeschermingsstelsels, waaronder de pensioenstelsels. Bij het vaststellen van het algemene beleid is het van belang dat speciale aandacht wordt besteed aan degenen die geen middelen hebben om in een aanvullend pensioen te investeren.

Een punt dat op Europees niveau dient te worden opgelost, is het opstellen van een specifiek rechtskader voor particuliere pensioenfondsen dat bindende prudentiële eisen voor de bescherming van de consument vaststelt en voldoende vrijheid voor investeringen laat, zodat de activa van de pensioenfondsen van de interne kapitaalmarkt kunnen profiteren en gunstig belegd kunnen worden.

De Mededeling van de Commissie „Naar een interne markt voor aanvullende pensioenen”⁽²⁾ gaat na welke elementen voor opname in een ontwerprichtlijn inzake de prudentiële regelgeving voor pensioenfondsen in aanmerking komen. De goedkeuring van een richtlijn terzake werd in het actieplan voor financiële diensten (Mededeling van de Commissie „Tenuitvoerlegging van het kader voor financiële markten: een actieplan”⁽³⁾), zoals bekrachtigd door de Raad op 25 mei 1999 en later door de Europese Raad in Keulen, als een topprioriteit aangemerkt.

(¹) COM(1999) 347 def.

(²) COM(1999) 134 def.

(³) COM(1999) 232 def.

(2000/C 27 E/110)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1484/99

van Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) aan de Raad

(1 september 1999)

Betref: Acties van politieautoriteiten op de Via Baltica

Op de nieuws- en opiniepagina's van de grootste Finse krant, Helsingin Sanomat, zijn de laatste weken verontrustende artikelen verschenen volgens welke de politie op willekeurige wijze boetes oplegt aan buitenlandse automobilisten op de weg die door de Baltische landen, Polen en Midden-Europa loopt, de zg. Via Baltica. Beweerd wordt dat over de hoogte van de boetes te onderhandelen valt en dat de boetes onmiddellijk ter plaatse betaald moeten worden. Een kwitantie of iets dergelijks wordt niet verstrekt.

De Via Baltica is ondanks de slechte staat waarin de weg verkeert een belangrijke route voor het autoverkeer van Noord- naar Midden-Europa en biedt een bruikbaar alternatief voor de weg door Zweden en Denemarken. Gezien het feit dat de Europese Unie vooral na de komende uitbreiding met de problemen rond deze weg te maken zal krijgen, is het verstandig om hier ruim op tijd aandacht aan te besteden. Om die reden zou ik de volgende vragen willen stellen.

1. Weet de Raad of de heffingen die door de politieautoriteiten in de kandidaatlanden worden verlangd van burgers uit de EU terzake en wettelijk zijn?
2. Indien de handelingen van de autoriteiten onrechtmatig zijn, welke maatregelen gaat de Raad dan nemen om ervoor te zorgen dat een dergelijke bestuurspraktijk door de autoriteiten van de kandidaatlanden wordt afgezworen en dat de burgers van de EU-landen van de route gebruik kunnen maken zonder onredelijke heffingen te hoeven betalen?

Antwoord*(22 oktober 1999)*

De Via Baltica wordt ook door de Baltische kandidaatlanden beschouwd als een verkeersroute die een belangrijke rol speelt in hun toenadering tot de Europese Unie, en zij geniet daarom bijzondere steun in het kader van hun vervoersbeleid.

De Raad is niet op de hoogte gesteld van concrete gevallen waarin heffingen of boetes zijn opgelegd aan buitenlandse bestuurders die in Estland, Letland of Litouwen over de Via Baltica reden. Mocht het inderdaad zo zijn dat individuele politiefunctionarissen zich schuldig maken aan onrechtmatige handelingen, dan moet het door de geachte afgevaardigde aan de orde gestelde probleem gezien worden tegen de bredere achtergrond van de uitroeiing van corruptie in de kandidaatlanden.

In dit verband zij gememoreerd dat de toetredingspartnerschappen die door de Commissie in april 1998 op basis van door de Raad bepaalde richtsnoeren en prioriteiten zijn ingesteld en een wezenlijk onderdeel vormen van de door de Unie ontwikkelde strategie om de kandidaatlanden bij de toetreding tot de Unie te begeleiden, een belangrijk hoofdstuk bevatten over de bestrijding van de georganiseerde criminaliteit en de corruptie. Corruptiebestrijding is een specifieke korte-termijnprioriteit van het toetredingspartnerschap met Letland en Litouwen.

De deskundigen op het gebied van bestrijding van de georganiseerde criminaliteit hebben overigens in mei 1998 een pretoetredingspact tussen de lidstaten van de Unie en de kandidaatlanden gesloten dat eveneens betrekking heeft op corruptiebestrijding.

De uitvoering van de pretoetredingsstrategie en, met name, van de bij de partnerschappen bepaalde prioriteiten wordt op gezette tijden getoetst door de bij de Europa-overeenkomsten ingestelde associatieorganen. In de afgelopen maanden is corruptiebestrijding dan ook in de instanties van de Associatieraad besproken.

Indien de door de geachte afgevaardigde genoemde berichten in de Helsingin Sanomat bevestigd worden en op de Via Baltica inderdaad illegale praktijken plaatsvinden, zal de Unie niet nalaten dit punt aan de orde te stellen in het kader van de Europese associatieovereenkomsten met de betrokken Baltische kandidaatlanden.

(2000/C 27 E/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1485/99
van Marie-Noëlle Lienemann (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Brits rundvlees besmet met tuberculose

In de Franse pers is melding gemaakt dat Brits rundvlees van met tuberculose besmette dieren op de markt is gebracht.

Is de Commissie op de hoogte van de situatie?

Kan zij meedelen wanneer zij deze praktijken, die totaal in tegenspraak zijn met het beginsel van voorzichtigheid, zal verbieden en wanneer zij de veiligheid van de voedingsmiddelen voor de Europese consument zal garanderen?

Antwoord van de heer Fischler Namens de Commissie

(7 september 1999)

In Richtlijn 64/433/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees⁽¹⁾ is bepaald dat vlees afkomstig moet zijn van dieren die vóór en na het slachten door een officiële dierenarts zijn gekeurd. Als bij deze keuring wordt geconstateerd dat het vlees afkomstig is van dieren waarbij gegeneraliseerde tuberculose is vastgesteld of van dieren die positief of niet ondubbelzinnig negatief hebben gereageerd op tuberculine en waarbij een onderzoek plaatselijke tuberculoselaesies heeft aangetoond in meerdere organen of meerdere delen van het karkas, moet het vlees ongeschikt voor menselijke consumptie worden verklaard. Wanneer een plaatselijke tuberculoselaesie wordt geconstateerd, zijn nadere bepalingen van toepassing. Met deze maatregelen moet

worden voorkomen dat de ziekte op de mens wordt overgedragen. Vlees dat niet aan de eisen van Richtlijn 64/433/EEG voldoet, wordt niet op de markt gebracht.

Het is de taak van de lidstaten zelf om tuberculose bij dieren te bestrijden, en zij moeten ervoor zorgen dat het vlees de in de communautaire wetgeving vastgestelde garanties biedt.

De Commissie heeft de betrokken autoriteiten gevraagd over deze kwestie nadere informatie te verstrekken. Zodra die gegevens beschikbaar zijn, zal de Commissie het geachte parlementslid daarvan in kennis stellen.

⁽¹⁾ PB L 121 van 29.7.1964, geconsolideerd bij Richtlijn 91/497/EEG (PB L 268 van 24.9.1991), en gewijzigd bij Richtlijn 95/23/EG (PB L 243 van 11.10.1995).

(2000/C 27 E/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1486/99

van **Lukas Vander Taelen (Verts/ALE)** aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Internationaal architectuurconcours in de Europese wijk in Brussel

De Leopold-wijk en de Europese wijk in Brussel zijn ongetwijfeld de twee stadsgebieden in de Unie die het meest op de proef zijn gesteld. De aanwezigheid van de Europese instellingen en de onroerendgoed-speculaties hebben een beslissende rol gespeeld bij de ruwe en heftige wijziging van de stedelijke en sociale samenstelling van de wijk en van het leefklimaat.

De Europese Commissie en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest hebben in 1997 een internationaal architectuurconcours uitgeschreven voor de aanleg van de openbare ruimten in de Europese wijk. De selectie van de projecten verliep in twee fasen. Bekroond werd het project dat vanaf het begin van de eerste fase de meeste afwijzende kritiek had ontvangen! Tijdens de eerste fase had de jury een aantal belangrijke voorstellen van het bekroonde project als totaal irrealistisch bestempeld, zoals de tunnels van de Wetstraat en de afbraak van de Résidence Palace, en zij had gewezen op het ontbreken bij dit project van enig begrip voor het plaatselijke leefklimaat. Een en ander is niet verwonderlijk als men bedenkt dat de deelnemers nooit de opmerkingen en wensen van de bewoners of plaatselijke deskundigen hebben ontvangen. De Commissie werd in deze jury gedurende alle fases van de selectie van de projecten o.a. vertegenwoordigd door een lid van het college. Nadat tijdens de selectie onregelmatigheden aan het licht waren gekomen, die bestonden in het niet nakomen van de bepalingen van richtlijn 92/50/EEG ⁽¹⁾ van 18 juni 1992 betreffende de procedurevoorschriften voor de plaatsing van overheidsopdrachten, alsmede van het reglement van het concours waar het de evaluatiecriteria betrof van de projecten en de samenstelling van de jury, werd bij de Belgische Raad van State en bij de Commissie en klacht ingediend (klacht 98/5025, SG(98) A/17139) door een van de aan het concours deelnemende architecten.

Kan de Commissie meedelen in welke mate zij betrokken is bij de organisatie en het verloop van het concours? Kan zij tevens meedelen welk gevolg zij voornemens is te geven aan de genoemde klacht en welke maatregelen zij zal nemen ingeval interne onregelmatigheden bij de organisatie van het concours aan het licht komen, om deze op te heffen? Is zij niet van mening dat vóórdat het onderzoek definitief is beëindigd, de uitvoering van het bekroonde project dient te worden tegengehouden en dat de toekenning van de prijzen opnieuw ter discussie moet worden gesteld? Is zij niet tevens van mening dat het concours moet worden herzien in die zin dat de bewoners verplicht bij het ontwerp van de projecten worden betrokken? Is zij voornemens de inbreukprocedure overeenkomstig artikel 169 van het EG-Verdrag tegen de Belgische staat in gang te zetten voor het niet nakomen van de richtlijn betreffende de overheidsopdrachten?

⁽¹⁾ PB L 209 van 24.7.1992, blz. 1.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(15 september 1999)

Wat de aanbesteding in kwestie betreft, is de enige uitbestedende dienst het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De Gemeenschap heeft slechts deelgenomen aan de financiering. Een ambtenaar van respectievelijk de Raad, het Parlement en de Commissie behoorden tot de aangewezen leden van de jury.

In een bij de Commissie ingediende klacht worden verschillende punten van bezwaar ter sprake gebracht, waaronder met name de niet inachtneming van het reglement van het concours wat betreft de samenstelling van de jury en de modaliteiten voor het stemmen, alsmede een schending van de verplichting tot anonimiteit van de projecten ten aanzien van de jury van het concours.

De kwestie wordt onderzocht in het licht van het van toepassing zijnde communautaire recht en met name van Richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening. In dit kader zijn per schrijven van 18 december 1998 vragen aan de Belgische overheid gesteld. Aangezien de Commissie binnen de vastgestelde termijn geen antwoord heeft ontvangen, heeft zij opnieuw de kwestie in een schrijven van 3 mei 1999, alsmede tijdens een bijeenkomst die zij met de Belgische overheid op 21 mei 1999 heeft gehad, ter sprake gebracht. De Belgische overheid heeft haar verklaringen in een brief van 14 juni 1999 medegedeeld. Zij heeft er met name op gewezen dat ondanks het feit dat sommige bepalingen van het reglement met betrekking tot de plaatsvervanging van leden van de jury niet in acht zijn genomen, er geen enkele aanwijzing bestaat aan te nemen dat de jury partij heeft gekozen ten gunste van een van de kandidaten of dat de samenstelling van de jury de eindkeuze heeft kunnen beïnvloeden. Volgens de Belgische overheid heeft de aanklager bovendien in het kader van de procedure niet de strikte toepassing van het reglement van het concours geëist. Hij zou integendeel zijn project hebben verdedigd en daarmee hebben toegegeven dat alle projecten niet meer anoniem waren. De Commissie onderwerpt dit antwoord momenteel aan een diepgaand onderzoek.

Voor zover de Commissie bekend, zijn de prijzen reeds toegekend. De aanbesteding van de architectuurdiensten is toegekend aan de enige winnaar van het concours van de projecten en in dit kader zijn maatregelen genomen om de verschillende betrokken partijen hierin te verwickelen.

(2000/C 27 E/113)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1487/99

van Marie Isler Béguin (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Gevolgen voor het milieu en arbeidsomstandigheden van het bedrijf Caleras de San Cucao, Asturië

Momenteel wordt op grond van een klacht over niet-geautoriseerde giftige en gevaarlijke afvalstoffen (slijk afkomstig van waterzuiveringsinstallaties) door de Commissie een onderzoek uitgevoerd naar het bedrijf „Caleras de san Cucao”, gevestigd in Agüera, Llanera (Asturië), dat kalk produceert door middel van verbranding van kalksteen en dolomietproducten. Het doel van de klacht is te onderzoeken of er sprake is van niet-naleving van richtlijn 75/442/EEG⁽¹⁾, gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG⁽²⁾, betreffende afvalstoffen. De arbeidsomstandigheden in deze onderneming hebben schade toegebracht en brengen schade toe aan de gezondheid van werknemers en omwonenden, omdat de giftige modder die daar wordt verbrand hoge waarden aan zware metalen en andere gevaarlijke stoffen bevat. De resultaten van de proeven die werden genomen in het Technologisch milieulaboratorium van de universiteit van Oviedo en die worden vermeld in het expertiserapport tot opstelling waarvan onderzoeksrechter nr. 7 van Oviedo opdracht gaf, wijzen op een hoge besmetting met sedimentair materiaal, hetgeen slechts kan worden verklaard uit de afwezigheid van installaties voor de verwijdering van partikelen. De onderneming heeft geen toestemming voor de verwerking van giftige en gevaarlijke afvalstoffen omdat het niet de beschermingsmaatregelen heeft getroffen die nodig zijn voor de uitvoering van deze taken, overeenkomstig de richtlijn 98/24/EEG⁽³⁾ van de Raad van 7 april 1998 betreffende de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van werknemers tegen risico's van chemische agentia op het werk, richtlijn 90/394/EEG⁽⁴⁾ van de Raad van 28 juni 1990 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan carcinogene agentia op het werk en richtlijn 94/67/EEG⁽⁵⁾ van de Raad van 16 december 1994 betreffende de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen. Het gemeentebestuur en het regionaal bestuur van Asturië gaan op dit moment niet erg zorgvuldig te werk, want de corrigerende maatregelen in de resolutie van 1 december 1995 van het departement van het Prinsdom Asturias ter bevordering van de sector steengroeven werden systematisch niet toegepast.

Kan de Commissie meedelen hoe de huidige stand van zaken is met de reeds geopende dossiers? Is zij niet van mening dat het reeds aangevangen onderzoek naar de vermeende overtredingen van Caleras San Cucao moet worden uitgebreid met een onderzoek naar de bescherming van de gezondheid van de werknemers en omwonenden? Is zij niet tevens van mening dat tegen het bedrijf en het bestuur van het prinsdom Asturië sancties moeten worden getroffen wegens het geven van toestemming voor de verbranding van giftig slijk hetgeen in strijd is met de richtlijnen 94/67/EG, 98/24/EG en 90/394/EEG van de Raad?

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.

⁽²⁾ PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

⁽³⁾ PB L 131 van 5.5.1998, blz. 11.

⁽⁴⁾ PB L 196 van 26.7.1990, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB L 365 van 31.12.1994, blz. 34.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 oktober 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-4104/98 van mevrouw González Álvarez⁽¹⁾ betreffende de milieuproblemen ten gevolge van de activiteiten van de onderneming „Caleras de San Cucao”. De Commissie heeft in deze kwestie een onderzoek geopend. Voorts heeft de Commissie een brief over ditzelfde onderwerp ontvangen, die zij als klacht heeft geregistreerd.

In het kader van het onderzoek heeft de Commissie de Spaanse autoriteiten verzocht haar opmerkingen te maken over de betrokken kwestie, met name wat betreft de vergunning van het bedrijf voor de verbranding van slib, de aard van dit slib en de juridische of bestuurlijke maatregelen die de nationale autoriteiten in dezen hebben getroffen. Naar aanleiding van nieuwe informatie die zij van de klager heeft ontvangen, heeft de Commissie zich opnieuw tot de Spaanse autoriteiten gewend om nadere inlichtingen in te winnen teneinde na te gaan of er sprake was van een inbreuk op het Gemeenschaprecht.

In haar antwoord verzekeren de Spaanse autoriteiten dat er geen sprake is van aantasting van het milieu door het betrokken bedrijf. Volgens de Spaanse autoriteiten zijn het bedrijf verschillende aanpassingsmaatregelen opgelegd met de bedoeling dat het nieuwe, schonere technologieën zou gaan toepassen. Bovendien ontkennen de Spaanse autoriteiten dat het genoemde bedrijf afvalstoffen of gevaarlijke afvalstoffen zou verbranden. Zij verklaren dat het bedrijf geen afvalstoffen beheert en slechts éénmaal zuiverings-slib zou hebben verbrand met de bedoeling de mogelijkheid te onderzoeken om het kalk uit het slib terug te winnen, waarna geconcludeerd werd dat daarbij niet de voor de calcinatie vereiste warmte vrijkwam.

Niettemin zal de Commissie de door het geachte parlementslid verstrekte gegevens nauwgezet onderzoeken.

Aangezien deze zaak betrekking heeft op Richtlijn 98/24/EG van de Raad van 7 april 1998 betreffende de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van werknemers tegen risico's van chemische agentia op het werk, vestigt de Commissie de aandacht van het geachte parlementslid op het feit dat de lidstaten tot 5 mei 2001 de tijd hebben om de wettelijke en bestuurrechtelijke maatregelen te treffen die nodig zijn om aan die richtlijn te voldoen.

De Commissie beschikt voorts niet over voldoende informatie om zich uit te spreken over een mogelijke inbreuk op de bepalingen van Richtlijn 90/394/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan carcinogene agentia op het werk⁽²⁾. Daarom zal zij tot de Spaanse autoriteiten wenden met een verzoek om nadere inlichtingen, zodat zij zich een oordeel over de situatie kan vormen.

⁽¹⁾ PB C 386 van 17.12.1998.

⁽²⁾ PB L 196 van 26.7.1990, blz. 1.

(2000/C 27 E/114)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1488/99**van Liam Hyland (UEN) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: EU-beleid voor de Internationale Conferentie over kanalen, 16-18 mei 2001

Zoals de Commissie ongetwijfeld bekend is, wordt er ieder jaar een Internationale Conferentie over kanalen gehouden. Het onderwerp van de conferentie, die van 16 t/m 18 mei 2001 in Ierland plaatsvindt, is „Levend erfgoed”. Locaties voor de conferenties zijn onder meer Dublin Castle en Waterfront Hall te Belfast.

Kan de Commissie aangeven op welke wijze zij tot het welslagen van de conferentie wil bijdragen en is zij bereid met het oog op de positieve multifunctionele rol van kanalen in Ierland en de overige lidstaten een actieprogramma op te stellen voor de binnenwateren en kanalen in de EU?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(7 oktober 1999)

In het kader van de ontwikkeling van het Trans-Europees vervoernetwerk wordt beoogd om uitgaande van de bestaande bevaarbare waterwegen een samenhangend, interoperabel en uit economisch en milieuoogpunt rationeel netwerk van bevaarbare waterwegen te creëren dat het de binnenvaart mogelijk moet maken haar functie van betaalbare, veilige en milieuvriendelijke vervoerwijze optimaal te vervullen.

Afgezien van hun functie als vervoermedium spelen waterwegen ook op verschillende andere niveaus een rol, zoals in het riviertoeurisme, ruimtelijke ordening, het waterbeheer (irrigatie, drinkwatervoorziening en bevoorrading van de grondwaterlagen) alsook als onderdeel van het historisch erfgoed (canal du Midi in Frankrijk, scheepsliften op het canal du Centre in België), stuk voor stuk dimensies die de Commissie aan bod wil laten komen bij haar diverse bezinningsrondes, zoals die over heffingen voor infrastructuurgebruik.

In dit verband volgt de Commissie met belangstelling de diverse evenementen die de rol van de waterwegen belichten, zoals de wereldconferentie over kanalen.

(2000/C 27 E/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1489/99

van **Brian Crowley (UEN)** aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Straling door kantoorcomputers

De Commissie is ongetwijfeld op de hoogte van de nieuwe wetenschappelijke bevindingen die erop lijken te wijzen dat kantoorcomputers ziekten kunnen veroorzaken bij kantoorpersoneel doordat zij schadelijke straling produceren, maar dat er een nieuwe vinding bestaat die op een computerscherm kan worden aangebracht als bescherming tegen de gevolgen van dergelijke straling.

Hoe denkt de Commissie te reageren op de conclusie dat magnetische velden met een lage frequentie in meer dan een derde van de gevallen de oorzaak zijn van een sick building-syndroom?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(16 september 1999)

In juni 1998 heeft de Commissie een voorstel ingediend voor een aanbeveling van de Raad betreffende de beperking van blootstelling van de bevolking aan elektromagnetische velden⁽¹⁾. Dit werd op 8 juni 1999 door de Raad dit voorstel goedgekeurd⁽²⁾.

Het voorstel houdt rekening met het wetenschappelijk advies dat door de Internationale Commissie voor bescherming tegen niet-ioniserende straling werd uitgebracht en door de wetenschappelijke stuurgroep van de Commissie wordt onderschreven.

De resultaten van lopend en toekomstig onderzoek op dit gebied zullen aandacht krijgen in het kader van de verslagleggingsprocedure waarin het voorstel voorziet.

⁽¹⁾ COM(1998) 247 def.

⁽²⁾ PB L 199 van 30.7.1999.

(2000/C 27 E/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1490/99

van **Pat Gallagher (UEN)** aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Het nieuwe communautaire initiatief EQUAL

In het kader van de nieuwe voorstellen voor de structuurfondsen is gepland de bestaande initiatieven ADAPT en EMPLOYMENT te vervangen door één enkel initiatief, genaamd EQUAL.

Kan de Commissie verzekeren dat het nieuwe initiatief ten goede komt aan personen met een handicap en zal er een duidelijke rol zijn weggelegd voor NGO's?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(8 september 1999)

Verordening (EG) 1262/1999 van het Europees Parlement en de Raad van 21 juni 1999 betreffende het Europees Sociaal Fonds⁽¹⁾ bepaalt dat het communautair initiatief EQUAL tot doel heeft nieuwe methoden te bevorderen ter bestrijding van alle vormen van discriminatie en ongelijke behandeling met betrekking tot de arbeidsmarkt.

De Commissie zal waarschijnlijk binnen afzienbare tijd de ontwerp-richtsnoeren voor dit initiatief goedkeuren die ten uitvoer zullen worden gelegd volgens horizontale thema's die allemaal van potentieel belang zijn voor de gehandicapten. Op grond van de ervaring die met de initiatieven EMPLOYMENT en ADAPT is opgedaan, zal de multi-partnerschapsdimensie van de projecten worden versterkt, wat betekent dat elk project moet steunen op samenwerking tussen, in het bijzonder, overheidsdiensten, de sociale partners en niet-gouvernementele organisaties (NGO's) op het gebied of in de sector in kwestie.

Evenals bij de initiatieven EMPLOYMENT en ADAPT ligt de verantwoordelijkheid voor de procedures voor de selectie van de projecten volledig bij de lidstaten.

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2000/C 27 E/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1491/99
van Struan Stevenson (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Elektriciteitskoppeling Schotland — Noord-Ierland

1. Heeft de Commissie kennisgenomen van de uitspraak door een hof in Mannheim (Duitsland) dat een langlopende overeenkomst voor de aankoop van energie die tussen een gemeentelijk nutsbedrijf en zijn leverancier vóór de start van de liberalisatie was gesloten, krachtens Europees recht ongeldig is? Is de Commissie daarom ook niet van mening dat het besluit van de Britse regering, destijds eigenaar van Northern Ireland Electricity, met Scottish Power een contract aan te gaan voor de aanleg van de elektriciteitskoppeling Schotland-Ierland zonder een open inschrijving te houden voor het contract ter oplevering van de volgende tranche voor elektriciteit in Noord-Ierland, op soortgelijke wijze nietig verklaard moet worden?

2. In het onlangs aan de Raad en het Parlement voorgelegde „harmonisatieverslag” over de elektriciteitssector in de EU stelt de Commissie dat het reserveren van capaciteit op de lange termijn (bijvoorbeeld als gevolg van overeenkomsten voor de aankoop van energie) aan regelingen onderworpen moet worden, tot de rechten op prioritair gebruik van de betrokken leiding beperkt moet worden en de verplichting moet inhouden ongebruikte capaciteit voor de korte-termijnmarkt beschikbaar te stellen. Is de Commissie ook niet van oordeel, overwegende dat de overeenkomst voor de elektriciteitskoppeling Schotland-Noord-Ierland dergelijke bepalingen mist en is gesloten zonder een open mededinging van de kant van bestaande of potentiële energieproducenten in Noord-Ierland toe te staan, dat dit een beperking van de mededinging vormt in de zin van artikel 85 (beperkende overeenkomsten tussen ondernemingen) van het EG-Verdrag?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(4 oktober 1999)

1. De Commissie heeft kennis genomen van de uitspraak van een rechtbank in Mannheim dat een langlopende exclusieve afnameovereenkomst tussen een gemeentelijk bedrijf en zijn regionale leverancier op basis van het nationale mededingingsrecht onrechtmatig is omdat deze de concurrentie beperkt. Naar de mening de Commissie liggen de feiten bij de zaak waarover in Mannheim werd geoordeeld anders dan die in het onderhavige geval. Daarom kan zij de mening van het geachte parlementslid niet delen.

De rechtbank in Mannheim was namelijk van mening dat een aantal bepalingen — waaronder een exclusieve-afnamebeding en een wederverkoopverbod — in een overeenkomst tussen een elektriciteits-

producent en een plaatselijke distributeur die voor 10 jaar was gesloten een opdeling van de geografische markt tot gevolg had die in strijd was met het nationale recht. De elektriciteitsafname-overeenkomst tussen Northern Ireland Electricity en Scottish Power verschilt in zoverre hiervan dat deze geen exclusieve-afnamebeding en geen absoluut wederverkoopverbod buiten het door Northern Ireland Electricity bestreken gebied bevat.

2. De Commissie wijst erop dat door de overeenkomsten tussen Northern Ireland Electricity en Scottish Power het eerste elektriciteitskoppelingsnet tussen Ierland en Schotland ontstaat en dat 50 % van de nieuwe transportcapaciteit vanaf het moment waarop de kabel in gebruik wordt genomen aan derden ter beschikking zal worden gesteld. Bovendien is de duur van de elektriciteitsafname-overeenkomst waarom het hier gaat, tot minder dan zes jaar beperkt.

In haar tweede rapport over de harmonisatiebehoeften⁽¹⁾ dat door het geachte parlementslid wordt genoemd, merkte de Commissie op dat zelfs overeenkomsten over reservering van capaciteit op lange termijn onontbeerlijk kunnen zijn om de totstandbrenging van nieuwe koppelingscapaciteit te bevorderen.

Voorts zou de Commissie het geachte parlementslid erop willen wijzen dat deze overeenkomsten geen betrekking hebben op de toewijzing van ongebruikte capaciteit. Op de capaciteit die in het kader van de elektriciteitsafname-overeenkomst door de partijen wordt gebruikt zullen namelijk de algemene regels van toepassing zijn die ook gelden voor het gebruik van de verbindingspijpleiding. Deze regels worden thans opgesteld door de voor de regelgeving inzake elektriciteit en gas in Noord-Ierland bevoegde instantie.

⁽¹⁾ COM(1999) 164 def.

(2000/C 27 E/118)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1492/99

van Christa Kläß (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Innoverende maatregelen voor vrouwen in de landbouw

Kan de Commissie medelen hoe het staat met de tenuitvoerlegging van het programma „Innoverende maatregelen voor vrouwen in de landbouw”, en met name: aan hoeveel projecten in het kader van dit programma steun werd gegeven; hoeveel van de aanvragen nog niet zijn afgehandeld; welk deel van de gelden tot dusverre is opgevraagd en wat er met de niet-opgevraagde middelen gebeurt?

In het kader van bovenstaand programma werden door diverse Duitse verenigingen van plattelandsvrouwen binnen de daarvoor geldende termijn aanvragen voor projectsteun ingediend. Tot op heden hebben veel van de aanvragers noch uitsluitel over de ontvangst van hun documenten door de Commissie, noch een besluit over de verkiesbaarheid van hun projecten ontvangen.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 september 1999)

De procedure voor de evaluatie en selectie van projecten in het kader van oproepen tot het indienen van voorstellen voor proef- en demonstratieprojecten met betrekking tot innoverende maatregelen voor vrouwen in de landbouw en in plattelandsgebieden bevindt zich in de eindfase, maar is nog niet volledig afgewikkeld. Daarom kan vooralsnog niet worden geantwoord op de vraag van het geachte parlementslid hoeveel projecten er zijn gefinancierd en hoe groot de betrokken communautaire bijstand is. Deze informatie zal normaliter vóór het einde van het jaar beschikbaar zijn.

De Commissie kan wel bevestigen dat aan alle aanvragers die binnen de voorgeschreven termijn een voorstel hebben ingediend een ontvangstbewijs is toegezonden. De aanvragers hebben ook vervolgcorrespondentie ontvangen met betrekking tot de verschillende fasen van evaluatie en selectie. Bovendien hebben aanvragers wier projecten in de loop van de reeds afgesloten evaluatie- en selectiefasen zijn afgevallen, reeds het bericht ontvangen dat hun project niet in aanmerking komt voor financiële steun van de Gemeenschap in het kader van deze oproep tot het indienen van voorstellen.

(2000/C 27 E/119)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1493/99
van Eryl McNally (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Internationale thermonucleaire experimentele reactor (ITER)

Wat is de huidige stand van zaken ten aanzien van de ITER (Internationale thermonucleaire experimentele reactor)? Is er bij de partners nog steeds van geëngageerdheid sprake?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(6 september 1999)

De werkzaamheden in verband met de bouw van de internationale thermonucleaire experimentele reactor (ITER) worden uitgevoerd in het kader van de daartoe gesloten overeenkomst die tot juli 2001 is verlengd. Onlangs is er een nieuwe wending aan de werkzaamheden gegeven met de bedoeling om de bouwkosten te beperken tot 50 % van de aanvankelijke schatting (dus tot ongeveer 3.300 M€) en de ambitieuze technologische doelstellingen te herzien, en toch aan de algemene strekking van het programma uitvoering te geven. Bij het nieuwe ontwerp wordt geprofiteerd van bepaalde vorderingen op het gebied van de fysica en de technologie, welke tijdens de duur van de overeenkomst werden geboekt. De studie betreffende de ontwerp-tekening van de nieuwe installatie zal aan het eind van het jaar beschikbaar zijn.

Op het ogenblik is de situatie bij de ITER-partners zo dat de Gemeenschap (met deelname van Zwitserland en Canada), alsmede Japan en Rusland zich ertoe hebben verbonden om de gehele overeenkomst uit te voeren. De Verenigde Staten – die zich in juli 1999 uit het ITER-project hebben terug getrokken – zijn thans bezig om hun beleid inzake het programma fusie-energie wetenschappen te herzien.

(2000/C 27 E/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1496/99
van Richard Howitt (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Begrotingslijn B7-651

Begrotingspost B7-651 „Coördinatie van het ontwikkelingsbeleid: evaluatie van de resultaten van de communautaire steun, vervolmaatregelen en inspectie” bevat o.a. de volgende toelichting: „Dit krediet is tevens bestemd voor het uitvoeren van een studie betreffende Gemeenschapsnormen en -gedragscodes voor bedrijven in derde landen, gezien het feit dat industrie, vakbonden en maatschappelijke groeperingen grote belangstelling voor dit onderwerp aan de dag hebben gelegd.”

Kan de Commissie meedelen welke maatregelen zij heeft genomen naar aanleiding van de wens van het Parlement tot het verrichten van een studie? Verricht de Commissie dit onderzoek intern of heeft zij een aanbesteding uitgeschreven?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(6 oktober 1999)

De Commissie keurt de resolutie van het Parlement goed, waarin voorstellen voor initiatieven worden gedaan over normen en gedragscodes van de Gemeenschap voor in derde landen werkzame Europese bedrijven en zij weet dat het Parlement een onderzoek over dit onderwerp wil uitvoeren via begrotingslijn B7-6.

Zoals het geachte parlementslid weet, geldt de begrotingslijn meestal voor de evaluatie van samenwerkingsprogramma's in ontwikkelingslanden die door de Commissie gefinancierd worden (evaluaties op middellange termijn, slotevaluaties, sectorale en globale evaluaties).

Gezien het complexe karakter van de voorgestelde studie is er behoefte aan uitgebreid overleg tussen de verschillende betrokken partijen, om de doelstellingen van de studie vast te leggen en uitvoerige taakomschrijvingen uit te werken.

Vanwege het belang van het onderwerp heeft de Commissie in de loop van het vorige jaar verschillende ontmoetingen georganiseerd betreffende de gedragscodes in verband met de eerbiediging van de sociale rechten. Zij is voornemens dit soort ontmoetingen voort te zetten en de uitwisseling van informatie en ervaringen tussen de verschillende bij de ontwikkeling van deze codes betrokken actoren te bevorderen. Deze ontmoetingen en uitwisselingen vormen een essentieel element voor de uitvoering van een onderzoek van de inhoud van de in Europa toegepaste methoden.

(2000/C 27 E/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1497/99**van Hans Kronberger (NI) aan de Raad**

(1 september 1999)

Betreft: Huurlingenlegers

In de afgelopen tijd verschijnen er in de pers steeds meer berichten over huurlingenlegers die in de regel vanuit Europa zijn georganiseerd en vooral in Afrika, maar ook in andere oorlogsgebieden actief zijn.

1. Is de Raad hiervan op de hoogte?
2. Vindt de Raad dat de bestrijding van dit soort organisaties op het niveau van de Unie moet worden aangepakt?
3. Heeft de Raad reeds maatregelen genomen ter voorkoming van dit soort activiteiten? Zo ja, welke? Zo nee, waarom niet?

Antwoord

(22 oktober 1999)

De Raad heeft nota genomen van de talloze berichten over buitenlandse huurlingen van diverse nationaliteiten in landen als de Democratische Republiek Congo, Sierra Leone, Angola en in de Westelijke Balkan.

De Raad heeft zijn standpunt over buitenlandse huurlingen met name duidelijk gemaakt in zijn conclusies over de preventie en oplossing van conflicten in Afrika, van 2 juni 1997, waarin de lidstaten zich ertoe hebben verbonden te zullen bestuderen of er verdere maatregelen kunnen worden getroffen om hun burgers ervan te weerhouden als huurlingen in gewelddadige conflicten op te treden.

(2000/C 27 E/122)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1499/99**van Hans Kronberger (NI) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Toelating van Oostenrijkse producten op de Italiaanse markt

Steeds weer worden Oostenrijkse producenten van technische producten met problemen geconfronteerd bij de export van hun goederen naar Italië. Deze problemen worden veroorzaakt door de trage procedure voor de toelating van deze producten op de Italiaanse markt. (In de praktijk kan dit betekenen dat de producenten die als gevolg van de voor Oostenrijk kenmerkende omvang niet over de financiële mogelijkheden beschikken om dit soort lange en dure procedures te doorstaan, geen toegang krijgen tot de markt.)

Zo kunnen Oostenrijkse producenten van mestaanhangers alleen met buitensporig veel moeite hun producten in Italië op de weg toegelaten krijgen. Deze maatregel die vergelijkbaar is met een kwantitatieve beperking heeft negatieve gevolgen voor het vrije verkeer van goederen binnen de Unie.

Is de Commissie:

1. Hiervan op de hoogte?
2. Heeft zij reeds maatregelen genomen en zo ja welke?
3. Of is zij voornemens maatregelen te treffen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(5 oktober 1999)

De Commissie heeft overleg gepleegd met de Italiaanse autoriteiten over de verenigbaarheid van de Italiaanse nationale wet betreffende aanhanginrichtingen met het EG-Verdrag en hun gevraagd de huidige regelgeving te wijzigen teneinde de registratie mogelijk te maken van landbouwaanhangers die zijn uitgerust met inrichtingen die niet in de nationale wet zijn opgenomen maar die rechtmatig in een andere lidstaat worden geproduceerd of op de markt gebracht. Om veiligheidsredenen zal de registratie van dergelijke aanhangers alleen worden toegestaan als deze met passende koppelinrichtingen worden gebruikt.

De Commissie verwacht een antwoord tegen eind oktober.

(2000/C 27 E/123)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1500/99

van Hans Kronberger (NI) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Richtlijn 96/92/EG betreffende communautaire voorschriften voor de interne markt voor elektriciteit

1. Is de Commissie van mening dat de Oostenrijkse wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen, met name de ElWOG, (wet elektriciteitsbedrijven en -organisatie) volledig in overeenstemming zijn met de bepalingen, de doelstellingen en de intenties van richtlijn 96/92/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit? Zo nee, welke bezwaren heeft de Commissie daartegen?
2. Zo ja, om welke redenen is de Commissie van mening dat de bepalingen van paragraaf 69, lid 9, ElWOG in overeenstemming zijn met de vigerende communautaire wetgeving en met name met de bepalingen en beginselen van richtlijn 96/92/EG?
3. Is de Commissie van mening dat de wettelijke regeling, krachtens welke energiebedrijven uiterlijk op 31 december 2003 van de geliberaliseerde stroommarkt worden uitgesloten strookt met het vigerend communautair recht en met name met de bepalingen en beginselen van de interne markt voor elektriciteit? Zo ja, waarom? Zo nee, waarom niet en wat gaat de Commissie daartegen doen?
4. Kan de Commissie bevestigen dat het bij de bepalingen van paragraaf 69, lid 9, ElWOG in feite gaat om handhaving van een monopoliepositie, te weten die van het nationale stroombedrijf, tot tenminste het jaar 2003? Zo nee, welke argumenten kunnen daartegen worden aangevoerd?
5. Kan de Commissie uitsluiten dat de wettelijke regeling (par. 96, lid 9 ElWOG), op grond waarvan toegelaten klanten (b.v. regionale elektriciteitsmaatschappijen) worden uitgesloten van de geliberaliseerde stroommarkt, in feite een misbruik is van een monopoliepositie?

⁽¹⁾ PB L 27 van 30.1.1997, blz. 20.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(18 oktober 1999)

1. De laatste twee jaar ziet de Commissie nauwgezet toe op de omzetting van Richtlijn 96/92/EG van het Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit in nationale wetgeving. Tijdens de omzettingsperiode, die voor de meeste lidstaten afliep op 19 februari 1999, werden vier multilaterale conferenties over uitvoeringskwesities gehouden en vond een reeks bilaterale bijeenkomsten met elke lidstaat plaats. De voorlopige uitkomst van de beoordeling van de Commissie van de tenuitvoerlegging van de elektriciteitsrichtlijn is gepresenteerd in het tweede verslag van de Commissie aan de Raad en het Parlement over de stand van zaken bij de liberalisering van de energiemarkten⁽¹⁾, waaraan ook een gedetailleerde bijlage is toegevoegd met de evaluaties per lidstaat. Het document is beschikbaar op de Internetpagina van de Commissie. De meeste lidstaten, inclusief Oostenrijk, hebben zeer constructief meegewerkt en de ontwerpen van hun elektriciteitswetgeving informeel met de Commissie besproken om fouten bij de omzetting te voorkomen. Wat Oostenrijk betreft,

is de uitkomst van dit overleg dat de Commissie, op grond van de beschikbare informatie, en behoudens onderstaande opmerkingen, de Oostenrijkse elektriciteitswet (ElWOG) niet onverenigbaar acht met de elektriciteitsrichtlijn. De Commissie heeft echter wel steeds het voorbehoud gemaakt (zoals trouwens ook tegenover de meeste andere lidstaten) dat de definitieve beoordeling of sommige bepalingen volledig in overeenstemming zijn met de richtlijn en de regels van het EG-verdrag, mogelijk opnieuw zal worden bezien in het licht van de toepassing van deze bepalingen.

2.-5. De Oostenrijkse wet bepaalt dat bestaande contracten op 31 december 2003 mogen worden opgezegd, zelfs als de overeengekomen looptijd van het contract nog niet verstreken is. Anderzijds verplicht de wet de contractsluitende partijen ook tot 31 december 2003 aan hun contractuele verplichtingen te voldoen door mogelijke rechtshandelingen op grond van de gewijzigde wetgeving ongeldig te verklaren. Voorwaarde voor de toepassing van deze bepalingen van paragraaf 69, lid 9, is in ieder geval dat er reeds een rechtsgeldig contract voor de aankoop van elektriciteit na 2003 voorhanden is. Wat de beoordeling door de Commissie van deze bepaling betreft, is het de geachte afgevaardigde waarschijnlijk bekend dat de Commissie in dit verband onlangs een klacht heeft ontvangen. De Commissie is bezig te aangevoerde argumenten te bestuderen, maar is nog niet tot een definitieve conclusie gekomen. Daarom is het op dit ogenblik niet mogelijk een oordeel uit te spreken over de vermeende onverenigbaarheid van deze bepaling met de elektriciteitsrichtlijn en de mededingingsregels van het EG-verdrag.

(¹) COM(1999) 198 def.

(2000/C 27 E/124)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1501/99
van Christoph Konrad (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Herinvoering van aanhangwagens binnen de EU

1. Is het de Commissie bekend dat de herinvoering van een in Duitsland geregistreerde (en enkele jaren niet gebruikte) caravan van Italië naar Duitsland alleen mogelijk is wanneer deze voorzien is van een zogenaamd tijdelijk kenteken voor de herinvoering — maar dat dit volgens het bureau voor het wegvervoer in Oberhausen (SVA OB) door Italië en Oostenrijk niet wordt erkend?
2. Is deze regeling niet in strijd met de vigerende communautaire wetgeving overeenkomstig richtlijn 70/156/EG (¹) van de Raad van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan?
3. Kan de Commissie, indien de desbetreffende bepalingen in Italië en Oostenrijk niet in strijd zijn met het communautair recht, mededelen hoe een communautaire procedure of een in de gehele Gemeenschap geldende procedure voor de afgifte van een bedrijfsvergunning voor een caravan tot stand kan worden gebracht?

(¹) PB L 42 van 23.2.1970, blz. 1.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(13 oktober 1999)

Aan de hand van de door het geachte parlementslid genoemde feiten kan niet worden beoordeeld in welke mate afzonderlijke richtlijnen die in het kader van Richtlijn 70/156/EEG voor dit type voertuigen zijn aangenomen, in het onderhavige geval van toepassing zijn.

De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar haar mededeling van 15 mei 1996 (¹) waarin haar interpretatie van de communautaire voorschriften inzake de registratie van zowel nieuwe als reeds eerder in een andere lidstaat geregistreerde voertuigen wordt beschreven

De Commissie wijst het geachte parlementslid erop dat de harmonisatie van de voorschriften voor de EG-typegoedkeuring voor dit type voertuigen (caravans) nog niet voltooid is. Bijgevolg worden in de lidstaten

nog steeds de nationale voorschriften voor de typegoedkeuring van afzonderlijke voertuigen toegepast, hoewel het mogelijk is dat bepaalde systemen, componenten en afzonderlijke technische onderdelen van caravans zijn goedgekeurd onder Richtlijn 70/156/EEG van de Raad van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan.

De Commissie hoopt dat op middellange termijn overeenstemming wordt bereikt over de voltooiing van het systeem van EG-typegoedkeuringen voor dit type voertuigen.

(¹) PB C 143 van 15.5.1996.

(2000/C 27 E/125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1507/99
van Maria Sanders-ten Holte (ELDR) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Verbod op (vrachtverkeer) in Frankrijk door Franse regering op 11 augustus 1999 in verband met zonsverduistering

Op 27 juli 1999 meldde het nieuws van de Wereldomroep dat de Franse regering een verbod wil uitbrengen op (vracht)verkeer in Frankrijk op 11 augustus a.s. in verband met de zonsverduistering. Als reden geeft de Franse regering de veiligheid aan.

1. Is de Commissie op de hoogte van dit Franse voornemen en zo ja, is de Commissie van mening dat dit verbod gerechtvaardigd is?
2. Is de Commissie het met vragensteller eens dat dit verbod het internationale bedrijfsleven en vrachtverkeer lamlegt en daardoor onnodige financiële schade toebrengt, hetgeen onacceptabel is?
3. Is de Commissie het met vragensteller eens dat het verbod overdreven is daar normaliter 's nachts toch ook gereden wordt in Frankrijk zonder dat er extra veiligheidsmaatregelen genomen worden?
4. Is de Commissie het met vragensteller eens dat niet alleen Frankrijk maar ook de rest van de internationale handel door deze regel getroffen wordt en Frankrijk deze regel dus niet zomaar kan doorvoeren.
5. Wat denkt de Commissie aan bovenstaande te gaan doen vóór 11 augustus a.s. om te voorkomen dat het verbod van kracht wordt?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(10 september 1999)

Aangezien deze vraag betrekking had op een welbepaalde tijd en gebeurtenis tijdens het reces van het Parlement, heeft de Commissie het geachte parlementslid al op 6 augustus schriftelijk antwoord gegeven op haar vragen. Daarbij schreef de Commissie dat zij op de hoogte was van het plan van de Franse regering om het vrachtverkeer op 11 augustus 1999 te verbieden in verband met de zonsverduistering en dat zij van mening was dat een dergelijk verbod, hoewel het nadelige gevolgen zou kunnen hebben voor het internationale verkeer, gerechtvaardigd zou zijn als het werd opgelegd met het oog op de verkeersveiligheid en de maatregel evenredig zou zijn met het nagestreefde doel. Volgens de Commissie hing het veiligheidsrisico niet samen met de duisternis tijdens de zonsverduistering in Frankrijk, maar met de verwachte massale volksverhuizing van mensen die de zonsverduistering op een bepaalde plaats wilden zien.

In dit geval ging de Commissie ervan uit dat evenredigheid betekende dat het verbod qua tijd en plaats beperkt zou zijn (bijvoorbeeld niet de gehele dag en wellicht niet het gehele Franse grondgebied) en dat onderscheid moest worden gemaakt tussen verschillende categorieën wegen (bijvoorbeeld tussen secundaire wegen en autowegen). De Commissie had de Franse regering een brief met dezelfde strekking gestuurd, maar zij heeft nog geen antwoord ontvangen.

(2000/C 27 E/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1509/99**van Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Ontoereikende omzetting van de wijziging van de EU-richtlijn betreffende milieu-effectbeoordeling in de wegenverkeerswet van de deelstaat Brandenburg

1. Is de wijziging van de wegenverkeerswet van Brandenburg, die moet dienen tot omzetting in de praktijk van de wijziging van de EU-richtlijn betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (97/11/EG) (!) en die met name betrekking heeft op artikel 1, punt 6, wijziging van artikel 4, leden 2 en 3, ter behandeling aan de Commissie voorgelegd?
2. Zo ja, wat is dan het oordeel van de Commissie over de omzetting van de in Bijlage III van de UVP-richtlijn opgesomde criteria, op grond waarvan niet (!) kan worden afgezien van een milieu-effectbeoordeling?
3. Zo nee, wanneer zal de Commissie zich dan deze wet laten voorleggen, met name met het oog op het feit dat de wijziging van de richtlijn milieu-effectbeoordeling vóór 14.3.1999 door de lidstaten moet worden omgezet en de Commissie op de hoogte moet worden gebracht van regelingen in verband met uitzonderingen inzake milieu-effectbeoordeling?
4. Is volgens de Commissie voldaan aan de criteria in Bijlage III als de regering van de deelstaat Brandenburg in haar nieuwe verkeerswet een beschermd gebied alleen als zodanig erkent als de verkeersweg er tenminste op een traject van 2,5 km mee in contact komt, hoewel de gemiddelde omvang van de natuurbeschermingsgebieden en vergelijkbare beschermde gebieden in de deelstaat Brandenburg minder dan 2x2 km bedraagt?
5. Is volgens de Commissie voldaan aan de criteria van Bijlage III als in de verkeerswet van de deelstaat Brandenburg schadelijke gevolgen voor waterrijke gebieden (die in deze regio vaak in de vorm van hoogwaardige biotopen voorkomen) in het geheel niet als criterium voor een milieu-effectbeoordeling zijn opgenomen?
6. Wat zal de Commissie ondernemen om te verlangen dat de regering van de deelstaat Brandenburg de gewijzigde richtlijn milieu-effectbeoordeling volledig omzet?

(!) PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 oktober 1999)

- 1.-2. De Commissie stelt er prijs op het geachte parlementslid ervan op de hoogte te brengen dat Duitsland bij schrijven van 16 september 1999 de wet betreffende de aanleg van wegen in Brandenburg heeft toegezonden. De tekst daarvan wordt momenteel bestudeerd.
- 3.-6. De lidstaten dienden Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten uiterlijk op 14 maart 1999 te hebben omgezet en de Commissie daarvan in kennis te hebben gesteld. Duitsland heeft de Commissie nog geen kennisgeving gestuurd.
- 4.-5. Over de door het geachte parlementslid genoemde mogelijke gevolgen van het project voor wetlands zij erop gewezen dat voor projecten die in bijlage II van Richtlijn 97/11/EG zijn opgenomen, dient te worden bepaald of zij gevolgen voor het milieu kunnen hebben en of derhalve conform de richtlijn een milieueffectbeoordeling dient plaats te vinden. Bij deze beslissing dienen de lidstaten rekening te houden met de selectiecriteria van bijlage III van de richtlijn. In punt 2, onder a), van die bijlage staat dat de kwetsbaarheid van geografische gebieden waarvoor een project gevolgen zou kunnen hebben, dient te worden bekenen, vooral het opnamevermogen van het natuurlijke milieu. Daarbij dient bijzondere aandacht te worden gegeven aan wetlands. Dit betekent dat de wetgeving waarmee de richtlijn wordt geïmplementeerd, rekening dient te houden met deze specifieke soort gebieden.

(2000/C 27 E/127)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1512/99**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Rapport over de Amerikaanse uraniumbommen in Joegoslavië

Het in Boedapest gevestigde Regionaal Milieucentrum voor Midden- en Oost-Europa heeft voor rekening van de Commissie een rapport opgesteld dat voornamelijk niet gepubliceerd is over de gevolgen van de luchtbombardementen voor het milieu in Joegoslavië. In dit rapport wordt vermeld dat elke van de speciale uraniumbommen die door de Amerikaanse Lightning-vliegtuigen tegen de Servische pantservoertuigen zijn gebruikt, 275 gram verarmd uranium bevatte, welke stof „wellicht de gevaarlijkste van de carcinogene en giftige stoffen” is die in het Joegoslavische milieu zijn vrijgekomen. Ook „kunnen veel van de vrijgekomen elementen misvormingen en genetische complicaties veroorzaken, terwijl andere stoffen verband houden met fatale aandoeningen van het zenuwstelsel en de lever van de mens”. Het meest verontrustende feit uit het rapport is dat deze radioactieve stof een „zich verplaatsende spuitbus” met gevolgen voor een uitgebreid gebied kan worden. Het is tekenend dat volgens het rapport de militaire verordeningen van de VS van het dienstdoend personeel eisen dat het handschoenen en beschermende maskers draagt wanneer het met dergelijk materiaal omgaat. Ook wordt beklemtoond dat het gebruik van wapens met verarmd uranium in de Golfoorlog ernstige ziekten bij Amerikaanse en Engelse veteranen en geboortes van misvormde babies bij de Iraanse bevolking heeft veroorzaakt.

Kan de Commissie meedelen:

1. waarom zij het rapport van het Regionaal Milieucentrum voor Midden- en Oost-Europa, waartoe zij zelf de opdracht heeft gegeven, niet in de openbaarheid brengt;
2. waarom zij niet overgaat tot waarschuwingen, voorlichting en het voorstellen van concrete maatregelen ter bescherming van de bevolking in de gebieden die door de bommen zijn getroffen;
3. of zij met spoed een onderzoek kan instellen naar de klimatologische omstandigheden op grond waarvan de radioactieve vervuiling een „zich verplaatsende spuitbus” kan worden, en of zij concrete maatregelen kan voorstellen voor de bevolking in andere gebieden op de Balkan;
4. of zij de toepassing van het beginsel „de vervuiler betaalt” zal eisen, hetgeen inhoudt dat de VS moeten opkomen voor alle kosten in verband met de bestrijding van de giftige vervuiling?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 oktober 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op zijn mondelinge vraag H-429/99 tijdens het vragenuur in de vergaderperiode van het Parlement van september 1999 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Parlement (september 1999).

(2000/C 27 E/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1514/99**van Marie-Noëlle Lienemann (PSE) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Opheffing van het embargo op Brits rundvlees

De Commissie heeft aangekondigd dat de uitvoer van Brits rundvlees vanaf 1 augustus kan worden hervat, maar kan zij garanderen dat het aldus uitgevoerde rundvlees vergezeld gaat van door de Europese Unie erkende certificaten?

Kan de Commissie eveneens garanderen dat het systeem voor het traceren van de dieren doelmatig is, opdat alle maatregelen kunnen worden genomen, welke de nodige garanties voor de volksgezondheid bieden in de wetenschap dat de gekkekoeieziekte in Groot-Brittannië nog steeds niet is uitgeroeid en dat het aantal gevallen van Creutzfeldt-Jakob in dit land nog steeds stijgt?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(4 oktober 1999)*

Op 14 juli 1999 heeft de Commissie besloten om 1 augustus 1999 vast te stellen als datum waarop de verzending van rundvlees en rundvleesproducten van Britse herkomst in het kader van het Date Based Export Scheme (DBES) (aan een datum gerelateerde uitvoerregeling) kan beginnen. De DBES werd in beginsel op 25 november 1998 goedgekeurd bij Beschikking 98/692/EG van de Commissie tot wijziging van Beschikking 98/256/EG met betrekking tot bepaalde spoedmaatregelen ter bescherming tegen boviene spongiforme encefalopathie (BSE) ⁽¹⁾. Voordat Beschikking 98/692/EG van de Commissie is goedgekeurd, is in juli 1998 een voorbereidend inspectiebezoek inzake de ontwerp-DBES uitgevoerd. De beschikking bevat de voorwaarde dat de datum waarop met de verzending van de producten kan worden begonnen pas kan worden vastgesteld na een bevredigende communautaire inspectie in verband met de tenuitvoerlegging van de regeling. De inspectie vond in april dit jaar plaats en het resultaat daarvan werd over het algemeen als bevredigend beschouwd. In het inspectieverslag zijn enkele aanbevelingen gemaakt ter verbetering van de betrouwbaarheid van de regeling, waarop de Britse autoriteiten positief hebben gereageerd.

Overeenkomstig Richtlijn 64/433/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees ⁽²⁾, moet vlees van een in een aan beperkingen onderworpen regio of gebied gelegen slachthuis vergezeld gaan van een gezondheidscertificaat. Beschikking 98/692/EG bepaalt dat het Verenigd Koninkrijk gedetailleerde protocols opstelt betreffende alle etiketterings- en certificeringsvereisten na het slachten tot op het verkooppunt. De communautaire inspectie in april 1999 heeft de voorgestelde protocols inzake etikettering en certificering alsook de modelcertificaten gecontroleerd en bevredigend bevonden.

Het systeem voor het traceren van dieren is tijdens de communautaire inspecties in september-oktober 1996, juni 1997, juli 1998 en onlangs in april 1999 gecontroleerd. Het systeem is over het algemeen bevredigend bevonden. Bovendien heeft het Verenigd Koninkrijk positief gereageerd op de door de Commissie gedane aanbevelingen om het systeem verder te verbeteren.

⁽¹⁾ PB L 328 van 4.12.1998.

⁽²⁾ PB 121, 29.7.1964.

(2000/C 27 E/129)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1515/99**van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie***(1 september 1999)*

Betreft: Inrichting van een opvangcentrum voor drugsverslaafden naast de groenten- en fruitmarkt van Prato

Op het terrein van de groenten- en fruitmarkt van de gemeente Prato, een markt waar zowel groothandel als detailhandel plaatsvinden, moet een deel van een gebouw worden ingericht als opvangcentrum voor drugsverslaafden, waar deze gecontroleerd metadon zou gaan worden verstrekt. De gebouwen van de markt zijn zodanig dat degenen die gebruik maken van de voorzieningen eerst door de fruitmarkt moeten voordat zij de voor hun bedoelde ruimten kunnen betreden.

Op de markt werken bovendien 100 mensen, die wellicht ernstige nadelen ondervinden van het feit dat ze voortdurend in de directe nabijheid werken van deze bepaalde voorziening, die door de meest achtergestelde groepen van de maatschappij wordt bezocht. De aanvang van de werkzaamheden is nooit met de bedrijven en werknemers besproken, noch hebben zij enige inspraak gehad.

Met de hygiëne en de gezondheid van de werknemers van de groenten- en fruitmarkt is het toch al slecht gesteld, zoals blijkt uit het feit dat wet nr. 626 inzake de bescherming op dit gebied volstrekt niet wordt nageleefd. De werkzaamheden voor de vereiste aanpassingen kunnen niet beginnen omdat de gemeente reeds lang geleden heeft aangekondigd te markt te willen verplaatsen, zonder evenwel ooit een alternatieve locatie te hebben aangeboden.

1. Kan de Commissie aangeven of zij maatregelen op hun plaats acht om de werkomgeving, de gezondheid en de veiligheid van de werknemers te beschermen en te voorkomen dat het opvangcentrum bij de groenten- en fruitmarkt van Prato wordt ingericht?
2. Wat is het algemene oordeel van de Commissie over deze zaak?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(4 oktober 1999)

De Commissie is juridisch niet bevoegd om tussenbeide te komen in een zaak die verband houdt met de locatie van een opvangcentrum voor drugsverslaafden. Enkel de nationale, regionale of plaatselijke autoriteiten zijn bevoegd om in overeenstemming met de geldende wetten en voorschriften op te treden.

De rol van de Commissie bestaat erin zo veel mogelijk initiatieven te nemen om de samenwerking tussen de lidstaten te stimuleren, hun activiteiten te steunen en de coördinatie van hun preventiebeleid en hun preventieprogramma's te bevorderen. Het is in deze context dat de Commissie in nauwe samenwerking met de lidstaten een communautair actieprogramma inzake de preventie van drugsverslaving (1996-2000) ⁽¹⁾ uitvoert.

Wat de vervangings- en ondersteuningsprogramma's betreft, vermeldt het Europees Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving in zijn jaarverslag 1998 over de stand van het drugsprobleem in de Unie dat het aantal methadonbehandelingen in heel Europa toeneemt. Het jaarverslag stelt ook dat een behandeling met een vervangingsmiddel over het algemeen positieve resultaten oplevert (verbetering van de arbeidssituatie; verbetering van de emotionele, lichamelijke en gezondheidstoestand, de sociale en familiebanden, de financiële toestand en de beroepskwalificaties; daling van de criminaliteit, het aantal aanhangige processen, de schuldenlast en het heroïnegebruik) en de meest aangewezen methode is om de vraag naar drugs te doen afnemen.

⁽¹⁾ COM(96) 201 def.

(2000/C 27 E/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1518/99**van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie**

(1 september 1999)

Betreft: Nadere inlichtingen over de Cartiere Milani en de procedure voor de privatisering

Ik verwijs naar mijn eerdere vraag E-0742/1999 ⁽¹⁾ over de ontslagen bij de Cartiere Milani in Fabriano en het antwoord van de Commissie hierop, dat ik op 20 april 1999 heb ontvangen.

1. Heeft de Italiaanse regering de Commissie op de hoogte gesteld van de plannen voor de reorganisatie van de Cartiere Milani, eigendom van de Italiaanse staatsdrukkerij (Istituto Poligrafico dello Stato)? Is de Commissie van mening dat de collectieve ontslagen die daaruit voortvloeien, vallen onder het toepassingsgebied van richtlijn 98/59/EG ⁽²⁾ van de Raad van 20 juli 1998, mede wat betreft de ontbrekende informatie en participatie van de werknemers, en richtlijn 77/187/EEG ⁽³⁾, mede wat betreft de ontbrekende informatie en participatie van de werknemers?
2. Is volgens de Commissie definitief opgehelderd of sprake is van staatssteun aan het Istituto Poligrafico dan wel aan de Cartiere Milani, en is in dat geval ervoor gezorgd dat de inbreukprocedure van artikel 93, lid 2, wordt voortgezet?
3. Denkt de Commissie de bevoegde Italiaanse autoriteiten te verzoeken het genoemde reorganisatieplan en de privatiseringsprocedure op te schorten in afwachting van de vereiste informatie van de Italiaanse nationale overheid, en om de banen van de 430 werknemers te beschermen?

⁽¹⁾ PB C 348 van 3.12.1999, blz. 126.

⁽²⁾ PB L 225 van 12.8.1998, blz. 16.

⁽³⁾ PB L 61 van 5.3.1977, blz. 26.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(6 oktober 1999)

Zoals in het antwoord op de vorige vraag E-742/99 van het geachte parlementslid in het vooruitzicht was gesteld, heeft de Commissie op 28 oktober 1998 besloten de procedure van artikel 88 (voorheen artikel 93), lid 2, van het EG-Verdrag in te leiden ten aanzien van de steun die door Italië is verleend aan Poligrafico en haar dochterondernemingen.

De Italiaanse regering heeft op 1 februari 1999 haar opmerkingen kenbaar gemaakt en heeft op verzoek van de Commissie op 26 maart 1999 en 27 mei 1999 aanvullende inlichtingen verstrekt. Tot dusver heeft de Commissie evenwel nog steeds geen herstructureringsplan voor Poligrafico of, in het bijzonder, voor Cartiere Milani ontvangen. Zoals aangegeven in het vorige antwoord, zullen, indien het herstructureringsplan van de onderneming collectieve ontslagen meebrengt die onder de toepassing van Richtlijn 98/59/EG van de Raad van 20 juli 1998 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag vallen, de desbetreffende nationale omzettingbepalingen erop van toepassing zijn.

Op grond van de informatie waarover zij beschikt, is de Commissie van oordeel dat Poligrafico en sommige van haar dochterondernemingen staatssteun in de zin van artikel 87 (voorheen artikel 92) van het EG-Verdrag hebben ontvangen. Zij zal dan ook in het kader van de lopende procedure nagaan of die steun overeenkomstig artikel 87, leden 2 en 3, van het EG-Verdrag verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt.

De Italiaanse beslissing om Cartiere Milani te herstructureren en te privatiseren (waarvan de Commissie echter geen bewijs heeft) valt binnen de bevoegdheidssfeer van het industrieel beleid van de lidstaat, waarvoor de Commissie niet bevoegd is. De Commissie zal, indien nodig, in het kader van de lopende procedure het herstructureringsplan onder de loep nemen om na te gaan of de aan Poligrafico en haar dochterondernemingen verleende steun in het licht van artikel 87, lid 3, onder c), van het EG-Verdrag verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt.

(2000/C 27 E/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1520/99

van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Aanleg van een stortplaats in de plaats Aspigo bij Ancona

De gemeente Ancona is voornemens om bij Aspigo een stortplaats aan te leggen voor de verwijdering van huishoudelijk afval. De richtlijnen 91/159/EEG⁽¹⁾ en 91/689/EEG⁽²⁾ zijn in Italië omgezet met het zogenoemd „Decreto Ronchi”, waarin evenwel de goedkeuring van verdere, specifieke uitvoeringswetten naar de regio's wordt gedelegeerd.

De regio Marken, waar de gemeente Ancona is gelegen, heeft tot op heden een dergelijke uitvoeringswet niet goedgekeurd, waardoor het „decreto Ronchi” in feite volledig is uitgehold. De stortplaats te Aspigo zou worden aangelegd in de onmiddellijke nabijheid van de „Rocca di Belignano”, een belangrijk historisch monument dat valt onder de Italiaanse monumentenzorg, en in de nabijheid van de termijnen. Deze gang van zaken zou duidelijk indruisen tegen de strekking van genoemde richtlijnen en ook tegen het „Decreto Ronchi”, waarin de milieueffectbeoordeling is vastgelegd, en valt alleen te wijten aan de traagheid en nalatigheid van de regio Marken, en de onzorgvuldigheid van de gemeente Ancona.

Kan de Commissie mededelen:

1. Overtreedt de regio Marken volgens de Commissie door het niet goedkeuren van de uitvoeringswet genoemde richtlijnen?
2. Is volgens de Commissie voor de verwezenlijking van een dergelijk project de instemming en participatie van de burgers uit het gebied vereist?
3. Is de Commissie van oordeel dat de aanleg van een stortplaats in een gebied waar zeer belangrijke monumenten gelegen zijn, moet worden afgewezen, vanwege de ernstige aantasting van het object zelf en van de functie die het vervult?

4. Denkt de Commissie bij de regio Marken aan te dringen op een snelle goedkeuring van de uitvoeringswet, en de gemeente Ancona te trachten te weerhouden van de verwezenlijking van een project dat het gemeenschappelijk cultureel erfgoed zou schaden?
5. Wat is het algemene oordeel van de Commissie over deze zaak?

(¹) PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

(²) PB L 377 van 31.12.1991, blz. 20.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 oktober 1999)

De tenuitvoerlegging van het „Decreto Ronchi” (de nationale wet ter omzetting van de communautaire richtlijnen inzake afvalstoffen) is geen zaak van de regio's, en de regio Marche hoeft dit decreet niet uit te voeren om te voldoen aan Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen, als gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG van 18 maart 1991, en Richtlijn 91/689/EEG van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen. De Commissie heeft onlangs besloten, bij het Hof van Justitie een gerechtelijke procedure tegen Italië in te leiden omdat dat land heeft nagelaten te voldoen aan zijn verplichtingen inzake de vaststelling van afvalbeheerplannen krachtens Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen, als gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG, Richtlijn 91/689/EEG betreffende gevaarlijke afvalstoffen en Richtlijn 94/62/EG van 20 december 1994 betreffende verpakking en verpakkingsafval (¹). De Commissie is voorts ook steeds bereid alle specifieke en gedocumenteerde klachten met betrekking tot de verplichte vaststelling van afvalbeheerplannen, als voorgeschreven door de Gemeenschapswetgeving, te onderzoeken.

Het door het geachte parlementslid genoemde project lijkt te behoren tot een van de categorieën die worden genoemd in bijlage II van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (²). (De door Richtlijn 97/11/EG van de Raad (³) in die richtlijn aangebrachte wijzigingen maken wat dat betreft geen verschil.) Overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG dienen de projecten van bijlage II aan een milieueffectbeoordeling (MEB) te worden onderworpen indien de lidstaten van oordeel zijn dat hun kenmerken zulks noodzakelijk maken. Op projecten waarvoor de vergunningsaanvraag vóór 14 maart 1999 werd ingediend, blijven de bepalingen van Richtlijn 85/337/EEG in de vóór de wijziging vigerende vorm van toepassing. Krachtens Richtlijn 97/11/EG bepalen de lidstaten voor de in bijlage II genoemde projecten hetzij door middel van een onderzoek per geval, hetzij aan de hand van door de lidstaten vastgestelde drempelwaarden of criteria, of een project al dan niet moet worden onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10. Artikel 6, lid 2, van de gewijzigde richtlijn luidt als volgt: „De lidstaten zien erop toe dat elke aanvraag voor een vergunning en de krachtens artikel 5 verzamelde informatie binnen een redelijke termijn voor het publiek beschikbaar worden gesteld, zodat het betrokken publiek de mogelijkheid krijgt zijn mening te geven alvorens de vergunning wordt toegekend.”

Artikel 8 luidt als volgt: „De resultaten van de raadplegingen en de krachtens de artikelen 5, 6 en 7 ingewonnen informatie worden in het kader van de vergunningsprocedure in aanmerking genomen.” Bijlage III van de richtlijn noemt „landschappen van historisch, cultureel of archeologisch belang” als één van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden wanneer bij het onderzoek per geval of bij de toepassing van door de lidstaat vastgestelde drempelwaarden of criteria wordt bepaald of een project al dan niet aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10 moet onderworpen.

De Commissie was van de door het geachte parlementslid beschreven situatie niet op de hoogte. Zij zal het nodige doen om terzake nadere gegevens te verzamelen en erop toe te zien dat het Gemeenschapsrecht wordt nageleefd.

(¹) PB L 365 van 31.12.1994.

(²) PB L 175 van 5.7.1985.

(³) PB L 73 van 14.3.1997.

(2000/C 27 E/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1521/99 van Ursula Stenzel (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Misbruik van EU-steun voor leerlingen

In verband met het leerlingensoffensief in Oostenrijk is ook EU-geld uit het Europees Sociaal Fonds naar de zogenaamde „Euroteam-groep” gevloeid. Deze groep is wegens wanbeheer en vriendjespolitiek in opspraak gekomen.

Kan de Commissie in dit verband mededelen:

1. hoeveel steun via het Europees Sociaal Fonds naar de Euroteam-groep is gevloeid;
2. of de Commissie deze overdracht heeft gecontroleerd?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(4 oktober 1999)

De Commissie heeft geen informatie over de toewijzing van middelen van het Europees Sociaal Fonds (ESF) aan particuliere initiatiefnemers. De selectie van initiatiefnemers en de financiering van projecten vallen onder de taak van de nationale autoriteiten. In dit geval het Bundesministerium für Arbeit, Gesundheit und Soziales en de Arbeitsmarktservice van Oostenrijk.

Deze zaak is niet overeenkomstig Verordening (EG) 1681/94 van de Commissie van 11 juli 1994 betreffende onregelmatigheden in het kader van de financiering van het structuurbeleid en terugvordering van in dat kader onverschuldigd betaalde bedragen, alsmede betreffende de inrichting van een informatie-systeem op dit gebied aan haar gemeld.⁽¹⁾

In het kader van het partnerschap heeft de Commissie zich echter zelf tot de Oostenrijkse autoriteiten gewend om te weten te komen welke gevolgen aan dit geval zijn gegeven.

⁽¹⁾ PB L 178 van 12.7.1994.

(2000/C 27 E/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1524/99
van Luis Berenguer Fuster (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Steun van de Spaanse regering aan elektriciteitsbedrijven

Volgens de zesde overgangsbepaling van de Spaanse wet 54/1997 betreffende de elektriciteitssector en op grond van artikel 107 van de wet 50/1998 houdende fiscale, administratieve en sociale maatregelen, dient aan de Spaanse elektriciteitsbedrijven een bedrag van 1.300.000 miljoen peseta te worden uitgekeerd ter dekking van de kosten van hun openstelling voor concurrentie. De Commissie beschouwt deze maatregel in principe als een vorm van onrechtmatige overheidssteun, en zij heeft ter zake dan ook tegen Spanje een procedure ingeleid.

Deze steunmaatregel mag volgens artikel 88, lid 3 van het Verdrag niet tot uitvoering worden gebracht. De elektriciteitsrekeningen van de Spaanse consumenten werden inmiddels nochtans met 4,5% verhoogd om de kosten van de openstelling voor concurrentie te dekken. De Spaanse elektriciteitsbedrijven hebben op die manier reeds 45.000 miljoen peseta extra ontvangen, een bedrag dat ze zullen moeten terugbetalen indien de Commissie de Spaanse regering in het ongelijk stelt.

Volgens artikel 11 van verordening 659/1999⁽¹⁾ kan de Commissie, nadat zij de door de lidstaat te verschaffen informatie betreffende vermoedelijke onrechtmatige steun heeft onderzocht, besluiten tot opschorting van de steun.

Is de Commissie op grond van deze overwegingen van plan de Spaanse regering te verzoeken haar steun aan de elektriciteitsbedrijven op te schorten?

⁽¹⁾ PB L 83 van 27.3.1999, blz. 1.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(5 oktober 1999)

De Commissie onderzoekt momenteel alle informatie die zij van de Spaanse autoriteiten heeft ontvangen over de bij wet 54/1997 ingevoerde regeling betreffende de kosten die de liberalisering met zich meebrengt in de elektriciteitssector.

De Spaanse autoriteiten zijn daarbij van oordeel dat die regeling geen elementen bevat die als staatssteun in de zin van artikel 87 (ex artikel 92) van het EG-Verdrag zouden kunnen worden beschouwd.

Hoewel dit dossier om administratieve redenen in het register van de niet aangemelde steunmaatregelen werd opgenomen, werd aan de Spaanse autoriteiten ervan in kennis gesteld dat een dergelijke inschrijving niet betekent dat de maatregelen als staatssteun worden bestempeld, noch dat ze a fortiori onverenigbaar zijn met het EG-Verdrag.

Rekening houdend met het gebrek aan een bestaand kader ter analyse van steunmaatregelen op dit gebied, de complexiteit van het dossier en de aan de gang zijnde contacten met de Spaanse autoriteiten, heeft de Commissie beslist voorlopig geen gebruik te maken van artikel 11 lid 1 van verordening no 659/1999 van de Raad, van 22 maart 1999, tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag om de opschorting van de steunmaatregelen te gelasten.

(2000/C 27 E/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1525/99

van Luis Berenguer Fuster (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Mogelijke problemen voor nieuwe bedrijven om toegang te krijgen tot de Spaanse elektriciteitsmarkt

Het besluit van de Spaanse regering om de zesde overgangsbepaling van de Spaanse wet 54/1997 betreffende de elektriciteitssector (aangenomen bij wet 50/1998) te wijzigen en de Spaanse elektriciteitsbedrijven in de gelegenheid te stellen de kosten van de openstelling voor concurrentie in rekening te brengen door een verhoging van de tarieven voor de consument met 4,5 %, levert de bedrijven die reeds op deze markt aanwezig zijn meer dan een biljoen peseta extra inkomsten op.

Deze maatregel, die niet strookt met de evolutie van de markt en waarbij wordt uitgegaan van een verkeerde voorstelling van de concurrentiekosten, kan de positie van de elektriciteitsbedrijven ten aanzien van hun concurrenten versterken, maar is uiterst nadelig voor de Spaanse consument en bemoeilijkt de toegang van nieuwe bedrijven tot de elektriciteitsmarkt.

Is de Commissie niet van oordeel dat deze doorberekening van de kosten van de openstelling voor concurrentie de toegang van nieuwe bedrijven tot de Spaanse elektriciteitsmarkt kan bemoeilijken?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(11 oktober 1999)

De kwestie van de verhoging van de Spaanse elektriciteitstarieven met 4,5 % ter compensatie van de betalingen onder de titel „kosten van de invoering van concurrentie (CTC)” moet worden gezien in de context van het algemeen onderzoek van de Commissie naar het Spaanse stelsel van gestrande kosten overeenkomstig de regels voor overheidssteun.

Met name de vraag of de invoering van de verhoging van de tarieven met 4,5 % leidt tot extra inkomsten in de context van de algemene CTC-betalingen en de vraag of deze kwantificering van CTC's voor Spaanse bedrijven de toegang van nieuwe bedrijven tot de Spaanse stroomopwekkingsmarkt kan bemoeilijken, zijn kwesties die bij dit onderzoek in het kader van de regels voor overheidssteun worden bekeken.

Het onderzoek van de Commissie terzake wordt voortgezet maar totdat een definitief besluit wordt genomen, is het niet mogelijk commentaar te geven op specifieke punten van het CTC-stelsel.

(2000/C 27 E/135)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1526/99

van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Milieuramp in het moerasgebied van Pego-Oliva

In de loop van de vorige zittingsperiode hebben wij gewezen op de aantasting van het milieu in het moerasgebied en het park van Pego-Oliva (Valencia), een van de belangrijkste wetlands van Spanje, een

zone die geleidelijk aan wordt drooggelegd om er landbouw te kunnen bedrijven. In diverse parlementaire vragen aan de Commissie (E-0349/1999 ⁽¹⁾, E-3006/98 ⁽²⁾, E-3831/97 ⁽³⁾, E-2834/97 ⁽⁴⁾ en E-1387/96 ⁽⁵⁾) hebben wij de verslechtering van de situatie in dit gebied, waar de milieuschade reeds op meer dan 1.500 miljoen peseta wordt geraamd, ter sprake gebracht. Uiterst alarmerend zijn met name de verdwijning van de helft van de vogelsoorten die in het moerasgebied nestelden, de vissterfte als gevolg van het gebruik van waterpompen, de vervuiling door pesticiden die voor de landbouw worden gebruikt, de veesterfte als gevolg van het drinken van besmet water, de bergen afval in geïmproviseerde landbouwnederzettingen, de daling van het grondwaterpeil en de verdroging van de wetlands, en de aantasting van het landschap door gewassen die niet in dit gebied thuishoren. Het moerasgebied van Pego-Oliva is opgenomen in de door het Departement milieuzaken van de autonome regering van Valencia opgestelde lijst van te beschermen waterrijke gebieden, en is bovendien uitgeroepen tot speciaal beschermingsgebied voor vogels (richtlijn 79/409/EEG). Het ontvangt ook financiële steun in het kader van het LIFE-programma.

Gezien de vele klachten heeft de Commissie ter plaatse een onderzoek ingesteld. Ze is daarbij tot de conclusie gekomen dat de situatie in het moerasgebied zorgwekkend is. Ze heeft het nochtans aan de Spaanse autoriteiten overgelaten de problemen op te lossen en het milieu in dit gebied te beschermen. Na vier jaar is er echter nog niets veranderd en gaat de aantasting van het milieu gewoon door, omdat de autoriteiten passief blijven, de ernstige schendingen van de milieuwetgeving niet bestraffen en de drooglegging van de wetlands blijven tolereren.

Twee recente gebeurtenissen hebben het milieu in het gebied nog verder aangetast. De waterverenigingen hebben het kanaal van Enmig gesloten en de zone van Els Lluents, die vroeger alleen per boot kon worden bereikt, laten verdrogen. Els Lluents is nu een enorm moerasgebied geworden. Anderzijds hebben de waterverenigingen een 200 meter lange afvoersloot geopend in het hart van het natuurpark, en er een keermuur opgetrokken om het hele gebied rond de bouwzone van Pego droog te leggen.

In februari 1998 heeft de Commissie op grond van deze feiten overwogen de cofinanciering van het LIFE-project voor deze zone op te schorten en tegen Spanje een inbreukprocedure in te leiden. Is de Commissie niet van oordeel dat de financiële steun in het kader van het LIFE-programma moet worden bevroren zolang de bevoegde autoriteiten geen einde hebben gemaakt aan deze milieuramp?

Is de Commissie van plan Spanje voor het Europese Hof van Justitie te dagen wegens het niet naleven van de communautaire milieuwetgeving?

Wat is de mening van de Commissie over een kwestie die tijdens de vorige zittingsperiode onopgelost is gebleven, namelijk de oprichting van een Europees milieugebied voor snelle interventie, dat niet afhankelijk zou zijn van de logge gerechtelijke en bureaucratische procedures en onverwijld zou kunnen optreden om de achteruitgang van bedreigde natuurgebieden een halt toe te roepen?

⁽¹⁾ PB C 341 van 29.11.1999.

⁽²⁾ PB C 142 van 21.5.1999, blz. 68.

⁽³⁾ PB C 187 van 16.6.1998, blz. 64.

⁽⁴⁾ PB C 134 van 30.4.1998, blz. 23.

⁽⁵⁾ PB C 356 van 25.11.1996, blz. 33.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(15 oktober 1999)

De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar haar antwoord op zijn schriftelijke vragen E-349/99 ⁽¹⁾ en E-3006/98 ⁽²⁾.

De Commissie gelooft niet dat een opschorting van de Life-financiering zou bijdragen tot de oplossing van het probleem, maar er juist toe zou kunnen leiden dat de inspanningen van de overheid om het gebied in kwestie te beschermen, worden gedwarsboemd. De fundamentele oorzaak van het probleem is namelijk dat het betrokken land particulier bezit is; de Life-financiering is er juist op gericht, de gronden in kwestie door de overheid te laten aankopen met het oog op volledige bescherming.

Wel stelt het geachte parlementslid in zijn schriftelijke vraag terecht dat de door de Spaanse overheid genomen maatregelen ontoereikend lijken om een adequate bescherming van het gebied te garanderen. De Commissie heeft daarom een nieuw onderzoek geopend dat betrekking heeft op alle aan de orde gestelde problemen, met inbegrip van de aantasting en verontreiniging van het gebied. Indien een inbreuk wordt vastgesteld, zal een procedure overeenkomstig artikel 226 (voorheen artikel 169) van het EG-Verdrag worden ingeleid. De Commissie zal het geachte parlementslid van het resultaat van haar onderzoek op de hoogte brengen.

De Commissie heeft de oprichting van een instantie voor snelle interventies in milieuzaken tot dusver niet overwogen. In haar mededeling over de tenuitvoerlegging van de communautaire milieuwetgeving⁽³⁾ van oktober 1996 bespreekt zij evenwel diverse mechanismen om de doeltreffendheid van de toepassing van de milieuwetgeving te vergroten, bijvoorbeeld richtsnoeren inzake minimumcriteria voor milieu-inspecties (het Parlement heeft op 16 september 1999 advies uitgebracht over een voorstel voor een aanbeveling van het Parlement en de Raad betreffende minimumcriteria voor milieu-inspecties in de lidstaten⁽⁴⁾) en de instelling van klachtenprocedures op lidstaatniveau in combinatie met een betere toegang tot de rechter in milieuzaken. Laatstgenoemd aspect wordt momenteel onderzocht in de ruimere context van de bekrachtiging van het Verdrag van Aarhus.

(1) PB C 341 van 29.11.1999.

(2) PB C 142 van 21.5.1999.

(3) COM(96) 500 def.

(4) COM(98) 772 def.

(2000/C 27 E/136)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1527/99

van Stephen Hughes (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Het volk van Somalië

Welke creatieve oplossingen denkt de Commissie voor te stellen om:

- a) Somalië in naam tot de groep ACS-landen te rekenen en officieel tot de ACS te laten toetreden als een erkende regering aantreedt;
- b) middelen uit de Europese ontwikkelingsfondsen door te sluizen naar de Somalische bevolking als erkenning van een regering uitblijft?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(6 september 1999)

Met het oog op opnemings in naam van Somalië in de groep van de Staten van Afrika, het Caraïbisch gebied en de Stille Oceaan (ACS), werd er voor Somalië een speciaal artikel (nr. 364a) in de laatste Overeenkomst van Lomé opgenomen, waardoor het land op verzoek van een nieuwe regering (indien deze gevormd zou worden) en na een besluit van de Raad van Ministers tot de Overeenkomst zou kunnen toetreden.

In afwezigheid van een erkende regering werd het resterende saldo van 47 miljoen € uit het Europees Ontwikkelingsfonds (het 5e en 6e EOF) samengevoegd ten behoeve van Somalië's tweede herstelprogramma. Aangezien deze bedragen thans alle zijn vastgelegd, is verzocht om een verhoging van het plafond van 7 miljoen € voor verdere financiële toewijzingen. Alle projecten worden door niet-gouvernementele organisaties en door organisaties van de Verenigde Naties ten uitvoer gelegd. De Commissie heeft tevens het beheer over de Italiaanse medefinancieringen en de humanitaire hulp.

(2000/C 27 E/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1528/99

van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Stortplaats van Dos Aguas, Valencia (Spanje)

In september 1998 werd in Dos Aguas, een gemeente in de buurt van Valencia, dicht bij de rivier de Júcar, een grote stortplaats in gebruik genomen. Deze stortplaats bevindt zich in een natuurlijke bergkloof met

een hoogteverschil van 35 %, op nauwelijks 400 meter van de rivier, zonder muur om het afval tegen te houden, en gedeeltelijk op doorlatende grond. Op de stortplaats worden tonnen onverdicht en soms nog vers afval gestort, tegen de regels in, aangezien in het beheerscontract werd bepaald dat alleen verdicht afval in balen mag worden gestort. Volgens twee verslagen van de Politechnische Universiteit van Valencia is het gevaar voor vervuiling van het grondwater, dat de stad Valencia als drinkwater gebruikt, aanzienlijk, gezien de slechte ligging van het stort. De locatie werd nochtans door de beheerders zelf uitgekozen en door de bevoegde diensten van de plaatselijke overheid en de Autonome Gemeenschap goedgekeurd. Bovendien heeft de „Confederación Hidrográfica del Júcar” de opslag van het percolatiewater op de stortplaats zelf voorgeschreven, hetgeen in strijd is met de milieueffectverklaring van 26 september 1997 en het risico van vervuiling nog vergroot. Als reactie op een schriftelijke vraag van het Europees Parlement over de stortplaats⁽¹⁾ heeft de Commissie de Spaanse autoriteiten om informatie verzocht, teneinde te kunnen beoordelen of de richtlijnen 91/156/EEG betreffende afvalstoffen⁽²⁾ en 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling⁽³⁾ werden nageleefd. Volgens het actiecomité „Riu Xúquer” werden in de milieueffectverklaring de nabijheid van de rivier de Júcar en de nationale jachtzone van Muela de Cortes, en het bestaan van minstens 8 belangrijke bronnen in het gebied, opzettelijk verzwegen. In de verklaring wordt verwezen naar een verslag van het „Instituto Geológico Minero Español” dat eigenlijk niet bestaat en ontbreken de voorgeschreven rapporten van de territoriale diensten van het Departement milieuzaken. Bovendien worden cijfers geciteerd die gebaseerd zijn op door een niet gespecialiseerd bedrijf op verkeerde plaatsen verrichte metingen. De nieuwe richtlijn 1999/31/EG inzake stortplaatsen⁽⁴⁾ bepaalt dat de bestaande stortplaatsen moeten worden aangepast aan de nieuwe normen.

Het gevaar van vervuiling van het grondwater in het gebied — dat wordt gebruikt voor bevoeding van landbouwgronden en als drinkwater — is zeer groot. Is de Commissie van plan deze kwestie te onderzoeken? Welke stappen heeft zij bij de Spaanse autoriteiten ondernomen om de naleving van de richtlijnen 91/156/EEG en 97/11/EG⁽⁵⁾ te garanderen? Zal zij nagaan of de procedure voor de milieueffectrapportage correct werd toegepast? Welke maatregelen is de Commissie van plan te treffen om te garanderen dat de stortplaats zodanig wordt aangepast dat ze voldoet aan de bepalingen van artikel 14 van richtlijn 1999/31/EG?

⁽¹⁾ Vraag van de leden González Álvarez en Maset Campos (E-1261/98), PB C 402 van 22.12.1998, blz. 103.

⁽²⁾ PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

⁽³⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽⁴⁾ PB L 182 van 16.7.1999, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(15 september 1999)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten in verband met de bedrijfsomstandigheden op de stortplaats van Dos Aguas bij Valencia.

Zij zal de nodige contacten opnemen om alle nadere gegevens in verband met deze feiten te verkrijgen en na te gaan of de van toepassing zijnde richtlijnen correct worden toegepast.

(2000/C 27 E/138)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1529/99

van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Urbanisatie van het natuurgebied rond de golfbaan van Manises (Valencia)

Volgens een recent verslag van de „Societat Valenciana d'Ornitologia” over de fauna en flora rond de golfbaan van Manises, is deze bosrijke zone een typisch voorbeeld van een te beschermen natuurgebied. De 7.000 bomen in de zone, de rijke plantengroei en de zeer vochtige grond — het gras wordt voortdurend besproeid — verschaffen een groot aantal vogel- en andere diersoorten een woongebied en het nodige voedsel.

De Spaanse regering heeft besloten de golfbaan van Manises en alle installaties van de luchthavenzone waar de golfbaan werd aangelegd op 31 juli e.k. te sluiten. Het terrein werd verkocht aan het bedrijf

AENA, dat van plan is het voor urbanisatiedoelinden te gebruiken en de laadterminal van de huidige luchthaven uit te breiden. AENA is reeds begonnen met het omhakken van een groot aantal dennenbomen die meer dan een halve eeuw oud zijn. Het bedrijf dat de luchthaven van Manises beheert zou de zone rond de golfbaan nochtans gemakkelijk kunnen sparen en voor de uitbreiding van zijn terminal gebruik kunnen maken van de terreinen naast de A3-autoweg, aan de andere kant van de start- en landingsbanen.

De zone rond de golfbaan van Manises heeft een grote ecologische waarde. Zij vormt een echte groene long waarvan meer dan 500 gezinnen profiteren. Dit natuurpark heeft een oppervlakte van 500.000 m² en bevat een groot aantal eeuwenoude loofrijke dennenbomen, sint-jansbroodbomen, amandelbomen, vijgenbomen, cipressen, casuarina's, enz., enz., in totaal meer dan 7.000. Daarnaast treft men in dit gebied meer dan 84 soorten vogels aan (koereigers, sperwers, nachtzwaluwen, roodborstjes, enz.), vele eekhoorns en boshazen, allerhande soorten insecten en vele andere diersoorten, die wettelijk worden beschermd en als „van bijzonder belang” worden beschouwd.

Is de Commissie van plan de Spaanse autoriteiten te vragen het natuurgebied en de avifauna rond de golfbaan van Manises te beschermen?

Heeft de Commissie kennis genomen van de bijlage bij bovengenoemd verslag van de „Societat Valenciana d'Ornitologia”, waarin de bedreigde soorten worden opgesomd?

Is de Commissie van plan de Spaanse autoriteiten om informatie te verzoeken, teneinde na te gaan of de communautaire wetgeving betreffende de bescherming van de avifauna, en met name de bijlage bij richtlijn 79/409/EG inzake het behoud van de vogelstand, die een lijst van beschermde soorten bevat, en de bepalingen van de richtlijn inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, werden nageleefd?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(15 september 1999)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten. Zij zal de nodige contacten opnemen om alle nadere gegevens in verband met deze feiten te verkrijgen en na te gaan of de van toepassing zijnde richtlijnen worden nageleefd.

De Commissie is niet op de hoogte van het rapport over de flora en fauna rond de golfbaan van Manises. Zij zou gaarne een exemplaar ontvangen.

De Commissie heeft vastgesteld dat de betrokken zone niet als speciale beschermingszone voor vogels is aangewezen overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾. De zone is ook niet aangewezen als belangrijk vogelgebied op de inventaris van belangrijke vogelgebieden in Europa. Evenmin is de zone door de Spaanse overheid voorgesteld als speciale beschermingszone overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽²⁾ omdat de zone een gebied van communautair belang zou zijn dat in aanmerking komt voor het Natura 2000 netwerk. Op grond van de informatie waar de Commissie over beschikt kan niet worden geconcludeerd dat er in dit geval sprake is van een inbreuk op genoemde richtlijnen.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2000/C 27 E/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1530/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Bevordering van de communautaire export van leisteek

In haar antwoord op mijn vorige vragen E-4009/97 en E-4011/97⁽¹⁾ heeft de Commissie medegedeeld dat zij een nieuw initiatief genomen heeft — de zogenaamde „markttoegangsstrategie”-, dat erop gericht is de belemmeringen voor de communautaire invoer te identificeren en op te heffen. De leisteeksector werd evenals alle andere takken van de industrie uitgenodigd en aangemoedigd actief deel te nemen aan het opsporen van deze belemmeringen voor de internationale handel. De Commissie heeft in haar antwoord

ook onderstreept dat zij in overleg met de lidstaten alle noodzakelijke en dienstige maatregelen zal nemen om een oplossing te vinden voor deze problemen.

Kan de Commissie mededelen op welke manier zij de deelneming van de leisteensector aan deze markttoegangsstrategie heeft aangemoedigd, en of de leisteenundustrie gevolg gegeven heeft aan haar oproep?

Kan de Commissie mededelen welke markttoegangsproblemen de leisteenundustrie ondervindt en welke maatregelen zij getroffen heeft om deze problemen op te lossen?

(¹) PB C 196 van 22.6.1998, blz. 56.

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(4 oktober 1999)

De markttoegangsstrategie is erop gericht de belemmeringen voor de communautaire uitvoer te identificeren en op te heffen. De Europese industriesector en de autoriteiten van de lidstaten worden verzocht kennis te geven van elke belemmering die de mogelijkheden tot uitvoer naar derde landen zou kunnen beperken of verhinderen. Op die manier wordt elke belemmering waarover de Europese autoriteiten ingelicht zijn, systematisch door de Commissie onderzocht. Indien de aantijging gegrond blijkt te zijn, wordt de hinderpaal in kwestie opgenomen in het gegevensbestand inzake markttoegang dat ter raadpleging beschikbaar is op het internetadres <http://mkaccdb.eu.int>. De Commissie, in samenwerking met de lidstaten, bestudeert dan aandachtig de belemmering en ontwikkelt indien nodig een passende strategie om de handelspartner, die de belemmering heeft veroorzaakt, tot opheffing daarvan te brengen.

Wat meer bepaald de leisteenundustrie betreft, zij opgemerkt dat de Commissie vanuit deze industrietak tot op heden geen bericht heeft gekregen van bijzondere problemen betreffende de markttoegang die in aanmerking komen voor bovengenoemd gegevensbestand. Daarom is geen enkele bijzondere maatregel getroffen voor deze industrietak, naast de communautaire acties die erop gericht zijn de horizontale belemmeringen voor het vrije verkeer op te heffen, welke niet enkel effect hebben in één industrietak.

(2000/C 27 E/140)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1531/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Financiering van voorbereidende maatregelen voor de cultuursteden van Europa in het jaar 2000

Voor het symbolische millenniumjaar 2000 heeft de EU voor het eerst besloten negen steden gezamenlijk aan te wijzen als Europese cultuursteden (Avignon, Krakau, Reykjavik, Santiago de Compostela, Helsinki, Bergen, Bologna, Brussel en Praag). Van deze steden zijn er vijf gelegen in EU-lidstaten en vier in Europese landen die nog geen lid van de Unie zijn. Het is voor het eerst dat in Europa een dergelijke vorm van culturele samenwerking plaatsvindt tussen drie steden in Noord-Europa, drie in Midden-Europa en drie in Zuid-Europa. Het is duidelijk dat, wil een zo belangrijk en ambitieus project succes hebben, voor bijzondere ondersteuning en een passende financiering gezorgd moet worden, zodat dit gemeenschappelijke Europese cultuurproject overal in Europa aandacht krijgt en er blijvende banden worden gesmeed.

In antwoord op mijn eerdere vraag E-0420/1999 (¹) deelde de Commissie mede dat „experimentele acties met het oog op het kaderprogramma in 1999 worden gesteund op basis van begrotingsonderdeel B3-2005 en in het kader van het interinstitutioneel akkoord van 13 oktober 1998 over de rechtsgronden en de uitvoering van de begroting”.

Kan de Commissie mededelen welke experimentele acties en concrete projecten zij tot nu toe gefinancierd heeft, en voor welke maatregelen zij binnen het hierboven aangegeven kader in de toekomst nog subsidies zal verlenen?

Hoeveel bedraagt in elk van deze gevallen de communautaire steun?

(¹) PB C 348 van 3.12.1999, blz. 67.

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(4 oktober 1999)

Op 10 juni 1999 ⁽¹⁾ heeft de Commissie een oproep gepubliceerd tot het indienen van voorstellen „voor proefprojecten met het oog op het kaderprogramma voor cultuur”, dat steun zal verlenen uit hoofde van begrotingslijn B3-2005. De uiterste datum voor het indienen van voorstellen was 30 juli 1999 en de ingediende voorstellen worden momenteel door de Commissie onderzocht.

Voorstellen die aan de formele criteria van de oproep voldoen, zullen aan een groep onafhankelijke deskundigen uit de cultuursector worden voorgelegd. Deze deskundigen worden geselecteerd op basis van door elke lidstaat ingediende lijsten en hun taak bestaat erin het culturele gehalte van de in aanmerking komende projecten te beoordelen. De bijeenkomsten van de onafhankelijke deskundigen zijn voor half oktober 1999 gepland en de Commissie zal, rekening houdend met het advies van de deskundigen, spoedig daarna in een persbericht bekendmaken welke projecten gesteund zullen worden.

⁽¹⁾ PB C 163 van 10.6.1999.

(2000/C 27 E/141)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1532/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Financiering van voorbereidende maatregelen voor de cultuursteden van Europa in het jaar 2000

Voor het symbolische millenniumjaar 2000 heeft de EU voor het eerst besloten negen steden gezamenlijk aan te wijzen als Europese cultuursteden (Avignon, Krakau, Reykjavik, Santiago de Compostela, Helsinki, Bergen, Bologna, Brussel en Praag). Van deze steden zijn er vijf gelegen in EU-lidstaten en vier in Europese landen die nog geen lid van de Unie zijn. Het is voor het eerst dat in Europa een dergelijke vorm van culturele samenwerking plaatsvindt tussen drie steden in Noord-Europa, drie in Midden-Europa en drie in Zuid-Europa. Het is duidelijk dat, wil een zo belangrijk en ambitieus project succes hebben, voor bijzondere ondersteuning en een passende financiering gezorgd moet worden, zodat dit gemeenschappelijke Europese cultuurproject overal in Europa aandacht krijgt en er blijvende banden worden gesmeed.

In antwoord op mijn eerdere vraag E-0420/1999 ⁽¹⁾ heeft de Commissie medegedeeld dat zij in het kader van het Caleidoscoop-programma en als bijdrage aan de voorbereidende acties die de negen Europese cultuursteden van het jaar 2000 gezamenlijk ten uitvoer wensen te leggen, op basis van concrete door deze steden ingediende projecten, in 1997 200.000 ecu en in 1998 250.000 ecu beschikbaar gesteld heeft, dat „het Caleidoscoop-programma met een jaar is verlengd zodat het ook in 1999 doorloopt”, en dat de Commissie in die context „zal proberen zo mogelijk een grotere bijdrage te verlenen dan in 1998, maar dat zij ook rekening moet houden met de beperkingen van de aan cultuur toegewezen middelen en met andere culturele projecten”.

Kan de Commissie thans een duidelijk antwoord geven op mijn vraag E-0420/1999, en het precieze bedrag mededelen van de steun die zij van plan is toe te kennen voor de belangrijke en kostbare voorbereidende acties die in dit laatste jaar vóór de manifestaties van het jaar 2000 in het kader van dit ambitieuze Europese project ten uitvoer moeten worden gelegd?

Kan zij tevens informatie verschaffen over de kredieten en de diverse posten van de begroting voor het jaar 2000 waaruit zal worden geput om deze belangrijke manifestaties te financieren?

⁽¹⁾ PB C 348 van 3.12.1999, blz. 67.

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(4 oktober 1999)

De negen Europese cultuursteden in het jaar 2000 hebben in 1997 en 1998 respectievelijk 200 000 € en 250 000 € steun van de Commissie gekregen. Voor 1999 verleent de Commissie nog eens 350 000 € steun aan de negen betrokken steden, ondanks het feit dat de totale begroting van het Caleidoscoop-programma in 1999 niet is gestegen in vergelijking met 1998. De steun van de Commissie wordt in het

kader van het Caleidoscoop-programma verleend en dient om de negen steden te helpen zich voor te bereiden op het feit dat zij volgend jaar gezamenlijk de titel van Europese cultuurstad zullen dragen.

Het is de bedoeling om in het jaar 2000 steun te verlenen aan de negen Europese cultuursteden in het kader van het aangekondigde eerste kaderprogramma voor cultuur. Het voorstel van de Commissie voor een dergelijk kaderprogramma is nog niet door alle instellingen van de Gemeenschap goedgekeurd. Gehoopt wordt echter dat het voorstel tijdig zal worden goedgekeurd, zodat de betrokken steden ook in het jaar 2000 financieel gesteund kunnen worden. Ter informatie kan worden vermeld dat de Commissie voorstelt om in het jaar 2000 2,5 miljoen € steun te verlenen aan de negen Europese cultuursteden.

(2000/C 27 E/142)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1533/99
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Ongelijke behandeling van kerkgenootschappen door een nationale overheid (Jehovah's Getuigen in Frankrijk)

1. Onderschrijft de Commissie de opvatting dat alle godsdienstige genootschappen behoren te beschikken over volledig gelijke rechten en plichten, ongeacht de vraag of zij reeds vele eeuwen bestaan of pas zijn ontstaan in de loop van de 19de of 20ste eeuw, en dat er tussen hen geen onderscheid kan worden gemaakt op het gebied van kerkenbouw, het geven van bekendheid aan hun opvattingen, organisatie van bijeenkomsten, het organiseren van gelovigen, het innen van contributies van hun leden en de plicht tot betaling van belastingen aan de overheid?

2. Draagt de Commissie kennis van de klachten van het Christelijk Genootschap der Jehovah's Getuigen dat hun kerkgenootschap in Frankrijk (werkzaam sinds 1906, 250.000 leden) minder rechten heeft dan in andere lidstaten van de Europese Unie en dat zij de laatste jaren worden geplaatst in een nadelige positie ten opzichte van de reeds bijna twee millennia in Frankrijk aanwezige Rooms Katholieke kerk, en dat deze achterstelling zich in het bijzonder voordoet op het gebied van belastingen omdat het bezit van kerkgebouwen, de verspreiding van publicaties en het ontvangen van contributies van de leden worden beschouwd als winsten van een commerciële organisatie die belast wordt met een tarief van 60 %, hoewel het genootschap volledige openheid van haar financiën en haar organisatie heeft gegeven en meent daarmee het tegendeel te kunnen bewijzen?

3. Zijn aan de Commissie andere voorbeelden binnen lidstaten van de Europese Unie bekend waarbij relatief jonge kerkgenootschappen en minderheidskerken worden gediscrimineerd ten opzichte van de vanouds gevestigde kerken?

4. Wat is de Commissie voornemens te ondernemen om te bewerkstelligen dat voortaan in alle landen van de Europese Unie een volledige gelijkwaardigheid van godsdienstige organisaties wordt bewerkstelligd?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(26 oktober 1999)

1. De Europese Unie eerbiedigt en doet geen afbreuk aan de status die kerken en religieuze verenigingen en gemeenschappen volgens het nationale recht in de lidstaten hebben. Dit wordt bevestigd in Verklaring 11 bij het Verdrag van Amsterdam.

De door het geachte parlementslid aan de orde gestelde kwesties die betrekking hebben op kerkenbouw, het geven van bekendheid aan opvattingen en de organisatie van bijeenkomsten door religieuze gemeenschappen, vallen volledig onder de nationale wetgeving.

Alle lidstaten zijn partij bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dat op 4 november 1950 in Rome werd ondertekend. Artikel 9 van het Verdrag luidt als volgt: „Eenieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé, zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in eredienssten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden of voorschriften”. Er zijn enkele beperkingen, maar, afgezien daarvan, mogen de staten geen maatregelen nemen die de uitoefening van deze rechten belemmeren. Dit kan echter niet betekenen dat uit hoofde van deze bepaling de staten alle religieuze gemeenschappen op dezelfde manier moeten behandelen.

2. Wat de fiscale behandeling van schenkingen betreft, zijn de lidstaten bij gebrek aan een desbetreffende communautaire wetgeving en indien zij de fundamentele beginselen van het Verdrag in acht nemen, vrij om zelf te beslissen over de fiscale behandeling.
3. De Commissie beschikt niet over de gevraagde informatie.
4. Afgezien van de bovengenoemde bepaling van het Europees Verdrag, is er geen enkele wettelijke norm waarin voor de gehele Unie geldende vereisten inzake de behandeling van religieuze organisaties in de lidstaten zijn opgenomen. Onverminderd het bovenstaande wordt in artikel 13 (ex-artikel 6a) van het EG-Verdrag bepaald dat de Raad, met inachtneming van de nationale voorschriften op dit gebied en binnen de grenzen van de door dit Verdrag verleende bevoegdheden, passende maatregelen kan nemen om discriminatie te bestrijden.

(2000/C 27 E/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1535/99
van Reinhold Messner (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Verlenging van de autosnelwegconcessies in Italië en verbinding tussen de Tyrreense en de Brenner-autosnelweg

De Italiaanse regering overweegt de concessie aan de firma's Autocisa en Autobrennero voor het beheer van bovengenoemde autosnelwegen te verlengen zonder een openbare aanbesteding uit te schrijven.

Deze concessie omvat tevens de aanleg van het traject „Tibre” dat de Cisa-autoweg met die van de Brenner verbindt. De twee firma's verklaren zich bereid deze verbinding te financieren in ruil voor de verlenging van de concessies. Met het project zou een bedrag van ongeveer 1.600 miljard lire zijn gemoeid, waarvan 800 ten laste komen van de firma Autocisa, 600 van de firma Autobrennero en 200 van het voor de Serenissima (autosnelweg Milaan-Venetië) verantwoordelijke bedrijf.

De bij de verbinding Tyrreense-Brennerautoweg betrokken regionale en plaatselijke instanties zijn onderverdeeld in voorstanders van de verbindingsautoweg en voorstanders van een spoorwegverbinding, ondanks de pogingen die sedert enkele jaren worden gedaan om het goederenverkeer over de Brennerweg geleidelijk naar de rails over te brengen.

1. Welke maatregelen denkt de Commissie te treffen, opdat de Italiaanse regering de communautaire richtlijnen betreffende de openbare aanbestedingen (92/50/EEG⁽¹⁾ van 18 juni 1992, 93/36/EEG⁽²⁾ van 14 juni 1993, 93/37/EEG⁽³⁾ van 14 juni 1993) naleeft bij het beheer van de autosnelwegconcessies, waardoor alle Europese ondernemingen de mogelijkheid wordt gewaarborgd om deel te nemen aan de openbare aanbestedingen voor de verlenging van deze concessies,

2. Welke maatregelen denkt de Commissie te treffen, opdat de voorkeur wordt gegeven aan een spoorwegverbinding boven een wegverbinding tussen de Brenner en de Tyrreense Zee, zodat wordt voldaan aan de Europese richtsnoeren inzake duurzame mobiliteit en de overdracht van het goederenvervoer over de weg naar de spoorwegen?

⁽¹⁾ PB L 209 van 24.7.1992, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 199 van 9.8.1993, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 199 van 9.8.1993, blz. 54.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(16 september 1999)

1. De Commissie is voornemens de Italiaanse overheid alle informatie te vragen die noodzakelijk is om na te gaan of de openbare aanbestedingen voor de aanleg van het door de geachte afgevaardigde aangeduide traject van de autosnelweg verenigbaar zijn met het communautaire recht. In het geval dat na bestudering van genoemde informatie zou blijken dat de gevolgde procedures niet verenigbaar zijn met het bovengenoemde communautaire recht, kan de Commissie de procedure wegens niet-nakoming, zoals vastgesteld in artikel 226 van het EG-Verdrag (ex-artikel 169), inleiden.

2. De verbetering van de kwaliteit van het vervoersysteem door rekening te houden met de milieu-belangen staat voortdurend in het middelpunt van alle aspecten van het vervoerbeleid, met inbegrip van de ontwikkeling van de infrastructuur, de openstelling van de markt en een grotere convergentie bij het in rekening brengen van het gebruik van de infrastructuur en de sociale kosten.

In het kader van het Trans-Europees vervoernetwerk heeft de Commissie via een specifieke begrotingslijn verbeteringen van de infrastructuur gesteund op de Brenner-spoorlijn (nieuwe gallerijen, verkeersleidings-systeem), op de Tyrreense spoorlijn (verkeersleidingssysteem) en de verdubbeling van de spoorweglijn Bologna-Florence. Deze acties zullen de capaciteitsproblemen aanpakken die op deze lijnen bestaan, met name voor het vrachtvervoer. Volgens recente informatie bestaan geen grote capaciteitsproblemen op de specifieke spoorwegverbinding tussen de Tyrreense spoorweg en Noordoost-Italië (La Spezia — Parma/Fidenza).

Maar de kwaliteit van een vervoersysteem hangt niet alleen af van de kwaliteit van de infrastructuur. De spoorwegsector biedt nog steeds gebrekkige dienstverleningen, met name voor het vrachtvervoer. De openstelling van de markt staat jaren achterop de overige sectoren. De Commissie heeft verdere wetgevende maatregelen voorgesteld om de geringe op het gebied van de liberalisering geboekte vooruitgang te verbeteren. Deze maatregel zal eveneens een positieve weerslag hebben op het bevorderen van het gecombineerde vervoer.

Tenslotte zij erop gewezen dat bij het in rekening brengen van het gebruik van de infrastructuur grote verschillen in de Gemeenschap en ook in de verschillende vervoerwijzen bestaan. Deze verschillen kunnen de modale balans veranderen. In het bijzonder geven de lopende vervoerskosten niet de juiste aansporingen voor het duurzame gebruik van vervoer, omdat hierin geen rekening wordt gehouden met de sociale kosten (vervuiling, verkeersopstoppingen en ongelukken), die thans de hoofdthema's in de vervoersector zijn. Gezien deze situatie heeft de Commissie een witboek voorbereid „Een eerlijke vergoeding voor het infrastructuurgebruik”⁽¹⁾, dat in juli 1998 is gepubliceerd. Hierin wordt een kader voor de gehele Gemeenschap vastgesteld voor de geleidelijke hervorming van de kostenheffingen in de gehele vervoersector, waardoor nieuwere, meer doeltreffende, op de kosten gebaseerde lasten de bestaande ondoel-treffende lasten en heffingen moeten vervangen. De kosten moeten gebaseerd zijn op de „marginale sociale kosten”, met inbegrip van de internalisering van de externe kosten.

⁽¹⁾ COM(98) 466 def.

(2000/C 27 E/144)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1536/99
van Anna Terrón i Cusí (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: RAXEN-databank

In april 1997 heeft het Europees Parlement ingestemd met de oprichting van een Europees Waarnemingscentrum voor verschijnselen van racisme en vreemdelingenhaat onder de naam „Raxen” (A4-0110/97)⁽¹⁾. Zowel het waarnemingscentrum als het netwerk moeten gegevens verzamelen die ter hand worden gesteld door de lidstaten, onderzoekscentra, EG-instellingen, enz.

Nu zich in Spanje een reeks racistische daden heeft voorgedaan, luidt de vraag welke gegevens hierover verzameld zijn. Zou men een idee kunnen krijgen van de mate van informatieverstrekking over dit onderwerp tussen de lidstaten? Bestaan er nieuwe concrete voorstellen om wat aan het verschijnsel te doen?

⁽¹⁾ PB C 132 van 28.4.1997, blz. 94.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 oktober 1999)

Het Europees Waarnemingscentrum voor racisme en vreemdelingenhaat is opgericht bij Verordening (EG) 1035/97 van de Raad van 2 juni 1997⁽¹⁾.

De daadwerkelijke installatie van het centrum heeft geleidelijk plaatsgevonden. Eind 1997 hebben het Parlement, de lidstaten en de Raad van Europa de leden van de raad van bestuur van het centrum aangewezen en deze is op 20 en 21 januari 1998 voor het eerst bijeengekomen.

De directeur van het Waarnemingscentrum is in mei 1998 benoemd en momenteel werken er tien mensen.

Het Waarnemingscentrum heeft een begin gemaakt met de voorbereidingen voor het opzetten van het informatienet RAXEN.

Het Waarnemingscentrum is op de hoogte van de ernstige incidenten in juli 1999 in Spanje en probeert hierover informatie te verzamelen.

Wat de middelen betreft om het racistisch geweld een halt toe te roepen, verwijst de Commissie naar haar antwoorden op de schriftelijke vragen E-1411/1999 van de heer Carnero González⁽²⁾ en 1473/99 van mevrouw Cerdeira Morterero⁽³⁾.

⁽¹⁾ PB L 151 van 10.6.1997.

⁽²⁾ Zie blz. 54.

⁽³⁾ Zie blz. 54.

(2000/C 27 E/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1538/99
van Evelyne Gebhardt (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Uitbetaling van steunbedragen uit het programma Leonardo Da Vinci

Het is mij bekend dat deelnemers aan het programma Leonardo Da Vinci uit Baden-Württemberg al maandenlang tevergeefs wachten op de uitbetaling van toegezegde steunbedragen van de Europese Commissie.

Waarmee motiveert de Commissie de vertragingen bij de uitbetaling van de steunbedragen uit hoofde van het programma Leonardo Da Vinci?

Gaat het hier om uitzonderingsgevallen, of is het probleem gelegen in de uitvoering van het Leonardo Da Vinci-programma?

Wanneer denkt de Commissie over te gaan tot uitbetaling aan de betrokken personen van de nog verschuldigde bedragen?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(16 september 1999)

Toen het contract voor technische bijstand voor de uitvoering van het Leonardo da Vinci-programma niet werd verlengd, heeft de Commissie besloten de werkzaamheden en taken van het voormalige Bureau voor technische bijstand (BTB) zelf te gaan beheren. Het betrof met name de uitbetaling van de contracten voor de projecten van 1995, 1996 en 1997, de contractuele vastlegging van de projecten van 1998 en de oproep tot het indienen van voorstellen van 1999.

Door de overname van de werkzaamheden van het voormalige BTB hebben de werving van extern personeel (uitzendkrachten en hulpfunctionarissen), de verhuizing en de operationele reorganisatie van de diensten vertraging opgelopen.

Inmiddels zijn beoordelingspanels bezig de tussentijdse en eindverslagen van de projecten van 1995, 1996 en 1997 te beoordelen. Hierbij krijgen mobiliteitsprojecten voorrang, zodat de uitbetaling van de beurzen niet te veel vertraging oploopt. De contractuele vastlegging van de projecten van 1998 is bijna afgerond: 600 van de 722 contracten zijn getekend en opgestuurd naar de initiatiefnemers, die ze op hun beurt moeten tekenen. De 150 contracten die getekend retour zijn ontvangen, zijn inmiddels uitbetaald.

Naar aanleiding van de oproep tot het indienen van voorstellen van 1999 zijn 2172 voorstellen ingediend; deze zijn in mei en juni 1999 beoordeeld. In de week van 19-23 juli 1999 heeft de Commissie de nodige voorbereidingen verricht om per deelnemende lidstaat een lijst van geselecteerde projecten te kunnen opstellen. Deze lijsten zijn op 30 juli 1999 aan de lidstaten verstuurd en zullen van 6 tot 23 september 1999 tijdens bilaterale bijeenkomsten worden besproken.

Informatie over de stand van zaken van de contracten, de beoordeling en de uitbetaling is beschikbaar op Internet. De initiatiefnemers en de nationale coördinatie-instanties worden namelijk regelmatig op de hoogte gehouden door de op 15 juli 1999 ingestelde „informatieservice voor initiatiefnemers” (ISI). Dankzij

de ISI kunnen initiatiefnemers de vorderingen van een specifiek project volgen op de Europaserver (<http://europa.eu.int/en/comm/dg22/leonardo.html>). Deze Internetsite bevat tevens een schema met uitgebreide actuele informatie over de voortgang van het project. Daarnaast zullen wij het geachte parlementslid en het Secretariaat-Generaal van het Parlement een overzicht van de specifieke stand van zaken van de projecten in Baden-Württemberg toesturen.

Samenvattend kunnen we concluderen dat de late uitbetaling aan de initiatiefnemers veroorzaakt is door zeer uitzonderlijke omstandigheden. De Commissie heeft sinds februari 1999 alles in het werk gesteld om ervoor te zorgen dat de oproep tot het indienen van voorstellen van 1999 goed zou verlopen, heeft de projecten van 1998 contractueel vastgelegd en uitbetaald, de tussentijdse en eindverslagen van de projecten van 1995, 1996 en 1997 beoordeeld en het tweede voorschot en de restbedragen voor deze projecten uitbetaald. In oktober 1999 – of op zijn laatst eind 1999 – zou de situatie dankzij de samenwerking tussen de initiatiefnemers, de nationale coördinatie-instanties en de Commissie weer normaal moeten zijn.

(2000/C 27 E/146)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1539/99
van Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) aan de Raad

(8 september 1999)

Betreft: Bevordering van de natuurbeschermingsgebieden „Königsbrucker Heide” en „Am Spitzberg” (Saksen/D) in het kader van het communautair programma voor de omschakeling van de wapenindustrie en militaire bases

In het kader van het communautair programma KONVER werden financiële middelen uitgetrokken voor de Saksische natuurbeschermingsgebieden „Königsbrucker Heide” en „Am Spitzberg”.

Kan de Raad informatie verstrekken omtrent de volgende punten:

1. In welke omvang en met welk doel werden de subsidies en leningen betaald en welke concrete maatregelen werden met deze middelen ondersteund?
2. Hebben de genomen maatregelen ertoe geleid dat de beschermingsstatus van de gebieden geweld is aangedaan (bijvoorbeeld door vernietiging van biotopen, bebossing van open landstreken, aanleg van brandgangen in bosgebieden)?
3. Hebben de genomen maatregelen ertoe geleid dat de potentiële geschiktheid van deze gebieden om te worden aangemerkt als gebieden in de zin van Richtlijn 92/43/EEG ⁽¹⁾ inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna in gevaar is gebracht?
4. In hoeverre staan de ondersteunde maatregelen haaks op de vigerende wetgeving inzake milieu- en natuurbescherming of op de in het communautair programma KONVER neergelegde bepaling dat ondersteunde maatregelen de verbetering van het milieu moeten dienen?
5. Is het de Raad bekend dat er een verzoek is ingediend om opheffing van de beschermingsstatus van het natuurbeschermingsgebied „Am Spitzberg” om voor verdere subsidiëring uit het communautair programma KONVER in aanmerking te komen?

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord

(8 november 1999)

De Raad kan geen antwoord geven op de vragen van het geachte parlementslid over de situatie van de natuurbeschermingsgebieden „Königsbrucker Heide” en „Am Spitzberg” in het kader van het communautair programma Konver, aangezien de uitvoering, het beheer en de follow-up van dit communautair programma in de Vrijstaat Saksen niet onder de bevoegdheid van de Raad, maar onder de verantwoordelijkheid van Duitsland, de Vrijstaat Saksen en de Commissie vallen.

(2000/C 27 E/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1540/99
van Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Houden van leghennen in Tsjechië

In Tsjechië, vlakbij de grens met Beieren, moeten drie complexen komen voor het houden van leghennen, elk voor 600.000 dieren. Voor het complex in Vseruby (district Domazlice) zou reeds een bouwvergunning zijn afgegeven. Tsjechië behoort tot de landen die zich op de toetreding tot de Europese Unie voorbereiden.

1. Kan de Commissie mededelen welke firma's uit de Europese Unie aan het bovengenoemde project in Tsjechië deelnemen?
2. Kan de Commissie uitsluiten dat dit project direct of indirect (b.v. in het kader van PHARE of via de Europese Ontwikkelingsbank) van de EU financiële middelen heeft gekregen of zal krijgen? Zo niet, kan de Commissie dan mededelen op welke wijze, uit welke fondsen en in welke omvang (s.v.p. met vermelding van jaartallen) dit project financiële middelen uit de EU heeft gekregen, resp. nog moet krijgen?
3. Welke mogelijkheden ziet de Commissie om een eventuele belasting voor het milieu als gevolg van dit complex, b.v. grondwaterverontreiniging, ammoniak- en stofemissies, stankoverlast, voor de aangrenzende landen te beperken resp. te verhinderen? Overweegt de Commissie activiteiten in deze zin? Zo ja, welke?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(8 oktober 1999)

De Commissie weet niet welke communautaire firma's bij de opzetting van deze kippenfarms zijn betrokken, behalve dat het hier een Duits bedrijf betreft.

Op dit gebied is geen hulp verleend door het Phare-programma en er bestaan ook geen plannen om dat in de toekomst te doen. Voor zover de Commissie weet, financiert de Europese Bank voor Wederopbouw en Ontwikkeling (EBWO) geen projecten in deze sector.

Bij hun toetredingsvoorbereidingen zijn de Tsjechische autoriteiten aanhoudend bezig hun wetgeving op die van de EU af te stemmen en een bestuursapparaat op te bouwen voor de toepassing en uitvoering van het „acquis communautaire”, ook op het gebied van de milieubescherming. Op dit proces wordt toezicht uitgeoefend via de jaarlijkse periodieke verslagen van de Commissie, waarin de vorderingen van de kandidaten op de weg naar toetreding worden beoordeeld. In verband daarmee zij erop gewezen at de Commissie veel belang hecht aan de vermindering van grensoverschrijdende vervuiling in de kandidaat-landen. Dat is de reden waarom er in de Tsjechische Republiek, krachtens het grensoverschrijdende Phare-programma met Duitsland en Oostenrijk, aanzienlijke investeringen worden gedaan voor een vermindering van de vervuiling.

(2000/C 27 E/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1542/99
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: GMO voor melk en situatie in Galicië

Bij de eindonderhandelingen over de overeenkomsten in het kader van Agenda 2000 in het voorjaar van dit jaar, is ten aanzien van het GMO voor melk een lineaire verdeling van de quota van 1,5 % vastgesteld voor andere gebieden of lidstaten die zich in een specifieke situatie bevinden, zoals Spanje, Griekenland, Italië, Ierland en Noord-Ierland.

De verhogingen van de quota moeten worden onderverdeeld overeenkomstig criteria die door de Commissie en de lidstaten zijn vastgesteld.

Galicië neemt in Spanje een bijzondere plaats in, omdat het meer dan 33 % van de Spaanse melk produceert zonder dat de sector die meer zuivelbedrijven heeft dan Nederland veel profijt heeft van EU-steun.

Heeft de Commissie met het oog hierop bij de vaststelling van de quota voor Spanje van 350.000 ton voor 2000 en 200.000 ton voor 2001 rekening gehouden met de situatie van de kleine zuivelproducenten in Galicië?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(16 september 1999)

De hervorming van de gemeenschappelijke marktordening in de zuivelsector, waartoe de Raad bij Verordening (EG) 1255/1999 van 17 mei 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelproducte⁽¹⁾1 heeft besloten en waarnaar het geachte parlementslid verwijst, omvat ingrijpende wijzigingen in de melkquotaregeling die is opgenomen in Verordening (EEG) 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducte⁽²⁾2 en die is gewijzigd bij Verordening (EG) 1256/1991. De laatstgenoemde verordening is in het kader van dezelfde akkoorden van de Raad tot stand gekomen.

Met name worden de aan de lidstaten toegewezen totale hoeveelheden op gedifferentieerde wijze verhoogd: ofwel wordt een lineaire verhoging toegepast van 1,5% (in de meeste gevallen), ofwel een specifieke verhoging om rekening te houden met bijzondere situaties. Met de opeenvolgende verhogingen van 350 000 ton in 2000 en 200 000 ton in 2001 (d.i. een totale verhoging van 10%) bevindt Spanje zich in de tweede situatie. Deze verhogingen zijn opgenomen in bijlage 2 (de tabellen a en b) bij Verordening (EEG) 3950/92.

Het zijn de lidstaten die de individuele referentiehoeveelheden over de producenten moeten verdelen overeenkomstig Verordening (EG) 3950/92. De Commissie zal dan ook de criteria die elke lidstaat voornemens is toe te passen, onderzoeken zodra die haar worden meegedeeld.

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

⁽²⁾ 2 PB L 405 van 31.12.1992.

(2000/C 27 E/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1543/99

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Het GMO voor melk in relatie tot grondgebonden melkquota

De definitieve overeenkomsten in het kader van Agenda 2000 die betrekking hebben op het GMO voor melk begunstigen de verkoop van niet grondgebonden melkquota, waardoor speculatie in de hand wordt gewerkt.

Dit beleid is schadelijk voor de grondgebonden gezinsbedrijven, dat wil zeggen voor bijna alle zuivelproducenten in Galicië. Daardoor worden intensieve productiemethoden in de hand gewerkt die steeds vaker schadelijk zijn voor de volksgezondheid en gepaard gaan met ernstige crises in landbouwbedrijven zoals de alarmerende gevallen van boviene spongiforme encefalopathie (BSE) in het Verenigd Koninkrijk of de aanwezigheid van dioxine in het voer voor vogels in België.

Denkt de Commissie met het oog hierop dit criterium aan te passen zodat de overdracht van melkquota kosteloos en grondgebonden wordt, waardoor ook wordt voldaan aan de beginselen van het GLB zelf waar sprake is van landbouw die in overeenstemming is met de bescherming van het milieu?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(16 september 1999)

De hervorming van de gemeenschappelijke marktordening in de zuivelsector, waartoe de Raad bij Verordening (EG) 1255/1999 van 17 mei 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelproducte⁽¹⁾1 heeft besloten en waarnaar het geachte parlementslid verwijst, omvat ingrijpende wijzigingen in de melkquotaregeling die is opgenomen in Verordening (EEG) 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducte⁽²⁾ en die is gewijzigd bij Verordening (EG) 1256/1999. De laatstgenoemde verordening is in het kader van dezelfde akkoorden van de Raad tot stand gekomen.

In artikel 7, lid 1, van Verordening (EEG) 3950/92 is het volgende bepaald: „In geval van verkoop, verhuur of overgang door vererving wordt de op een bedrijf beschikbare referentiehoeveelheid samen met het bedrijf overgedragen aan de producent die het bedrijf overneemt, op de wijze die door de lidstaten wordt bepaald rekening houdend met de voor de zuivelproductie gebruikte oppervlakten of met andere objectieve criteria...”. In deze bepaling wordt het principe dat de quota aan de grond zijn gebonden, bevestigd.

Voorts is aan Verordening (EEG) 3590/92, als gewijzigd, een nieuw artikel 8 bis toegevoegd om speculatie met de quota tegen te gaan. Op grond van deze bepaling kunnen de lidstaten quota die in het bezit zijn van personen die geen producent zijn, aan de nationale reserve toevoegen en ze opnieuw verdelen.

Volgens de Commissie is het dan ook onjuist te stellen dat de hervorming van de zuivelsector de verkoop van niet-grondgebonden quota stimuleert en tot speculatie aanzet.

De Commissie is van oordeel dat de huidige criteria die in de genoemde regelgeving zijn vastgesteld, niet hoeven te worden herzien. Bovendien ligt de bevoegdheid voor het dagelijkse beheer van de quota bij de lidstaten en is het aan hen om rekening te houden met specifieke regionale of plaatselijke situaties.

(¹) PB L 160 van 26.6.1999.

(²) PB L 405 van 31.12.1992.

(2000/C 27 E/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1544/99

van **Camilo Nogueira Román (Verts/ALE)** aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Premiediscriminatie in verband met de productie van rundvlees

De kosten voor de productie van rundvlees van hoge kwaliteit worden niet terugverdiend bij de huidige nog steeds dalende prijzen, waardoor de productie van vlees van een mindere kwaliteit in de hand wordt gewerkt.

De compensaties voor de prijsdaling met premies voor melkkoeien of voor stierkalveren bieden geen oplossing voor het probleem omdat het merendeel daarvan is uitgesloten van registratie, hetgeen niet strookt met de werkelijkheid.

In Galicië worden jaarlijks ongeveer 240.000 stierkalfjes geboren en slechts ongeveer 8.000 premies uitgekeerd. De helft van de melkkoeien heeft evenwel recht op een premie omdat zij niet zijn geregistreerd.

Zowel wat betreft de gebruikte criteria voor de toekenning van de premies als voor wat betreft de gebrekkige registratie wordt de rundvleessector bij de uitkering van steun ernstig gediscrimineerd.

Is de Commissie met het oog hierop voornemens de criteria voor de toewijzing van premies voor rundvlees en de registratie van de melkkoeien met een zekere regelmaat te herzien?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 oktober 1999)

In het kader van het tijdens de Europese Raad van Berlijn in maart 1999 bereikte akkoord over Agenda 2000 is besloten tot een hervorming van de gemeenschappelijke marktordening voor rundvlees (Verordening (EG) 1254/1999 van de Raad van 17 mei 1999) (¹). Met het oog op verbetering van het concurrentievermogen van het Europese rundvlees wordt voorzien in een verlaging van de marktondersteuningsprijs voor rundvlees met 20% in drie jaarlijkse tranches, vanaf het jaar 2000. Als tegenprestatie worden financiële compensaties in drie verschillende vormen ingevoerd: verhoging van de bestaande premies (speciale premie voor mannelijke runderen en zoogkoeienpremie) in drie jaarlijkse tranches, invoering van een slachtpremie en aanvullende betalingen die gewoonlijk „nationale totaalbedragen” worden genoemd.

De door het geachte parlementslid genoemde categorieën dieren, namelijk melkkoeien en kalveren, vallen onder deze compensatieregeling. Melkkoeien komen in aanmerking voor de slachtpremie en, wanneer de lidstaat hiertoe besluit, voor aanvullende betalingen. Kalveren komen alleen in aanmerking voor de slachtpremie. Om een slachtpremie te ontvangen moet de producent die het dier gedurende een vast te stellen minimumperiode heeft aangehouden in principe een aanvraag opstellen, vergezeld van een bewijs

van slachting of uitvoer. Hij zal dus de premie ontvangen voor het precieze aantal geslachte of uitgevoerde dieren. Per lidstaat zullen nationale maxima worden vastgesteld, en de bedragen van de slachtpremie zullen evenredig met de overschrijding van deze maxima worden verminderd. Deze maxima (verschillend voor volwassen runderen en voor kalveren) zullen gelijk zijn aan het aantal in de betrokken lidstaat in 1995 geslachte dieren, plus het aantal naar derde landen uitgevoerde dieren, volgens de gegevens van Eurostat of andere officiële statistische gegevens die voor dat jaar zijn gepubliceerd en door de Commissie geaccepteerd. Het gaat dus wel degelijk om aantallen geslachte of uitgevoerde dieren en niet om beslagen. Ook het algemene maximumbedrag van de nationale aanvullende betalingen is gebaseerd op gegevens met betrekking tot de slachtingen.

Volgens de Commissie wordt de rundvleessector niet benadeeld door de compensaties in het kader van deze hervorming, en uit de hierboven uiteengezette wijze van berekening blijkt duidelijk dat de registratie van dieren niet van invloed is op deze compensaties, met name wat melkkoeien en kalveren betreft.

Voor wat meer in het bijzonder Galicië betreft, waar een groot aantal mannelijke runderen te jong wordt geslacht om in aanmerking te komen voor de speciale premie, omvat de hervorming van de gemeenschappelijke marktordening voor rundvlees twee ingrijpende wijzigingen. Enerzijds wordt de leeftijd om in aanmerking te komen voor de speciale premie verlaagd tot negen maanden (in plaats van tien), en anderzijds is de leeftijdsgrens voor de slachtpremie (voor mannelijke en vrouwelijke runderen) nu acht maanden. Daardoor kan een groot aantal dieren waarvoor de benaming „Ternera Gallega” mag worden gehanteerd, voortaan in aanmerking komen voor communautaire steun.

(¹) PB L 160 van 26.6.1999.

(2000/C 27 E/151)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1545/99

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Goedkeuring en publicatie van de verordening inzake steun aan de plattelandontwikkeling

In het nieuwe EU-beleid voor de ontwikkeling van het platteland wordt verlangd dat de landbouw een rol gaat spelen als beheerder van het landelijk erfgoed en wordt toegestaan dat alternatieve investeringsbronnen worden aangeboord voor een duurzame productie op het platteland. Niettemin zijn tot dusverre de noodzakelijke politieke instrumenten nog niet ontwikkeld, d.w.z. de verwachte verordening inzake steun voor de ontwikkeling van het platteland, waarin wordt vastgesteld hoe de lidstaten en de diverse beleidsterreinen de prioriteiten voor de te nemen maatregelen bepalen door middel van regionale ontwikkelingsprojecten.

Kan de Commissie medelen wanneer de verordening inzake steun voor de ontwikkeling van het platteland goedgekeurd en gepubliceerd zal worden?

Is de Commissie op de hoogte van ontwerpprojecten dan wel projecten voor de ontwikkeling van het platteland die onlangs door de Galicische regering zijn ingediend?

Kunnen volgens de Commissie in het kader van deze plannen middelen beschikbaar worden gesteld ter ondersteuning van de extensieve teelt van runderen, schapen en geiten, zodat de improductieve berggebieden beter worden gebruikt?

Kan er eveneens rekening worden gehouden met een etnografisch en archeologisch herstel van de ontvolkte plattelandsgebieden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 oktober 1999)

Verordening (EG) 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) en tot wijziging en intrekking van een aantal verordeningen (¹), zal met ingang van 1 januari 2000 gelden voor de communautaire steunregeling.

Er is inmiddels ook een uitvoeringsverordening vastgesteld: Verordening (EG) 1750/1999 van de Commissie van 23 juli 1999 (²).

De Spaanse regering heeft tot nog toe geen enkel plan voor de autonome regio Galicië of een andere regio bij de Commissie ingediend. Er zij echter op gewezen dat de termijn voor de indiening van de plannen door de lidstaten pas kort geleden is ingegaan.

De door de lidstaten aangewezen autoriteiten stellen op het meest geschikte geografische niveau plannen voor plattelandontwikkeling op na de bevoegde autoriteiten en organisaties op het passende plaatselijke niveau erover te hebben geraadpleegd, en dienen deze plannen dan bij de Commissie in. Zo kan elke regio een plan voor plattelandontwikkeling uitwerken dat aan zijn behoeften is aangepast. Voor gebieden met een geringe productiviteit kan dan worden voorzien in maatregelen ter bevordering van de extensieve rundvee-, schapen- en geitenhouderij. Daartoe kan met name gebruik worden gemaakt van de compenserende vergoedingen voor natuurlijke belemmeringen en de milieumaatregelen in de landbouw.

Verscheidene maatregelen uit de nieuwe verordening kunnen worden ingezet om in de door ontvolking bedreigde gebieden de instandhouding van bevolking en erfgoed te bevorderen. Het betreft in hoofdzaak de vestigingssteun aan jonge landbouwers, de compenserende vergoedingen in de probleemgebieden, de steun die in het kader van de milieumaatregelen in de landbouw wordt verleend voor landschapsonderhoud en het onderhoud van traditionele elementen van landbouwareaal, en de op dorpsvernieuwing en -ontwikkeling en de bescherming en instandhouding van het landelijke erfgoed gerichte maatregelen.

(¹) PB L 160 van 26.6.1999.

(²) PB L 214 van 13.8.1999.

(2000/C 27 E/152)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1546/99

van Marco Cappato (NI) aan de Raad

(1 september 1999)

Betreft: Arrestatie door de Chinese politie van duizenden leden van de religieuze boeddhistische organisatie Fa Lun Gong

Volgens informatie uit diverse bronnen zijn de Chinese communistische autoriteiten in de loop van de afgelopen weken overgegaan tot de arrestatie van enkele duizenden leden van de religieuze boeddhistische organisatie Fa Lun Gong. De autoriteiten in Peking hebben op dinsdag 27 juli gepreciseerd dat de gearresteerde personen worden beschuldigd van activiteiten tegen de regering. Dit omvangrijke politietoedreden vormt een duidelijke schending van de internationale verdragen, die door het bewind in Peking zijn ondertekend, en is een nieuwe escalatie in het repressieve beleid van de communistische autoriteiten jegens allen die in China hun grondrechten wensen uit te oefenen.

Over welke gegevens beschikt de Raad aangaande het aantal leden van de Fa Lun Gong die zijn gearresteerd en de omstandigheden waaronder zij in hechtenis zitten?

Welke initiatieven heeft de Raad ontplooid of denkt hij te ontplooiën om de communistische autoriteiten ertoe te bewegen een einde te maken aan hun repressieve beleid jegens de organisatie Fa Lun Gong en de duizenden leden van deze organisatie vrij te laten die momenteel in hechtenis zitten?

Is de Raad over het algemeen, in het licht van deze gebeurtenissen en de dramatische situatie van de mensenrechten in Tibet, Binnen-Mongolië, Xinjiang en geheel China, niet van mening dat het voortaan noodzakelijk en urgent is zijn beleid van zogenaamde constructieve dialoog met de Volksrepubliek China te herzien?

Antwoord

(22 oktober 1999)

Het voorzitterschap heeft de Chinese autoriteiten om aanvullende informatie gevraagd over de maatregelen tegen de Fa Lun Gong-beweging en zal de ontwikkelingen op de voet blijven volgen. De Raad is over het algemeen verheugd over China's groeiende samenwerking met de mensenrechtenmechanismen van de Verenigde Naties, al is hij bezorgd dat die samenwerking niet met verbeteringen op het terrein gepaard gaat. Hij was verbijsterd over het brutale optreden tegen dissidenten in december 1998 en sprak

in augustus 1999 zijn verontrusting uit over de ongemeen zware vonnissen tegen leden van de democratische partij van China.

De Raad beschouwt de mensenrechtendialoog tussen de EU en China — waarvan de volgende vergadering in de week van 18 oktober te Peking zal plaatsvinden — alsmede het samenwerkingsprogramma op het gebied van de mensenrechten als belangrijke instrumenten om de naleving van de mensenrechten in China te bevorderen. Zoals de Raad echter heeft benadrukt, is de dialoog geen doel op zich. Hij moet leiden tot concrete resultaten. De Raad probeert de dialoog derhalve meer op prioritaire kwesties te richten, hem regelmatig te laten plaatsvinden en meer op concrete verbeteringen af te stemmen.

(2000/C 27 E/153)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1549/99
van Graham Watson (ELDR) aan de Raad

(1 september 1999)

Betreft: Presidentsverkiezingen in Togo

Kan de Raad mededelen of hij ervan op de hoogte is dat enkele leden van Amnesty International door de Togolese autoriteiten zijn gearresteerd na de publicatie van een rapport van AI met onweerlegbaar bewijs dat intimidatie, foltering en executies zonder proces gedurende en na de campagne voor de presidentsverkiezingen in 1998 gebruikelijk waren,

welke druk hij zal uitoefenen op de Togolese autoriteiten, overwegende dat de landen die de Vierde Overeenkomst van Lomé hebben ondertekend, in artikel 5 wordt verzocht de democratische rechten en principes te eerbiedigen?

Antwoord

(8 november 1999)

1. De Raad is er van op de hoogte dat de heer Pierre Sané, secretaris-generaal van Amnesty International, onlangs een dagvaarding heeft ontvangen om op 15 november 1999 voor het Tribunal de Grande Instance van Lomé te verschijnen voor een mogelijke tenlastelegging van belemmering van de rechtsgang, aanzetting tot opstand, verspreiding van valse berichten en samenzwering tegen de buitenlandse veiligheid van de Staat.

De Unie heeft er bij een aantal gelegenheden op gewezen dat zij de bescherming van de mensenrechten in Togo is toegedaan en zij zal erop blijven aandringen dat personen die de mensenrechten schenden voor het gerecht gebracht worden.

2. In zijn antwoord op de vraag van het geacht parlementslid van vorig jaar over de presidentsverkiezingen in Togo in juni 1998, heeft de Raad verwezen naar diverse reacties waaruit teleurstelling bleek over de wijze waarop die verkiezingen waren verlopen, namelijk de verklaring van 26 juni 1998 en het overleg dat overeenkomstig artikel 366 bis van de herziene Overeenkomst van Lomé IV met de Togolese regering is gevoerd.

Sindsdien is gewerkt aan een dialoog tussen de Togolese regering en de politieke oppositiepartijen in Togo, welke dialoog tussen 19 en 29 juli 1999 in Lomé heeft plaatsgevonden. Deze dialoog werd begeleid door bemiddelaars van de Organisation Internationale de la Francophonie (internationale organisatie van Franssprekende landen) en de Europese Unie. Aan het eind van deze bijeenkomst is door alle deelnemers een „Kadervereenkomst van Lomé” ondertekend. Deze overeenkomst voorziet, onder andere, in de organisatie door een onafhankelijke commissie van wetgevende verkiezingen in maart 2000 na ontbinding van de Nationale Vergadering, in toegang tot de media van alle politieke groeperingen en in de terugkeer en veiligheid van de vluchtelingen.

De Raad volgt deze nieuwe situatie thans van nabij en herhaalt zijn bereidheid tot ondersteuning van een proces waarbij de ontwikkeling van de democratie in Togo wordt aangemoedigd en een einde wordt gemaakt aan de schendingen van de mensenrechten, waaraan het geacht parlementslid refereert.

(2000/C 27 E/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1550/99
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Presidentsverkiezingen in Togo

Kan de Commissie mededelen of zij ervan op de hoogte is dat enkele leden van Amnesty International door de Togolese autoriteiten zijn gearresteerd na de publicatie van een rapport van AI met onweerlegbaar bewijs dat intimidatie, foltering en executies zonder proces gedurende en na de campagne voor de presidentsverkiezingen in 1998 gebruikelijk waren,

welke druk zij zal uitoefenen op de Togolese autoriteiten, overwegende dat de landen die de Vierde Overeenkomst van Lomé hebben ondertekend, in artikel 5 wordt verzocht de democratische rechten en principes te eerbiedigen?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(12 oktober 1999)

De Commissie kent het verslag dat op 5 mei 1999 door Amnesty International werd gepubliceerd met als titel „Togo: Rule of Terror”. Zij is echter zelf niet in de mogelijkheid de uiterst ernstige feiten die in het verslag aan de kaak worden gesteld te weerleggen of te bevestigen, en zou derhalve een internationaal onderzoek, eventueel onder toezicht van de Verenigde Naties, aanmoedigen.

De Commissie behoudt haar zelfde standpunt sinds 1992, het jaar waarin de financiële en technische samenwerking werd opgeschort als gevolg van de ernstige overtredingen van de mensenrechten.

Naar aanleiding van de ernstige onregelmatigheden die tijdens de presidentsverkiezingen van juni 1998 werden geconstateerd, hebben meerdere besprekingen met dit land plaatsgevonden. De Europese Unie heeft de Togolese autoriteiten erop gewezen dat de samenwerking niet kan worden hervat zolang er sprake is van duidelijke overtredingen van de mensenrechten, de democratische beginselen en de rechtstaat, essentiële elementen die in artikel 5 van de Overeenkomst van Lomé worden bepaald en de basis vormen voor de betrekkingen tussen de Europese Unie en de ACS-landen.

Sindsdien worden alleen gedecentraliseerde samenwerkingsprojecten tot stand gebracht die rechtstreeks de bevolking ten goede komen, en projecten die de naleving van de mensenrechten moeten bevorderen.

De Commissie is eveneens van plan de Europese missie, die het mogelijk heeft gemaakt de autoriteiten en de Togolese oppositie met elkaar te laten onderhandelen over een democratische en transparante organisatie van de parlementsverkiezingen, verder te ondersteunen.

(2000/C 27 E/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1551/99
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Subsidies voor biologische landbouw

Is de Commissie, gezien de voedselschandalen in Groot-Brittannië en onlangs op het vasteland, van mening dat maatregelen die biologische landbouw bemoeilijken steeds onhoudbaarder worden?

Is de Commissie van mening dat cumulatie van subsidies een benadering zou zijn ter bevordering van andere vormen van landbouw dan de gebruikelijke intensieve praktijken, waardoor de boer meer kapitaal voor uitbreiding tot zijn beschikking zou hebben?

Antwoord van de heer Fischler Namens de Commissie

(4 oktober 1999)

De Commissie is het ermee eens dat duurzame vormen van landbouw, zoals biologische landbouw, moeten worden aangemoedigd. Op de conferentie inzake biologische landbouw in Baden/Wenen in mei 1999 heeft de Commissie zich ertoe verbonden haar inspanning om de ontwikkeling van de biologische landbouw te bevorderen, voort te zetten en waar nodig te vergroten.

De hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid in het kader van Agenda 2000 biedt verschillende mogelijkheden om deze sector verder te ontwikkelen. Biologische landbouw kan meer andere worden gestimuleerd via verschillende maatregelen van Verordening (EG) 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandsontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) en tot wijziging en intrekking van een aantal verordeningen ⁽¹⁾, (bv. maatregelen inzake investeringen, landbouw en milieu en verwerking en afzet). Alle lidstaten hebben in het verleden reeds gebruik gemaakt van de mogelijkheid de biologische landbouw te bevorderen door in het kader van hun milieuprogramma's in de landbouw steunbedragen te betalen voor dienstverlening op milieugebied. De nieuwe eis dat de lidstaten geïntegreerde programma's voor plattelandsontwikkeling opstellen, zal het voortaan gemakkelijker maken afzet- en andere maatregelen in te voeren, wat zal bijdragen tot een evenwichtige en duurzame biologische landbouw.

De Commissie heeft voor de biologische landbouw een wettelijk kader gecreëerd waarbij de definitie van de productiemethode en de controles worden geharmoniseerd. Onlangs is in dit wettelijk kader ook de dierlijke productie opgenomen en binnenkort zal een communautair logo voor biologische producten worden ingevoerd.

Een „gelaagde” aanpak voor de milieuprogramma's, zoals het geachte parlementslid voorstelt, wordt reeds in het Verenigd Koninkrijk gevolgd in de huidige programmeringsperiode en zou in de toekomst kunnen worden voortgezet.

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

(2000/C 27 E/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1552/99

van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Speciale eenheid van de Europese Commissie voor vitamines en mineralen

De Commissie heeft haar Wetenschappelijk Comité voor voeding verzocht een nieuwe speciale eenheid op te richten ter bestudering van de veiligheid van vitamines en mineralen. Is de Commissie bereid de lijst van leden van de speciale eenheid en haar bevoegdheden bekend te maken?

(2000/C 27 E/157)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1593/99

van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Task force vitamines en mineralen

Kan de Commissie aangeven of zij het Wetenschappelijk Comité voor de menselijk voeding heeft verzocht een task force op te richten voor onderzoek naar de veiligheid van vitamines en mineralen en met welke opdracht?

Indien een dergelijke task force reeds is opgezet, wie zijn dan de leden ervan? Indien er nog geen leden zijn benoemd, op welke grondslag zal de benoeming dan plaatsvinden?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Byrne namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1552/99 en E-1593/99**

(25 oktober 1999)

De afgevaardigden vragen informatie over de bevoegdheden en de samenstelling van een door het wetenschappelijk comité voor de menselijke voeding in het leven geroepen werkgroep om de bovenste veiligheidsgrenzen van vitamines en mineralen te bestuderen.

Het zal de geachte afgevaardigden bekend zijn dat de Commissie werkt aan voorstellen om de wetgeving inzake voedingssupplementen die vitamines en mineralen bevatten, en inzake de toevoeging van vitamines en mineralen aan levensmiddelen te harmoniseren. In deze voorstellen zal mogelijk rekening moeten worden gehouden met zowel aanbevelingen inzake de voeding als met de bovenste veiligheidsgrenzen voor vitamines en mineralen. Het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding heeft reeds aanbevelingen gedaan inzake de behoefte aan deze voedingsstoffen. Dit comité heeft onlangs een werkgroep in het leven geroepen als reactie op een verzoek van de Commissie om advies inzake de bovenste veiligheidsgrenzen voor 29 vitamines en mineralen.

De grondslag voor deze vraag is de volgende:

Overeenkomstig het werkprogramma van de Commissie voor 1998 wordt actief aandacht besteed aan de harmonisatie van de wetgeving inzake voedingssupplementen die vitamines en mineralen bevatten, en inzake de toevoeging van vitamines en mineralen aan levensmiddelen.

Aanbevelingen inzake de voeding en bovenste veiligheidsgrenzen voor vitamines en mineralen zullen voor de Commissie belangrijke wetenschappelijke elementen vormen waarop het technische gedeelte van haar voorstellen zal worden gebaseerd. Het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding heeft reeds aanbevelingen gedaan inzake de behoefte aan deze voedingsstoffen.

Het comité wordt daarom verzocht de Commissie te adviseren conform onderstaand mandaat:

Mandaat

- a) De maximaal toelaatbare dagelijkse opnames van afzonderlijke vitamines en mineralen bestuderen die waarschijnlijk geen nadelige gezondheidseffecten opleveren.
- b) De basis verschaffen voor de vaststelling van veiligheidsfactoren, waar nodig, voor afzonderlijke vitamines en mineralen die de veiligheid van verrijkte voeding en voedingssupplementen die deze voedingsstoffen bevatten, garanderen.

De werkgroep werd opgericht overeenkomstig het bepaalde in artikel 7 van Besluit 97/579/EG van de Commissie van 3 juli 1997 houdende de instelling van wetenschappelijke comités op het gebied van de gezondheid van de consument en de voedselveiligheid⁽¹⁾, dat voorziet in de oprichting van dergelijke werkgroepen, waarvan ook externe deskundigen deel kunnen uitmaken, en in de vaststelling van het mandaat van dergelijke werkgroepen door de wetenschappelijke comités. Op grond van dit artikel moeten de werkgroepen worden voorgezeten door een lid van het comité en verslag uitbrengen aan het wetenschappelijk comité waardoor zij zijn opgericht. De selectie van de externe deskundigen geschiedt op grond van een advies van de wetenschappelijke comités en van de voor het onderwerp in kwestie vereiste deskundigheid. Externe deskundigen moeten aan dezelfde eisen voldoen als de leden, dat wil zeggen dat zij overeenkomstig artikel 6, lid 3, van het besluit op elke vergadering de specifieke belangen kenbaar moeten maken die zouden kunnen worden geacht aan hun onafhankelijkheid afbreuk te doen.

De organisatie van deze bijzondere werkgroep („de task force”) wordt bemoeilijkt door het feit dat er een groot aantal vitamines en mineralen beoordeeld moet worden waarvoor uiteenlopende wetenschappelijke deskundigheid is vereist. Mogelijk moeten hiervoor in de toekomst extra deskundigen worden ingeschakeld. Tot dusverre is aan de vergaderingen van deze task force deelgenomen door leden van het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding (Dr. A. Flynn (voorzitter), Dr. A. Carere, Dr. I. Elmadfa, Dr. A. Ferro-Luzzi, Dr. I. Knudsen, Dr. W. Grunow, Dr. R. Walker) en externe deskundigen (Dr. Azais-Braesco, Dr. J. Alexander, Dr. P. Elias, Dr. A. Renwick, Dr. Schumann, Dr. A. van den Berg). Afhankelijk van de wetenschappelijke behoeften kunnen daar in de toekomst nog andere deskundigen aan worden toegevoegd. De namen van deze deelnemers worden gegeven teneinde op dit gebied voor de nodige transparantie te zorgen, maar de Commissie wijst er met klem op dat de werkzaamheden in opdracht van het wetenschappelijk comité in alle onafhankelijkheid moeten worden uitgevoerd.

Algemene informatie over het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding (en de andere wetenschappelijke comités), waaronder adviezen, notulen, agenda's en samenstelling, is te vinden op het Internet onder het volgende adres: http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/index_en.html.

⁽¹⁾ PB L 237 van 28.8.1997.

(2000/C 27 E/158)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1556/99
van Olivier Dupuis (NI) aan de Raad

(1 september 1999)

Betreft: De nog altijd in Servië vastgehouden 3.000 Kosovaarse gevangenen

Tijdens de operatie van de internationale politie van de afgelopen dagen in Kosovo hebben de Servische militaire en paramilitaire strijdkrachten circa 3.000 Kosovaarse gevangenen ontvoerd en overgebracht naar Servische gevangenissen. Hiertoe behoren o.a. professor Uksjin Hoti, lid van de oppositie wiens gevangenisstraf in mei jl. afliep en die in 1999 kandidaat voor de Sacharovprijs van het EP is, alsmede Albin Kurti, voormalig studentenleider in Pristina.

Kan de Raad nadere informatie geven over de plaatsen waar en omstandigheden waaronder professor Hoti en de heer Kurti, alsmede de drieduizend andere Kosovaarse gevangenen nog altijd in Servië worden vastgehouden?

Welke initiatieven denkt de Raad te ontplooiën om het bewind in Belgrado ertoe te bewegen deze 3.000 personen onmiddellijk en onvoorwaardelijk vrij te laten en hen in staat te stellen naar hun gezinnen in Kosovo terug te keren?

Kan de Raad alle garanties geven dat noch de sancties noch het embargo tegen Servië en Joegoslavië worden opgeheven zolang het bewind in Belgrado niet alle Kosovaarse gevangenen uit de Joegoslavische gevangenissen heeft ontslagen?

Antwoord

(22 oktober 1999)

De Raad deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid over het lot van de Kosovaarse gevangenen die naar Servië zijn overgebracht volledig. De Raad Algemene Zaken van 19 juli 1999 heeft de FRJ opgeroepen het ICRK onbepaald toegang tot die gevangenen te verlenen. Tevens heeft de Raad aangedrongen op onmiddellijke vrijlating van gevangenen die zonder enige beschuldiging worden vastgehouden en op eerbiediging van de internationale regels voor de behandeling van gevangenen. Met betrekking tot nadere informatie over de plaatsen waar en de omstandigheden waaronder de gevangenen worden vastgehouden kan de Raad het geachte parlementslid mededelen dat de autoriteiten in Belgrado het ICRK toegang hebben verleend tot Servische gevangenissen en dat het ICRK tot dusverre 2000 gevangenen gehouden Albanese Kosovaren heeft geïdentificeerd. Wat betreft de opheffing van sancties kan de Raad het geachte parlementslid de verzekering geven dat vooruitgang op het gebied van democratische vrijheden en van de eerbiediging van de rechten van minderheden doorslaggevende overwegingen zullen zijn bij een eventueel besluit tot opheffing van de sancties tegen het regime in Belgrado.

(2000/C 27 E/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1557/99
van Rolf Linkohr (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Vragen over de EU-vergunningsprocedure — Richtlijn 65/65/EEG

1. Is de Commissie nagegaan in hoeverre andere EU-lidstaten aan deze eisen hebben voldaan en welke stappen neemt zij in dit verband ten aanzien van de overige betrokken EU-lidstaten?
2. Kunnen deze wetenschappelijke publicaties gebruikt worden als enig bewijs van doeltreffendheid en onbedenkelijkheid bij een aanvraag op basis van bibliografische documentatie zoals bedoeld in artikel 4, lid 8, sub a), van Richtlijn 65/65/EEG ⁽¹⁾?
3. Welke mogelijkheden zijn er volgens de Commissie om tot een wederzijdse Europese erkenning van geneesmiddelen van de „ervaringsgeneeskunde” te komen, b.v. door de oprichting van een „comité voor alternatieve geneesmiddelen”?

⁽¹⁾ PB L 22 van 9.2.1965, blz. 369.

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie*(16 september 1999)*

1. Volgens artikel 1 van Richtlijn 65/65/EEG van de Raad van 26 januari 1965 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake geneesmiddelen moet onder geneesmiddel worden verstaan elke enkelvoudige of samengestelde substantie, aangediend als hebbende therapeutische of profylactische eigenschappen met betrekking tot ziekten bij mens of dier. Elke enkelvoudige of samengestelde substantie, die aan mens of dier toegediend kan worden ten einde een medische diagnose te stellen of om organische functies bij mens of dier te herstellen, te verbeteren of te wijzigen, wordt eveneens als geneesmiddel beschouwd. In principe mogen van te voren bereide geneesmiddelen in een lidstaat slechts in de handel worden gebracht wanneer de kwaliteit, veiligheid en werkzaamheid daarvan in het kader van een vergunningsprocedure is aangetoond.

Deze basisbepalingen hadden al jaren door de lidstaten moeten worden toegepast. Door een aantal klachten is de Commissie echter duidelijk geworden dat in sommige lidstaten bovenvermelde regels niet systematisch voor alle in de handel verkrijgbare producten in nationale wetgeving werden omgezet. Als hoedster van het Gemeenschapsrecht was de Commissie dan ook verplicht deze lidstaten te verzoeken hun nationale wetgeving volledig in overeenstemming te brengen met de bepalingen van de communautaire wetgeving.

2. Volgens artikel 4, lid 8, onder a), ii), van Richtlijn 65/65/EEG is de aanvrager van een vergunning voor het in de handel brengen van een geneesmiddel niet gehouden de resultaten van de farmacologische en toxicologische proeven dan wel die van klinische proeven te verschaffen, wanneer hij kan aantonen „door gedetailleerde verwijzing naar de gepubliceerde wetenschappelijke literatuur, verstrekt overeenkomstig artikel 1, tweede alinea, van Richtlijn 75/318/EEG, dat het bestanddeel of de bestanddelen van het geneesmiddel reeds lang in de medische praktijk wordt of worden gebruikt en een erkende werkzaamheid alsmede een aanvaardbaar veiligheidsniveau biedt of bieden.” In een richtlijn van de Commissie tot wijziging van de bijlage bij Richtlijn 75/318/EEG van de Raad van 20 mei 1975 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de analytische, toxicologisch-farmacologische en klinische normen en voorschriften betreffende proeven op geneesmiddelen⁽¹⁾ zal de praktische toepassing van deze bepaling in detail worden geregeld. Bedoelde richtlijn van de Commissie is reeds goedgekeurd door het permanent comité voor geneesmiddelen voor menselijk gebruik en zal waarschijnlijk in het najaar van 1999 door de Commissie worden aangenomen en gepubliceerd.

3. Zogenaemde aanvullende geneesmiddelen die voldoen aan de eisen inzake kwaliteit, veiligheid en werkzaamheid kunnen als geneesmiddel worden toegestaan en vervolgens op basis van wederkerigheid door de lidstaten worden erkend overeenkomstig de bepalingen van de Richtlijnen 65/65/EEG en 75/319/EEG van 20 mei 1975 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake geneesmiddelen. Geneesmiddelen die niet voldoen aan de eisen inzake kwaliteit, veiligheid en werkzaamheid mogen in de Gemeenschap niet worden toegestaan, met als enige uitzondering homeopathische geneesmiddelen, die kunnen worden toegestaan en geregistreerd op basis van de specifieke bepalingen van Richtlijn 92/73/EEG van 22 september 1992 tot uitbreiding van het toepassingsgebied van de Richtlijnen 65/65/EEG en 75/319/EEG betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake geneesmiddelen en tot vaststelling van aanvullende bepalingen voor homeopathische geneesmiddelen⁽²⁾.

Eventuele wijzigingen in de huidige communautaire regelgeving inzake geneesmiddelen zullen worden overwogen bij een herziening die in 2000/2001 zal plaatsvinden. De oprichting van een comité voor alternatieve geneeskunde is een van de vraagstukken die daarbij kunnen worden besproken.

⁽¹⁾ PB L 147 van 9.6.1975.

⁽²⁾ PB L 297 van 13.10.1992.

(2000/C 27 E/160)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1559/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Raad***(8 september 1999)*

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

Tijdens de vorige zittingsperiode, in de plenaire vergadering van juni 1998, behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de

Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte het hieraan zijn goedkeuring. In zijn conclusies verzocht het Europees Parlement de Raad „een gedetailleerde analyse op te stellen van de communautaire tariefbepalingen voor conserven van visserij- en aquacultuurproducten, met het oog op de afschaffing van voordelen bij de toegang tot de communautaire markt die geen bestaansgrond meer hebben”.

Kan de Raad mededelen welke maatregelen hij heeft genomen om aan het verzoek van het Europees Parlement te voldoen en welke resultaten tot dusverre zijn bereikt?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

Antwoord

(8 november 1999)

1. De tariefreglementering van de Gemeenschap hangt nauw samen met haar handelspolitiek, meer bepaald met het toekennen van autonome of conventionele preferentieregelingen (SAP, respectievelijk Overeenkomst van Lomé). Zij wordt regelmatig aangepast aan de evolutie van de markt enerzijds, en aan de wijzigingen van de SAP-regeling (nieuwe regeling voor de periode van 01.07.1999 tot en met 31.12.2001) en aan de lopende onderhandelingen betreffende de nieuwe overeenkomst van Lomé anderzijds. Tijdens deze herzieningen en onderhandelingen worden de commerciële voordelen die geen bestaansgrond meer hebben, afgeschaft.
2. Bij deze tariefreglementering wordt eveneens rekening gehouden met het beleid inzake ontwikkelingssamenwerking. Ook moet worden benadrukt dat alleen het verkrijgen van een tariefvermindering op de ingevoerde producten uit de landen die beschikken over een gemakkelijker toegang tot de communautaire markt, geen oneerlijke concurrentie is omdat voor deze producten dezelfde voorschriften gelden als voor de communautaire producten.
3. Soms moet de verwerkende industrie van de Gemeenschap op de buitenlandse markten bepaalde producten aankopen waarvan de communautaire productie ontoereikend of onbestaand is. In die situatie moet de Gemeenschap de nodige tariefmaatregelen nemen om ten aanzien van de industrieën van de derde landen concurrentieel te zijn.
4. De Raad heeft een verordening aangenomen betreffende de opening en de wijze van beheer van autonome communautaire tariefcontingenten voor bepaalde visserijproducten. Omdat het een bijzonder gevoelig dossier betreft, heeft de Raad op basis van een voorstel van de Commissie een compromisoplossing uitgewerkt.
5. Bij de aanneming van deze verordening heeft de Raad de Commissie verzocht om voor het einde van het jaar met betrekking tot „loins” van tonijn een balans op te maken van de bevoorrading van de communautaire markt op korte en middellange termijn.
6. De gedetailleerde analyse van de tariefbepalingen waar het geachte parlementslid om verzoekt, is slechts mogelijk op basis van deze balans en van de statistieken die voortvloeien uit het verzamelen van de gegevens betreffende de vervaardiging van visserij- en aquacultuurproducten en van de economische gegevens betreffende de verwerkende industrie. Het verzamelen van deze gegevens is opgenomen in het werkprogramma van de Commissie voor 1999.

(2000/C 27 E/161)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1560/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Raad

(8 september 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

Tijdens de vorige zittingsperiode, in de plenaire vergadering van juni 1998, behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte het hieraan zijn goedkeuring. In zijn conclusies verzocht het Parlement de Raad „de opname van de communautaire conserven in het beleid inzake humanitaire voedselhulpverlening aan arme landen te bevorderen, rekening houdend met het feit dat conserven hun voedingseigenschappen behouden, optimaal bewaard en gemakkelijk vervoerd kunnen worden”.

Kan de Raad mededelen welke maatregelen hij heeft genomen om gehoor te geven aan dit verzoek van het Europees Parlement?

(¹) PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

Antwoord

(12 november 1999)

De Raad heeft bij Verordening (EG) 1292/96 van de Raad van 27 juni 1996 betreffende het voedselhulpbeleid en het beheer van de voedselhulp en van de specifieke acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid (¹) het kader van het voedselhulpbeleid vastgesteld. In artikel 2, tweede alinea, van deze verordening staat:

„Bij de keuze van producten moet worden nagegaan, hoe een zo groot mogelijke hoeveelheid voedsel zoveel mogelijk mensen kan bereiken, waarbij de kwaliteit van de producten in aanmerking moet worden genomen, teneinde een adequate voedingsstandaard te waarborgen.”.

Aangezien de uitvoering van het voedselhulpbeleid van de Gemeenschap onder de verantwoordelijkheid van de Commissie valt, wordt het geachte parlementslid in overweging gegeven de vraag over het gebruik van voedselconserven rechtstreeks tot de Commissie te richten.

(¹) Zie PB L 166 van 5.7.1996, blz. 1 t/m 11.

(2000/C 27 E/162)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1566/99 van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Statistieken over koopkrachtpariteit

In 1996 heeft de Commissie via haar gespecialiseerde bureau EUROSTAT op blz. 1 van een uitgave getiteld „Comparison in Real Terms of the Aggregates of ESA” een lijst van publicaties opgenomen over het thema „vergelijkingen in reële termen van de grootheden van nationale rekeningen”.

1. Kan de Commissie deze publicaties in de (bij voorkeur) Engelse of Franse versie leveren?
2. Bestaan er naast deze publicaties nog andere waarin de Commissie de theoretische, methodologische en empirische factoren omschrijft die de basis vormen van wat zij de „koopkrachtpariteiten” noemt?
3. Welk verband bestaat er tussen de koopkrachtpariteiten zoals die door EUROSTAT zijn berekend en die van de OESO?
4. Kan de Commissie een lijst met publicaties over de OESO leveren met betrekking tot de theoretische, methodologische en empirische grondslag van deze indicator?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(22 oktober 1999)

1. De publicaties waarnaar in de Eurostat-publicatie „Comparison in real terms of the aggregates of ESA” wordt verwezen, zijn in alle lidstaten verkrijgbaar via de Eurostat Data Shops. Gewezen zij nog op de meest recente Eurostat-publicatie terzake, „Purchasing power parities and related economic indicators — results for 1995-1996”, die in 1999 is gepubliceerd.
2. De door de Commissie gehanteerde methoden worden in bovengenoemde publicaties uiteengezet.
3. De Commissie en de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) doen beide mee aan het mondiale International comparison programme, waarbij het BBP in reële waarden van landen over de hele wereld met elkaar worden vergeleken. De Commissie coördineert deze werkzaamheden voor de 15 EU-lidstaten, de 3 EVA-landen (IJsland, Noorwegen en Zwitserland) en de 12 kandidaat-

lidstaten van de EU (Bulgarije, Cyprus, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Malta, Polen, Roemenië, Slovenië, Slowakije en Tsjechië). De OESO doet hetzelfde voor de overige OESO-landen. De Commissie en de OESO hanteren dezelfde methoden.

4. De meest relevante publicaties van de OESO over de methoden, praktijken en resultaten in verband met de koopkrachtpariteiten zijn: Purchasing power parities and real expenditures in the OECD (1980), Michael Ward, OESO, Parijs, 1985; Purchasing power parities and real expenditures, 1985, OESO, Parijs, 1987; Purchasing power parities and real expenditures, 1990, Volume 1, EKS results, OESO, Parijs, 1992; Purchasing power parities and real expenditures, 1990, volume 2, GK results, OESO, Parijs, 1993; Purchasing power parities and real expenditures, 1993, volume 1, EKS results, OESO, Parijs, 1995; Purchasing power parities and real expenditures, 1993, volume 2, GK results, OESO, Parijs, 1996. De publicatie met de resultaten voor 1996 verschijnt in oktober 1999.

(2000/C 27 E/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1567/99

van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Rechtsgrondslag van de statistieken over koopkrachtpariteit

De Europese instellingen hebben voor diverse doeleinden, waarvan sommige aanzienlijke budgettaire consequenties dragen, een indicator gebruikt die zij „koopkrachtpariteiten” noemen.

In verordening (EG) 2223/96 ⁽¹⁾ van de Raad van 25 juni 1996 wordt deze indicator niet genoemd.

1. Kan de Commissie mededelen of er voor de indicator „koopkrachtpariteit” een rechtsgrondslag bestaat en, zo ja, welke?
2. Kan de Commissie, indien deze rechtsgrondslag niet bestaat, mededelen welke procedure zij heeft gevolgd om deze indicator te creëren?
3. Is de Commissie van mening dat de rechtsgrondslag van de koopkrachtpariteit goed geregeld is, vooral met het oog op de regels die in de statistische sector bij dergelijke belangrijke indicatoren worden gevolgd?

⁽¹⁾ PB L 310 van 30.11.1996, blz. 1.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(20 oktober 1999)

1. Vooralsnog worden de koopkrachtpariteiten (KKP's) niet in een specifieke wettelijk besluit geregeld. Ze worden wel genoemd in artikel 3 van Verordening (EG) 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de structuurfondsen ⁽¹⁾ en in artikel 4 van Verordening (EG) 1267/1999 van de Raad van 21 juni 1999 tot instelling van een pretoetredingsinstrument voor structuurbeleid. Bovendien worden de prijsgegevens die met het oog op de KKP's zijn verzameld, op grond van artikel 64 van het Statuut en van de voorschriften tot uitvoering ervan gebruikt voor de berekening van correctiecoëfficiënten, die nodig zijn om te garanderen dat de koopkracht van de bezoldigingen van Europese ambtenaren die in de hoofdsteden van de lidstaten werken, gelijk is aan die in Brussel.
2. De Commissie heeft erkend dat er geen specifieke wettelijke regeling inzake de KKP's bestaat. Tijdens de vergadering van het Comité Statistisch Programma op 25 mei 1999 in Den Haag heeft een eerste discussie ter zake plaatsgehad.
3. Voorlopig zijn de KKP-werkzaamheden gebaseerd op jaarlijkse contracten met de bureaus voor de statistiek van de lidstaten en vrijwillige bijdragen van de twee deelnemende landen van de Europese Economische Ruimte (IJsland en Noorwegen). Tot nu toe heeft het ontbreken van een specifiek wettelijk besluit niet tot grote problemen geleid. Niettemin is de Commissie van mening dat de basis voor de KKP-werkzaamheden verder kan worden versterkt wanneer er een wettelijk besluit is waarin zowel de methodologische basis als de gevolgde procedures worden vastgelegd.

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2000/C 27 E/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1569/99
van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Raad
(8 september 1999)

Betreft: Bepaling van dioxine bij levensmiddelen

In een brief van de Duitse levensmiddelenindustrie (BLL) van juni 1999 wordt meegedeeld dat de Belgische autoriteiten eindproducten „vrij van dioxine” verklaren, hoewel het bewijs daarvoor slechts via extrapolatie van 7 PCB's is geleverd. Deze extrapolatiemethode kan eventueel voor afgewerkte en smeerolie worden gebruikt, maar niet bij levensmiddelen.

1. Is de Raad op de hoogte van deze laakbare extrapolatiemethode van de Belgische autoriteiten?
2. Vindt de Raad niet ook dat door mogelijke grote gevaren van PCB's geen willekeurige methodes mogen worden toegepast?
3. Vindt de Raad niet ook dat een acceptatiegrens van 1-4 pg/kg volstrekt onzinnig en willekeurig is en niet garandeert dat gevaren voor de gezondheid zijn uitgesloten?
4. Wanneer is de Raad voornemens grenswaarden voor dioxine in levensmiddelen vast te stellen om een eind te maken aan het schandalige feit dat dergelijke waarden ontbreken en aan de onverantwoordelijke „zelfregulering” door de levensmiddelenindustrie?
5. Is het de Raad bekend dat de Environmental Protection Agency (EPA) in de VS beschikt over recente studies waarin wordt aangetoond dat veel meer PCB's (dan de slechts bij ons genoemde zeven) als giftig worden aangemerkt? Kent de Raad deze studie? Welke consequenties zal de Raad daaruit trekken?

(2000/C 27 E/165)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1572/99
van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Raad
(8 september 1999)

Betreft: Ontbreken van grenswaarden voor dioxine en PCB's

Met het oog op het dioxineschandaal in België en het in de vijfde overweging bij het besluit van de Commissie van 3 juni 1999 vastgestelde feit dat voor afzonderlijke basisvoedingsmiddelen en levensmiddelen geen plafonds voor dioxineverontreiniging worden vastgesteld en er op internationaal, communautair of nationaal niveau geen maximumwaarden voor dioxine bestaan, zou ik het volgende willen vragen:

1. Waarom heeft de Raad nagelaten de Commissie te verzoeken een grenswaarde voor PCB's, dioxine of andere chloorverbindingen vast te stellen?
2. Wanneer zal de Raad dit verzuim herstellen?
3. Wanneer kan er een richtlijn of verordening met dergelijke grenswaarden worden verwacht?
4. Ontplooit de Raad initiatieven om een onafhankelijke en neutrale centrale voor levensmiddelencontrole op EU-niveau in het leven te roepen?
5. Is het juist dat er op EU-niveau geen wettelijke voorschriften voor dierlijke of plantaardige producten bestaan die maximumwaarden voor PCB's bevatten?

Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-1569/99 en E-1572/99

(29 oktober 1999)

De Raad heeft de kwestie van de dioxinebesmetting in België bij de eerst mogelijke gelegenheid besproken; als resultaat daarvan kwam de Raad in de zitting van 14/15 juni 1999 tot een aantal conclusies. De Raad heeft zich in elke daarop volgende zitting over het probleem gebogen.

Daarbij luisterde de Raad naar de gedetailleerde uiteenzettingen van de Belgische minister over de maatregelen die in zijn land genomen werden, en daarin was ook sprake van de extrapolatiemethode.

In de zitting van 14/15 juni 1999 heeft de Raad de Commissie verzocht om de uniforme, doeltreffende uitvoering van de EU-systemen voor vroegtijdige waarschuwing te controleren en, indien nodig, voorstellen ter verbetering van die systemen voor te leggen en om na te gaan in hoeverre de bestaande controlesystemen moeten worden uitgebreid tot residuen en geïntensiveerd moeten worden.

Bovendien werd de Commissie verzocht de Raad tijdens het Finse voorzitterschap te rapporteren over de stand van zaken van de ontwikkeling van het FVO en het volledig operationeel worden ervan. In dat rapport moest tevens worden ingegaan op de vraag of een algemene verbetering van het toezicht op de levensmiddelen, met inbegrip van een instantie voor levensmiddelencontroles, noodzakelijk is.

De Raad verzocht de Commissie tevens de reeds in het Comité voor diervoeders begonnen werkzaamheden voor de herziening van de wetgeving betreffende diervoeders voortvarend voort te zetten en eventueel in het kader van een verdere strikte harmonisatie wijzigingsvoorstellen voor te leggen, met name ten aanzien van

- de doeltreffendheid en de geschiktheid van het huidige controlesysteem;
- de noodzaak om andere producten van mengvoeders dan die welke in Richtlijn 95/69/EG zijn voorzien, te machtigen/registreren;
- de verbetering van de traceerbaarheid van de in deze sector gebruikte grondstoffen en additieven;
- de noodzaak tot uitbreiding van de lijst van verboden bestanddelen;
- de noodzaak tot uitbreiding van de lijst van ongewenste stoffen.

In de zitting van 19 juli 1999 toonde de Raad zich in principe ingenomen met het door de Commissie gepresenteerde, goed onderbouwde regelgevingsprogramma waarmee wordt beoogd de regelgeving inzake diervoeding aan te passen en maatregelen voor te stellen inzake dierlijk afval.

De Raad neemt er nota van dat er in het kader van dat regelgevingsprogramma, binnen de bevoegdheden van de Commissie, maatregelen gepland zijn om maximumwaarden voor dioxine in oliën en vetten en voor andere dan wel alle voedermiddelen vast te stellen, en informatie in te winnen over de achtergrond van de besmetting met PCB's en aan dioxine verwante PCB's teneinde een toegestane grenswaarde voor die bestanddelen vast te kunnen stellen.

De Commissie heeft tot op heden geen voorstel bij de Raad ingediend in verband met grenswaarden voor eindproducten.

De overige aspecten die het geachte parlementslid aan de orde stelt, vallen onder de bevoegdheid van de Commissie.

(2000/C 27 E/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1570/99

van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Raad

(8 september 1999)

Betreft: Illegale verkoop van genetisch gemodificeerde maïs door zaadhandel Pioneer

Begin mei werd bekend dat de zaadhandel Pioneer Hi-Bred in Zuid-Duitsland niet-toegelaten genetisch gemodificeerde maïs heeft verkocht.

1. Is de Raad in kennis gesteld van deze schending van de EU-voorschriften en de schending van de Duitse gentech-wet?
2. Wanneer is de Raad van deze schending in kennis gesteld (datum)?
3. Welke maatregelen en consequenties leidt de Raad uit deze schending af?

Antwoord

(12 november 1999)

Krachtens het Verdrag is het aan de Commissie en de nationale autoriteiten om ervoor te zorgen dat de Europese wetgeving door de lidstaten wordt nageleefd. Het geachte parlementslid gelieve deze vraag dus tot de Commissie te richten.

(2000/C 27 E/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1577/99

van Carles-Alfred Gasòliba I Böhm (ELDR) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betref: Verdeling van kaartjes voor de op 26 mei 1999 in Barcelona gespeelde finale van de Europacup

De chaos bij de openbare verkoop van kaartjes voor de finale van de Europacup op 26 mei in Barcelona heeft tot lange rijen en onaanvaardbare wachttijden geleid. Naar het schijnt heeft de UEFA het oorspronkelijke aantal voor FC Barcelona bestemde kaartjes verminderd van 10.000 tot 7.500 en heeft Barcelona aan de loketten slechts 2.100 exclusief voor haar aanhangers bestemde kaartjes verkocht. Volgens de UEFA had Barcelona na de verkoop aan de loketten nog 5.250 kaartjes over waarvan 3.100 werden verdeeld over de Stichting Barcelona, sportinstellingen, personeel van de club, media en overheidsorganen. Van de overige 2.150 kaartjes is niets bekend. Naar aanleiding van kritiek in de pers heeft de voorzitter van FC Barcelona negen dagen voor de wedstrijd 4.900 kaartjes in de verkoop gedaan en toegegeven dat de club de kaartverkoop slecht had georganiseerd.

Is de Commissie ook niet van mening dat het voorgestelde systeem voor de verdeling van de kaartjes na de zaak Cassis de Dijon en de symbolische boete voor het Franse comité voor het wereldkampioenschap voetbal als juridisch precedent een ernstige schending betekent van de wetgeving op het gebied van de interne markt?

Is de Commissie voornemens een onderzoek in te stellen naar de ondoorzichtige gang van zaken bij de kaartverkoop?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(8 oktober 1999)

Het geachte parlementslid wenst van de Commissie te vernemen of het systeem ter verdeling van de toegangskaartjes voor de Europacupfinale van 1999, in strijd is met de regels van de interne markt in het licht van de uitspraak in de zaak Cassis de Dijon en de symbolische boete die de Commissie heeft opgelegd aan de lokale organisatoren van het wereldkampioenschap voetbal dat in 1998 in Frankrijk is gehouden.

Het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Cassis de Dijon hield nauw verband met de toepassing van de bepalingen van het EG-Verdrag betreffende het vrij verkeer van goederen, in het bijzonder de artikelen 28 (ex artikel 30) tot en met 30 (ex artikel 36) van het EG-Verdrag. Voor zover het om de kaartjesverkoop voor voetbalwedstrijden gaat, betwijfelt de Commissie heel sterk dat een toegangskaartje kan worden beschouwd als een „goed” in de zin van die bepalingen, aangezien het de houder enkel het recht verleent gebruik te maken van een dienst. Eerdere rechtspraak van het Hof van Justitie (Zaak C-275/92, Schindler, Jurispr. 1994, blz. I-1039) lijkt dit standpunt te bevestigen. Bovendien blijkt de verkoopregeling waarnaar het geachte parlementslid verwijst, niet het resultaat te zijn van maatregelen die door een lidstaat werden getroffen. De Commissie acht het derhalve ongepast de verenigbaarheid van de verkoopregeling in kwestie te betwisten op grond van de verdragsbepalingen betreffende het vrij verkeer van goederen.

De beschikking van de Commissie van 20 juli 1999 tegen het lokale organisatiecomité van het wereldkampioenschap voetbal van vorig jaar en de symbolische boete die zij dientengevolge heeft opgelegd was uitsluitend gebaseerd op het feit dat de organisator de kaartjesverkoop had beperkt tot consumenten die een adres in Frankrijk konden verstrekken, waardoor de Europese consumenten buiten Frankrijk werden gediscrimineerd. De Commissie besloot dat de organisator misbruik had gemaakt van zijn machtspositie op de markt voor kaartjesverkoop waardoor hij artikel 82 (ex artikel 86) EG-Verdrag had overtreden, en legde bijgevolg een symbolische boete van 1000 € op. De Commissie zal er zich niet van weerhouden dergelijke

praktijken in de toekomst tegen te gaan, maar zij wijst het geachte parlamentslid erop dat de elementen waarvan sprake is bij de kaartjesverkoop voor de Europacupfinale van dit jaar, niet dezelfde zijn als die waarop bovengenoemde beschikking gebaseerd was. Het zou voor de Commissie dan ook misplaatst zijn om, op basis van de conclusies die vorig jaar voor de kaartjesverkoop van het wereldkampioenschap voetbal in Frankrijk werden getrokken, juridische stappen te ondernemen tegen de verantwoordelijken voor de kaartjesverkoop van de Europacupfinale van dit jaar.

Op grond van een algemene beoordeling van de verstrekte informatie, blijkt dat de praktijken waarnaar het geachte parlamentslid verwijst, hoe betreurenswaardig zij ook mogen zijn, geen schending vormen van de bepalingen van het EG-Verdrag. De Commissie heeft derhalve niet het voornemen een onderzoek in te stellen naar de wijze waarop de toegangskaartjes voor de wedstrijd in kwestie werden toegewezen en verkocht.

(2000/C 27 E/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1578/99

van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Gezondheid en bescherming van de consument

Op 26 juli 1999 presenteerde de Commissie de grote lijnen van haar actieplan om een einde te maken aan de zogenaamde dioxinecrisis, nadat de week daarvoor was ontdekt dat volop in bedrijf zijnde varkenshouderijen met dioxine waren besmet. De Commissie schatte de termijn voor volledige invoering van dit plan op ongeveer zes maanden.

Welke voorzorgsmaatregelen zullen in afwachting van de invoering van dit plan worden genomen gezien de ernst van de zaak en de eventuele schade voor de mens door het consumeren van met dioxine besmette producten?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(8 oktober 1999)

Rekening houdend met de ontwikkelingen in de „dioxinecrisis” aan het einde van de maand juli 1999 in België, zag de Commissie zich verplicht om de sinds het begin van de crisis van kracht zijnde maatregelen te wijzigen. De Beschikking van de Commissie 1999/551/EG van 6 augustus 1999 houdende wijziging van Beschikking 1999/449/EG van 9 juli 1999 tot vaststelling van beschermende maatregelen met betrekking tot dioxineverontreiniging van bepaalde voor menselijke consumptie of vervoeding bestemde producten van dierlijke oorsprong⁽¹⁾ heeft het beroep op de traceerbaarheid opgeschort voor de certificatie van vlees, eieren en afgeleide producten van Belgische herkomst voor wat het in de handel brengen, het handelsverkeer met de lidstaten of de uitvoer van derde landen betreft. Deze beschikking heeft de Belgische autoriteiten bijgevolg verplicht tot certificatie van de betreffende partijen levensmiddelen op grond van de resultaten van polychloorbifenylnyl (PCB)- of dioxine-analyses waaruit blijkt dat de levensmiddelen niet door dioxine zijn verontreinigd. De maatregel tot opschorting van het beroep op de traceerbaarheid is verlengd bij Beschikking van de Commissie 1999/601/EG van 1 september 1999 tot wijziging van Beschikking 1999/551/EG wat de beschermende maatregelen met betrekking tot dioxineverontreiniging betreft⁽²⁾.

Verder vindt bij de Commissie een bezinning op langere termijn plaats om lering uit deze crisis te trekken. Deze bezinning betreft met name de procédés voor de vervaardiging van diervoeder, de controle op de voor de vervaardiging van dit voeder gebruikte grondstoffen en de verificatie van de verontreinigingsniveaus van levensmiddelen in de lidstaten.

⁽¹⁾ PB L 209 van 7.8.1999.

⁽²⁾ PB L 232 van 2.9.1999.

(2000/C 27 E/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1579/99
van Sebastiano Musumeci (UEN) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Intrekken van de dertiende bepaling van de Italiaanse grondwet

De dertiende overgangsbepaling van de Italiaanse grondwet verbiedt de mannelijke afstammelingen van het huis Savoia onvoorwaardelijk om in Italië terug te keren. Hoewel deze bepaling tijdelijke werking heeft en als overgangsbepaling is gedefinieerd, is zij al zonder onderbreking sinds 1948 tot op de dag van vandaag van kracht — een schending van de meest elementaire beginselen van onze beschaving, die de ballingschap afwijst als een aantasting van de menselijke waardigheid.

Deze bepaling is gericht tegen de erfgenamen van een voormalig koningshuis, dat een hoofdrol heeft gespeeld bij de eenwording van Italië en zich zonder protest heeft neergelegd bij de volkswil zoals die bij het institutioneel referendum van 2 juni 1946 naar voren is gekomen. Heden ten dage is deze bepaling door de geschiedenis achterhaald en voor de gemiddelde Italiaan en Europeaan onaanvaardbaar. Bovendien is zij in tegenspraak met het Handvest voor de rechten van de mens.

Acht de Commissie het niet wenselijk er bij de Italiaanse staat op aan te dringen deze overgangsbepaling in de Italiaanse grondwet (ballingschap van de mannelijke afstammelingen van het huis Savoia) in te trekken? Een dergelijke aansporing betekent geen inbreuk op de nationale soevereiniteit, maar is een principe van een beschaving die ballingschap beschouwt als een barbaarse, eeuwigdurende marteling, in dit geval van de vertegenwoordigers van een koningshuis dat heeft bijgedragen aan de eenwording van Italië, een land waarin iedereen zich nu — ook dankzij het verdrag van Schengen — vrij kan verplaatsen, behalve de leden van het huis Savoia.

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(8 oktober 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag P-2703/97 van de heer Florio⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 60 van 25.2.1998.

(2000/C 27 E/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1580/99
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Raad

(8 september 1999)

Betreft: Het uitsluiten van sportlieden met de Joegoslavische nationaliteit van sportevenementen

1. Is het de Raad bekend dat bij het Wereldkampioenschap tafeltennis, dat op 3 en 4 augustus 1999 is gehouden in Eindhoven (Nederland) met deelnemers uit 90 landen, de aangemelde deelnemers die wonen in de Federatieve Republiek Joegoslavië geen visum hebben gekregen voor toegang tot Nederland, en dat door de Nederlandse regering ook druk is uitgeoefend op de overkoepelende nationale sportorganisatie NOC/NSF om een in Duitsland wonende deelnemer met de Joegoslavische nationaliteit, die op grond van de Schengen-regels wel toegang had tot Nederland, te weren uit de wedstrijden?
2. Welke andere lidstaten dan Nederland sluiten na beëindiging van de recente oorlog in Joegoslavië eveneens sportlieden met de Joegoslavische nationaliteit uit van deelname aan wedstrijden? Welke lidstaten staan hun deelname wel toe?
3. Bestaan binnen de Europese Unie afspraken over het verhinderen van sportcontacten met inwoners van Joegoslavië als drukmiddel, gericht op het isoleren en/of afzetten van de huidige Joegoslavische regering? Is dit effectief?
4. Is de Raad met mij van mening dat een onderscheid gemaakt behoort te worden tussen staten en hun individuele inwoners, en dat aan een uitzonderlijke maatregel als het uitsluiten en isoleren van sportverenigingen en individuele sportbeoefenaren van hun collega's in andere landen een oproep van de Verenigde Naties of een oproep van het Europees Parlement behoort vooraf te gaan?

5. Wat is de Raad voornemens te ondernemen om de gebruikelijke sportcontacten vanuit lidstaten met Joegoslavië op de kortst mogelijke termijn te herstellen?

Antwoord

(22 oktober 1999)

1. De Raad memoreert dat de Raad algemene zaken in Luxemburg op 26 april 1999 overeenstemming heeft bereikt over een „aansporing aan het adres van de lidstaten en van de sportorganisaties om geen internationale sportevenementen te organiseren waaraan de FRJ deelneemt”.

2. In overeenstemming met deze aanbeveling heeft Nederland de lidstaten meegedeeld dat het geen visum zou afgeven aan sportlieden uit de FRJ die wensten deel te nemen aan internationale sportevenementen die in Nederland georganiseerd zouden worden.

3. Ondanks de inspanningen van alle lidstaten sprak de Raad algemene zaken van 31 mei 1999 „zijn teleurstelling uit over het feit dat bepaalde grote sportevenementen nog steeds doorgang vinden. Hij doet een beroep op de internationale sportorganisaties in Europa, met name de UEFA, om de besluiten betreffende de programmering van deze sportevenementen alsnog in heroverweging te nemen.”

4. De Raad benadrukt dat hij voornemens blijft de helpende hand te bieden aan het Servische volk, dat geleden heeft onder het slechte beleid van het Servische leiderschap. Met dit onderscheid tussen het regime in Belgrado en de bevolking van de FRJ is rekening gehouden toen de Raad algemene zaken van 13 september 1999 ermee instemde zijn besluit betreffende het afraden van sportieve contacten in te trekken.

(2000/C 27 E/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1583/99

van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: „Groen” vismeel

Is de Commissie bereid toe te staan dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vismeel op basis van visafval en vismeel dat wordt geproduceerd door de „industriële visserij”, die habitats met de ondergang bedreigt?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 oktober 1999)

Vismeeel wordt vervaardigd uit vis die om uiteenlopende redenen niet rechtstreeks voor menselijke consumptie kan worden gebruikt. De voorzieningsbronnen zijn visafval, onverkoopbare vis en vissoorten die momenteel weinig of niet voor menselijke consumptie worden bestemd. Net als bij andere visserij vindt de Commissie het ook bij industriële visserij zeer belangrijk erop toe te zien dat deze op een verantwoordelijke en duurzame wijze wordt beoefend. Gerichte visserij voor industriële doeleinden wordt daarom zorgvuldig gereguleerd en gecontroleerd en van bedreigingen voor habitats die van dergelijke visserij zouden uitgaan, is de Commissie niets bekend.

De Commissie vraagt zich af of het maken van onderscheid bij de etikettering van vismeel praktisch en juridisch haalbaar is. De meeste vismeelfabrieken gebruiken immers visafval en industriële vis gewoon door elkaar. Het is belangrijker er zeker van te zijn dat de producten afkomstig zijn van duurzame visserij.

(2000/C 27 E/172)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1597/99**van Marco Pannella (NI) aan de Raad***(8 september 1999)**Betreft:* Internationaal Tribunaal

Op 18 juli 1998 heeft de gevolmachtigde Conferentie van Rome het statuut aangenomen van het Internationaal Tribunaal voor de berechting van oorlogsmisdaden, volkerenmoord en misdaden tegen de mensheid. De instelling van dit Internationale Tribunaal behoeft de ratificatie van ten minste 60 landen. Tot nu toe hebben 84 landen het statuut ondertekend terwijl slechts 4 landen, Senegal, Trinidad en Tobago, Sint-Maarten en Italië het ook feitelijk hebben geratificeerd. Dit wil zeggen dat alle lidstaten van de Europese Unie het statuut wel hebben ondertekend, maar alleen Italië het heeft geratificeerd.

Kan het Finse voorzitterschap meedelen over welke informatie het beschikt met betrekking tot de stand van de ratificatie van het statuut door de lidstaten?

Wat heeft het of is het voornemens te ondernemen om een spoedige ratificatie van het statuut door de lidstaten te bevorderen zodat het Tribunaal vóór het einde van het jaar 2000 operationeel kan zijn?

Kan het verder meedelen welke initiatieven het heeft genomen of voornemens is te nemen om de ondertekening en/of ratificatie van het statuut aan te moedigen door derde landen, met name die welke met de Unie verbonden zijn in het kader van samenwerkingsovereenkomsten of samenwerkings- en partnerschapsovereenkomsten?

Antwoord*(8 november 1999)*

1. De Raad deelt de visie dat de oprichting van een Internationaal Strafhof (ICC) van doorslaggevend belang zal zijn wil men ervoor zorgen dat de plegers van de zwaarste misdaden die de internationale gemeenschap grote bezorgdheid inboezemen, hun straf niet langer kunnen ontlopen. Derhalve verleent de Europese Unie krachtige steun aan de spoedige oprichting van het Hof. Alle lidstaten van de EU hebben het op 17 juli 1998 te Rome aangenomen Statuut ondertekend en zijn vastbesloten ervoor te zorgen dat het Hof zo spoedig mogelijk operationeel is.

2. De EU was ingenomen met de eerste ratificaties van het Statuut, waaronder de ratificatie door Italië op 26 juli 1999. De overige lidstaten zullen het Statuut zo spoedig mogelijk ratificeren. De ratificatie van een belangrijke overeenkomst van internationaal recht, in het bijzonder een overeenkomst bij de toepassing waarvan de nationale strafrechtelijke autoriteiten betrokken zijn, is een omvangrijke taak. In sommige staten moet de grondwet worden gewijzigd opdat het Statuut kan worden geratificeerd. De lidstaten brengen elkaar op gezette tijden op de hoogte van de vooruitgang van hun ratificatieproces. Naar schatting zullen de meeste lidstaten, afhankelijk van de verschillende wetgevende en/of grondwetgevende stappen die moeten worden ondernomen, het Statuut van Rome eind volgend jaar kunnen ratificeren. De lidstaten stemmen hun posities nauw op elkaar af in het kader van de huidige Voorbereidende Commissie voor de oprichting van het ICC.

3. De EU werkt ook wereldwijd aan de bevordering van de ondertekening en de ratificatie van het ICC-Statuut. In haar toespraak tot de Algemene Vergadering van de VN op 21 september bevestigde de voorzitter van de Raad opnieuw de verbintenis van de Unie inzake de spoedige inwerkingtreding van het Statuut van Rome en drong zij er bij alle staten op aan dit te ondertekenen en te ratificeren. Bij de opening van de laatste zitting van de Voorbereidende Commissie van het ICC (juli-augustus 1999) heeft het voorzitterschap eveneens een verklaring in die zin afgelegd. In de marge van deze zitting van de Voorbereidende Commissie heeft het voorzitterschap ook een bijeenkomst georganiseerd van juridische deskundigen uit de lidstaten, de geassocieerde landen en de EVA-landen. Deze bijeenkomst had ten doel uiting te geven aan de wil en de bereidheid van de lidstaten van de EU om de landen die zulks nodig zullen hebben, juridische bijstand te verlenen met betrekking tot de ratificatie van het ICC, aangezien sommige van die landen gewag hadden gemaakt van interne moeilijkheden in dit verband. Een aantal EU-lidstaten gaf een presentatie van hun nationale aanpak, en er werd een aantal specifieke juridische problemen besproken. De EU is voornemens door te gaan met een dergelijke vorm van samenwerking. De lidstaten van de EU dringen in hun bilaterale contacten met derde landen ook regelmatig aan op toetreding tot het ICC-Statuut.

(2000/C 27 E/173)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1598/99**van Caroline Jackson (PPE-DE) aan de Commissie**

(15 september 1999)

Betreft: Transparantie van de werkgroepen van de Wetenschappelijke Comités van de EU

Bij de hervorming in 1997 van de Wetenschappelijke Comités van de EU werden drie principes vooropgesteld: zij zouden beantwoorden aan de hoogste normen van professionalisme; zij zouden onafhankelijk optreden, en zij zouden de grootst mogelijke transparantie betrachten bij hun werkzaamheden. Hun professionalisme en onafhankelijkheid staan weliswaar buiten kijf, maar hun beraadslagingen zijn nog verre van transparant. De leden van de comités zijn bekend en de agenda's en notulen worden regelmatig via Internet gepubliceerd. Het publiek heeft echter nog steeds geen toegang tot de beraadslagingen, de ledenlijsten en de procedure van de talrijke werkgroepen, waar het meeste wetenschappelijke werk verricht wordt. In deze werkgroepen zitten wetenschappers die geen lid zijn van de hoofdcomités. De Commissie blijft hierdoor ernstig achter op haar vroegere verplichtingen.

1. Wat is de Commissie voornemens te doen om haar verplichtingen ten volle na te komen en het wetenschappelijk evaluatieproces volstrekt transparant te maken (vooral in gevallen die niet controversieel zijn)?
2. Hoe wil de Commissie er bijvoorbeeld voor zorgen dat de beraadslagingen van de talrijke werkgroepen die zich bezig houden met het herzien van de veiligheid van de vitamines en mineralen — een van de niet controversiële onderwerpen — volstrekt transparant zijn?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(3 november 1999)

De Commissie maakt graag van deze gelegenheid gebruik om haar algemene aanpak uiteen te zetten om de transparantie van de werkgroepen van de wetenschappelijke comités te waarborgen. Hierbij wordt ook rekening gehouden met overwegingen van onafhankelijkheid en vertrouwelijkheid.

Het is duidelijk dat het uitbrengen van wetenschappelijke adviezen dikwijls veel voorbereidend werk vereist om wetenschappelijke gegevens te verzamelen, te vergelijken en te evalueren, taken die dikwijls worden verricht door de werkgroepen van de wetenschappelijke comités. Het functioneren van de werkgroepen is geregeld in het reglement van orde van het desbetreffende wetenschappelijke comité, dat volledig verantwoordelijk blijft voor de voorbereidende werkzaamheden die in de werkgroepen worden verricht. Krachtens artikel 7 van Besluit 97/579/EG van de Commissie van 23 juli 1997 houdende de instelling van wetenschappelijke comités op het gebied van de gezondheid van de consument en de voedselveiligheid⁽¹⁾, dat voorziet in de oprichting van werkgroepen, waarvan ook externe deskundigen deel kunnen uitmaken, en in de vaststelling van hun mandaten door de wetenschappelijke comités, moeten deze werkgroepen ook worden voorgezeten door een lid van het comité en verslag uitbrengen aan het wetenschappelijk comité waardoor zij zijn opgericht.

De selectie van de externe deskundigen geschiedt op grond van een advies van de wetenschappelijke comités en afhankelijk van de voor het onderwerp in kwestie vereiste deskundigheid. Voor externe deskundigen gelden dezelfde eisen als voor de leden, d.w.z. dat zij overeenkomstig artikel 6, lid 3, van het besluit op elke vergadering de specifieke belangen kenbaar moeten maken die zouden kunnen worden geacht aan hun onafhankelijkheid afbreuk te doen. In het geval van een dergelijke verklaring beslist de voorzitter over de te nemen stappen.

De Commissie erkent dat het publiek er recht op heeft de samenstelling van de werkgroepen van de wetenschappelijke comités te kennen. Daarom zal zij de wetenschappelijke comités verzoeken er een gewoonte van te maken de namen van de leden van de werkgroepen bekend te maken in de notulen van de vergaderingen waarop de werkgroepen werden opgericht. Wel dient te worden erkend dat de complexiteit van sommige vraagstukken kan betekenen dat de samenstelling van deze groepen nog niet vaststaat en dat in een later stadium extra deskundigen kunnen moeten worden aangezocht.

Wat de beraadslagingen van de werkgroepen betreft, herinnert de Commissie de geachte afgevaardigde eraan dat alleen de wetenschappelijke comités verantwoordelijk zijn voor het advies dat zij uitbrengen, en niet de werkgroepen. De door een werkgroep opgestelde voorbereidende documenten bezitten geen intrinsiek gezag en kunnen door het desbetreffende wetenschappelijk comité altijd worden gewijzigd, verworpen of goedgekeurd.

De Commissie is van mening dat de voorbereidende beraadslagingen van de werkgroepen onderdeel zijn van de interne procedure van de wetenschappelijke comités. Het is de verantwoordelijkheid van de wetenschappelijke comités om in volledige onafhankelijkheid te beslissen welke gedeelten van de voorbereidende werkzaamheden van een werkgroep opgenomen zullen worden in de wetenschappelijke adviezen die uiteindelijk worden goedgekeurd en gepubliceerd.

De Commissie is van mening dat deze aanpak garandeert dat de leden van de wetenschappelijke comités steeds in alle onafhankelijkheid de laatste verantwoordelijkheid hebben voor de adviezen die zij uitbrengen. In het licht van de nieuwe ontwikkelingen zal de Commissie de praktische uitvoering van de beginselen van onafhankelijkheid en transparantie, die fundamenteel zijn voor het vertrouwen van het publiek in het werk van haar wetenschappelijke comités, kritisch blijven volgen. Een van deze nieuwe ontwikkelingen is het verslag van drie deskundigen over de toekomst van wetenschappelijke adviezen, dat later dit jaar zal worden uitgebracht.

(¹) PB L 237 van 28.8.1997.

(2000/C 27 E/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1599/99

van Maurizio Turco (NI) aan de Raad

(8 september 1999)

Betreft: De Volksrepubliek China voert de druk op Taiwan op

Al geruime tijd voert de Volksrepubliek China een politiek van steeds sterkere dreiging tegenover de Republiek China (Taiwan). Het enige gevolg hiervan is dat de spanning in Zuidoost-Azië alarmerend is opgelopen. Peking laat het niet langer bij dreigen met een eventuele technologische oorlog tegen het eiland, maar voert inmiddels een echte militaire en militaristische „escalatie” die de Volksrepubliek ertoe kan brengen onherstelbare schade aan te richten.

De Europese Unie houdt, geconfronteerd met dit scenario, vast aan een beleid van zogeheten „kritische dialoog” met Peking dat er in de praktijk op neer komt dat de Chinese communistische autoriteiten de vrije hand wordt gegeven bij hun agressieve politiek tegen Taiwan, bij het onthouden van de rechten van het individu binnen het eigen grondgebied en een meedogenloze onderdrukking van Tibetanen, Mongolen en Oeigoeren die huns ondanks binnen de grenzen van de Volksrepubliek China wonen.

Is de Raad niet van mening dat deze tot nu toe door de Unie ten opzichte van de Volksrepubliek China gevoerde kritische dialoog uiteindelijk alleen maar de facto een aanmoediging betekent van de agressieve, militaristische en onderdrukkende neigingen van het Chinese communistische regime? Acht de Raad de wens van de Republiek van Taiwan niet gewettigd om zich niet te laten integreren in een staat die gebaseerd is op ontkenning van de rechtstaat en de democratie? Acht de Raad het daarom niet zijn plicht steun te verlenen aan het verzoek van de Republiek van Taiwan opnieuw te worden opgenomen in de Verenigde Naties en de jure te worden erkend als soevereine staat?

Antwoord

(22 oktober 1999)

Het zal de geachte afgevaardigde bekend zijn dat de EU op 20 juli een verklaring heeft afgelegd waarin zij met bezorgdheid akte neemt van de ontwikkelingen die in juli aan weerszijden van de Straat van Taiwan hebben plaatsgevonden. In de verklaring wordt ook de steun van de EU voor het beginsel van „Eén China” tot uitdrukking gebracht, terwijl tevens nadrukkelijk gewezen wordt op de noodzaak om de kwestie Taiwan vreedzaam te regelen door middel van een constructieve dialoog. De EU blijft hopen dat beide zijden alles in het werk zullen stellen om misverstanden uit de weg te ruimen en een constructieve dialoog te handhaven. Beide zijden dienen af te zien van het nemen van maatregelen of het afleggen van verklaringen die de spanningen doen toenemen. Deze benadering wordt gedeeld door de internationale gemeenschap in het algemeen.

De doelstellingen van de EU blijven: de betrekkingen met China versterken en de integratie van dit land in de wereld economie ondersteunen, waardoor het land zich ook economische en sociale hervormingen en de overgang naar een meer open maatschappij, de rechtstaat en de naleving van de internationaal erkende mensenrechten zal kunnen veroorloven.

Met de politieke dialoog, inzonderheid de dialoog betreffende de mensenrechten, die in oktober 1997 werd hervat, wordt beoogd deze doelstellingen verder na te streven.

Onmiddellijke resultaten kunnen niet worden verwacht, maar dankzij de vasthoudende en geduldige inspanningen van de EU en van andere partijen via dialoog en andere middelen, groeit ook in China gestaag de erkenning van de universele waarden die door ons worden gehuldigd. Het is om deze reden dat de EU erop heeft aangedrongen dat de dialoog met de EU alomvattend en substantieel moet blijven zonder dat bij voorbaat onderwerpen worden uitgesloten. Tevens heeft de EU duidelijk gemaakt te verwachten dat de dialoog over de mensenrechten niet alleen zal leiden tot erkenning, door China van de internationale verbintenissen, maar ook tot concrete verbetering van de situatie op het vlak van de mensenrechten in het land zelf.

(2000/C 27 E/175)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1602/99

van Benedetto Della Vedova (NI) aan de Commissie

(7 september 1999)

Betreft: Luchtvaartmaatschappijen en voorschriften i.v.m. overboeking

Vooraf in de zomer komt het steeds vaker voor — en is het steeds nadeliger voor de gebruiker/consument/reiziger — dat luchtvaartmaatschappijen, ook van de Europese Unie, zich bezondigen aan overboeking (d.w.z. meer plaatsen verkopen dan er in werkelijkheid voor een vlucht beschikbaar zijn) en dat het personeel van de maatschappij vervolgens op grond van totaal onduidelijke criteria besluit om reizigers, ook al zijn zij in het bezit van een geldig ticket, niet toe te laten, zodat de gedupeerden onverwacht en vaak lang moeten wachten, onvoorziene extra uitgaven moeten doen die vaak niet door de maatschappijen worden vergoed en bovendien nog problemen kunnen ondervinden als gevolg van het feit dat zij niet op het gewenste tijdstip kunnen terugkeren. Dit probleem wordt nog aanmerkelijk ernstiger wanneer het zich voordoet op vluchten tussen steden in de Europese Unie en transcontinentale bestemmingen.

De diverse regels die voortvloeien uit de huidige voorschriften van de Commissie (EEG nr. 295/91⁽¹⁾ van 4 februari 1991) staan in geen enkele verhouding tot de omvang van de problemen waartoe deze situatie leidt. De regels gelden niet voor vluchten uit derde landen naar een communautaire bestemming, sluiten niet uit dat de reiziger zijn vertrek apart moet bevestigen, houden niet in dat de „time limit” waarbinnen de passagiers moeten inchecken bindend is en geven niet aan hoeveel procent overboeking is toegestaan, en de voorziene boeteclausules lijken er niet toe te leiden dat de maatschappijen de gedupeerden naar behoren schadeloosstellen.

Is de Commissie op de hoogte van deze situatie? Denkt zij niet dat de voorschriften die tot nu toe zijn vastgesteld juist vanwege hun juridische aard ontoereikend zijn? Is zij voornemens aanvullende en andersoortige maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat de rechten van de reizigers/consumenten worden geëerbiedigd?

⁽¹⁾ PB L 36 van 8.2.1991, blz. 5.

(2000/C 27 E/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1663/99

van Lucio Manisco (GUE/NGL) aan de Commissie

(22 september 1999)

Betreft: Rechten van de burgers en luchtvaartmaatschappijen

Afgelopen augustus zijn vele Europese burgers in alle luchthavens van de Europese Unie het slachtoffer geworden van intimidatie en machtsmisbruik door de luchtvaartmaatschappijen op het stuk van de vertragingen van vliegtuigen, omstandigheden van het vervoer en het wachten, en te late uitgifte van bagage. De passagier is van rechtspersoon die een contract sluit met een luchtvaartmaatschappij, gedegenereerd tot passief object en slachtoffer dat tegen dergelijke arbitraire praktijken niets heeft in te brengen.

Acht de Commissie het niet dringend noodzakelijk dat verordening 295/91⁽¹⁾ wordt gewijzigd in de zin dat luchtvaartmaatschappijen voor vertraging van het luchtverkeer de passagier een schadevergoeding moeten betalen?

⁽¹⁾ PB L 36 van 8.2.1991, blz. 5.

**Gecombineerd Antwoord
van mevrouw de Palacio namens de Commissie
op de schriftelijke vragen P-1602/99 en E-1663/99**

(6 oktober 1999)

De Commissie is het eens met het geachte parlementslid dat er dringend iets moet worden gedaan om in het geval van overboeking de condities voor de passagiers te verbeteren. Zij heeft daartoe reeds een wijziging ⁽¹⁾ voorgesteld van Verordening (EEG) 295/91 van de Raad van 4 februari 1991 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels voor compensatie bij instapweigering in het geregeld luchtvervoer ⁽²⁾. In dit gewijzigde voorstel ⁽³⁾ gaat de Commissie ook in op voorstellen van het Parlement. Het voorstel moet echter nog steeds door de Raad worden vastgesteld.

Bijna alle door het geachte parlementslid aangekaarte problemen worden in dit voorstel behandeld. Alleen het voorstel om slechts een bepaald overboekingspercentage toe te staan, is er niet in omgenomen omdat de luchtvaartmaatschappijen dit percentage zelf vastleggen op basis van hun eigen statistieken over niet-opdagende passagiers. Deze aantallen verschillen van maatschappij tot maatschappij en van route tot route zodat het ondoenbaar is een vast percentage aan te geven dat geschikt is voor alle situaties in Europa.

De kwestie van compensaties voor vertragingen wordt niet behandeld in het voorstel. Het probleem zal echter worden besproken in het kader van een weldra te lanceren raadpleging over de rechten van passagiers in het luchtvervoer. Daarbij zal ook worden gekeken naar de aanvaardbaarheid van de huidige door de luchtvaartmaatschappijen gehanteerde vervoersvoorwaarden.

De recente conventie van Montreal van 28 mei 1999 tenslotte omvat geactualiseerde bepalingen in verband met schade aan en laattijdige aflevering van bagage. De Commissie stelt voor dat de Gemeenschap toetreedt tot deze conventie en overweegt meer bepaald of in deze context een initiatief moet worden genomen in verband met bagage.

⁽¹⁾ PB C 120 van 18.4.1998.

⁽²⁾ PB L 36 van 8.2.1991.

⁽³⁾ PB C 351 van 18.11.1998.

(2000/C 27 E/177)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1604/99
van John Purvis (PPE-DE) aan de Commissie**

(7 september 1999)

Betreft: Resultaten van een onderzoek naar de gevaren van plutonium en kernongevallen

Volgens berichten in de pers (The Times of London van 9.8.1999) steunt de Eenheid stralingsbescherming van de EU onderzoek van het Bureau voor Kernenergie van het Verenigd Koninkrijk (UKAEA) in Harwell, waarbij vrijwilligers radioactief plutonium inhaleerden en ingespoten kregen om de effecten van een kernongeval op het lichaam te simuleren. Kan de Commissie meedelen welke effecten (indien aanwezig) er bij de betrokken proefpersonen zijn waargenomen en wat de bredere implicaties zijn met betrekking tot de gevaren van plutonium en kernongevallen?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(6 oktober 1999)

De Commissie heeft financiële steun verstrekt voor twee projecten binnen het derde (1990-94) en vierde (1994-98) kaderprogramma, die studies omvatten waarbij menselijke vrijwilligers bepaalde plutoniumisotopen te inhaleren of ingespoten kregen.

Deze projecten waren onderdeel van een breed opgezet onderzoek waarbij maximaal 12 instituten in de lidstaten betrokken waren en dat tot doel had een beter kwantitatief inzicht te verkrijgen in het gedrag van in het menselijk lichaam opgenomen radionucliden (biokinetiek), en bij te dragen tot een meer betrouwbare dosis- en risicobeoordeling wat betreft blootstelling op het werk en bij een ongeval.

De studies werden uitgevoerd na nodige goedkeuring door een ethische commissie, op basis van een beoordeling van de mogelijke gezondheidsrisico's. De totale aan de vrijwilligers toegediende doses bedragen niet meer dan 0,1 milliSieverts (mSv), hetgeen weinig is vergeleken met de natuurlijke achtergrondstraling

(ca. 3% van de gemiddelde jaarlijkse blootstelling). Deze lage doses hebben te maken met de keuze van de plutoniumisotopen ^{237}Pu en ^{244}Pu , die een lage stralingstoxiciteit hebben maar zich chemisch en biokinetisch zoals andere meer toxische plutoniumisotopen gedragen. Bij deze dosisniveaus worden geen stralingseffecten verwacht en zijn er bij de betrokken geen waargenomen.

Sommige resultaten van de studies zijn in de openbaar toegankelijke literatuur gepubliceerd en verdere publicaties zijn in voorbereiding. De preliminaire conclusie van de studies is dat de huidige inzichten betreffende de risico's van de opname van plutonium geldig blijven.

(2000/C 27 E/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1606/99

van Antonio Tajani (PPE-DE) aan de Raad

(13 september 1999)

Betreft: Internet en het wetsontwerp van de Italiaanse regering in verband met het gelijkheidsbeginsel

De Italiaanse regering heeft onlangs een wetsontwerp gepubliceerd dat televisiespots (openbare zowel als particuliere; nationale zowel als locale) tijdens verkiezingscampagnes verbiedt. Het is voorts de bedoeling dat spots ook op Internet zouden worden verboden. Dat houdt een flagrante schending in van het recht van de burger op vrije informatie, temeer omdat alle soorten verkiezingspropaganda worden verboden, ook die via het informatienet bij uitstek, Internet, waarvan het gebruik zich in Europa steeds meer verspreidt.

Meent de Raad niet dat dit een flagrante schending is van het recht van de burger op vrije informatie?

Wat is de Raad voornemens te doen om het recht van de burger op vrije informatie te waarborgen en om de Europese burgers te beschermen tegen elke vorm van prohibitionisme?

Antwoord

(22 oktober 1999)

De Raad deelt de Geachte Afgevaardigde mee dat de behandeling van zijn vraag niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

(2000/C 27 E/179)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1608/99

van Antonio Tajani (PPE-DE) aan de Commissie

(7 september 1999)

Betreft: Internet en het wetsontwerp van de Italiaanse regering in verband met het gelijkheidsbeginsel

De Italiaanse regering heeft onlangs een wetsontwerp gepubliceerd dat televisiespots (openbare zowel als particuliere; nationale zowel als locale) tijdens verkiezingscampagnes verbiedt. Het is voorts de bedoeling dat spots ook op Internet zouden worden verboden. Dat houdt een flagrante schending in van het recht van de burger op vrije informatie, temeer omdat alle soorten verkiezingspropaganda worden verboden, ook die via het informatienet bij uitstek, Internet, waarvan het gebruik zich in Europa steeds meer verspreidt.

Meent de Commissie niet dat dit een flagrante schending is van het recht van de burger op vrije informatie?

Wat is de Commissie voornemens te doen om het recht van de burger op vrije informatie te waarborgen en om de Europese burgers te beschermen tegen elke vorm van prohibitionisme?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(7 oktober 1999)

Het is de Commissie bekend dat de Italiaanse regering onlangs een wetsontwerp heeft opgesteld over de gelijke toegang tot communicatiemiddelen tijdens verkiezingscampagnes en referenda en voor politieke mededelingen.

Aangezien dit wetsontwerp volgens de elementen waarover de Commissie beschikt bepalingen bevat die niet alleen de verkiezingsinformatie en -propaganda op radio en televisie maar ook via on-linediensten reglementeren, kan het pas op nationaal niveau worden goedgekeurd na officiële kennisgeving uit hoofde van Richtlijn 98/48/EG van het Parlement en de Raad van 20 juli 1998 tot wijziging van Richtlijn 98/34/EG betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften⁽¹⁾.

Krachtens deze richtlijn is elke lidstaat sinds 5 augustus 1999 verplicht om alle nieuwe, op de diensten van de informatiemaatschappij (diensten die op afstand, langs elektronische weg en op individueel verzoek van een afnemer worden verricht) toepasselijke voorschriften reeds in de ontwerpfase aan de Commissie te melden. Deze richtlijn heeft tot doel belemmeringen voor het vrije verkeer van grensoverschrijdende onlinediensten, zoals de diensten die via Internet worden verstrekt, te voorkomen.

Indien een lidstaat een nationaal ontwerp-voorschrift goedkeurt zonder voorafgaande kennisgeving aan de Commissie uit hoofde van richtlijn 98/48/EG, schendt zij het communautaire recht, ongeacht de inhoud van de nationale wetgeving. Een dergelijk voorschrift is bovendien niet toepasselijk en kan niet tegen derden worden ingeroepen⁽²⁾.

Daar de procedure van Richtlijn 98/48/EG niet op gang is gebracht, wordt de Commissie niet geacht zich ten gronde uit te spreken over de bepalingen van wetgeving die zich, zoals in dit geval, op nationaal niveau nog in een voorbereidende fase bevinden en dus nog geen concrete belemmering vormen voor het vrije verkeer van diensten in de interne markt.

⁽¹⁾ PB L 217 van 5.8.1998.

⁽²⁾ Arrest van het Hof van Justitie van 30 april 1996 in zaak C-194/94 (CIA Security).

(2000/C 27 E/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1609/99

van Marianne Thyssen (PPE-DE) aan de Commissie

(7 september 1999)

Betreft: Communautaire rechtsgrondslag voor nationale steunmaatregelen aan niet-landbouwbedrijven

De Europese Commissie heeft aan de Belgische regering verklaard de dioxinecrisis in België te kwalificeren als een buitengewone gebeurtenis in de zin van artikel 87, lid 2, sub b) van het Verdrag. Hierdoor kunnen de door de Belgische regering uitgewerkte steunmaatregelen aan landbouwbedrijven als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt beschouwd worden.

Is de Europese Commissie het ermee eens dat als de Belgische regering naar analogie met de steunmaatregelen voor landbouwbedrijven ook steunmaatregelen voor niet-landbouwbedrijven aanmeldt, deze maatregelen eveneens als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt op basis van artikel 87, lid 2, sub b) gekwalificeerd dienen te worden?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(7 oktober 1999)

Artikel 87, lid 2, onder b), (ex artikel 92) van het EG-Verdrag biedt de mogelijkheid om steunmaatregelen te nemen tot herstel van de schade veroorzaakt door buitengewone gebeurtenissen. In haar beschikkingen

betreffende de steunmaatregelen die door de Belgische regering zijn voorgesteld in de context van de dioxinecrisis op het gebied van de in België geproduceerde levensmiddelen en diervoeder heeft de Commissie erkend dat de aard en de reikwijdte van de beperkingen die moesten worden opgelegd ter bescherming van de volksgezondheid een buitengewone gebeurtenis vormden in de zin van de genoemde verdragsbepaling. Bepaalde van deze maatregelen, met name die betreffende de compensatie voor vernietigde productvoorraden, beperken zich niet tot landbouwproducten in de zin van Bijlage I (voorheen Bijlage II) van het EG-Verdrag.

De vraag, of artikel 87, lid 2, onder b), van het EG-Verdrag ook als rechtsbasis kan dienen om verdere steunmaatregelen ten behoeve van andere sectoren dan de landbouwsector goed te keuren, kan slechts op passende wijze worden behandeld in een beschikking van de Commissie naar aanleiding van een aanmelding waarin volledige informatie wordt gegeven over de begunstigden en de beoogde maatregelen. Wel kunnen een aantal elementen voor een dergelijke beoordeling worden genoemd.

Aangezien de reikwijdte van de opgelegde restricties niet beperkt blijft tot de landbouwsector, kunnen de potentiële gevolgen van de erkenning van deze restricties als buitengewone gebeurtenis door de Commissie zich uitstrekken tot andere dan landbouwondernemingen. Hierbij moet echter worden benadrukt dat er een causaal verband moet zijn tussen de bijzondere gebeurtenis (in dit geval de opgelegde restricties, niet het te hoge dioxinegehalte of de reactie van het publiek op bepaalde categorieën voedingsmiddelen) en de schade of het verlies dat de steunmaatregel beoogt te compenseren, alvorens de maatregel kan worden goedgekeurd op basis van artikel 87, lid 2, onder b), van het EG-Verdrag.

Veel bedrijven in andere sectoren dan de landbouw kunnen, afhankelijk van de precieze activiteit, in staat zijn de gevolgen van de restricties te beperken door alternatieve leveringsbronnen voor agrarische basisproducten te gebruiken. Voorts kan de eventueel geleden schade of het verlies, wederom afhankelijk van de kring van activiteiten, te wijten zijn aan andere oorzaken dan de restricties zelf.

De Commissie dient er derhalve, evenals in de landbouwsector, van overtuigd te zijn dat de eventuele steun geen overcompensatie vormt voor de schade die daadwerkelijk door de buitengewone gebeurtenis is veroorzaakt. Gelet op de grote verscheidenheid van niet-agrarische sectoren zou elke methode om deze schade te bepalen zeer nauwkeurig moeten worden onderzocht.

(2000/C 27 E/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1610/99

van Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) aan de Commissie

(7 september 1999)

Betreft: Negatieve beschikking van de Commissie met betrekking tot de compensatie, door de Nederlandse regering, van pomphouders in de Nederlands-Duitse grensstreek

De Europese Commissie heeft onlangs negatief beschikt over een compensatieregeling van de Nederlandse overheid voor pomphouders aan de Nederlands-Duitse grens.

Kan de Commissie meedelen wanneer de Nederlandse regering de regeling voor het eerst heeft aangemeld bij de Europese Commissie?

Kan zij meedelen of er een verplichting bestaat voor dit soort aanmeldingen bij de Commissie in Brussel?

Wanneer heeft zij voor het eerst gereageerd op de Nederlandse regeling met de betreffende pomphouders en wat was de inhoud van deze eerste reactie?

Is er nadien vaker contact geweest over deze regeling tussen de Nederlandse overheid en de Europese Commissie en zo ja, wanneer vond dit contact plaats en wat was de inhoud van deze contacten?

Had de Nederlandse regering, naar het oordeel van de Commissie kunnen weten dat de betreffende regeling onhoudbaar was en zo ja, sinds wanneer had de Nederlandse regering dat kunnen weten?

Indien de Nederlandse regering volgens de Europese Commissie beter had kunnen weten, acht de Europese Commissie het dan nog redelijk dat de betreffende pomphouders, van wie dergelijke juridische kennis niet kan worden verwacht, de betreffende compensatie terug moeten betalen? Is het niet redelijker dat de Nederlandse regering zelf de schade voor haar rekening neemt?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(4 oktober 1999)*

Op 18 augustus 1997 deelden de Nederlandse autoriteiten mede dat zij voornemens waren financiële steun te verlenen aan 633 bij de Duitse grens gelegen Nederlandse pompstations. In artikel 88, lid 3, (ex artikel 93) van het EG-Verdrag wordt bepaald dat de Commissie op de hoogte moet worden gebracht van elk voornemen tot invoering van steunmaatregelen voordat deze worden ten uitvoer gelegd. De lidstaten zijn derhalve verplicht nieuwe steunmaatregelen, zoals de subsidies aan de Nederlandse pompstations, bij de Commissie aan te melden.

Op 22 september 1997 verzocht de Commissie de Nederlandse autoriteiten voor het eerst hierover meer informatie te verstrekken teneinde na te kunnen gaan (a) in hoeverre het aangemelde project de mededinging in andere lidstaten, met name in Duitsland, zou kunnen vervalsen, en (b) of de subsidie een cumulatief effect zou kunnen hebben waardoor de minimis-steun van 100.000 € per begunstigde zou worden overschreden. Overeenkomstig de minimis-regel⁽¹⁾ is artikel 87, lid 1, (ex artikel 92) van het EG-Verdrag niet van toepassing op maatregelen waarbij het steunbedrag deze limiet niet overschrijdt, en dienen deze daarom niet langer van tevoren bij de Commissie te worden aangemeld.

Tijdens het nagenoeg twee jaar durende onderzoek heeft de Commissie acht brieven geschreven aan de Nederlandse autoriteiten en heeft zij drie beschikkingen goedgekeurd (een beschikking tot instelling van een grondig onderzoek, een beschikking om de Nederlandse autoriteiten te gelasten informatie te verstrekken en een definitieve beschikking). Daarnaast heeft zij ook een aantal formele en informele vergaderingen belegd met de Nederlandse autoriteiten. Deze laatste hebben elf brieven geschreven aan de Commissie.

De hierboven bedoelde verplichte aanmelding wordt nog dwingender door een verbod uit hoofde waarvan de lidstaat geen steunmaatregelen tot uitvoering mag brengen voordat de Commissie haar toestemming heeft gegeven. Bijgevolg mocht de Nederlandse regering deze steun niet toekennen voordat de Commissie haar standpunt had bekendgemaakt.

De Nederlandse pomphouders kunnen zich niet beroepen op het beginsel van de bescherming van het gewettigd vertrouwen om te voorkomen dat zij de steun moeten terugbetalen. Het Hof van Justitie heeft immers gesteld dat de betrokken lidstaat of de begunstigde onderneming zich alleen in uitzonderlijke omstandigheden op dit beginsel kan beroepen. Indien ondernemingen, zoals de Nederlandse pompstations, niet nagaan of de steun die zij ontvangen rechtsgeldig en verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt, kunnen zij later niet aanvoeren dat zij mochten aannemen dat deze steun overeenstemde met de Gemeenschapswetgeving⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB C 68 van 6.3.1996.

⁽²⁾ Arresten van het Hof van Justitie in zaak C-5/89 Commissie/Duitsland (1990) Jurispr. blz.I-3437 en zaak C-183/91 Commissie/Griekenland (1993) Jurispr. blz. I-3 131.

(2000/C 27 E/182)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1611/99
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie***(7 september 1999)*

Betreft: Gebruik van nandrolon

Zijn fabrikanten van levensmiddelen krachtens de vigerende wetgeving verplicht op hun labels de aanwezigheid te vermelden van precursoren van nandrolon?

Zo ja, acht de Commissie de naleving van de regeling voldoende? Zo niet, is de Commissie het erover eens dat deze beleidssector dringend aan herziening toe is?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(5 oktober 1999)*

Doorgaans moeten de ingrediënten van levensmiddelen op het etiket worden vermeld overeenkomstig de voorschriften van Richtlijn 79/112/EEG van de Raad van 18 december 1978 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake etikettering en presentatie van levensmiddelen bestemd voor de eindverbruiker alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame⁽¹⁾.

De Commissie heeft geen kennis van het gebruik van precursoren van nadrolon, een product dat behoort tot de anabole steroïden, in verwerkte levensmiddelen.

Krachtens Richtlijn 96/22/EG van de Raad van 29 april 1996 betreffende het verbod op het gebruik, in de veehouderij, van bepaalde stoffen met hormonale werking en van bepaalde stoffen met thyreostatische werking, alsmede van β -agonisten en tot intrekking van de Richtlijnen 81/602/EEG, 88/146/EEG en 88/299/EEG⁽²⁾ is het verboden op enigerlei wijze stoffen met androgene werking, zoals nadrolone, toe te dienen aan landbouwhuisdieren en aan aquacultuurdieren. Wanneer resten van nadrolone in levensmiddelen worden aangetroffen, moeten die onverwijld van de markt worden gehaald en vernietigd.

(1) PB L 33 van 8.2.1979.

(2) PB L 125 van 23.5.1996.

(2000/C 27 E/183)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1612/99
van Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) aan de Commissie

(15 september 1999)

Betreft: Kinderarbeid

Kan de Commissie meedelen welke Europese landen het ILO-Verdrag ter bescherming van extreme vormen van kinderarbeid nog niet hebben geratificeerd?

Kan zij meedelen welke ACS-landen dit nog niet hebben gedaan?

Welke maatregelen wil zij nemen om deze ratificatie te bevorderen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(27 oktober 1999)

De conventie van de internationale Arbeidsorganisatie (IAO) tot verbod en onmiddellijke actie tot beëindiging van de ergste vormen van kinderarbeid (Conventie 182) is tot nu toe nog maar door één lidstaat van de IAO, te weten de Republiek van de Seychellen, geratificeerd. De conventie is nog niet van kracht geworden. Dat gebeurt pas twaalf maanden nadat de Directeur-generaal van de IAO twee ratificaties heeft geregistreerd. De Commissie zelf steunt de aan de conventie ten grondslag liggende beginselen krachtig en hoopt dat vele landen de Conventie zullen ratificeren.

De Commissie gaat door met de financiering van verscheidene projecten in de wereld die ten doel hebben de zeer penibele positie van kinderen te verbeteren, en vooral van projecten in ontwikkelingslanden. Deze projecten beogen invoering van begeleidende maatregelen om de kinderen juridisch te beschermen, weer naar school te sturen en de samenleving te doen beseffen dat kinderen rechten hebben. Dit soort projecten is sinds 1997 gefinancierd in Pakistan, Sri Lanka, de Filippijnen, Togo, Nepal en Ghana.

(2000/C 27 E/184)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1617/99
van Gary Titley (PSE) aan de Commissie

(7 september 1999)

Betreft: Nieuwe metrologierichtlijn

Ik heb begrepen dat de Commissie momenteel een nieuwe metrologierichtlijn voorbereidt.

Frankrijk is de enige lidstaat van de EU die eist dat alle meetinstrumenten, zoals afstandsmeters, worden goedgekeurd door een nationale instantie, in dit geval de Directions régionales de l'industrie, de la recherche et de l'environnement (DRIRE). Om deze goedkeuring te verkrijgen, moet een bedrijf over een kantoor en opslagruimte in Frankrijk beschikken, die DRIRE-inspecteurs kunnen bezoeken teneinde elk instrument afzonderlijk in ogenschouw te nemen.

Is de Commissie niet ook van mening dat hier duidelijk sprake is van een niet-tarifaire belemmering, waarmee de invoer van meetapparatuur uit andere lidstaten van de EU wordt verhinderd?

Wordt dit vraagstuk in de aanstaande richtlijn inzake metrologie aangepakt, zodat er een echte interne markt voor meetinstrumenten tot stand wordt gebracht?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(7 oktober 1999)

In alle lidstaten geldt een regeling voor de meeste voor de handel bestemde meetinstrumenten. De werkingssfeer van die nationale regelingen verschilt, maar dergelijke regelingen kunnen gerechtvaardigd zijn met het oog op de bescherming van de consument en om eerlijke commerciële transacties te garanderen.

Sinds de jaren 70 bestaat er een communautaire regeling die erop gericht is het vrije verkeer van meetinstrumenten te waarborgen. Zoals het geachte parlementslid heeft vermeld, werkt de Commissie echter aan een voorstel voor een richtlijn van de Raad en het Parlement die moet zorgen voor het vrije verkeer van legale meetinstrumenten. Het is de bedoeling de communautaire wetgeving te wijzigen in het licht van de technische vooruitgang en bij wijze van nieuwe regelgevingstechniek gebruik te maken van de nieuwe aanpak inzake technische harmonisatie en normalisatie. Met het voorstel wordt ook beoogd de nationale wetgevingen inzake niet onder de huidige communautaire regeling vallende meetinstrumenten te harmoniseren.

Wat betreft de door het geachte parlementslid aangehaalde verplichting in Frankrijk over een kantoor en opslagruimte te beschikken, zal de Commissie contact opnemen met de Franse autoriteiten en deze om opheldering vragen.

(2000/C 27 E/185)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1619/99
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie

(15 september 1999)

Betreft: Overeenstemming nationale regionale steungebieden met communautaire bepalingen

De afgelopen tijd duiken er steeds vaker berichten op dat de regionale steungebieden van de afzonderlijke lidstaten niet overeenstemmen met de Gemeenschapsrechtelijke bepalingen terzake.

Tegen deze achtergrond wordt de Commissie verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

1. Welke eisen worden er in de communautaire bepalingen gesteld aan de nationale plannen ter bevordering van bepaalde gebieden?
2. Hoe ziet de „steunlandkaart” voor heel Europa er in detail uit?
3. Op welke basis worden de verklaringen van de verschillende lidstaten door de Commissie geverifieerd?
4. Hoe ziet de huidige „steunlandkaart” voor Oostenrijk eruit en bestaat er eventuele twijfel aan de conformiteit met de EU-richtlijnen inzake steun?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(27 oktober 1999)

De Commissie neemt aan dat het geachte parlementslid het heeft over de „regionalesteunkaart” in samenhang met de regelgeving inzake overheidssteun. Er wordt dus verwezen naar punt 5.1 van de richtsnoeren inzake regionale steunmaatregelen⁽¹⁾ en de daar gegeven omschrijving van het begrip „regionalesteunkaart”.

De criteria waaraan een regio uit een lidstaat moet voldoen, worden nader opgesomd in punt 3 en 4 van dezelfde richtsnoeren. Aangezien het bovendien in beginsel om uitzonderlijke steun gaat, heeft de Commissie de lidstaten in februari 1998 en december 1998⁽²⁾ meegedeeld dat 42,7% van de bevolking in de Gemeenschap mag leven in regio's die op grond van artikel 87 (ex-artikel 92), lid 3, onder a) of c), van het EG-Verdrag, voor steun in aanmerking komen; ook heeft zij voor iedere lidstaat het percentage

berekend van de bevolking die in regionale steungebieden mag leven. Binnen deze marges kunnen de lidstaten kiezen welke regio's voor steun in aanmerking komen overeenkomstig punt 3 en 4 van de richtsnoeren inzake regionale steunmaatregelen. De statistische gegevens die de nationale autoriteiten in dit verband verstrekken, worden door de Commissie getoetst aan gegevens van Eurostat.

Een en ander betekent dat een „Europese steunkaart” alleen bestaat in zoverre het de bundeling betreft van alle nationale kaarten met de in aanmerking komende gebieden in de lidstaten. De bestaande „regionalesteunkaart” kan het geachte parlementslid vinden op de homepage van het Directoraat-generaal Concurrentie (http://europa.eu.int/comm/dg04/regaid/regaid_en.htm). De bestaande „regionalesteunkaart” voor Oostenrijk blijft van kracht tot 31 december 1999. De nieuwe kaart werd op 31 augustus 1999 bij de Commissie aangemeld en werd geregistreerd als steunzaak N 525/99. Momenteel onderzoekt de Commissie of deze „regionalesteunkaart” verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt.

Terzelfder tijd heeft Oostenrijk een kaart aangemeld met voorstellen voor ontwikkelingsgebieden voor de nieuwe doelstelling 2 van de Structuurfondsen; deze kaart wordt momenteel door de Commissie onderzocht op haar verenigbaarheid met het Gemeenschapsrecht, en met name Verordening (EG) 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen⁽³⁾. De Commissie beoogt een zo groot mogelijke coherentie tussen de gebieden die steun ontvangen uit de Structuurfondsen, en die welke in aanmerking komen voor overheidssteun met een regionale bestemming.

⁽¹⁾ PB C 74 van 10.3.1998.

⁽²⁾ PB C 16 van 21.1.1999.

⁽³⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2000/C 27 E/186)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1621/99
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(15 september 1999)

Betreft: Hoge wisselkoerskosten voor het wisselen van lire/franken op de luchthaven van Brussel

Op 12 juli 1999 om 17.41 uur heeft een Italiaanse burger die net uit Italië was aangekomen, zich binnen de luchthaven van Brussel naar het wisselkantoor Goffin Airport Change begeven om een kleine som geld te wisselen in Belgische franken met het doel een taxi te betalen om zich naar een familie in België te kunnen begeven.

Na de wisseltransactie heeft deze Italiaanse burger bij het lezen van de afrekening (dit document is in mijn bezit) vastgesteld dat hem een commissieloon van ongeveer 10 % was berekend (diefstal).

Op verzoek van deze burger heb ik persoonlijk onderzocht of er bij het kantoor Goffin Airport Change enigerlei mededelingen betreffende het toegepaste tarief te zien waren, maar ik heb — althans op dat moment — niets gevonden dat duidde op een verplichte heffing van 9,8 %.

Ik begrijp en onderschrijf de wetten van de vrije markt, maar niet het gedrag van een kantoor dat:

- zich binnen een luchthaven bevindend (openbare dienstverlening) en dus in zekere zin de enige mogelijkheid voor de aangekomen reizigers,
- zonder zichtbare aanduiding van de tarieven, tarieven toepast die buiten de markt en de marktlogica vallen en die zelfs door woekeraars buitensporig geacht zouden worden, en de regels van de EG-Commissie overtreedt.

Welke initiatieven zijn of zullen er worden genomen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(12 oktober 1999)

Zoals het geachte parlementslid ongetwijfeld weet, bevat Aanbeveling 98/286/EG de Commissie van 23 april 1998 betreffende de bankkosten voor de omrekening in euro⁽¹⁾ belangrijke bepalingen over transparantie. Volgens artikel 3 dienen banken en andere instellingen waarvan de bedrijfsactiviteiten

bestaan in de omwisseling van bankbiljetten (zoals wisselkantoren) duidelijke en transparante informatie aan hun klanten te verschaffen; zij moeten, meer bepaald, vooraf schriftelijke informatie verstrekken over de kosten die zij in rekening brengen. In considerans 7 en artikel 4 wordt banken bovendien aanbevolen om, voor zover mogelijk, hun methode voor het bekendmaken van de omrekeningskosten voor 1 januari 1999 te wijzigen, teneinde misverstanden over de kosten na deze datum te vermijden. Volgens de persoonlijke constatering van het geachte parlamentslid leeft het desbetreffende wisselkantoor deze gedragscode niet na en past het de bepalingen van de aanbeveling niet toe.

De Commissie heeft contact opgenomen met de Belgische „Commissie voor het Bank- en Financiewezen” en het Belgische ministerie van Economische Zaken. De Commissie heeft deze zaak in detail uitgelegd en geconcludeerd dat het desbetreffende wisselkantoor de toepasselijke nationale regels betreffende het bekendmaken van kosten mogelijk overtreedt. Deze zaak werd dan ook aan de Belgische autoriteiten gemeld.

Wat het niveau van de kosten betreft, wordt in de aanbeveling niet gevraagd dat de banken niet langer kosten in rekening zouden brengen voor de diensten die zij verlenen. Pas per 1 januari 2002 brengen de banken voor wisseltransacties onder bepaalde voorwaarden geen kosten meer in rekening (d.w.z. alleen voor hun cliënten, voor „huishoudbedragen” en voor omrekening van de nationale munt in euro). Bovendien zijn banken niet wettelijk verplicht om nationale bankbiljetten uit de eurozone om te wisselen (in tegenstelling tot centrale banken, die wat dit betreft wel bepaalde verplichtingen hebben). De juridische situatie verandert niet omdat het wisselkantoor in kwestie op de Brusselse luchthaven is gevestigd, aangezien er in dit geval geen verplichting tot openbare dienstverlening bestaat.

In het algemeen zijn met het omwisselen van geld niet onaanzienlijke kosten gemoeid. Het wisselkoersrisico, dat niet langer bestaat tussen de munteenheden van de eurozone, heeft nooit het belangrijkste element gevormd van de kosten in verband met wisseltransacties. Volgens de beschikbare informatie vertegenwoordigde het wisselkoersrisico ongeveer 20 % van deze kosten, die hoofdzakelijk voortvloeien uit de vaste kosten en de kosten in verband met de behandeling (de vervoerskosten van grote hoeveelheden buitenlandse munteenheden en de arbeidsintensieve aard van deze bewerkingen).

De manier waarop banken (inclusief wisselkantoren) hun kosten in rekening brengen, verschilt sterk van geval tot geval. Sommige werken op „ad valorem”-basis, andere vragen een vaste prijs of combineren beide methodes. In deze laatste gevallen kunnen bij het omwisselen van kleine bedragen de kosten erg hoog oplopen, zoals het geachte parlamentslid heeft vastgesteld.

De hoge omwisselingskosten binnen de Gemeenschap blijven de Commissie zorgen baren. De Commissie heeft informatie verzameld over het niveau van deze kosten sinds januari 1999 en in sommige gevallen bracht dit verrassend hoge kosten aan het licht, hetgeen op heftige reacties stuitte bij het Europese publiek. Dergelijke praktijken, die wellicht gerechtvaardigd zijn, ondermijnen het vertrouwen van de consument in de eenheidsmunt en brengen de steun van het publiek voor dit project in gevaar. De Commissie is voornemens deze kwestie in een nieuwe mededeling inzake betalingen, die in de nabije toekomst moet worden goedgekeurd, nader onder de loep te nemen. Voorts overweegt de Commissie een studie te laten uitvoeren naar de praktijken van de banken in de Gemeenschap inzake kosten voor de omwisseling van bankbiljetten uit de eurozone, alsmede voor andere grensoverschrijdende transacties (cheques, overmakingen en betaalkaarten).

(¹) PB L 130 van 1.5.1998.

(2000/C 27 E/187)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1629/99

van Phillip Whitehead (PSE) aan de Commissie

(15 september 1999)

Betreft: Richtlijn pakketreizen

Heeft de Commissie de wetgeving ter omzetting van de richtlijn inzake pakketreizen (90/314/EEG) (¹) in Griekenland, Italië en Spanje onderzocht? Is de Commissie van mening dat de consument hierdoor de mogelijkheid krijgt om zijn rechten te doen gelden, zoals in de richtlijn is bepaald? Zo nee, welke maatregelen denkt de Commissie te nemen?

(¹) PB L 158 van 23.6.1990, blz. 59.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(13 oktober 1999)*

De Commissie heeft de nationale wetgeving tot omzetting van de richtlijn inzake pakketreizen (90/314/EEG) in Griekenland, Italië en Spanje, en in alle andere lidstaten onderzocht. Een verslag over de tenuitvoerlegging van de richtlijn zal binnenkort worden gepubliceerd.

Als gevolg van dit onderzoek zijn niet-nalevingsprocedures ingesteld tegen Italië (betreffende de niet-toepassing van een systeem van reisgaranties, als bedoeld in artikel 7 van de richtlijn) en Griekenland (waar scheepvaartmaatschappijen zijn vrijgesteld van de verplichting om de zekerheid te stellen, als bedoeld in artikel 7). In beide gevallen heeft de Commissie besloten om een zaak bij het Hof van Justitie aan te spannen.

Wat de tenuitvoerlegging van de richtlijn in Italië betreft, onderzoekt de Commissie momenteel de vraag of de beperkte werkingssfeer van het Italiaanse wetsdecreet 111/95 in lijn is met de richtlijn. Hoewel de richtlijn van toepassing is op allen die niet-incidenteel pakketreizen organiseren of verkopen, geldt de Italiaanse regeling alleen voor degenen die een vergunning hebben om pakketreizen te organiseren of te verkopen.

Tenslotte kan iedereen te allen tijde bij de Commissie een klacht indienen met betrekking tot de tenuitvoerlegging van de Europese richtlijnen door de lidstaten. De Commissie onderzoekt deze klachten zeer aandachtig. In het geval van de richtlijn inzake pakketreizen en de drie voornoemde lidstaten zijn tot nu toe geen klachten ontvangen die de instelling van andere niet-nalevingsprocedures noodzakelijk maken.

(2000/C 27 E/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1633/99**van John Bowis (PPE-DE) aan de Commissie***(13 september 1999)*

Betreft: Bedreiging van de vogelstand

Beseft de Commissie dat het met machines binnenhalen van kokkels in Strangford Lough, Noord-Ierland, bedreigend is voor vogels en hun habitat? Is hier wellicht sprake van inbreuk op richtlijn 79/409/EEG ⁽¹⁾ en richtlijn 92/43/EEG ⁽²⁾? Wat gaat de Commissie hiertegen doen?

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(8 oktober 1999)*

De Commissie is er niet van op de hoogte dat het met machines binnenhalen van kokkels in Strangford Lough, Noord-Ierland, een bedreiging vormt voor vogels en hun habitats.

Strangford Lough is door het Verenigd Koninkrijk overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand aangewezen als een speciale beschermingszone. Het is overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ook voorgesteld als een gebied van communautair belang. De lidstaten moeten maatregelen nemen om te voorkomen dat er storende factoren optreden voor de vogels waarvoor deze zone als speciale beschermingszone is aangewezen en dat de kwaliteit van hun habitats verslechtert.

Het geachte parlementslid wordt verzocht verdere details te verstrekken over de aard en omvang van de bedreiging van de vogels en hun habitats zodat de Commissie de zaak met de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk kan onderzoeken.

(2000/C 27 E/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1634/99
van Mary Banotti (PPE-DE) aan de Commissie

(15 september 1999)

Betreft: Badmeesters bij zwembaden

Kan de Commissie meedelen of er in de Gemeenschap wettelijke voorschriften bestaan inzake de aanwezigheid van badmeesters rond zwembaden in vakantieoordenen?

Hebben toeristen die een vakantie boeken, recht op informatie over het toezicht in vakantiecomplexen in de Gemeenschap?

Bestaat er EU-wetgeving inzake het aanstellen van badmeesters bij openbare badgelegenheden?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(5 oktober 1999)

De kwestie van de aanwezigheid van badmeesters rond zwembaden in vakantieoordenen en die van het aanstellen van badmeesters bij openbare badgelegenheden vallen onder de nationale wetgeving en daarom bestaan hierover geen communautaire regels.

Wat betreft het recht van toeristen die een vakantie boeken op informatie over het toezicht in vakantiecomplexen, bepaalt Richtlijn 90/314/EEG van de Raad van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreis pakketten⁽¹⁾ alleen dat een aantal in de bijlage bij de richtlijn vermelde gegevens in de overeenkomst moeten worden vermeld. Tot deze gegevens behoren de speciale wensen die de consument bij het boeken van de reis aan de organisator of de doorverkoper kenbaar heeft gemaakt en waarop door beiden is ingegaan.

Daarom heeft de toerist op communautair niveau alleen een door de communautaire wetgeving beschermd recht, indien de overeenkomst een clausule (natuurlijk door beide partijen aanvaard) bevat die op individuele basis specifieke maatregelen in verband met de informatie over het toezicht in het vakantiecomplex voorschrijft.

Aangezien Richtlijn 90/314/EEG minimumvoorschriften vaststelt, kan de nationale wetgeving in verband met deze kwestie verder gaan dan de voorschriften van de Richtlijn.

⁽¹⁾ PB L 158 van 23.6.1990.

(2000/C 27 E/190)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1644/99
**van Antonio Tajani (PPE-DE), Giuseppe Gargani (PPE-DE),
Francesco Fiori (PPE-DE) en Mario Mauro (PPE-DE) aan de Commissie**

(22 september 1999)

Betreft: Vrijheid van toegang tot onderwijs in Italië

In Italië is nog steeds sprake van ernstige schending van het recht op vrijheid van onderwijs. De burgers mogen niet vrijuit kiezen tussen openbare en particuliere scholen gezien de hoge kosten van laatstgenoemde en geldgebrek. Het Europees Parlement heeft zich herhaaldelijk⁽¹⁾ uitgesproken voor de vrijheid van onderwijs in de Europese Unie en de nadruk gelegd op de noodzaak dat de mobiliteit van studenten wordt gegarandeerd ter wille van kwalitatief hoogstaand onderwijs, zoals genoemd in het Verdrag van Amsterdam (art. 149).

Tijdens de vergadering van de Commissie verzoekschriften van 25/26 mei 1999 heeft men zich beziggehouden met deze kwestie en gewezen op de onmiskenbare discriminatie van Europese burgers. Bij die gelegenheid heeft de Commissie toegezegd om aan Eurydice te vragen of het onderzoek uit 1993 naar openbaar en particulier onderwijs in de lidstaten up to date kan worden gebracht zodat het bestaan van vergelijkbare gevallen kan worden geverifieerd.

Kan de Commissie Eurydice verzoeken om op korte termijn de noodzakelijke gegevens bijeen te brengen en deze zo snel mogelijk door te spelen aan het Europees Parlement?

Welke actie denkt de Commissie te ondernemen, waar zij geconfronteerd wordt met de voortdurende discriminatie van Europese burgers, om hun waarborgen te bieden voor een werkelijke vrijheid van onderwijs op het grondgebied van de Gemeenschap?

(¹) Resolutie van EP nr. 1-1456/83, PB C 104 van 16.4.1984, blz. 69; Schriftelijke vraag aan de Commissie E-1960/98 van de leden A. Tajani en C. Azzolini; PB C 31 van 5.2.1999, blz. 104; Verzoekschrift nr. 858/98 van leden A. Tajani.

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(15 oktober 1999)

Zoals zij reeds in haar antwoord op verzoekschrift nr. 858/98 heeft verklaard, heeft de Commissie — conform de wens van het Parlement — het Net voor uitwisseling van informatie over onderwijs Eurydice verzocht de in 1992 gepubliceerde studie „Private non-state education: forms and statutes in the Member States of the European Community” bij te werken. Verwacht wordt dat de bijwerking van de studie voor eind 1999 gereed zal zijn en op de Internet-site van het net zal worden geplaatst. De resultaten van dit nieuwe onderzoek zullen aan het Parlement worden toegezonden.

Wat het tweede aspect betreft dat door de geachte afgevaardigden aan de orde is gesteld, wil de Commissie nogmaals wijzen op de bevoegdheden van de Gemeenschap zoals die in artikel 149 (ex artikel 126) van het EG-verdrag zijn neergelegd:

„De Gemeenschap draagt bij tot de ontwikkeling van onderwijs van hoog gehalte door samenwerking tussen de lidstaten aan te moedigen en zo nodig door hun activiteiten te ondersteunen en aan te vullen, met volledige eerbiediging van de verantwoordelijkheid van de lidstaten voor de inhoud van het onderwijs en de opzet van het onderwijsstelsel en van hun culturele en taalkundige verscheidenheid”.

De wettelijke bepalingen betreffende de inrichting van het onderwijssysteem in Italië en de andere lidstaten vallen dus uitsluitend onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten. Zolang de bepalingen betreffende de inrichting van het onderwijsstelsel niet tussen de burgers van de lidstaat en de overige communautaire onderdanen discrimineren, is er geen sprake van schending van het Gemeenschapsrecht.

(2000/C 27 E/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1646/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(22 september 1999)

Betreft: Tenuitvoerlegging van de nieuwe Verordening 1621/99 inzake krenten en rozijnen

Volgens de bepalingen van de nieuwe Richtlijn 1621/99 (¹) inzake de uitkering van steun per hectare voor krenten en rozijnen moeten de producenten van krenten en rozijnen vooraf contracten sluiten met de verwerkers, zowel aangaande de hoeveelheid als de prijs, en moeten zij onverwijld telersverenigingen oprichten en zorgen voor plastic kisten en opslagruimte. Enkele van deze bepalingen zorgen voor grote problemen voor de producenten en sommige producenten dreigen geen steun te krijgen omdat de productie te hoog ligt. De bepalingen van deze richtlijn maken dat de producenten overgeleverd zijn aan de verwerkers. Ze bieden bovendien geen perspectieven meer aan de productie van krenten en rozijnen, maar zullen waarschijnlijk tot gevolg hebben dat deze teelt wordt afgebouwd en vervolgens wordt opgegeven.

Is de Commissie, overwegende dat de productie van krenten en rozijnen zeer belangrijk is in bepaalde gebieden van Griekenland, voornemens om de uitvoering van hoger genoemde verordening op te schorten en na te gaan of deze op een aantal basispunten kan worden gewijzigd, zodat de productie van krenten en rozijnen niet wordt getroffen?

(¹) PB L 192 van 24.7.1999, blz. 21.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(14 oktober 1999)*

Het steunbedrag per hectare voor krenten en rozijnen is een van de hoogste in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) toegepaste hectaretoeslagen. Het bedraagt gemiddeld 2785 €, en voor sultaninerozijnen 3200 €. Daarnaast wordt voor door phylloxera aangetaste percelen 3.917 € per hectare aan steun voor herbepplanting toegekend. Ten slotte komt Griekenland sinds enkele jaren in aanmerking voor specifieke maatregelen voor krenten en rozijnen (ongeveer 12 miljoen €), waarbij het met name gaat om acties inzake beroepsopleiding en voor de verbetering van het vervoer en de opslag van krenten en rozijnen (kisten, pallets, enz.).

Na acht jaar toepassing (1990-1998) van een soepele hectaresteunregeling is, met name in het geval van sultaninedruiven (die zowel worden gedroogd als voor de wijnbereiding of als tafeldruiven worden gebruikt), gebleken dat verse druiven van wijngaarden waarvoor steun wordt verleend gedeeltelijk voor andere doeleinden worden gebruikt (tafeldruiven, wijnbereiding).

De Commissie moet er echter in de eerste plaats voor zorgen dat deze steunregeling efficiënt is, dat wil zeggen dat de omvang en de kwaliteit van de productie van krenten en rozijnen de toekenning van de steun rechtvaardigt, en in de tweede plaats dat de regeling wordt gecontroleerd, dat wil zeggen dat de steun uitsluitend wordt uitgekeerd voor percelen waarvan de verse druiven worden gedroogd met het oog op productie van krenten en rozijnen.

Daarom heeft de Commissie in samenwerking met de autoriteiten van de producerende lidstaten de wijziging van de voorwaarden voor de toekenning van deze steun ter hand genomen. Deze werkzaamheden hebben meer dan zes maanden geduurd (december 1998-juli 1999) en hebben geresulteerd in de goedkeuring van Verordening (EG) 1621/1999 van de Commissie van 22 juli 1999 houdende bepalingen ter uitvoering van Verordening (EG) 2201/96 van de Raad wat betreft de steun voor de teelt van druiven die bestemd zijn voor de productie van bepaalde krenten- en rozijnenvariëteiten⁽¹⁾. Ten einde de uitvoering van de gewijzigde voorschriften te vergemakkelijken, is voorzien in een overgangperiode van drie jaar voor de geleidelijke toepassing van de nieuwe eisen.

Met de nieuwe regeling wordt beoogd de sector te ordenen en te reorganiseren en het concurrentievermogen ervan te verhogen door de telersverenigingen te betrekken bij het beheer van de steunregeling en het sluiten van verwerkingscontracten tussen telers en verwerkers verplicht te stellen.

Tot slot wordt erop gewezen dat er in de Gemeenschap een handelstekort voor krenten en rozijnen bestaat en dat de aan de telers uitgekeerde steun, vooral gecombineerd met de andere in de eerste alinea genoemde maatregelen, de positie van de communautaire producten op de Europese markt zou moeten verstevigen en ervoor zou moeten zorgen dat deze producten met de ingevoerde producten kunnen concurreren. Het succes van de financiële inspanningen van de Gemeenschap hangt echter volledig af van de wil van de telers om van de communautaire maatregelen profijt te trekken en actief deel te nemen aan de organisatie en de modernisering van hun sector.

⁽¹⁾ PB L 192 van 24.7.1999.

(2000/C 27 E/192)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1655/99
van Frank Vanhecke (NI) aan de Commissie***(22 september 1999)*

Betreft: Communautaire subsidies

Naaast het Europees Parlement in Brussel werden de voorbije maanden verschillende affiches opgehangen van een „kunstenaar” die Jota Castro heet. Op deze affiches van een ongemene aanstootgevende vulgariteit is een naakte kleurling te zien die kennelijk een erectie heeft. Zijn geslachtsdelen worden bedekt met de Europese vlag en het affiche wordt ondersteund in de elf talen van de Europese Unie met de slogan: „Integratiebegeerte”.

Op de internetsite vernemen we dat de kunstenaar, in het kader van de strijd tegen het racisme, een laatste taboe heeft willen doorbreken, nl. de opvatting als zou „het zaad der vreemdelingen een gevaar zijn” (sic).

Jota Castro beweert dat in de loop van 1999 50.000 exemplaren van zijn affiche zullen worden opgehangen in de 15 Europese hoofdsteden. Alles wijst erop dat dit affiche met Europese subsidies werd gefinancierd in het kader van de strijd tegen het racisme.

Werd dit affiche met subsidies gesponsord door de Europese Commissie?

Zo ja, voor welk bedrag en via welke begrotingspost?

Wie beoordeelt bij het toekennen van dergelijke subsidies de kwaliteit en de zindelijkheid van de artistieke prestaties? Is het normaal dat subsidies worden toegekend aan artistieke projecten met een duidelijk provocerend en semi-pornografisch karakter?

Wat is het totaalbedrag dat aan subsidies voor anti-racistische activiteiten in 1999 werd uitgekeerd?

Kan de Commissie mij een overzicht van deze subsidies bezorgen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(26 oktober 1999)

Voor de affiche waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst, is geen subsidie van de Commissie toegekend.

In de regel wordt in het kader van de tenuitvoerlegging van een begrotingslijn een oproep tot het indienen van voorstellen gepubliceerd, waarin de prioriteiten en de selectiecriteria worden aangegeven. De selectie van de projecten geschiedt door een selectiecomité. De projecten worden geselecteerd op grond van hun kwaliteit en hun Europese dimensie.

In 1999 is voor begrotingslijn B3-2006 (voor modelprojecten met het oog op multiculturele integratie van etnische minderheden en acties ter bestrijding van racisme, vreemdelingenhaat en antisemitisme) een bedrag van 7 M€ uitgetrokken.

De selectieprocedure voor de in 1999 ontvangen projecten is nog niet voltooid. Bijgevolg is nog geen lijst met gesubsidieerde projecten beschikbaar.

(2000/C 27 E/193)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1656/99
van Albert Maat (PPE-DE) aan de Commissie

(14 september 1999)

Betreft: Verkoop van wijn met fascistische etiketten in Italië

Is het de Commissie bekend dat er in Italië flessen wijn met fascistische etiketten in de handel zijn? Onder andere in de regio rondom Bibione zijn er in supermarkten (waaronder de Spar) en in het stadscentrum flessen aangetroffen met portretten van onder andere Hitler en Mussolini. Naast een foto bevatten de etiketten namen als „Sieg Heil”, „Führerwein” en „Der Kamerad”. Uit verschillende bronnen valt echter te vernemen dat de handel in fascistische symbolen in Italië verboden zou zijn.

Deelt de Europese Commissie mijn mening dat de verkoop van producten met dergelijke aanstootgevende afbeeldingen een verderfelijk iets is?

Wat denkt de Europese Commissie te ondernemen om ervoor te zorgen dat aan deze situatie in Italië een einde komt, bijvoorbeeld door middel van:

- het aanspreken van de Italiaanse regering op de bestaande situatie;
- het nemen van maatregelen op grond van artikel 13 van het Verdrag van Amsterdam dat oproept tot het nemen van passende maatregelen om discriminatie op grond van onder andere ras of etnische afstamming en godsdienst of overtuiging te bestrijden;
- het nemen van overige maatregelen die van toepassing kunnen zijn op de beschreven situatie?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(11 oktober 1999)

De Commissie is het met het geachte parlementslid eens dat elke vorm van racisme of vreemdelingenhaat moet worden bestreden.

Op 15 juli 1996 werd een gemeenschappelijk optreden aangenomen⁽¹⁾, waarin de lidstaten worden verzocht ervoor te zorgen dat een aantal gedragingen zoals publieke verspreiding of uitdeling van documenten, afbeeldingen of ander materiaal met racistische of xenofobe uitingen strafbaar worden gesteld als een misdrijf of dat, indien dat niet mogelijk is, ervoor kan worden afgeweken van het beginsel van de dubbele strafbaarheid. Elke lidstaat dient passende voorstellen over de tenuitvoerlegging van het gemeenschappelijk optreden ter overweging en met het oog op aanneming ervan voor te leggen aan de bevoegde autoriteiten. Uit de informatie van het geachte parlementslid valt af te leiden dat de Italiaanse wetgeving de verkoop van fascistische symbolen verbiedt. Het is daarom ook de taak van de Italiaanse overheid om de nodige maatregelen te treffen zodat de wetgeving, die overeenkomstig de vereisten van het gemeenschappelijk optreden is aangenomen, doeltreffend wordt toegepast.

⁽¹⁾ PB L 185 van 24.7.1996.

(2000/C 27 E/194)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1657/99
van María Izquierdo Rojo (PSE) aan de Commissie

(14 september 1999)

Betreft: Catastrofale schade in het noorden van de provincie Granada

Op 4 september ll. is een van de armste landbouwzones van de provincie Granada getroffen door een wervelstorm met hevige stortbuien en windhozen, die aanzienlijke schade aangericht heeft. De omvang van de schade wordt op meer dan een miljard peseta geraamd.

De oogst van olijven, amandelen, maïs en groenten in het getroffen gebied, dat de gemeenten Freila, Zujar, Benamaurel, Cullar en Baza omvat, is bijna volledig verloren gegaan. Daarnaast zijn ook huizen en infrastructuurvoorzieningen zwaar beschadigd. Een en ander verergert nog de situatie in een zone met een economisch ontwikkelingsniveau dat ver beneden het communautaire gemiddelde ligt en waar 80 % van de bevolking onder de armoedegrens leeft.

Kan de Commissie mededelen op welke manier zij het getroffen gebied zal helpen, rekening houdend met het feit dat de getroffen Europese burgers zijn die de door de Commissie beheerde „macrotechnologische” programma's steunen en op Europa vertrouwen, en gezien de ruime mogelijkheden tot hulpverlening die de structuurfondsen op het terrein van landbouw en plattelandsontwikkeling bieden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(5 oktober 1999)

De Commissie wenst uiting te geven aan haar solidariteit met de Andalusische bevolking die ernstige verliezen en schade heeft geleden door de storm die op 4 september 1999 de provincie Granada heeft getroffen.

Om aan de ontstane situatie het hoofd te helpen bieden kunnen de Spaanse autoriteiten (regionale regering van Andalusië en centrale Spaanse regering) in partnerschapsoverleg met de Commissie besluiten een deel van de aan Andalusië toegewezen communautaire kredieten uit de Structuurfondsen te bestemmen voor het herstel van de door de storm beschadigde infrastructuur.

(2000/C 27 E/195)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1658/99
van Arlindo Cunha (PPE-DE) aan de Commissie

(14 september 1999)

Betreft: Verklaring van Berlijn over de toestand van de Portugese landbouw

De Europese Raad van Berlijn van 24 t/m 26 maart 1999 heeft een verklaring goedgekeurd (punt 22 van de conclusies van het Voorzitterschap) waarin hij erkent dat „het evenwicht van de steun die door middel van uit het EOGFL-Garantie gefinancierde maatregelen voor plattelandsontwikkeling aan de landbouw wordt verleend, verbeterd dient te worden”....

Op dit moment loopt de beoordelings- en goedkeuringsprocedure voor de plattelandsontwikkelingsprogramma's van de verschillende lid-staten. Kan de Commissie nadere mededelingen doen over het programma voor de ontwikkeling van de plattelandsgebieden in Portugal, met name over de budgettaire steun naar aanleiding van vorenvermelde verklaring en de respectieve maatregelen betreffende de uitvoering?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(5 oktober 1999)

De Commissie heeft in haar vergadering van 8 september 1999 beslist over de indicatieve verdeling over de lidstaten van de middelen waarover de afdeling Garantie van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) beschikt voor maatregelen inzake plattelandontwikkeling in de periode 2000-2006. Volgens deze verdeling ontvangt Portugal jaarlijks 200 miljoen €.

Dit bedrag per jaar is uitsluitend bestemd voor de financiering van vier regelingen: vervroegde uittreding, milieumaatregelen in de landbouw, bebossing van landbouwgrond en steun aan probleemgebieden. Alle overige maatregelen voor plattelandontwikkeling worden gefinancierd door het EOGFL-Oriëntatie, zulks in het kader van de totale toewijzing van de Structuurfondsen aan Portugal. Dit geldt ook voor de regio Lisboa e Vale do Tejo, die valt onder de regeling inzake degressieve overgangssteun („phasing out”).

Op te merken valt dat de Commissie bij deze verdeling zoveel mogelijk rekening heeft gehouden met de Verklaring van Berlijn waaruit het geachte parlementslid citeert. Het jaarlijkse bedrag van 200 miljoen € betekent immers een verhoging met 46,5 % ten opzichte van de gemiddelde jaarlijkse toewijzing voor dezelfde maatregelen in de vorige periode (1994-1999), terwijl de gemiddelde verhoging voor de vijftien lidstaten slechts 20,7 % bedraagt.

Wat het programma voor plattelandontwikkeling in Portugal betreft, moeten de nationale autoriteiten hun ontwerp-programma vóór 3 januari 2000 aan de Commissie voorleggen.

(2000/C 27 E/196)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1666/99

**van Antonio Tajani (PPE-DE), Mario Mauro (PPE-DE)
en Guido Podestà (PPE-DE) aan de Raad**

(22 september 1999)

Betreft: Gevechten in Oost-Timor

Het geweld in Oost-Timor heeft inmiddels na het verzoek om onafhankelijkheid van de katholieke regio (80 % van de stemmen in het referendum vóór onafhankelijkheid) alarmerende proporties aangenomen, en mondt uit in een ramp die wordt voltrokken door de paramilitaire milities en niets minder dan een etnische zuivering dreigt te worden. De regering van Jakarta heeft gezegd dat de situatie uit de hand is gelopen: niemand wordt gespaard, en ook vrijwilligers en functionarissen van de internationale organisaties lopen groot risico. Ook bisschop Carlo Felipe Belo, nobelprijswinnaar in 1996 en bepleiter van de rechten van Oost-Timor, is in gevaar.

Indieners van deze vraag verzoeken de Raad van de Europese Unie met klem om zich aan de zijde van de VN te scharen ter bescherming van de minderheden en alle bedreigde personen, met inbegrip van bisschop Belo, wiens huis in brand is gestoken. De Raad dient aldus te voorkomen dat etnische zuiveringen plaatsvinden die vergelijkbaar zijn met de gebeurtenissen op de Balkan.

Antwoord

(8 november 1999)

De Raad deelt de bezorgdheid van de geachte parlementsliden over de wrede terreurdaden die in Oost-Timor zijn gepleegd nadat de uitslag van de volksraadpleging bekendgemaakt was. De Unie heeft de ontplooiing van INTERFET ten zeerste verwelkomd en zich verheugd getoond over de bijdrage van de lidstaten die daaraan deelnemen. De Raad heeft in zijn conclusies van 13 september te kennen gegeven het van het grootste belang te achten dat de bevolking van Oost-Timor de onafhankelijkheid krijgt waarvoor zij vrij heeft gekozen. De lidstaten verklaarden uit te zien naar de erkenning van Oost-Timor zodra het onafhankelijkheidsproces is afgerond. Zoals de geachte parlementsliden ongetwijfeld bekend zal zijn heeft de Raad bij deze gelegenheid ook overeenstemming bereikt over een embargo op de uitvoer naar Indonesië van wapens, munitie en militaire uitrusting en een verbod op de levering van uitrusting die voor interne repressie of terrorisme kan worden gebruikt, beide voor een periode van vier maanden. Tevens kwam hij overeen de militaire samenwerking met Indonesië voor dezelfde periode van vier maanden op te schorten. Voorts steunde de Raad de oproep om de Commissie voor de rechten van de mens van de Verenigde Naties in een speciale zitting bijeen te roepen, waarna de Unie tijdens deze zitting een leidende rol heeft

gespeeld bij de totstandkoming van een resolutie waarin wordt aangedrongen op het zenden van een internationaal onderzoeksteam naar de gemelde schendingen van het internationaal humanitair recht van het soort waarop de geachte parlementsleden terecht de aandacht hebben gevestigd.

(2000/C 27 E/197)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1667/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(22 september 1999)

Betreft: Ongerechtvaardigde opzegging van een sopraan die verbonden was aan de Accademia nazionale van Santa Cecilia

Mevrouw Marina Mauro, jarenlang sopraan aan de Accademia nazionale van Santa Cecilia, heeft geen verlenging gekregen van haar contract zonder dat hiervoor een geldige reden is opgegeven, daar zoiets alleen mogelijk is wanneer het personeelslid aanleiding heeft gegeven tot artistieke, professionele of disciplinaire berisping. De sopraan heeft recht op haar aanstelling krachtens artikel 1, lid 3, van de nationale CAO waarin is bepaald dat artiesten die drie jaar achtereen hebben deelgenomen aan de jaarlijkse selecties en hier doorheen zijn gekomen, — en dus vervolgens in elk van de seizoenen van de periode van drie jaar zijn aangenomen —, met voorrang aanspraak kan maken op de volgende seizoenen, zonder dat zij nog behoeven deel te nemen aan de jaarlijks door de instelling uitgeschreven selecties. Mevrouw Mauro heeft vervolgens vernomen dat andere sopranen zijn aangenomen en een contract hebben ondertekend voor de drie volgende jaren, hoewel deze lager in rang waren dan zij zelf.

Kan de Commissie mededelen:

1. Is zij van mening dat mevrouw Mauro is gediscrimineerd?
2. Acht zij het niet toekennen van de plaats aan mevrouw Mauro voor het academische jaar een inbreuk op haar verworven rechten, en dus een duidelijke schending van haar beroepsimago en haar persoonlijkheid als artiest?
3. Deelt zij de mening dat mevrouw Mauro met spoed haar functie als lid van het koor dient terug te krijgen, zonder verdere selecties door te voeren voor extra personeel dat geen enkel recht heeft verworven?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(26 oktober 1999)

De Commissie deelt de geachte afgevaardigde mede dat het Gemeenschapsrecht geen enkele bepaling kent waarin de voorwaarden voor verlenging van contracten voor bepaalde tijd worden geregeld.

Dit specifieke geval valt evenmin binnen de werkingssfeer van artikel 13 (ex artikel 6a) van het EG-verdrag (anti-discriminatie). Bij gebreke van een aanknopingspunt met het Gemeenschapsrecht valt het in de vraag beschreven geval uitsluitend onder de eventueel hierop van toepassing zijnde nationale bepalingen.

(2000/C 27 E/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1686/99
van Antonios Trakatellis (PPE-DE) aan de Commissie

(20 september 1999)

Betreft: Schending van het Gemeenschapsrecht in de verzekeringssector en vervalsing van de mededinging in Griekenland

Tot voor kort was het Gemeenschapsrecht inzake verzekeringen volkomen ontoereikend in Grieks recht omgezet zodat de mededinging werd vervalst en bepaalde verzekeringsmaatschappijen werden benadeeld. Maar ook nu nog, nadat de leemtes in de wetgeving zijn weggewerkt, geeft het toezichthoudend orgaan, d.w.z. de Griekse staat, geen uitvoering aan de bepalingen en de voorschriften van de verzekeringsrichtlijnen wat tot gevolg heeft dat de mededinging vervalst wordt en de verzekeringsmarkt door massale tekorten dreigt ineen te storten, aangezien vier overheidsmaatschappijen en vier privé-maatschappijen alleen al een totaal reservetekort hebben van meer dan 65 miljard drachmen.

1. Is het waar dat de Griekse overheid zich tot en met het eerste kwartaal van 1999 schuldig heeft gemaakt aan schending van de bepalingen van de communautaire richtlijnen, daar zij met het presidentieel decreet 252/96 het volledige hoofdstuk 11 van het wetgevend decreet 400/70 heeft geschrapt alsook de 17 artikelen die de uitvoering van Richtlijn 91/674/EEG⁽¹⁾ beoogden?
2. Mag de Griekse staat toestaan dat de verzekeringsmaatschappijen de verplichte reserves niet met gelijkwaardige en equivalente activa dekken vóór het eind van elk boekjaar en meer bepaald vóór de dag van de balansafsluiting, waardoor tekorten ontstaan in de dekking van hun reserves?
3. Mogen deze verzekeringsmaatschappijen de verplichte reserves van het vorige jaar dekken met activa die het jaar nadien worden verworven, door hiervoor de inkomsten van de polissen van het volgende jaar te gebruiken, waardoor bij het eind van de nieuwe beheersperiode opnieuw een tekort in de reserves ontstaat?
4. Is het financieel toezicht van de Griekse overheid in overeenstemming met de bepalingen van Richtlijn 92/49/EEG⁽²⁾ indien zij toestaat dat verzekeringsmaatschappijen met een reservetekort op de Beurs geïntroduceerd worden en buitensporig veel geld uitgeven voor reclamecampagnes?
5. Hoe is het gesteld met de omzetting en de uitvoering van communautaire voorschriften in Griekenland in de sector van de hulpverlening langs de weg? Is het toegestaan dat verzekeringscontracten worden aangeboden die worden gekoppeld aan contracten voor hulpverlening langs de weg die aan spotprijzen worden aangeboden, hetgeen de mededinging vervalst?
6. Welke directe stappen zal de Commissie ondernemen zodat Griekenland de communautaire wetgeving inzake verzekeringen naleeft en hoe is het gesteld met de behandeling van de klachten en de vragen van de betrokkenen die bij de Commissie achtereenvolgens in 1997 en 1998 zijn ingediend?

⁽¹⁾ PB L 374 van 31.12.1991, blz. 7.

⁽²⁾ PB L 228 van 11.8.1992, blz. 1.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(15 oktober 1999)

De Commissie heeft onlangs de teksten⁽¹⁾ geverifieerd waarmee Richtlijn 91/674/EEG van de Raad van 19 december 1991 betreffende de jaarrekening en de geconsolideerde jaarrekening van verzekeringsondernemingen in Grieks recht zou zijn omgezet. Zij kwam daarbij tot de conclusie dat de richtlijn vrijwel volledig was omgezet en dat de nationale tekst slechts op één punt nadere verduidelijking behoeft. Volgens de laatste officiële informatie uit Griekenland is de omzetting met Presidentieel decreet 64 van 24 maart 1999 nu echter geheel afgerond.

Ook heeft de Commissie de uitvoering van de richtlijn in de verschillende lidstaten bestudeerd. Voordien, in februari 1998, had zij de Griekse autoriteiten al benaderd met de vraag of de tekst van de Griekse wetgeving een onjuiste verwijzing naar het door het geachte parlementslid bedoelde „hoofdstuk 11” bevatte, of dat de omzetting inderdaad onvolledig was. De tekst van Presidentieel decreet 286 bevatte namelijk veel verwijzingen naar de richtlijn (bijv. artikel 10 van het decreet waarmee de artikelen 6, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 34, 38, 39, 56, 57, 58, 59 en 60 van Richtlijn 91/674/EEG worden uitgevoerd; artikel 11 van het decreet waarmee de artikelen 6, 12, 15 en 18 van de richtlijn worden uitgevoerd; artikel 16 van het decreet waarmee de artikelen 6, 15, 31, 34, 44 en 46 van de richtlijn worden uitgevoerd), waaruit blijkt dat de richtlijn in Griekenland — ten minste gedeeltelijk — is uitgevoerd. In april 1998 hebben de Griekse autoriteiten gedetailleerde informatie over het uitvoeringsproces en over het toezicht (zie hieronder) verstrekt. Dit onderwerp is ook besproken in maart 1999 in Athene tijdens een bilaterale vergadering van de Commissie en de Griekse autoriteiten over de uitvoering van communautaire richtlijnen. Tijdens die vergadering hebben de Griekse autoriteiten bevredigende informatie over het uitvoeringsproces en over de Griekse toezichtpraktijk verstrekt.

Wat de werkwijze van de Griekse autoriteiten bij het toezicht op de financiële situatie van de Griekse verzekeringsmaatschappijen betreft, zij opmerkt dat het toezichtssysteem voor verzekeringsmaatschappijen in de Gemeenschap is vastgelegd in de verzekeringsrichtlijnen, met name Richtlijn 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (Derde richtlijn schadeverzekering) en Richtlijn 92/96/EEG van

de Raad van 10 november 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf en tot wijziging van de Richtlijnen 79/267/EEG en 90/619/EEG⁽²⁾ (Derde levensrichtlijn). De verzekeringsmaatschappijen moeten met betrekking tot het geheel van hun werkzaamheden toereikende technische voorzieningen vormen. Het bedrag van deze technische voorzieningen moet te allen tijde voldoende zijn zodat de verzekeringsmaatschappij alle verbintenissen die uit de verzekeringcontracten voortvloeien, kan nakomen. De technische voorzieningen dienen door passende en gelijkwaardige activa te worden gedekt. In de verzekeringsrichtlijnen is geregeld hoe de technische voorzieningen moeten worden berekend en hoe de passende en equivalente activa waarmee deze technische voorzieningen worden gedekt, kunnen worden belegd. De nakoming van deze verplichtingen wordt gecontroleerd door de toezichthoudende instantie van de lidstaat waar het hoofdkantoor van de Griekse verzekeringsmaatschappij is gevestigd. Voor zover bij de Commissie bekend is, zijn deze voorschriften in de Griekse verzekeringswetgeving omgezet.

Wat de toelating van de door het geachte parlementslid bedoelde verzekeringsmaatschappijen tot een officiële beursnotering betreft, zij opgemerkt dat Richtlijn 79/279/EEG van de Raad van 5 maart 1979 tot coördinatie van de voorwaarden voor de toelating van effecten tot de officiële notering aan een effectenbeurs⁽³⁾ geen specifiek voorschrift voor dit soort situaties kent. Wel bevat punt I.1 van schema A in de bijlage van de richtlijn, waarin de voorwaarden voor de toelating van aandelen tot de officiële notering aan een effectenbeurs worden vastgelegd, de volgende algemene bepaling: „De juridische situatie van de vennootschap moet in overeenstemming zijn met de wetten en voorschriften die op haar van toepassing zijn, zowel ter zake van haar oprichting als ter zake van haar statutaire werking”.

(1) Presidentieel decreet 286; Wetgevend decreet 400/70 (geconsolideerde versie).

(2) PB L 360 van 9.12.1992.

(3) PB L 66 van 16.3.1979.

(2000/C 27 E/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1696/99

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(20 september 1999)

Betreft: Euronews

Op het TV-kanaal Euronews worden speciale programma's uitgezonden met informatie over de werkzaamheden bij de EU-instellingen. Kan de Commissie mededelen welke financiële steun dit TV-kanaal en zijn programma's van de diverse EU-instellingen ontvangen? Worden er in verband met de steun bepaalde eisen gesteld aan inhoud en gerichtheid van de programma's?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(22 oktober 1999)

De Commissie is, met de instemming van het Parlement, sinds 1998 betrokken bij de coproductie van programma's met de zender Euronews. Het gaat om de productie en uitzending van een serie programma's over Europa, die buiten de instellingen om worden gemaakt en waarbij de nadruk ligt op concrete zaken die de burgers bezighouden. De bedoeling is om door middel van reële, uit het leven gegrepen situaties te illustreren dat Europa dicht bij de burgers staat. Ook gaat het erom Europeanen te voorzien van praktische, bruikbare informatie, vooral over hoe zij daadwerkelijk kunnen profiteren van de kansen die worden gecreëerd door het beleid van de Europese Gemeenschap.

Het geografische bereik van de zender, de Europese inhoud van de informatie en het feit dat de programma's rechtstreeks in vijf gemeenschapstalen worden uitgezonden, zijn enkele van de voordelen van dit partnerschap. Op 26 juni 1998 is een intentieverklaring met de zender gesloten voor een partnerschap van drie jaar (plan voor 1998/1999 ad 3 250 000 € ten laste van de begroting voor 1998; plan voor 1999/2000 ad 3 250 000 € ten laste van de begroting voor 1999; het plan voor 2000/2001, waarover nog onderhandeld moet worden, zal ten laste van de begroting voor 2000 gebracht worden).

Dit partnerschap hangt samen met de uitbreidingsplannen van de zender, die ten doel hebben de kijkdichtheid te vergroten en het aantal talen uit te breiden (momenteel de vijf gemeenschapstalen FR, EN, ES, DE, IT en een Arabische editie).

De huidige overeenkomst loopt tot 30 april 2000. De programmering bestaat uit 52 spots van ongeveer 2 minuten, 222 inserts van 3,5 minuten na de nieuwsuitzendingen, 64 informatieve magazines van 8 minuten over de praktische betekenis van de belangrijkste Europese beleidsgebieden voor de burgers (waarvan 22 over de euro), 9 magazines van 13 minuten over vraagstukken op het gebied van buitenlands beleid. Een overzicht van de geplande programmering wordt rechtstreeks naar het geachte parlementslid en het Secretariaat-Generaal van het Parlement gestuurd.

De Commissie zorgt voor de aansturing en coördinatie van de activiteiten door middel van een intern evaluatiemechanisme en regelmatige follow-upbijeenkomsten met Euronews, waaraan ook vertegenwoordigers van het Parlement deelnemen. De Gemeenschap en Euronews bezitten elk alle rechten voor de reproductie en niet-commerciële heruitzending van de producties. De Commissie let erop dat Euronews juiste en evenwichtige informatie uitzendt, met name wat betreft de positie en activiteiten van de Europese instellingen. Hierbij wordt echter het recht op redactionele vrijheid dat Euronews als onafhankelijke zender geniet gerespecteerd. Een en ander betekent dat de Gemeenschap niet alleen profiteert van de uitzendingen van de zender zelf, maar ook van de totstandgekomen audiovisuele producten, die zij op haar beurt kan gebruiken om de inhoud van haar andere audiovisuele initiatieven aan te vullen en te verrijken.

Zo worden alle programma's per satelliet heruitgezonden en worden ze zo rechtstreeks beschikbaar en bruikbaar voor 900 televisiestations in 47 landen. Daarbij komen nog de 500 instellingen die gebruikmaken van de programma's van Europe by Satellite (EBS). Deze programma's zijn een thematisch audiovisueel middel dat direct bruikbaar is voor sprekers, vertegenwoordigingen, bezoekers van de Commissie of een van de 125 delegaties van de Commissie.

(2000/C 27 E/200)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1702/99

van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(29 september 1999)

Betreft: Ontwerpbegroting 2000 — Uitgaven personeel van de Commissie

In 1998 stond op de post personeel van de Commissie 1.641.555.000 ecu ingeschreven.

Waarom wordt voor het jaar 2000 meer dan 202 miljoen € extra uitgetrokken?

Kan de Commissie de redenen voor deze stijging mededelen en een verklaring hiervoor geven, gelet op het feit dat Commissievoorzitter Prodi verklaard heeft een strak begrotingsbeleid te zullen voeren, wat de Commissie er toch toe zou moeten aanzetten de ramingen op het niveau van 1998 te houden?

(2000/C 27 E/201)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1703/99

van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(29 september 1999)

Betreft: Ontwerpbegroting 2000 — Uitgaven dienstreezen EU-personeel

In 1998 stond voor dienstreezen van EU-personeel 246.138.470 ecu op de begroting.

Kan de Commissie mededelen waarom voor het jaar 2000 31.400.000 € extra wordt uitgetrokken, een stijging van 246 naar meer dan 277 miljoen euro?

(2000/C 27 E/202)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1706/99
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(29 september 1999)

Betreft: Ontwerpbegroting 2000 — personeels- en huishoudelijke uitgaven voor de delegaties van de Europese Gemeenschap en gedecentraliseerde uitgaven voor hulppersoneel en gedecentraliseerde huishoudelijke uitgaven

In 1998 bedroeg het totale budget voor personeels- en huishoudelijke uitgaven voor de delegaties van de Europese Gemeenschap en gedecentraliseerde uitgaven voor hulppersoneel en gedecentraliseerde huishoudelijke uitgaven 394 miljoen ecu.

Kan de Commissie verklaren waarom de uitgaven in 2000 op 433 miljoen € worden geraamd, dit is bijna 40 miljoen € meer?

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Schreyer namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1702/99, E-1703/99 en E-1706/99

(18 november 1999)

De Commissie gaat momenteel over tot een grondig onderzoek van het door het geachte parlementslid aan de orde gestelde probleem; zij zal zo spoedig mogelijk nadere mededelingen ter zake doen.

(2000/C 27 E/203)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1704/99
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(29 september 1999)

Betreft: Programma LIFE

Het programma Life, dat de Europese Unie ter bescherming van het milieu heeft vastgesteld, omvat twee fasen: 1991-1995 en 1996-1999.

Kan de Commissie mededelen:

1. hoeveel en welke Life-projecten (Life milieu en Life natuur) voor Italië zijn voorgesteld,
2. hoeveel en welke van deze projecten voor financiering in aanmerking zijn genomen en voor welke bedragen,
3. hoeveel en welke van deze projecten tot op heden gefinancierd werden 10.9.1999?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 november 1999)

De Commissie zendt het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks een tabel met de gevraagde gegevens toe.

(2000/C 27 E/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1707/99**van Jan Andersson (PSE) aan de Commissie**

(20 september 1999)

Betreft: Plannen van de Commissie voor de bevordering van het vrij verkeer van werknemers in grensgebieden

Het vrij verkeer van werknemers voldoet niet aan de verwachtingen die bestaan sinds de invoering van de interne markt. Niet in de laatste plaats in grensgebieden blijken uiteenlopende voorschriften op het gebied van belasting en sociale verzekeringen in de lidstaten remmend te werken op een werkelijk vrij verkeer. De discussie hierover is in mijn eigen regio van herkomst actueel geworden nu de vaste oeververbinding over de Sont klaar is.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij overweegt om het vrije verkeer in grensgebieden te bevorderen en hoe zij in dit verband aankijkt tegen bevordering van bilaterale afspraken tussen lidstaten over bij voorbeeld belasting en sociale verzekeringen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 oktober 1999)

Op 22 juli 1997 heeft de Commissie een voorstel ingediend tot wijziging van de bestaande Gemeenschapswetgeving inzake het vrije verkeer van werknemers⁽¹⁾. Met het voorstel wordt onder andere beoogd de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling voor communautaire werknemers te versterken door rekening te houden met de bijzondere situatie van grensarbeiders.

Het voorstel omvat een nieuwe bepaling in Verordening (EEG) 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 inzake het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap⁽²⁾ met betrekking tot de situatie van grensarbeiders. Deze bepaling zou de grondslag vormen voor een verbetering van de rechtszekerheid van grensarbeiders. Het is belangrijk vast te stellen op welke voordelen een grensarbeider krachtens de wetgeving van de lidstaat waar hij werkt aanspraak kan maken. Deze wetgeving is over het algemeen alleen bedoeld voor ingezetenen werknemers. In het algemeen gesproken zouden grensarbeiders dezelfde voordelen moeten genieten als ingezetenen werknemers.

Het Parlement heeft de voorstellen in eerste lezing met een aantal amendementen goedgekeurd (5 mei 1999). Het Economisch en Sociaal Comité heeft een positief advies uitgebracht (plenaire zitting van of 27 april 1999). Het voorstel staat nog niet op de agenda van de Raad.

In haar voorstel tot herziening en vereenvoudiging van de regels betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels⁽³⁾ zoals die momenteel zijn vervat in Verordening (EEG) 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen⁽⁴⁾, heeft de Commissie speciale aandacht besteed aan de situatie van grensarbeiders. De voorgestelde verbeteringen liggen in de lijn van die welke het Parlement in het verleden heeft verlangd, en omvatten bijvoorbeeld de vergemakkelijking van de toegang van gepensioneerde grensarbeiders en hun gezinsleden tot de gezondheidszorg. Dit voorstel staat momenteel op de agenda van de Raad en het Parlement.

Bij gebrek aan harmonisatie op communautair niveau is de verdeling van de fiscale bevoegdheid in bilaterale betrekkingen, zoals onlangs nog door het Hof van Justitie werd bevestigd⁽⁵⁾, een zaak van de lidstaten. Ofschoon niet tussen alle lidstaten overeenkomsten ter voorkoming van dubbele belasting bestaan, hebben wel alle lidstaten met gemeenschappelijke grenzen overeenkomsten gesloten. De betrekkingen tussen Denemarken en Zweden zijn geregeld bij de tussen de Noordse landen gesloten Overeenkomst van 23 september 1996, zoals gewijzigd bij een protocol van 6 oktober 1997. Bijgevolg zou er geen sprake mogen zijn van dubbele belasting van grensarbeiders en ziet de Commissie geen noodzaak tot communautair optreden op dit gebied.

⁽¹⁾ PB C 344 van 12.11.1998.

⁽²⁾ PB L 257 van 19.10.1968.

⁽³⁾ COM(98) 779 def.

⁽⁴⁾ PB L 149 van 5.7.1971.

⁽⁵⁾ Arrest van 12 mei 1998, zaak C-336/96 Echtgenoten Gilly, rechtsoverweging 30.

(2000/C 27 E/205)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1724/99**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(29 september 1999)

Betreft: Universele postdiensten op het platteland van Galicië

Richtlijn 97/67/EG⁽¹⁾ betreffende de postdiensten in de Europese Gemeenschap, alsook de Spaanse wet nr. 24/1998 bepalen dat in iedere lidstaat een postdienst moet bestaan die „alle werkdagen (minimaal vijf dagen per week)” de universele dienst garandeert.

Op het platteland van Galicië, waar zich bijna de helft van alle Spaanse woonkernen bevindt en waar de post- en telegraafdienst de brieven systematisch om de andere dag verdeelt, is men daar lang niet aan toe.

Deze willekeurige maatregelen veroorzaken nog veel meer werkloosheid en leveren louter fictieve kostenbesparingen op die bovendien voor gevolg kunnen hebben dat in de toekomst aanvullende nationale overheidssubsidies, die de staat binnen de normen van de Europese Commissie kan toestaan, worden geweigerd.

Wat is de Commissie van plan te doen opdat de Spaanse PTT ertoe wordt verplicht op het platteland van Galicië postdiensten aan te bieden?

⁽¹⁾ PB L 15 van 21.1.1998, blz. 14.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(3 november 1999)

Op grond van de „Postrichtlijn” — Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst — moeten de lidstaten er inderdaad voor zorgen dat de leverancier van de universele dienst alle werkdagen en minimaal vijf dagen per week één ophaling en één bestelling waarborgt, behoudens door de nationale regelgevende instanties te beoordelen uitzonderlijke omstandigheden of geografische situaties, die dan aan de Commissie moeten worden medegedeeld. Tot op heden is de Commissie echter nog niet van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in kennis gesteld.

De bovengenoemde verplichting is in de Spaanse wet nr. 24/1998 vastgelegd en is daarom van toepassing op de exploitant van de postdiensten die met de universele dienst in Spanje is belast. De Spaanse autoriteiten dienen op de daadwerkelijke toepassing van deze maatregel toe te zien.

Nu de Commissie door het geachte parlementslid op de situatie in Galicië attent is gemaakt, zal zij de Spaanse autoriteiten om opheldering vragen en hen op hun verplichtingen betreffende de universele postdienst wijzen. Op basis van de ingewonnen informatie zal de Commissie onderzoeken of de richtlijn in dit concrete geval op de juiste wijze is uitgevoerd en zo nodig passende maatregelen nemen.

(2000/C 27 E/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1726/99**van Werner Langen (PPE-DE) aan de Commissie**

(27 september 1999)

Betreft: Wetgeving hygiënische voorschriften voor vlees in Rheinland-Pfalz

Zoals reeds in schriftelijke vraag P-0010/1999⁽¹⁾ is beschreven, leidt de wet inzake hygiënische voorschriften voor vlees in de Duitse deelstaat Rheinland-Pfalz tot extreem hoge kosten voor het onderzoek van slachtvee. Deze deelstaatswet tot uitvoering van de hygiënische voorschriften voor vlees is in strijd met het EG-recht omdat niet in forfaitaire bedragen wordt voorzien, zoals is voorgeschreven in de kostentariefrichtlijn van de EG van 1985. Volgens deze richtlijn geldt dat bij eventuele afwijkingen van de kostentarieven de voorwaarde dat voldaan wordt aan een regeling met efficiëntiecriteria, die in een wet moeten worden

vastgelegd. Ook hierin voorziet de nieuwe wet in Rheinland-Pfalz niet. De slachthoeveelheid mag op grond van het EG-recht niet als criteria worden gebruikt, maar wordt in de deelstaatwet tot uitvoering van de hygiënische voorschriften voor vlees toch als criterium vastgelegd. Het gevolg is dat de vleesproducerende bedrijven in Rheinland-Pfalz in de Europese concurrentiestrijd met ernstige locatienadelen worden geconfronteerd. In haar antwoord van 10 februari 1999 heeft de Commissie toegezegd de Duitse regering te zullen verzoeken haar de wet in kwestie te doen toekomen en aan te geven om welke redenen Rheinland-Pfalz tarieven hanteert die zo sterk afwijken van de communautaire forfaitaire bedragen.

Kan de Commissie daarom mededelen:

1. of zij inmiddels weet hoe de regering van de Duitse deelstaat Rheinland-Pfalz deze schending motiveert en rechtvaardigt, en
2. welke maatregelen zij tegen deze schending denkt te nemen?

(¹) PB C 297 van 15.10.1999, blz. 134.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(21 oktober 1999)

Zoals aangegeven in het antwoord van 10 februari 1999 op schriftelijke vraag P-10/99 (¹) van de geachte afgevaardigde, heeft de Commissie van de Duitse autoriteiten de wetgeving van de deelstaat Rijnland-Palts opgevraagd en ontvangen inzake de in rekening te brengen retributies voor de keuring en controle van vers vlees.

De door de Duitse autoriteiten aangevoerde rechtvaardiging voor het in rekening brengen van hogere sanitaire retributies dan de forfaitaire bedragen die zijn vastgesteld in Richtlijn 85/73/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 96/43/EG van de Raad van 26 juni 1996 inzake de financiering van de keuringen en veterinaire controles van levende dieren en van bepaalde dierlijke producten, en tot wijziging van de richtlijnen 90/675/EEG en 91/496/EEG (²), is gebaseerd op de in artikel 5, lid 3, van genoemde richtlijn geboden mogelijkheid om naar boven toe af te wijken van genoemde bedragen.

Hoewel de in Rijnland-Palts in rekening gebrachte kosten voor de keuringen en controles aanmerkelijk hoger zijn dan de communautaire forfaitaire retributies, kan de Commissie in dit verband niets ondernemen, aangezien het Hof van Justitie in zijn arrest van 9 september 1999 (zaak C-374/97 – Anton Feyrer tegen Landkreis Rottal-Inn) voor recht heeft verklaard dat:

En lidstaat zonder verdere voorwaarden gebruik kan maken van de hem bij punt 4, sub b, van hoofdstuk I van de bijlage bij Richtlijn 85/73, zoals gewijzigd bij Richtlijn 93/118 (³), verleende bevoegdheid om een specifieke retributie te innen die de forfaitaire bedragen vastgesteld in punt 1 van hoofdstuk I overschrijdt, zolang de specifieke retributie de werkelijk gemaakte kosten maar niet overschrijdt.

Ingeval een lidstaat de bevoegdheid tot inning van de retributies voor de keuringen en sanitaire controles van vers vlees aan de gemeentelijke autoriteiten heeft overgedragen, staat artikel 2, lid 3, van Richtlijn 85/73, zoals gewijzigd bij Richtlijn 93/118, hem toe, retributies te innen waarvan het bedrag hoger is dan dat van de communautaire retributies, tot het bedrag van de werkelijke keuringskosten die de bevoegde gemeentelijke autoriteit heeft gemaakt.

In het licht van dit arrest moeten geschillen met betrekking tot de overeenstemming tussen de voor keuringen en controles van vers vlees geïnde bedragen en de door de gemeentelijke autoriteiten werkelijk gemaakte kosten in eerste instantie worden voorgelegd aan de nationale rechter, die in staat is deze specifieke aspecten ter plaatse te verifiëren.

(¹) PB C 297 van 15.10.1999, blz. 134.

(²) PB L 162 van 1.7.1996.

(³) PB L 340 van 31.12.1993.

(2000/C 27 E/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1749/99
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(30 september 1999)

Betreft: Standpunt van de Commissie inzake kiesstelsels

Volgens de Financial Times van 8 augustus 1999 heeft de heer Ramiro Cibrian, vertegenwoordiger van de Commissie in Praag, namens de Unie kritiek geuit op het wetsvoorstel voor een herziening van het kiesstelsel in de Tsjechische Republiek, waarbij het huidige stelsel van evenredige vertegenwoordiging vervangen zou worden door een districtenstelsel.

Kan de Commissie mededelen wanneer zij dit politieke besluit heeft genomen om een voorkeur uit te spreken voor een kiesstelsel met evenredige vertegenwoordiging ten nadele van een districtenstelsel?

Kan de Commissie aangeven om welke redenen zij een voorkeur heeft voor evenredige vertegenwoordiging?

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij heeft genomen of denkt te zullen nemen jegens lidstaten die ondanks deze standpuntbepaling van de Commissie een districtenstelsel houden?

Heeft de Commissie maatregelen genomen of zal zij deze nemen om politieke initiatieven en referenda in landen van de Europese Unie die een overgang beogen van een stelsel van evenredige vertegenwoordiging naar een districtenstelsel, tegen te houden?

Beseft de Commissie trouwens wel dat vrijwel alle totalitaire en autoritaire ontsporingen die in de eerste eeuwheft in Europa hebben plaatsgevonden ontstonden in landen met een kiesstelsel met evenredige vertegenwoordiging en dat ook de daaropvolgende éénpartijstelsels in Europa opkwamen in landen met evenredige vertegenwoordiging of een schijnbeeld daarvan (mengvormen of een districtenstelsel met twee ronden)?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(22 oktober 1999)

Het hoofd van de delegatie van de Commissie in Praag heeft geen van de opmerkingen gemaakt die hem worden toegeschreven in het door het geachte parlementslid genoemde krantenartikel.

(2000/C 27 E/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1750/99
van Adriana Poli Bortone (UEN) aan de Commissie

(30 september 1999)

Betreft: Het waterleidingsbedrijf Acquedotto pugliese S.p.A.

Het Italiaanse Ministerie van Financiën heeft onlangs een buitengewoon dividend van 4.422 miljard lire „geïncasseerd” van het landelijke elektriciteitsbedrijf ENEL, rechtstreeks uit de reserves, plus een „voorlopige” betaling van 3.100 miljard voor de aankoop van drie waterleidingsbedrijven in Apulië en Lucanië.

Deze betalingen hebben nogal wat verbazing gewekt in regeringskringen (kritiek van de staatssecretaris voor Openbare Werken Mattioli), bij de plaatselijke overheden in Apulië en Lucanië (die op willekeurige wijze de hun bij wet toegewezen bevoegdheden verliezen alsook de controle over een leidingennet van 20.000 km), bij de consumentenbond (ADUC) en ook bij leden van het Italiaanse parlement.

Al bij de voorstellen voor een hervorming van de EAAP was door de toenmalige commissaris voor Mededinging Karel Van Miert een schending van artikel 92 van het Verdrag vastgesteld.

Verder heeft de Italiaanse regering bij de omzetting van de EAAP in het bedrijf Acquedotto pugliese S.p.A. eigenmachtig gehandeld en in strijd met de wet 36/1994, die de bevoegdheid om voor de beheersvorm een keuze te maken uit een bijzonder bedrijf (azienda speciale), een gemengde vennootschap of privatisering toekent aan de terzake bevoegde instantie, dat wil zeggen aan de samenwerkende lokale overheden.

Door de watervoorziening direct in handen te geven van Acquedotto pugliese S.p.A., waarvan het kapitaal volledig toebehoort aan het Ministerie van Financiën, handelt de regering in strijd met de EU-voorschriften en met name de mededeling van de EG-Commissie (DG XV/B) van 24 februari 1999, waarin wordt opgemerkt dat regelingen op grond waarvan bepaalde overheidsopdrachten worden voorbehouden aan overheids- of semi-overheidsbedrijven als strijdig met het Verdrag van Rome en het beginsel van een gelijke behandeling beschouwd moeten worden.

De Italiaanse overheid zal Acquedotto pugliese S.p.A. gedurende 20 jaar jaarlijks een bedrag van 30 miljard lire overmaken ten behoeve van de financiële sanering ervan.

Kan de Commissie nagaan of bij de overdracht van Acquedotto pugliese S.p.A. aan de ENEL in strijd met het Verdrag is gehandeld en zo ja, of zij niet onmiddellijk maatregelen moet nemen om de Italiaanse regering te verplichten de communautaire wet na te leven?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(19 oktober 1999)

Naar aanleiding van de inlichtingen van het geachte parlementslid is de Commissie voornemens de Italiaanse overheid alle informatie te vragen die noodzakelijk is om na te gaan of de toekenning van de watervoorziening aan Acquedotto pugliese S.p.A. verenigbaar is met de communautaire wetgeving betreffende overheidsopdrachten. Hiertoe zal de Commissie een brief sturen naar de Italiaanse overheid teneinde alle aspecten van deze operatie op te helderen.

In het geval dat na bestudering van genoemde informatie zou blijken dat de gevolgde procedures niet verenigbaar zijn met bovengenoemde communautaire wetgeving, kan de Commissie de procedure wegens niet-nakoming, zoals vastgesteld in artikel 226 van het EG-Verdrag (ex-artikel 169), inleiden.

(2000/C 27 E/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1758/99

van Helena Torres Marques (PSE) aan de Commissie

(30 september 1999)

Betreft: Beleid voor economische en sociale samenhang in de Europese Unie

Het cohesiebeleid is één van de voornaamste grondslagen van het Europees bouwwerk.

DG XVI heette vroeger: regionaal beleid en cohesie. Maar in de reorganisatie van de Europese Commissie die ons voorgelegd is, is er in de benaming geen sprake meer van cohesie.

Wat is de politieke en administratieve betekenis van die verandering? Betekent het dat de cohesie voor de nieuwe Europese Commissie geen essentiële doelstelling meer is?

Wat gebeurt er met de vroegere afdeling voor de cohesie?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(3 november 1999)

De nieuwe benamingen voor de diensten van de Commissie zijn onlangs vastgesteld na de algehele reorganisatie van de instelling op initiatief van voorzitter Prodi. Hierdoor zijn er een aantal diensten bijgekomen en zijn andere veranderd van structuur of benaming.

In het geval van het door het geachte parlementslid genoemde directoraat-generaal, betreft de verandering enkel de benaming. Nu heet het directoraat-generaal „Regionaal beleid”. De Commissie wilde voor de verschillende directoraten-generaal een eenvoudige benaming en daarom heeft zij besloten de directoraten-generaal een korte, duidelijke en voor iedereen te begrijpen benaming te geven.

Het spreekt voor zich dat de taken van de dienst dezelfde blijven. Tevens blijft de dienst belast met het beheer van het Cohesiefonds. Meer in het algemeen blijft de algemene doelstelling, nl. economische en sociale samenhang, de belangrijkste doelstelling van het regionaal beleid, zoals dat ook wordt omschreven in de definitie van artikel 158 van het EG-Verdrag (ex-artikel 130a), zoals dat ook bevestigd wordt in de verordeningen betreffende de structuurfondsen voor de volgende periode van het programma.

(2000/C 27 E/210)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1766/99

van António Campos (PSE) aan de Commissie

(11 oktober 1999)

Betreft: Gemeenschappelijk landbouwbeleid

De Voorzitter van de Commissie heeft tijdens de benoemingsplechtigheid toegezegd te zullen streven naar volledige transparantie ten aanzien van de financiële middelen van de Unie evenals naar samenwerking met het Europees Parlement.

In het licht van het voorgaande wordt de Commissie derhalve om de volgende inlichtingen verzocht:

1. Hoeveel middelen worden jaarlijks door het EOGFL-Garantie aan de 100 belangrijkste begunstigden in iedere lidstaat overgemaakt?
2. Welk percentage van de middelen die iedere lidstaat van het EOGFL-Garantie ontvangt is bestemd voor de 100 belangrijkste begunstigden?
3. Hoeveel landbouwers ontvangen in iedere lidstaat steun uit hoofde van het EOGFL-Garantie?
4. Hoeveel landbouwers zijn er in iedere lidstaat?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(11 november 1999)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 27 E/211)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1773/99

van Liam Hyland (UEN) aan de Commissie

(11 oktober 1999)

Betreft: Werkprogramma van de Commissie voor 1999 en de nieuwe Commissie

In het werkprogramma voor 1999 van de Commissie-Santer wordt bijzondere aandacht geschonken aan de uitvoering van Agenda 2000 in 1999. Is de Commissie, onder haar nieuwe Voorzitter de heer Prodi, voornemens het bestaande werkprogramma voor 1999 te wijzigen? Is zij, met het oog op de noodzaak het vertrouwen van de consument in een grote verscheidenheid aan basislevensmiddelen te herstellen, voornemens in te stemmen met de invoering van nieuw beleid ten gunste van agrarische familiebedrijven en de plattelandssamenleving?

Antwoord van Mr. Prodi namens de Commissie

(25 oktober 1999)

De nieuwe Commissie is voornemens het werkprogramma voor 1999 volledig ten uitvoer te leggen met betrekking tot de uitvoering van Agenda 2000.

Wat met name het beleid van de Europese Gemeenschap betreft inzake de agrarische familiebedrijven en de plattelandssamenleving, heeft de Commissie haar beleidsvoorstel in het kader van Agenda 2000 ingediend. Een nieuwe verordening inzake steun voor plattelandsonwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw is op 17 mei 1999⁽¹⁾ goedgekeurd door de Raad.

Programma's voor regionale en plattelandsonwikkeling zullen zich expliciet richten op de ontwikkelingsbehoefte van de plattelandssamenleving. Dankzij de hervormingen in het kader van Agenda 2000, zal de plattelandsonwikkeling uitgroeien tot de tweede pijler van het gemeenschappelijk landbouwbeleid voor alle plattelandsgebieden. De volgende belangrijke fase is de vaststelling van de programma's op het juiste regionale niveau, voordat gestart kan worden met een succesvolle uitvoering. Binnen het kader van de begroting dat vastgesteld is door de Europese Raad van Berlijn, zal de Commissie ook als taak hebben ervoor te zorgen dat het beschikbare geld geheel aangewend wordt voor de plattelandssamenleving van Europa.

De noodzaak om het vertrouwen van de consument in de kwaliteit en de veiligheid van levensmiddelen te herstellen, wordt door de nieuwe Commissie volledig ingezien. Een witboek over de veiligheid van voedsel, waarin een breed opgezet actieprogramma wordt voorgesteld, zal voor het eind van 1999 worden ingediend.

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

(2000/C 27 E/212)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1775/99
van Helena Torres Marques (PSE) aan de Commissie

(11 oktober 1999)

Betreft: Samenstelling kabinetten Commissieleden

Commissievoorzitter Prodi heeft in het Parlement verklaard aanwijzingen te hebben gegeven dat de kabinetten van de Commissieleden een multinationale samenstelling moeten hebben en dat hierin een evenwicht tussen mannen en vrouwen moet heersen.

Kan de Commissie inlichtingen verstrekken over de samenstelling van de 20 kabinetten van de leden van de Commissie, zodat kan worden nagegaan of deze twee doelstellingen zijn bereikt?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(18 oktober 1999)

De Commissie zendt het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks de gevraagde gegevens toe.

(2000/C 27 E/213)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1795/99
van Mogens Camre (UEN) aan de Commissie

(30 september 1999)

Betreft: Onderbieding van eigen arbeidskrachten in een lidstaat

Kan de Europese Commissie uiteenzetten hoe ze staat tegenover de problemen die ontstaan als eigen en vreemde arbeidskrachten in een EU-lidstaat verschillend betaald worden, en welke initiatieven ze dan eventueel zou nemen?

De Deense arbeidsmarkt is zoals die van een aantal vergelijkbare landen sterk gereguleerd, en de loon- en arbeidsvoorwaarden zijn vastgelegd in afspraken tussen de partners op de markt.

Dat bezorgt de Deense werknemers en het Deens bedrijfsleven grote concurrentieproblemen op de interne markt, waar de arbeidskrachten zich vrij kunnen bewegen tussen de lidstaten van de Europese Unie.

Op het ogenblik legt Ørestad een metro in Kopenhagen aan. Na een Europese aanbesteding worden alle bouwwerken uitgevoerd door Ansaldo en als onderaannemer Carlo Gavazzi, uit Italië, die hier nu Portugese elektriciens aan het werk zetten tegen veel lagere lonen als Deense elektriciens. Wat hier dus gebeurt, is dat zwak georganiseerde of niet georganiseerde arbeidskrachten de werknemers van ter plaatse onderbieden en daarmee een zeer schadelijke invloed uitoefenen op de Deense arbeidsmarkt, met negatieve gevolgen voor het Deens sociaal systeem.

Het wekt vanzelfsprekend veel ongenoegen dat de arbeidsmarkt van een stabiele samenleving op die manier ondergraven wordt.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 oktober 1999)

De Commissie wenst eraan te herinneren dat Richtlijn 96/71/EG van het Parlement en de Raad van 16 december 1996⁽¹⁾ betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten ten doel heeft in het kader van transnationale dienstverlening eerlijke concurrentie te waarborgen en er tevens voor te zorgen dat de rechten van de werknemers worden geëerbiedigd.

Wanneer in een lidstaat gevestigde ondernemingen in het kader van transnationale dienstverlening in de zin van deze richtlijn werknemers op het grondgebied van een andere lidstaat ter beschikking stellen, moeten zij bepaalde dwingende regels in acht nemen en de aldus ter beschikking gestelde werknemers een aantal arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden garanderen die in het gastland gelden. Deze arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden, die worden opgesomd in artikel 3 van de richtlijn, betreffen onder meer het minimumloon en de minimale vakantieduur voorzover deze voorwaarden zijn vastgelegd in wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen en/of algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomsten voor zover deze betrekking hebben op de bouw. De lidstaten mogen de onder de richtlijn vallende ondernemingen evenwel arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden opleggen die zijn vastgesteld in collectieve overeenkomsten voor andere activiteiten dan de bouw, mits deze overeenkomsten aan de in de richtlijn vastgestelde criteria voldoen.

Richtlijn 96/71/EG moet uiterlijk op 16 december 1999 in de rechtsorde van de lidstaten omgezet zijn.

⁽¹⁾ PB L 18 van 21.1.1997.

(2000/C 27 E/214)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1819/99

van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(12 oktober 1999)

Betreft: Programma „Europa tegen kanker”

Kan de Commissie mededelen in welke omvang en aan welke lichamen (openbare of particuliere), instellingen, maatschappijen, coöperatieve verenigingen of personen geldsommen of bijdragen zijn toegekend (al dan niet reeds uitbetaald) uit hoofde van het programma „Europa tegen kanker” – actieplannen 1987-1989, 1990-1994, 1996-2000?

Zijn de daadwerkelijke bestemming van de geldsommen en het resultaat van de initiatieven geverifieerd?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 oktober 1999)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 27 E/215)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1827/99**van Mogens Camre (UEN) aan de Commissie**

(13 oktober 1999)

Betreft: Structuursteun voor de afzet van privé-ondernemingen en opleiding van personeel

Wat denkt de Europese Commissie te doen om de concurrentievervalsing en verkwisting van EU-middelen te verhinderen, door het feit dat de EU subsidie betaalt voor de afzet van privé-ondernemingen, interne opleiding en rationalisatieregelingen?

De Deense pers heeft deze week verslag gedaan van subsidiëring van Deense bedrijven door de EU-structuurfondsen. Er is sprake van subsidies voor de opleiding van personeel in de privé-sector, voor bedrijfsrationalisatie en reclamecampagnes.

Het heeft enig opzien gebaard dat een aantal individuele ondernemingen, die zich laten bijstaan door raadgevers die zich vertrouwd gemaakt hebben met bepaalde formuleringen en sleutelwoorden die de EU-ambtenarij geld laten uitkeren, erin geslaagd zijn om zich subsidie te laten uitbetalen. De middelen zijn op een bijzonder eigenaardige manier verdeeld, zodat er concurrentievervalsing optreedt. Ik heb een reclamedrukwerk van 16 bladzijden ontvangen dat uitgegeven is door de landelijke vereniging van Deense handelaars in planten op 1.230.000 exemplaren, dat m.a.w. aan zo goed als alle Deense huishoudens gestuurd is. Drukwerk dat in alle bussen gestopt wordt, is een vorm van verspilling waar veel burgers paal en perk aan willen stellen. Het drukwerk in kwestie draagt het logo van de Europese Unie en de tekst: campagne gefinancierd met steun van de Europese Gemeenschap.

De structuursteun waar Denemarken aanspraak op kan maken, is zeer beperkt, en in Denemarken zijn er nog veel meer tergende voorbeelden van ongerijmde gebruikmaking van structuursteun te vinden, die royaal gesubsidieerd worden. Als de EU geld uitkeert om de Deense lagere scholen te verbeteren of om de artsopleiding aan onze universiteiten uit te bouwen, dan zal dat zonder twijfel een positieve indruk op de Deense burger maken, maar met het geld van de Europese belastingbetaler geschenken uitdelen aan willekeurige privé-ondernemingen, dat is een provocatie waar duidelijk uit blijkt dat de Commissie zich niet aan de EU-regels houdt om concurrentievervalsing te vermijden en dat het haar niet interesseert wat de belastingbetaler voor zijn geld terugkrijgt, maar dat het haar enig doel is om ervoor te zorgen dat de middelen op raken.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(11 november 1999)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 27 E/216)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1835/99**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(13 oktober 1999)

Betreft: Communautair initiatief „Pesca” voor Griekenland

Het communautair initiatief „Pesca” voor Griekenland bevat vier subprogramma's, en nog een vijfde dat betrekking heeft op technische bijstand.

Kan de Commissie, gezien het feit dat er voor elk van de subprogramma's 1 t.e.m. 4 een tijdschema bestaat, antwoorden op de volgende vragen:

1. Hoe is de huidige stand van zaken bij de subprogramma's en welke acties zijn er voor elk subprogramma reeds ondernomen?
2. Treedt er bij de uitvoering vertraging op en zo ja, welke zijn de belangrijkste oorzaken voor deze vertraging?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(11 november 1999)*

De Commissie zendt het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks een tabel met de gevraagde gegevens toe.

(2000/C 27 E/217)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1890/99
van Pietro-Paolo Mennea (ELDR) aan de Commissie***(14 oktober 1999)*

Betreft: Aanleg van dienstverleningsfaciliteiten bij het „Castel del Monte”

De gemeenteraad van Andria (Bari) heeft een plan goedgekeurd voor de aanleg van dienstverleningsfaciliteiten, bestaande uit loketten voor de verkoop van toegangskaartjes, een bookshop, een restaurant, verschillende diensten en een parkeerterrein, die volgens dit plan vlak bij het achthoekige Castel del Monte zouden komen te liggen. Het kasteel is tussen 1240 en 1250 gebouwd door Frederik II van Zwaben en staat bekend als „Castel del Monte”.

Uit de naam van het monumentale cultuurobject blijkt al dat het kasteel en de berg één geheel vormen en de Unesco heeft het opgenomen op de prestigieuze lijst van erfgoederen van de mensheid.

Het is duidelijk dat, als dit project in de huidige vorm zou worden gerealiseerd, dit veranderingen en onaantoonbare schade zou toebrengen aan de historische en landschappelijke integriteit van de plaats.

Het plan heeft steun ontvangen van de Europese Unie, omdat het onder de projecten valt die worden gefinancierd voor de ontwikkeling en de exploitatie van het toerisme in gebieden van doelstelling 1 (multiregionaal operationeel plan voor de Italiaanse Mezzogiorno – MOP).

Kan de Commissie mededelen of dit plan de voorgeschreven vergunningen heeft gekregen van de bevoegde instanties, met name de Sovrintendenza ai beni ambientali, architettonici e artistici (Inspectiedienst voor milieu, architectuur en kunst) te Bari en het Ministerie van Cultuuroederen,

Overweegt zij maatregelen te treffen om de communautaire financieringen te blokkeren, opdat de aanleg van dit project wordt opgeschort overeenkomstig de nationale en communautaire wetgeving inzake de bescherming van de cultuuroederen?

Kan zij derhalve de communautaire steun afhankelijk stellen van een diepgaande wijziging van het huidige project en van de verplaatsing van het dienstverleningscentrum met parkeerterrein in de richting van het dal, onder eerbiediging van het natuurlijke landschap aldaar en op zodanige wijze, dat de historische en artistieke schoonheid van het monument niet wordt aangetast?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(27 oktober 1999)*

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 27 E/218)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1912/99
van Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) aan de Commissie***(29 oktober 1999)*

Betreft: Constructiefouten bij de aanleg van de snelwegen die worden gefinancierd uit het tweede communautaire bestek voor Griekenland

In haar antwoord op mijn eerdere vraag (P-3016/98)⁽¹⁾ erkende de Commissie het bestaan van omvangrijke technische constructiefouten in de snelwegen die in Griekenland met middelen uit het tweede communautaire bestek worden aangelegd, en verzekerde zij dat zij de kwestie nauwlettend in het oog zou houden en zo nodig niet zou nalaten de wettelijke bepalingen in dit verband toe te passen.

Kan de Commissie mij meedelen of zij beschikt over meer recente informatie over de omvang van de constructiefouten op het totaal van de in Griekenland uit het tweede communautaire bestek gefinancierde werkzaamheden, en of uit deze informatie blijkt dat het percentage constructiefouten is afgenomen en Griekenland in elk geval de nodige stappen heeft ondernomen met het oog op het verhelpen hiervan? Indien dit niet het geval is, kan de Commissie mij dan meedelen welke stappen zij wil ondernemen om ervoor te zorgen dat deze enorme kwestie nu eindelijk serieus wordt aangepakt en de verantwoordelijkheden daar worden gelegd waar zij thuishoren?

(¹) PB C 297 van 15.10.1999, blz. 42.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(11 november 1999)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2000/C 27 E/219)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2000/99 van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(9 november 1999)

Betreft: Task Force vitaminen en mineralen

Wat is de opdracht van de Task Force vitaminen en mineralen van de Commissie? Wie zijn de leden?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(19 november 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het gecombineerde antwoord dat de Commissie heeft gegeven op de schriftelijke vragen E-1552/1999 en E-1593/1999 van de heer Graham Watson en anderen (¹).

(¹) Zie blz. (à compléter svp).

(2000/C 27 E/220)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2017/99 van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 oktober 1999)

Betreft: Rapport over de kwaliteitscontrole op de werken in het kader van het tweede communautair bestek

Op 13 oktober 1998 verklaarde de toenmalige commissaris, mevrouw Wulf-Mathies, in antwoord op de schriftelijke vraag E-2176/98 (¹) dat het eerste kwartaalverslag van ESPEL bij diverse werken kwaliteitsproblemen had vastgesteld en dat ESPEL zou overgaan tot een stelselmatige, grondige controle van de projecten in het kader van het tweede CB.

Op de Griekse autosnelwegen doen zich talrijke ongevallen voor die het gevolg zijn van de slecht uitgevoerde werken en de ontoereikende controlesystemen. Kan de Commissie bijgevolg meedelen welke de resultaten zijn van de tot op heden door ESPEL verrichte controles, bij welke projecten er precies onregelmatigheden of tekortkomingen zijn vastgesteld, of deze door de aannemers werden hersteld en wie dit heeft betaald, en welke financiële, disciplinaire, strafrechtelijke of andere administratieve (b.v. zwarte lijst) sancties de Commissie denkt op te leggen aan de verantwoordelijken voor deze gebreken en slecht uitgevoerde werken?

(¹) PB C 96 van 8.4.1999, blz. 51 en PB C 135 van 14.5.1999, blz. 16.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(10 november 1999)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.
